Patricia
S(V)IV\
EDITURA WALD

i

într-o dimineaţă posomorâtă de toamnă, Francesca Klrwan d»scoperă «i viaţa i s-a schimbat ¡reversibil. Doar în decurs de Zece minute, existenţa el contortabilă şl lipsită de •veni mente ««te compl»t zdruncinată,
După câteva experienţe nefericite, totul începe să capete sens: un nou loc de muncă, prietenii noi, călătorii, perspective încântătoare.... Cu toate acestea, răzbunarea este o delicatesă Ideală când o savurezi rece – mal ales dacă până atunci al ţinut regim.

Ilustraţia copertei: Theodor PETROŞANU
FRANCESCA'S PARTY by
PATRICIA SCANLAN Copyright © by Patricia Scanlan 2001

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii VIVALDI

Patricia Scanlan
PETRECEREA
FRANCESCĂI
în româneşte de
Camelia POPESCU

Editura VIVALDI Bucureşti, 2002

Dedic această carte Francescăi Liversidge, ale cărei constante eforturi de încurajare, sprijin, bunătatate, profesionalism şi integritate o înnobilează nu numai ca un redactor excepţional, dar şi ca o adevărată prietenă de suflet.

Dragă Francesca, mulţumesc pentru tot.

MULŢUMIRI

„De ce vă e vouă atâta teamă, o, voi cei cu credinţa slabă? Toate lucrurile sunt posibile pentru cel ce crede.”

Pentru sprijinul acordat în credinţa mea şi pentru realizarea tuturor lucrurilor minunate, în special acest roman şi cele ce vor veni, Îţi mulţumesc Ţie, Doamne.

O cititoare mi-a scris spunându-mi cât de mult i-a plăcut să citească pagina de „Mulţumiri” a cărţilor mele şi cât de norocoasă sunt că am atâţia prieteni. Dragi cititori, familia, prietenii şi toate persoanele dragi inimii mele sunt cea mai frumoasă binecuvântare din viaţa mea şi îmi face o mare onoare să le mulţumesc. Aşadar, cele mai fierbinţi mulţumiri pentru: mama mea, tatăl meu, Donald Hugh, Paul, Dermot şi Mary; pentru Yvonne, Lucy, Rose, Catherine şi Henry; şi pentru iubitele mele nepoate şi iubiţii mei nepoţi, Fiona, Caitriona, Patrick, Laura, Rebecca, Tara şi Rachel. Mulţumesc pentru toată dragostea voastră, pentru zâmbetele şi preţuirea voastră. Mulţumesc şi naşei mele, Maureen, ale cărei haruri nu pot fi numărate.

Mulţumesc celor mai dragi prieteni ai mei care au stat alături de mine la bine şi la greu, în special lui Joe, care mi-a transformat grădinile din Dublin şi din Wicklow în paradisurile perfecte, pline de pace şi frumuseţe... n-o să-i pot mulţumi niciodată îndeajuns.

Pentru Gaşca din Wicklow care îmi potoleşte foamea şi setea şi care sărbătoreşte alături de mine sub cerul înstelat, de fiecare dată când termin o carte: Breda, Kieran, Gillian şi Alison, Caitriona, Mark, Emma şi Lorna, Helen, Liam şi restul... pentru toate verile noastre!

Pentru Deirdre Purceii, Anne Schulman, Sheila O'Flanagan (şi

Drenda), Gareth O'Callaghan şi toţi prietenii mei scriitori, de care mă desparte doar un telefon sau o masă la prânz.

Pentru Annette Talion, Debbie Sheehy, Anne Jensen, Margaret Neylon, Julie Dwane şi John Carthy pentru toată dragostea, lumina şi încurajarea pe care mi le transmit.

Pentru Catherine MacLiam şi toţi studenţii mei de la cursul de artă, în cinstea minunatelor noastre după-amieze de miercuri.

Pentru Aoibhinn Hogan, Anne Wiley şi Margaret Daly pe care nu îi văd atât de des cât ar trebui... din vina mea, recunosc.

Pentru Sarah Lutyens, Felicity Rubinstein şi Susannah Godman, mai preţioase decât rubinele.

Pentru Alil O'Shaughnessy şi Tony Kavanagh, cei mai buni amici pe care şi-i poate dori cineva. Şi pentru Terry Carroll care mi-a spus tot ce trebuie să ştiu şi încă mai mult... despre bancherii internaţionali.

Pentru două noi cititoare, Sinead O'Flaherty şi Linda Maher... citiţi în continuare!

Pentru Ciara Considine, Edwin Higel şi toţi cei de la New Island Publishers, care lucrează atât de bine şi de profesionist. Este o adevărată plăcere să colaborez cu voi.

Pentru Sinead Burke de la Marsh Financial Services şi Eamon Leahy şi Mary Burke de la Leahy&Co, pentru toate sfaturile valoroase privind afacerile şi finanţele.

Pentru toţi cei de la Transworld care s-au dovedit excepţional de şprijinitori şi încurajtori. Aventura de-abia începe. De-abia aştept!

Mulţumiri din adâncul sufletului pentru toată lumea din domeniul editorial care m-a ajutat în carierea mea de scriitor de-a lungul timpului.

Pentru toţi cei de la salonul Nikki's Hair Studio, de la sala de forţă Mack's Gym şi de la Powerscourt Springs care mă răsfaţă şi mă îngrijesc.

Mulţumiri pentru toţi minunaţii mei cititori care îmi trimit scrisori atât de frumoase şi de inspirate, în special pentru Ronald Brown din Essex şi pentru Amella Sullivan din Hampshire: toţi îmi confirmă că orele petrecute în faţa computerului merită într-a- devăr efortul. Vă rog, scrieţi-mi în continuare, contează foarte mult pentru mine. Şi pentru toţi cei care au cumpărat cărţile mele, sper să vă placă şi aceasta!

8

Când o uşă se închide, alta se deschide...

FRANCESCA J. utf invită la petrecerea ei în NOUA CASĂ

S din

Cedar Road, Monkstown, Dublin

s Ultima joi din decembrie ŞmT

Din amurg până-n zori!

» ¡o »[4] „ » . v<- »♦<< >r«*< t

1

— Idiotule! înjură Mark Twain şi apăsă cu forţă claxonul BMW-ului, accelerând în acelaşi timp şi depăşind un Volkswagen vechi ce se târa pe şosea în ritmul unui melc. Ramolit prostăvan! izbucni el, uitându-se fugitiv în oglinda retrovizoare şi observând că şoferul era un bătrân.

— Nu mai fi aşa de agresiv, Mark. Se pare că s-a rătăcit, îşi mustră Francesca soţul. Nu-i plăcea deloc să meargă cu el la volan. Era teribil de irascibil.

— Dacă nu ştie unde merge, n-ar trebui să conducă la ore de vârf, încurcând traficul. Am un avion de prins! E destul că nenorocitul de taxi n-a apărut. Gata, am terminat cu firma asta. Au dat-o în bară de prea multe ori. M-am hotărât, dau contul altei companii. începu să bată cu degetele pe volan, plin de nervi. Pentru numele lui Dumnezeu, tu nu vezi ce aglomeraţie imposibilă? O să pierd naibii avionul, îţi spun eu.

— Ba o să-l prinzi, îl linişti Francesca. Ai pierdut tu vreodată un zbor?

— Există un început în toate!

— Ei bine, astăzi n-ai norocul ăsta.

— De unde ştii tu?

Francesca se încruntă, furioasă.

— Nu e nevoie să fii atât de ţâfnos, Mark.

— Scuze, îmi pare rău. Sunt puţin cam stresat.

Soţul ei îi flutură un zâmbet scurt, dar ea îşi putu da seama, pe măsură ce îşi întoarse capul în partea opusă, că era doar un gest automat. Mark rămase cu privirea aţintită asupra împrejurimilor aeroportului. Era cu gândul la mii de kilometri depărtare.

Francesca oftă. Ce naiba îi face pe bărbaţi să creadă că ei sunt centrul universului şi că Pământul se roteşte în jurul lor? Cei doi băieţi ai ei, Jonathan şi Owen, păreau să aibă aceleaşi concepţii – la o scară mult mai redusă, desigur, dar, în ciuda eforturilor ei disperate, erau totuşi prezente. Poate fi vorba de o caracteristică congenitală a sexului masculin, dar, în cazul lui Mark, era mai pronunţată ca la oricine altcineva.

Şi el o moştenise de la tatăl lui. Gerald Kirwan era cel mai egoist, nesuferit şi egocentric bătrân care existase vreodată, iar Francesca îl detesta. El făcea parte din viaţa ei de douăzeci şi doi de ani şi era blestemul existenţei sale. Ea îi făcea cumpărăturile, deseori îi gătea, îi suporta prezenţa pe parcursul a mai multor vizite prelungite, Crăciun după Crăciun, şi timp de două săptămâni pe an, când venea în concediu cu ei doi. Singura lui fiică, Vera, nu voia să aibă nimic de-a face cu tatăl ei. Ce convenabil, se gândi Francesca strâmbând din nas, în timp ce Mark vira la stânga, intrând pe aeroporul Dublin şi înaintând cu greu în traficul aglomerat.

— Nu uita să-mi ridici costumele de la curăţătorie şi, când duci maşina la garaj, spune-i lui Ed că aş dori să verifice sistemul de aer condiţionat. Se aude o bătaie uşoară la el, care n-ar trebui să fie acolo şi nu uita să-i dai telefon lui Luke Kavanagh şi să-i confirmi că mergem la petrecere.

14

Petrecerea Francescăi

Mark continuă să trăncănească o listă de instrucţiuni, ca o moară stricată, pe măsură ce oprea în dreptul Plecărilor.

— O să te sun diseară.

Se aplecă, o sărută superficial pe obraz, coborî din maşină şi îşi luă valizele din portbagaj. Nici nu se uită înapoi, nici nu îi făcu semn cu mâna în timp ce înainta cu paşi repezi către peron, pardesiul fluturându-i în vânt.

Exagerase puţin cu aftershave-ul, se gândi Francesca mutându-se uşurel pe locul şoferului şi aranjându-şi scaunul în funcţie de înălţimea ei. Mark îşi petrecea mai mult timp în avion decât acasă. Ea dădu din cap dezaprobator. Iată bucuriile ce însoţesc onoarea de a fi un bancher internaţional.

Acesta nu fusese deloc planul pentru ziua de azi. Pierduse deja rezervarea la clubul de carte. Până când ajungea acasă prin traficul specific orelor de vârf şi până ducea maşina la service şi apoi se întorcea din nou acasă cu un taxi, putea să îşi ia foarte frumos adio de la cel puţin două ore. Şi Mark nu fusese deloc amabil pentru serviciul pe care i-l făcuse, conducându-l la aeroport cu maşina. Ar fi putut măcar să-i mulţumească, se gândi ea îmbufnată. Semnaliză şi se strecură uşurel pe banda rutieră. Ziua începuse cum nu se poate mai prost; spera însă ca lucrurile să se schimbe în bine.

Mark se uită repede la ceasul de mână şi se îndreptă grăbit către uşile automate de la Plecări. Strânse nervos din buze, conştient că întârziase. Dintre toate dimineţile, tocmai în aceasta întârzia. Fusese la capătul răbdării pe drum, în traficul acela îngrozitor. Şi a naibii companie de taxiuri, i-o făcuse din nou. Dar gata, s-a zis cu ei. îşi lărgi nodul la cravată un pic şi aşeză bagajul pe banda

de scanare. Atâta stres nu-i face bine deloc. Dick Morris, colegul lui, suferise un atac de cord chiar săptămâna trecută şi avea doar 41 de ani, cu 4 ani mai tânăr decât Mark.

Pe aeroport era o nebunie de nedescris. Şi nu avea importanţă în ce moment al zilei te aflai aici, tot timpul era o întreagă zăpăceală. începu să cerceteze monitoarele în căutarea numărului său de zbor. întârziat. Mark oftă uşurat... cineva acolo sus îl iubeşte. Pentru prima dată în acea dimineaţă, simţea cum tensiunea descreşte. Era aici şi nu pierduse zborul. Fugi către biroul de informaţii pentru a-şi ridica biletul, nerăbdător să treacă de poarta de verificare.

— Dl. Mark Kirwan e rugat să răspundă la unul din telefoanele gratuite. Dl. Mark Kirwan e rugat ....

Mesajul răsuna din microfoane ca un ecou, prin întreg departamentul de Plecări.

Mark zâmbi pe sub mustaţă. Ştia exact cine era la celălalt capăt al firului de telefon.

Francesca se aplecă pe lângă bordul maşinii pentru a da drumul CD-player-ului şi scoase o înjurătură când observă că telefonul mobil al lui Mark rămăsese conectat la încărcător. O să înnebunească fără telefonul lui. Fusese într-o aşa mare agitaţie în dimineaţa asta. Era complet neobişnuit pentru el, care, de obicei, îşi organizează absolut totul.

Viră bruSc înapoi, în semicerc. Poate, dacă agentul de pază ar fi înţelegător, va parca dincolo de liniile de demarcaţie de la Plecări şi ar putea să-l prindă pe Mark înainte de a urca în avion.

— Haide, dă-i drumul o dată, haide, îl îndemnă ea pe şoferul unui automobil Fiesta, care înţepenise pe rampă

chiar în faţa ei, ocupând ultimul loc disponibil din parcare. Însă un Vovlo argintiu părăsi în clipa următoare parcarea şi Francesca acapară spaţiul rămas liber, apucă în grabă telefonul lui Mark şi sări din maşină. Privi insistent în jur, căutând frenetic pe cineva căruia să-i explice situaţia exasperată în care se afla. Numai asta îi lipsea acuma, să îi stea cineva în cale. Observă un gardian al aeroportului căruia îi prezentă cu gravitate problema, uitând să mai şi respire şi agitând prin aer telefonul lui Mark ca simbol al stării de urgenţă.

— E în regulă, treceţi. Dar încercaţi să nu zăboviţi prea mult, spuse gardianul cu bunăvoinţă în timp ce se anunţa prin megafoane că Plecările se închideau pentru public. Francesca zâmbi silit şi o luă la fugă.

Se uita îndelung la toţi pasagerii ce se grăbeau încoace şi încolo, fără încetare. Nu ştia numărul zborului. Dar el mergea la Bruxelles. Care era numărul porţii pentru avionul de Bruxelles? Dându-se înapoi câţiva paşi pentru a privi monitoarele, ochii îi căzură din întâmplare peste scările rulante şi văzu cap mic al soţului ei dispărând din vedere. Fu copleşită de uşurare. Minunat! îl strigă pe nume, dar el nu o auzi. Ce naiba căuta el la Sosiri? se întrebă în gând, complet nedumerită, pe măsură ce se îndrepta spre scara rulantă. Acum îl putea vedea pe Mark în capătul scărilor şi intenţionă să coboare după el, apoi să-l cheme, dar, brusc, ochii i se holbară cuprinsă de şoc şi un nod teribil i se puse în gât, rămânând fără voce.

O tânără femeie înainta spre el, întâmpinându-l şi, spre groaza Francescăi, Mark o îmbrăţişă strâns pe aceasta, după care o sărută pătimaş.

17

2

Francesca simţi cum i se scurge tot sângele din vine. Inima îşi încetini alarmant bătăile, provocându-i greaţă. Era ca şi cum cineva tocmai o lovise puternic în piept. Nu mai putea respira. Involuntar, luă cale întoarsă şi se izbi de un bărbat care aştepta să coboare scările.

— îmi pare rău, iertaţi-mă, se scuză ea în timp ce-i făcu loc, cu o voce parcă venită de la mare depărtare.

Visezi, îşi spuse în gând, neîncrezătoare. Se uită din nou jos, la capătul scărilor. Nu. Nu era deloc un vis. Mark şi tânăra femeie tocmai se depărtau, discutând şi râzând însufleţit.

Frica puse stăpânire pe ea. Ce se întâmpla? îşi amintea vag chipul fermecătoarei brunete. Lucra la departamentul de Achiziţii şi Fuziuni al băncii unde muncea şi Mark. O văzuse la câteva cocktail-uri şi serate, dar nu prea îi atrăsese atenţia. Sub nici o formă nu îşi putea aminti numele ei.

Ezitând, Francesca se îndreptă către scările de piatră, paralele cu cele rulante. Coborî câteva trepte şi, din nou, îi observă pe Mark şi pe femeie mergând hotărâţi către o destinaţie anume. Păreau că se îndreaptă către Poarta 9 de verificare, pentru zborurile interne.

18

Petrecerea Francescăi

Continuă să îi urmărească din umbră, zăbovind în barul O'Brien's până când cei doi trecură de check-in şi începură să meargă agale spre avion, acum, bineînţeles, deloc grăbiţi.

Francesca trecu pe lângă şirul de oameni din faţa biroului de informaţii şi căută cu privirea destinaţia zborului.

Cork.

Mark şi femeia erau în drum spre Cork şi Francesca ştia exact locul în care aveau să ajungă.

Cum putea să-i facă asta? Cum putea el să aibă o aventură şi să îşi ducă stricata tocmai la hotelul în care o dusese pe ea, soţia lui, doar cu câteva săptămâni în urmă, pentru a-i aniversa cei 40 de ani tocmai împliniţi?

Dar e imposibil să aibă o aventură, se gândi ea înnebunită, neştiind ce să facă. Să-i urmărească şi să-i înfrunte direct? I se făcu rău, începu să tremure. Respiră profund, după care se întoarse spre ieşire. Trebuia să ajungă la maşină, trebuia să fie singură ca să încerce să înţeleagă ceva din acest coşmar în care viaţa ei se transformase doar într-o clipă.

— L-aţi găsit? o întrebă gardianul în timp ce ea ieşea cu sufletul împietrit din aeroport. Acesta observă că ea încă strângea în palmă telefonul mobil. Ah, nu l-aţi găsit.

Lacrimi îi inundară ochii când demară de pe rampă şi Francesca încercă să le înlăture clipind des. Avea gâtul atât de încleştat încât de-abia putea înghiţi în sec. într-un gest de disperare, opri în parcarea de la hotel şi îşi prinse capul în mâini. Apoi, plânse până îşi dădu sufletul.

De ce i se întâmpla tocmai ei? Tocmai lor? Cum e posibil ca viaţa ei în deplină armonie să se transforme, doar într-o singură clipă, într-o catastrofă totală? De cât timp avea Mark o relaţie cu această femeie? Venise din patul

acesteia direct în patul ei? Numai gândul la aşa ceva îi provoca greaţă.

Cum a reuşit el să se ascundă? Ce însemna asta pentru mariajul lor? Cum avea să le spună băieţilor că tatăl lor este un fustangiu trădător? Ce avea să facă?

întrebările i se învârteau prin minte, repede şi năucitor, ca biruită de o vijelie. Se sufoca. Nu mai putea gândi limpede, în nici un caz aici, într-o parcare oarecare, cu ploaia lovind în rafale geamurile maşinii, iar huruitul avioanelor în decolare acoperind văzduhul. v

Francesca luă o batistă din geantă şi îşi şterse ochii. Telefonul lui Mark era pe scaunul alăturat. Fără îndoială, cu el o sunase pe ea (cealaltă) de multe ori şi îşi făcuseră planuri de întâlnire, în timp ce o minţea cu neruşinare pe Francesca.

Ură şi furie clocotitoare o invadară atât de puternic, încât le putea simţi gustul. O să-i plătească scump pentru ce i-a făcut. îi dăruise douăzeci şi doi de ani din viaţa ei. Ce însemnaseră pentru el? Nimic. Era doar un ticălos mincinos, trădător şi vrednic de dispreţ. Totdeauna îl respectase, îl admirase. Credea că soţul ei este un om de onoare. Cât de mult se înşelase însă.

— începusem să mă îngrijorez. Credeam că n-ai să apari, c-ai să pici de papă-lapte. Nikki se uită pieziş către Mark în timp ce îşi sorbeau liniştiţi porţiile de cappu- ccino în micul cafe-bar din sala de aşteptare pentru urcarea la bord.

— Nu fii prostuţă! Desigur că veneam. Din toate zilele însă, tocmai azi să nu apară taxiul. Asta chiar m-a scos din sărite. Sunt nebuni sau ce-au? Au pus mâna pe un cont super avantajos şi ei îl pierd cu o nesăbuinţă desă

vârşită, răspunse Mark. Apoi o privi direct în faţă. Deci aşa, care vâ să zică, crezi că sunt un papă-lapte? Vedem noi dacă îţi menţii părerea şi când ajungem în patul ăla imens din Oaklands.
Nikki îşi furişă mâna în sus, pe coapsa lui, şi îl apăsă uşor cu vârful degetelor.
— Opreşte-te, Nikki. Dar Mark nu îşi putea nega plăcerea ce-l străpunse.
— Eşti un papă-lapte, îl tachină Nikki în timp ce îşi continua mângâierea tot mai sus.
— Nikki! Mâna lui coborî brusc şi i-o prinse pe a ei. Ea chicoti, amuzată.
— Spărgător de grevă ce eşti!
— Eşti incorigibilă. Ne vede lumea.
— Lumea o să fie plină de invidie că eu stau aici cu un bărbat superb şi sexi, care moare de nerăbdare să ne facem de cap. Ai făcu t-o vreodată în avion? îl atenţionă ea nebunatic cu sprâncenele perfect arcuite.
— Eşti pur şi simplu rea, îi răspunse Mark, zâmbind pe sub mustaţă.
— Nu, dragule, tu eşti cel care a dus o viaţă prea monotonă până acum. Dar uite că se-ntâmplă să fiu eu aici şi să schimb situaţia, rosti tărăgănat Nikki.
Prin difuzoare se anunţă că, la zborul lor, era permisă acum îmbarcarea; drept urmare, Nikki îşi descolăci picioarele lungi de pe taburetul înalt al barului.
— într-un final. Dacă nu o facem cât mai repede, simt că explodez. Cu cât ajungem mai iute la Cork, cu atât mai bine, şopti ea prelung, ca o pisică ce toarce.
— Şi eu la fel, spuse Mark cu vocea joasă, urmând-o pe drumul către poartă. Lui încă nu-i venea să creadă că o femeie atât de frumoasă, deşteaptă, sexi şi senzuală ca

Nikki Langan s-ar uita măcar la el, dar să fie toropită de dorinţă pentru el. Fericirea îi umplea inima. Trecuse o grămadă de timp de când nu se mai simţise aşa de tânăr şi fără griji, dornic şi în călduri.

Din cauza ploii violente, alergară de-a lungul pistei de decolare, râzând când el o acoperi cu propria-i haină. Uitându-se prelung la ea, era convins că este cel mai norocos bărbat din lume.

O dată instalaţi pe locurile rezervate, Nikki îi aminti să îşi închidă mobilul, procedând la fel cu al ei. Mark întinse mâna către buzunarul interior al sacoului şi, dintr-o dată, se încruntă.

— La dracu', înjură el. Am uitat nenorocitul de aparat.

— Poţi să-l foloseşti pe al meu dacă ai nevoie, îi recomandă cu graţie Nikki, care tocmai îşi încheia centura de siguranţă.

— Detest să umblu fără mobilul meu. O să trebuiască s-o sun pe Francesca şi să-i spun să-l ia din maşină înainte de a ajunge la garaj. Nu vreau ca hoţii ăia de la service să se apuce acum să sune în Australia.

— Ei bine, atunci ar trebui să o suni acum, înainte să decolăm. Uite, şi Nikki îi înmână telefonul ei.

Mark se schimonosi mofturos. Nu voia să vorbească cu Francesca când Nikki stătea lângă el. Şi-aşa se simţea al naibii de vinovat pentru că avea o relaţie extraconjuga- lă, aşa că încercă să dea uitării incidentul. Era cel mai uşor. Teoretic, îşi iubea soţia, erau împreună de multă vreme. Dar relaţia actuală era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată şi avea de gând să profite din plin de ea.

Formă numărul de mobil al soţiei sale, dar nu răspunse nimeni; apoi intră robotul. Evident, nu avea telefonul

22

Petrecerea Francescăi

cu ea. Chestia asta îl irita la culme. Tipic Francescăi! Tot timpul uita să şi-l ia cu ea sau să-l pornească. Care mai era atunci scopul, de ce naiba îl mai cumpărase dacă nu-l purta în permanenţă cu ea? Mark îi lăsă un mesaj scurt, închise şi îi înapoie aparatul lui Nikki. Era mânios. Din- tr-un anume motiv, întâmplarea asta îi alungă total buna dispoziţie. Ce prostie din partea lui să îşi uite mobilul. La ce naiba s-o fi gândit? Dacă Francesca ar trebui să-l sune, ar putea încerca să-l contacteze la Bruxelles şi lucrurile s-ar complica îngrijorător. De ce nu avea nesuferitul ăla de telefon cu ea, ca el s-o poată găsi, să-i explice situaţia şi să înăbuşe în faşă orice problemă s-ar putea ivi? Existau momente când Francesca îl înnebunea cu adevărat. Acum era unul din ele.

3

Şofatul o ajută să îşi concentreze gândurile. Traficul era supraaglomerat, iar ploaia deasă începuse să se transforme în lapoviţă şi ninsoare. Francesca dădu drumul la căldură dar, cu toate acestea, îi era cumplit de frig. Parcă mâinile şi picioarele manevrau vitezele şi frâna automat. Viaţa ei tocmai fusese distrusă şi totuşi era în stare să facă ceva obişnuit, ca şofatul. În depărtare, desluşi vâjâitul unui avion. Era oare al lor? Oare soţul ei şi amanta lui se aflau împreună în acel avion, mână-n mână, hlizin- du-se şi prostindu-se ca nişte adolescenţi?

Francesca dădu din cap. Era incredibil. Mark să aibă o aventură. Nu se putea. Ei nu erau genul de oameni cărora să li se întâmple un lucru atât de groaznic. Aveau o căsnicie bună.

Desigur, în cercul lor larg de cunoştinţe, existau cupluri în care soţul sau soţia călca strâmb. Francesca văzuse deseori astfel de situaţii. Dar era vorba de „alte persoane”. Nici în o mie de ani nu s-ar fi gândit că i s-ar putea întâmpla şi ei!

Un Audi îi tăie calea şi ea frână brusc. Apăsă claxonul cu degetul mare şi îl ţinu aşa ceva vreme.

— Ticălosule! Nemernicule! înjură ea sălbatic, nu doar

pe şoferul anonim, ci pe toţi bărbaţii în general, şi pe soţul ei, în special.

— Nemernic, nemernic, nemernic!

Ştia însă că trebuie să îşi păstreze cumpătul. La oră de vârf, intersecţia de la Collins Avenue nu era cel mai potrivit loc pentru un şofer lipsit de concentrare şi într-o proastă stare de spirit. Concentrează-te. Strânse şi mai tare volanul, în efortul de a-şi îndrepta atenţia către trafic.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, intră cu maşina pe aleea circulară a casei lor în stil victorian, din bucăţi mari şi rare de cărămidă roşie, care se cuibărea într-un deal retras cu vedere spre Howth. Scotoci prin geantă după chei. Lacrimi îi inundaseră din nou ochii şi îi spălau obrajii în şiroaie lungi. Când intră în hol, Trixie, scumpa ei căţeluşă cocker spaniei, o întâmpină cu bucurie, sărindu-i pe picioare.

Francesca îngenunche şi îşi îngropă faţa în blăniţa ei.

— Of, Trixie, Trixie, de ce? Cum a putut să-mi facă una ca asta? Nu o să-mi revin niciodată, izbucni ea în plâns, simţind o durere atât de intensă în piept încât de-abia mai putea respira. Micul animal scânci, urmărind-o cu ochişorii lui căprui şi miraţi, ce-i înduioşau sufletul.

— Of, Doamne! Of, Doamne! Ce mă fac? Nu mai cunoscuse frica până în acest moment, iar acum căzuse complet în ghearele ei. Stomacul o strângea şi iar o lăsa, dureros. Valuri de panică o copleşiră, inima începu să-i bată într-un ritm nebun.

I se păru că aude de la mare distanţă acordurile delicate din „Für Elise” şi îşi dădu seama că, de fapt, era telefonul ei mobil care suna. Nu voia însă să răspundă. Nu voia nimic altceva decât să stea ghemuită pe podea, cu braţele încătuşate în jurul căţeluşei Trixie.

Telefonul continuă să sune, dar ea îl ignoră. Nu era în stare să vorbească cu nimeni în acest moment. Rămase nemişcată în suferinţa care i se scurgea din întreaga fiinţă, în timp ce Trixie o lingea agitată şi se gudura aproape de stăpâna ei înnebunită de durere, în efortul de a-i aduce alinare.

Acum era telefonul fix care suna şi ea îl înjură.

— Lasă-mă în pace, strigă Francesca. Pur şi simplu, lasă-mă în pace.

Auzi cum se declanşează robotul şi vocea lui Owen, fiul ei cel mai mic, se împrăştie ca un ecou vesel de-a lungul holului. „Mamă, nu vin acasă în seara asta. Facem un joc de fotbal şi pe urmă ne ducem la o bere, deci o să stau cu Sean în oraş. Pa! Şi, te rog, scoate-mi şi mie pantalonii de la maşina de spălat şi pune-i în rotativa de călcat. Mersi, mami.”

Owen era un suflet aşa de lipsit de griji. Trata viaţa cu atâta optimism, se bucura de ea la maxim, spre deosebire de fratele lui mai mare, Jonathan, care era o fire mai serioasă şi mai profundă. Jonathan era inginer de sistem într-o mare corporaţie americană din New York şi fusese deja promovat în primul an de când se angajase acolo. Ca şi tatăl lui, era foarte muncitor şi ambiţios. Owen îi semăna mai mult ei.

Cu doar două luni în urmă, Francesca şi Mark plecaseră cu avionul la New York într-o călătorie minunată, pentru a-şi vizita fiul cel mare. Rememorând acea zi, deveni tot mai posomorâtă. Mark vorbea la telefon în şoaptă când ea intrase peste el în dormitor, zâmbind în timp ce îşi asculta interlocutorul. Când îşi observă soţia, adoptă brusc un ton aspru, oficial, după care încheie rapid convorbirea. Francesca nu observase decât acest ultim

detaliu, dar, la o adică, el era mai tot timpul la telefon; dând şi primind apeluri, chiar şi atunci când ar fi trebuit să profite de concedii.

Francesca era acum sigură că Mark vorbea la telefon cu femeia aceea. Şi fusese atât de nerăbdător să se întoarcă acasă. Şi când s-au înapoiat de la aeroport, el a făcut rapid un duş şi a plecat imediat în oraş. Spunea că se duce la birou pentru o oră-două. Dar, mai mult ca sigur, s-a dus direct la ea.

Acum era convinsă că soţul ei avea o aventură, i-o demonstrau atât de multe lucruri, atât de mărunte, dar evidente indicii pe care, până în prezent, nu le observase defel. Apelurile telefonice prin care o anunţa că va întârzia şi că nu e nevoie să-l aştepte cu cina. Frecvenţa orelor petrecute la sala de forţă unde avea să mai slăbească puţin. Noul său interes pentru hainele pe care le purta şi modul în care se prezenta. Grija că îi albeşte părul. Şi, desigur, se gândi ea dispreţuitor, amintirea sărutului lui nonşalant de mai devreme şi noul lui after-shave.

Semnele clasice. îşi aducea aminte acum o discuţie petrecută la clubul de carte din care făcea parte. Celelalte femei îşi exprimau indignarea şi speculau pe seama situaţiei uneia dintre membrele clubului, al cărei soţ călcase strâmb şi chiar îşi părăsise nevasta pentru o femeie mai tânără. Collette Davis, o blondă foarte sociabilă şi deschisă, care avea ceva experienţă în domeniu, spunea că un bărbat care iese des în oraş şi îşi cumpără lenjerie nouă este suspect principal de înşelăciune. Francesca şi colegele ei râseseră din toată inima. Gândul că oricare dintre soţii lor şi-ar cumpăra singuri lenjerie intimă era ridicol din cale-afară.

Francesca strânse din buze. Pastele trecut, Mark se în

torsese acasă de la Bruxelles cu şase perechi de şorturi Calvin Klein, spunând că i-a luat la un preţ foarte bun de la magazinul duty-free din aeroport. Ea îl tachinase, îl numise „frumuşelul” şi insistase să-i probeze în faţa ei. Făcuseră dragoste imediat, spontan, lucru destul de rar, dar fusese grozav. îşi amintea că îşi dorise să se întâmple aşa mai des; mai degrabă decât obişnuita jumătate de oră de sâmbăta noaptea, după care Mark adormea brusc, sforăind ritmic, în timp ce ea zăcea moţăind lângă el, simţindu-se într-un fel nesatisfăcută şi neîmplinită.

E clar, el se vedea cu acea femeie încă de la Paşte sau chiar dinainte. Trăind viaţa dublă cu aparentă uşurinţă. Venind din patul amantei în patul soţiei lui, fără scrupule, fără vizibile remuşcări. Era incredibil. Această latură a personalităţii lui Mark n-o cunoscuse niciodată cu adevărat şi, după atâţia ani petrecuţi împreună, credea că îşi cunoaşte soţul ca în palmă.

Dădu din cap în semn de uimire, o îmbrăţişă pe Trixie şi se ridică în picioare. A naibii să fie ea dacă avea să-i ducă maşina la service. Lua-l-ar dracu'! Nu era secretara lui personală, şi nici sclava lui! Era încă soţia lui, dar se pare că acest lucru nu a mai însemnat nimic pentru el când a apărut Domnişoara Prinde-Tot.

Tâmplele începură să-i zvâcnească cu putere, aşa că se duse la bucătărie în căutarea unei pastile de codeină. Umplu ibricul cu apă şi îl puse la fiert. I-ar prinde bine acum o ceaşcă de cafea tare. Telefonul ei mobil se afla pe masa de bucătărie şi observă că iconiţa sub formă de plic semnaliza faptul că tocmai primise un mesaj. Se întreba dacă Mark îşi dăduse până acum seama că şi-a uitat mobilul. Probabil că nu. Mai mult ca sigur, acum se sorbea din priviri cu căţeaua aia... sau îi admira decolteul.

28

Petrecerea Francescăi

Ar putea fi Owen care a încercat s-o găsească pe fix sau poate era unica ei soră, şi cea mai bună prietenă a ei, Millie. Francesca zâmbi amar, imaginându-şi cum ar reacţiona Millie dacă ar afla de aventura lui Mark. Sora ei era înnebunită după cumnatul său, pe care îl considera cel mai tare şi cu care se tachina în permanenţă.

Millie era profesoară de sport la o şcoală generală din Clontarf. Avea două fete mici pe care Francesca le iubea enorm. Totdeauna şi-a dorit şi ea o fetiţă şi încercase disperată să rămână din nou însărcinată după naşterea celor doi băieţi, dar nu se mai întâmplase şi testele medicale arătaseră că trompele ei erau blocate din cauza endometriozei. A avut noroc că putuse naşte de două ori, aşa i s-a spus, căci endometrioza este o cauză principală a sterilităţii.

Mark nu fusese nici pe jumătate atât de supărat ca ea. El era foarte fericit cu cei doi fii. O familie cu doi copii e mult mai uşor de întreţinut, o consola el. Ca părinţi, puteau astfel să le acorde mai multă atenţie copiilor decât dacă ar fi fost trei sau patru. Iar Francesca îşi hrănise mâhnirea ani de zile după aceea şi uneori simţea o mare dezamăgire în perioada premenstruală.

Acum, însă, era foarte fericită că nu avea o fiică. Dacă era greu să le spună băieţilor ei că tatăl lor are o relaţie extraconjugală, ar fi fost cu adevărat un coşmar să-i mărturisească unei tinere fete că tatăl ei nu face doi bani.

Dintr-o dată, i se făcu dor de prezenţa puternică şi liniştitoare a lui Millie. Francesca apelă numărul serviciului ei de mesagerie vocală, dar în loc de tonul exuberant al surorii ei, auzi vocea morocănoasă a lui Mark: „Francesca, eu sunt. Mi-aş dori şi eu o dată să te văd că porţi mobilul ăla cu tine şi că îl ţii şi deschis. Eu l-am uitat pe

al meu în maşină, vezi să îl iei de acolo înainte de a duce maşina la service. Eu nu o să pot primi nici un apel şi o să ajung şi foarte târziu la apartament, aşa că te caut eu. Pa.”

Francesca se holba uluită la aparat. Nu-i venea să creadă. Cum avea Mark tupeul să-i lase un astfel de mesaj? Cum îndrăznea să îi reproşeze că nu purta telefonul cu ea când tocmai el era cel care şi-l uitase în maşină, iar acum s-o mintă de două ori? Ajung foarte târziu la apartament. Apartamentul era în Bruxelles şi el îi dădea telefon în drum spre Cork.

— Până aici, Mark Kirwan. M-ai jucat pe degete pentru ultima oară. Jur pe ce-am mai sfânt, până aici ţi-a fost.

Alergă pe scări în sus ca o vijelie şi trase cu putere două valize încăpătoare de pe raftul superior al şifonierului. Costume, pulovere, echipamente de sport, lenjerie intimă, inclusiv şorturile Calvin Klein care îl dăduseră de gol, toate erau aruncate de-a valma în geamantane. Pantofi, tenişi, tot ce găsea era înfundat până când valizele fură burduşite la maxim. Se chinui ceva să închidă fermoarele, dar furia îi dădea putere şi într-un sfârşit, reuşi. Inspiră adânc, asemenea unui alergător care tocmai a terminat o cursă înfiorătoare. Privirea îi era din ce în ce mai aspră. Mânia i se amplifica cu fiecare minut.

Era momentul ca soţul ei să afle că mariajul lor se sfârşise cu adevărat. Şi avea să afle lucrul acesta personal, de la ea însăşi, chiar în această zi.

4

Traficul nu mai era acum aşa de aglomerat, încât Fran- cesca ajunse la aeroport, a doua oară în acea zi, în mai puţin de o oră. În urma unui telefon scurt la Hotelul Oaklands, i se confirmă faptul că dl. Mark Kirwan are rezervare aici, dar că încă nu sosise. Foarte amabilă, re- cepţionera îrdădu numărul camerei lui Mark când Fran- cesca promise să sune mai târziu. Un alt apel telefonic la liniile aeriene Aer Lingus îi întări hotărârea luată, când află că mai existau locuri libere la zborul de prânz către Cork şi chiar la întoarcere, spre sfârşitul după-amiezei. Putea să plătească biletele prin cartea de credit şi apoi să le ridice direct la aeroport. Francesca încheie această tranzacţie în doi timpi şi trei mişcări, nerăbdătoare să por- nească la atac. Acum că se hotărâse cum avea să procedeze, era decisă să meargă până la capăt.

Lăsă BMW-ul în parcarea aeroportului. Se interesă de la ce terminal avea să plece avionul ei şi se îndreptă într-a- colo. Era încă zloată; ea se cutremură de frig când traversă rampa din parcare, căci o rafală de vânt şi ploaie o biciui prin haina care se încolăci în jurul ei. îşi dădu cu enervare deoparte şuviţele de păr blond ce-i căzuseră rebele peste ochi. O să arate de pomină când va ajunge

în Cork, se gândi ea posacă. Nici măcar nu luase în considerare modul cum era îmbrăcată şi dacă avea un aspect fizic plăcut. Poate că ar fi trebuit să se schimbe în ceva mai elegant decât pantalonii negri şi bluza lila încheiată cu un şnur, pe care le purta sub pardesiul ei gri. încruntată, se hotărî să nu-i dea lui Mark satisfacţia de a crede că s-a îmbrăcat frumos special pentru confruntarea lor. Oricum, arăta ca o femeie isteaţă, la fel ca de obicei. Soţul ei se aştepta mereu ca ea să arate bine şi nu o întreba niciodată cât a cheltuit pe haine.

Doar părul nu prea avea nici o formă acum, iar genele şi sprâncenele îşi pierduseră nuanţarea de ultima dată de când fusese la cosmetică. îşi propusese să facă o nouă programare, dar timpul nu îi mai îngăduise. Nici măcar la toaletă nu mai apucase să intre, unde şi-ar fi împrospătat machiajul cu un dermatograf şi cu rimei. Dar, la urma urmei, ce-i păsa ei de părerea Domnişoarei Fârlifâs? N-o s-o mai întâlnească niciodată după aceea, deşi ardea de nerăbdare să-i vadă faţa scorpiei când o să îşi facă apariţia în camera lor de hotel. Cel puţin, Francesca ar avea satisfacţia – oricât de falsă – de a-i prinde pe amândoi nepregătiţi.

Mark va fi complet dărâmat. Detesta scandalurile şi îi plăcea să deţină controlul asupra oricărei situaţii. Ei bine, se gândi ea cu îndârjire în timp ce îşi ridica biletele, asta avea să fie o situaţie pe care Mark nu o va mai putea controla.

O izbi însă un gând. Poate că astfel uşura lucrurile pentru el, dându-i ocazia de a o părăsi? Poate el şi-a dorit să o părăsească şi să trăiască o viaţă nouă alături de acea femeie, dar se simţea obligat să rămână. Dacă Francesca renunţa la soţul ei, s-ar putea să ajungă chiar ea la mâna

celor doi amanţi. Dar care era alternativa? Să se întoarcă acasă şi să pretindă că nu ştia nimic, apoi să trăiască în continuare plină de furie şi resentimente? Sau să-l confrunte pe Mark acasă şi să-l someze să renunţe la târfa lui? Ar trebui atunci să accepte pentru totdeauna că soţul ei a înşelat-o şi lucrurile n-ar mai fi niciodată aceleaşi între ei. Sub nici o formă n-ar mai putea face dragoste cu el. Simţi din nou cum îi clocoteşte sângele în vine. Mark le distrusese căsătoria. Il ura şi era în stare să-i scoată ochii când o să-l vadă.

Clipi des pentru a înlătura lacrimile ce o năpădiseră. Era următoarea la rând, dar nu putea să apară în faţa tinerei femei de la check-in umflată de plâns. Reuşi să îşi vină în fire şi chiar să întreţină o scurtă conversaţie politicoasă, pe măsură ce îşi ridica cele două valize pe banda transportoare şi i se repartiza locul în avion. Dar mai avea încă douăzeci şi cinci de minute înainte de îmbarcare. Imediat ce ajunse la poartă, intră până la toaletă ca să îşi refacă machiajul. Slavă Domnului, nu mai era nimeni acolo. Mâna îi tremură când luă rimelul din geantă şi începu să îşi perieze genele. Dar nu reuşi decât să se murdărească deasupra bărbiei; înjurând de zor, umezi un şerveţel în apă, cu care se şterse de urma lăsată de rimei şi reîncepu machiajul. De data aceasta avu mai mult succes şi îşi aranjă ploapele şi genele până când se declară mulţumită de rezultat. încheie acţiunea îndrăzneţ, cu roşu aprins de obraji, care să-i evidenţieze pometii. După ce îşi perie părul castaniu, rămase câteva clipe exami- nându-şi imaginea din oglindă.

Doi ochi mari, cenuşii şi neliniştiţi se holbau înapoi către ea. O gură cu buze pline, de obicei ondulate de un zâmbet, era acum neobişnuit de tristă. Pometii înalţi —

cea mai mare calitate, după părerea ei – erau acum şi mai pronunţaţi datorită pudrei de faţă. Avea un aspect elegant, sofisticat, părea chiar mai tânără decât cei 40 de ani ai ei. Dar nu destul de tânără, se gândi ea cu amărăciune. Fusese deosebit de slabă şi costelivă, dar maternitatea îi rotunjise corpul. Acum avea câteva kilograme bune în plus, deşi arăta încă bine datorită înălţimii.

Femeia cu care Mark plecase spre Cork era micuţă de statură, plină de viaţă şi tânără. Vivace sau nu, Francesca nu va mai fi niciodată tânără din nou şi, la 1,72 m, mignonă nu era un adjectiv cu care soţul ei s-o poată descrie vreodată. Luă o gură adâncă de aer, se parfumă cu L'Air du Temps la încheietura mâinii şi pe tâmple şi plecă să aştepte anunţarea zborului.

A fost o călătorie agitată, cu goluri de aer şi rafale de vânt ce loveau din plin micul avion şi semnalul „Strângeţi centura de siguranţă” rămase aprins pe întreaga durată a zborului. Strângea din pumni de fiecare dată când o turbulenţă nesuferită îi lovea şi nu ştia dacă să fie sau nu recunoscătoare pentru că gândurile îi erau în altă parte decât iminenta confruntare cu soţul ei şi amanta acestuia.

Aterizarea a fost la fel de groaznică şi Francesca nu se putu stăpâni să se gândească ce ironie dacă ar sfârşi într-un accident de avion şi, astfel, trădătorul ei soţ ar rămâne văduv. I-ar conveni perfect, se gândi ea pe măsură ce avionul se balansa neplăcut, ameţind-o şi provocându-i greaţă. Se relaxă când simţi roţile izbindu-se de asfalt, dar când aparatul de zbor se opri, stomacul i se încleştă din nou, ştiind ce o aşteaptă.

Nikki arăta superb în costumul de baie de un verde smarald. Corpul ei bronzat şi armonios se îndoi într-un

arc perfect când se scufundă în apa călduţă a piscinei de la hotel. Era atât de în formă, atât de plină de viaţă. Energia ei era molipsitoare şi lui Mark îi plăcea la nebunie să fie alături de ea, căci astfel nu se mai simţea un bărbat între două vârste. Trase o ocheadă la firele albe ivite în împletitura de păr brun de pe piept, prin care Nikki adora să îşi plimbe degetele, şi se întrebă dacă era posibil să le vopsească? Cel puţin, se ţinea încă bine şi avea o alură atletică, mulţumită reînnoirii abonamentului la sala de forţă.

Se aruncă şi el în piscină după ea, bucurându-se de senzaţiile pe care apa i le trezea lovindu-i trupul şi alunecă uşor către centru, până când o prinse din urmă pe Nikki. Ea îl stropi jucăuş cu apă, iar Mark o apropie de el şi o sărută pasional. Aveau întreaga piscină numai la dispoziţia lor şi rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, eliberaţi de sentimentul decadent oferit de cele două zile libere, în mijlocul săptămânii de lucru. Inotară, se sărutară şi iar se sărutară până când Mark trăi impresia că va exploda şi că va face dragoste cu ea chiar acolo, chiar în acel moment.

— Haide să ne întoarcem în cameră. Joaca asta mă înnebuneşte, îi declară el cu vocea răguşită.

— îmi place enorm să te înnebunesc. Nikki îi acoperi gâtul cu sărutări umede şi îşi furişă mâinile către coapsele lui.

— Haide, Nikki. Mark o apucă puternic de încheietura mâinii şi o trase către marginea piscinei.

— Micul meu uriaş! chicoti ea, îndreptându-şi privirea către slipul lui.

Mark se strâmbă ruşinos când ieşi din piscină şi îşi luă halatul. O învălui pe Nikki în halatul ei şi o sprijini de uşă.

— Te rog, poartă-te frumos până când ajungem în cameră. După aceea, poţi să fii cât de rea vrei, o muştrului el, luând-o pe coridor.

Dură o veşnicie să ajungă la lift şi apoi la uşa camerei, dar, o dată ce aceasta se închise în urma lor, se înlănţuiră într-un sărut înfometat, pasiunea fiindu-le deja intensificată de hârjoneala din piscină. Mark nu se mai sătura de femeia aflată în braţele lui. Era uimitoare. Nu se mai simţise niciodată atât de viu.

Ameţită şi satisfăcută, Nikki stătea cuibărită în braţele lui Mark, ascultându-i respiraţia constantă din timpul somnului. El reprezentase o mare provocare pentru ea, chiar de prima dată de când îl remarcase la departamentul de Achiziţii şi Fuziuni al băncii Eurobank Irl. Era serios, sârguincios şi total preocupat de munca lui. Petrecea foarte mult timp la birourile din Bruxelles şi ea aştepta mereu cu nerăbdare întoarcerea lui la Dublin.

S-ar fi zis că el, dimpotrivă, nu o remarcase deloc. Ceea ce constituia o nouă experienţă pentru Nikki, care era obişnuită ca bărbaţii să îi se acorde mereu atenţie. Ea încerca să avanseze pe scara ierarhică a corporaţiei şi uşile i se deschideau pentru că era deosebit de inteligentă, ambiţioasă şi pricepută în meseria ei. Nikki nu avea timp de flirturile şi glumele nesărate ale unora dintre colegele sale, dispreţuind acest fel de comportament. Desigur, lua parte la tachinările şi zâmbetele colegilor ei atunci când era cazul, dar cerea să fie respectată şi nu se mulţumea niciodată cu mai puţin de atât. Nu era peste tot o persoană agreată, ştia acest lucru, în special de când sărise peste mai multe trepte ale scării ierarhice şi fusese promovată peste capul câtorva tipi care se angajaseră în

acelaşi timp cu ea. O numeau pe la spate o curviştină profitoare. Dar ei nu-i păsa. Asta era problema lor. Să se descurce singuri. Până una alta, ei o priveau în sus, iar ea se uita la ei în jos.

Avea 31 de ani. Era manager al secţiei de Achiziţii şi Fuziuni. Avea propriul apartament în cartierul Blackrock şi conducea un superb Saab cu două locuri. Şi acum avea o relaţie atât provocatoare, cât şi satisfăcătoare, cum nu mai avusese niciodată. Singura problemă era faptul că ea îşi dorea mai mult. Oftă şi se trase mai aproape de iubitul ei adormit. Ştia că orice semn de nevoie sau slăbiciune din partea ei ar fi dezastruos. Îi menţinea interesul lui Mark prefăcându-se că nu o interesează mai mult decât are. Chiar îi spunea uneori că are alte aranjamente şi că nu-l poate vedea, când, de fapt, ea murea de nerăbdare să petreacă momente preţioase alături de el.

Voia să se facă atât de dorită, să-i devină atât de indispensabilă încât el să fie în stare să îşi părăsească plictisitoarea soţie din clasa mijlocie, cu ocupaţiile ei caritabile şi cercul ei de carte şi cu dineurile alea stupide. Copiii lor erau adulţi, cel mare munceşte în străinătate, deci nu se poate spune că îl despărţea pe tată de fiii lui. Aceştia începeau să îşi trăiască propria viaţă. Mark nu are nici un motiv să se simtă vinovat, şi-a îndeplinit cu vârf şi îndesat datoriile de părinte. Dar era atât de legat de tot ceea ce înseamnă datorie! Ea încerca cât mai uşor cu putinţă să îi spună că are voie să se bucure de viaţă.

Nikki a ştiut aproape instantaneu că Mark nu îşi trădase niciodată soţia. Nu era un „flăcău” – una dintre calităţile care au atras-o de prima dată. El nu era ca nici unul dintre jigodiile de bărbaţi cu care ea lucra, înfumuraţi şi aroganţi. El lua munca foarte în serios, de altfel ca şi ea, şi tocmai în acest fel au făcut ei prima dată cunoştinţă.

După ce lucraseră împreună câteva luni, îi ceruse sfatul cu privire la investiţia cu acţiuni la capitalul unei companii controlată de bancă. El s-a oferit să verifice proiectul, dar Nikki acceptă numai cu condiţia să o însoţească la prânz.

El a părut surprins de această propunere, dar o acceptă şi fixară o dată când erau amândoi liberi. Nikki rezervă o masă la un mic restaurant italian, spre deosebire de localurile luxoase unde îşi trata de obicei clienţii. Voia ceva mai intim şi mai puţin ostentativ.

Mark păstră un aer oficial, de afaceri, discutând proiectul idee cu idee, analizând strategia de investiţii şi factorii de risc în cele mai mici detalii.

Deşi acelaşi lucru îl făcuse şi ea, nefiind încă hotărâtă dacă să investească sau nu, l-a lăsat pe Mark să vorbească. Bărbaţilor le place întotdeauna să li se ceară sfatul, era o excelentă strategie de lucru cu mândria lor, fapt care lui Nikki îi adusese de multe ori avantaje. Deşi era foarte sexi, Mark Kirwan nu era, din acest punct de vedere, deloc diferit. Pe parcursul următoarelor luni, Nikki descoperi că era din ce în ce mai atrasă de el. Au continuat să se întâlnească frecvent la prânz, începând să se cunoască mai bine, bucurându-se reciproc de compania celuilalt şi Nikki şi-a dat seama că era hotărâtă să îşi folosească toate atuurile pentru a-l cuceri. Mark era bărbatul pe care şi-l dorea. Mark era bărbatul pe care o să-l aibă. Simţea nemulţumirea şi plictiseala din actualul lui mariaj. El stagna, dar îşi dorea mai mult de la viaţă. Nikki era tocmai catalizatorul schimbării. Mergeau alături pe bulevard către localul unde luau prânzul şi ea râdea de pe urma unei observaţii spirituale făcute de Mark, când el se opri brusc şi o sărută cu ardoare, luând-o complet prin

surprindere, în mijlocul şuvoiului de trecători. Dorinţa lui o speriase la început, apoi îi trezi acelaşi sentiment şi, impulsiv, sugeră să ia un taxi către apartamentul ei şi să continue prânzul ... în pat.

Dorinţa lui se transformă în cea mai satisfăcătoare partidă de sex pe care Nikki o avusese vreodată. Lungită în patul camerei lor de hotel, lipită de el, amintin- du-şi prima lor după-amiază dezlănţuită, Nikki se întreba cât avea să mai dureze până când Mark se va hotărî că vrea să fie cu ea definitiv.

Ea nu-i sugerase niciodată să îşi părăsească soţia, era mult prea subtilă. Trebuia ca ideea să vină din partea lui. Dar uneori necesita efort să îşi ascundă nerăbdarea şi masca aceasta de indiferenţă faţă de situaţia actuală era din ce în ce mai dificil de menţinut.

Mark fusese foarte aspru deunăzi la telefon, cu soţia lui, atunci când Nikki îi împrumutase mobilul ei. Ea se prefăcuse că nu asculta convorbirea, dar fusese extrem de mulţumită să observe evidenta lui iritare. După aceea s-a simţit mai bine în ceea ce priveşte relaţia lor.

Poate că lucrurile aveau să se schimbe săptămâna a- ceasta. Poate că el va face pasul final şi va fi al ei pentru totdeauna.

5

— Sunteţi în vacanţă? Şoferul de taxi avea chef de vorbă în timp ce ieşea din aeroportul Cork şi se îndrepta către centrul oraşului.

— Nu, stau doar peste noapte, apoi plec la Londra, minţi Francesca. Aşa putea da o explicaţie rezonabilă celor două valize mari şi pline până la refuz din portbagaj. De fapt, aş dori să mă aşteptaţi cât mă cazez eu la hotel, dacă nu vă deranjează. Vreau să merg după aceea direct în oraş.

— Sigur, doamnă, spuse micul bărbat rotofei. Vă duc oriunde doriţi. E groaznic de frig, nu-i aşa?

— Mmmm, murmură Francesca, dorindu-şi ca şoferul să tacă. Era extrem de stresată. Palmele îi transpiraseră şi inima îi zvâcnea în piept ca nebună. îi venea să vomite. Se imagina făcându-se de râs în faţa lui Mark şi a acelei femei, în timp ce îşi dădea stomacul afară. Luă o bomboană mentolată Polo, care o ajută puţin.

— Aşadar, vă duceţi în vacanţă la Londra? insistă şoferul, prelungind astfel conversaţia.

— Da. Francesca spera ca răspunsurile ei monosilabice să îi dea acestuia indicaţia că nu o interesa deloc o astfel de conversaţie.

— în ce parte? şi o urmări cu coada ochiului în oglinda retrovizoare.
— Ăăăăăăă.... Păi Kensington. Era aberant. Fran-
cesca îşi muşcă buzele. Iat-o în drum spre soţul ei, încercând să-l surprindă în timp ce o înşală cu amanta şi ducând astfel la sfârşit căsătoria lor, şi ea purta cu un străin discuţia cea mai trăsnită şi ireală din viaţa ei. îi venea să bufnească într-un râs isteric.
— înseamnă că staţi ceva timp, cu tot bagajul ăsta. Valizele astea cântăresc o tonă, comentă el.
— Soţul meu le va căra, mă întâlnesc cu el la hotel, spuse ea fără chef.
— Aaaa... asta e bine. V-aţi putea răni cărându-le de ici-colo...
O să te rănesc eu pe tine imediat dacă nu-ţi pui dracului lacăt la gura aia spurcată, se gândi cu răutate Francesca. Nu-ţi dau nici un bacşiş. Cu siguranţă, nici un bacşiş, se hotărî ea.
— Probabil că o să vă duceţi puţin şi la cumpărături de Crăciun pe Strada Oxford, dacă tot ajungeţi acolo. La Harrods şi tot restul.
— Probabil, încuviinţă ea, strângând din degete. Avea un chef nebun să-l apuce de părul cărunt şi sârmos şi să-l tragă cu toată forţa.
Când ajunseră în faţa hotelului, Francesa era deja plină de nervi.
— Acum, să dăm jos bagajele. Şoferul durduliu se eliberă din scaun şi respiră adânc ca pentru a se pregăti.
Sper să faci hernie cu ocazia asta, îngână Francesca în timp ce îl urmărea luptându-se cu valizele.
Un portar coborî scările şi veni să ajute. Francesca trase
puternic aer în piept. Asta era. Nu mai era cale de-ntors. *

Mark se aplecă peste masă şi o hrăni pe Nikki cu un crevete gras şi savuros. Stăteau jos, relaxaţi şi fericiţi, îmbrăcaţi doar în halate de baie albe, luxoase, bucurân- du-se de prânzul gustos servit în cameră.

— Asta da viaţă, se întinse Nikki languros. Ar trebui să facem asta mai des.

— Trebuie să fim atenţi. Dacă ne luăm prea mult timp liber deodată, ceilalţi ar putea suspecta ceva. Mark desfăcu cu pricepere dopul sticlei de Moet şi îi umplu lui Nikki paharul cu şampania acidulată.

— Hmmm. Dar suntem foarte discreţi la birou. Nimeni nu va bănui nimic.

— Da, presupun că nimeni nu se va gândi vreodată că o femeie frumoasă ca tine s-ar încurca cu un bătrân ramolit ca mine, o tachină el.

— Nu fi prostuţ, iubitule. Vorbeşti de parcă ai avea 90 de ani. Tu eşti bărbatul meu sexi, mai în vârstă. Şi eşti în floarea vârstei. De două ori în jumătate de oră... cunosc bărbaţi între 30 şi 40 de ani care n-ar fi niciodată în stare de aşa ceva! Nikki zâmbi seducător şi îşi plimbă talpa de-a lungul piciorului lui. E aşa de plăcut să putem petrece puţin timp împreună. M-aş putea obişnui.

— O să fie o conferinţă internaţională a bancherilor la Malta, în februarie. Dacă ai veni şi tu în ultima zi, care se întâmplă să fie într-o vineri, am putea rămâne până luni. Ce zici de asta?

— Sună grozav, răspunse entuziasmată Nikki. Dar cum rămâne cu Francesca? Ea nu vrea să meargă?

— Nu i-am spus încă nimic despre asta, recunoscu Mark.

— Ooo! Nikki era încântată de vestea primită. Era un adevărat progres. Acest încântător interludiu şi acum

un posibil week-end în Malta. Inima îi sălta de bucurie, începea să se simtă foarte, foarte fericită. Lucrurile mergeau din ce în ce mai bine.

Era uimitor cât de calmă putea fi după starea nervoasă din taxi. Francesca îi zâmbi recepţionerei.

— Bună ziua. Am venit doar ca să las bagajul şefului meu, în camera 311. Mă aşteaptă. Tocmai s-a cazat. Mark Kirwan? o privi cu nerăbdare pe roşcata dichisită din spatele recepţiei.

— Da, într-adevăr. Dl şi dna Kirwan s-au cazat mai devreme. John vă poate ajuta. Dădu din cap către tânărul uşier care îi încărca bagajele într-un cărucior. John, apartamentul 311, te rog.

Apartamentul 311. Nemernicul, înjură Francesca printre dinţi. Când fuseseră aici de ziua ei, luase doar o cameră simplă pentru ei doi.

în timp ce-l urma pe tânărul bărbat către lift, Francescăi nu-i venea să creadă cât de bine îi mergea farsa. Dacă Mark nu era în cameră, o să-l roage pe uşier să o lase înăuntru şi ea îi va aştepta pe dl şi dna Kirwan să se întoarcă. Ce tupeu pe el! Cum îndrăzneşte să îşi numească târfa dna Kirwan, cum îndrăzneşte să-i desfiinţeze Francescăi dreptul la acest titlu atât de uşor? se întreba furioasă în gând, în timp ce urca în lift. Ascensorul urcă silenţios la etajul al treilea şi inima părea să-i explodeze în piept pe măsură ce se îndrepta pe coridorul mochetat, către apartamentul soţului. Mica fereastră de calm şi siguranţă se închidea rapid. Doamne, te rog, nu mă lăsa să mă fac de râs. Nu mă lăsa să izbucnesc în lacrimi când o să-i văd, se rugă ea în gând, încercând să se întărească pentru supliciul ce i se pregătea.

— E de ajuns să deschideţi uşa şi să puneţi valizele înăuntru, vă rog, spuse ea scurt, dându-i tânărului un bacşiş.

— Sigur, doamnă. Uşierul era mulţumit de ceea ce primise şi introduse cheia în broască fără alte comentarii. Cu o vigoare tinerească, puse bagajul în holul apartamentului, apoi plecă încet, fluierând.

Francesca închise uşa cât mai delicat şi privi în jur. Ce noroc că uşa de la intrare în apartament dădea într-un hol îngust, din care se ramificau două încăperi cu uşi vopsite în alb. Una, fără îndoială, era dormitorul, cealaltă, camera de zi. Auzea râsul unei femei în spatele uşii din partea ei stângă. Evident, ea şi Mark se aflau acolo înăuntru şi nu auziseră uşa principală deschizându-se. Cu atât mai bine pentru scopul ei, se gândi Francesca. Femeia râse din nou, un râs fericit, chicotit şi Francesca se gândi cât de mult o urăşte. Apoi urmă râsul bine-cunoscut, pe înfundate, al lui Mark. Evident, era o mare bucurie pe ei. Însă ea suferea ca cel mai chinuit om de pe faţa pământului. Chiar nu-i păsa deloc lui Mark de ea, cum putea să fie atât de bine dispus? Luă o gură adâncă de aer, înghiţi în sec şi deschise uşa. Mark şi femeia o priviră de acolo de unde erau, complet uluiţi.

Surpriza se transformă în şoc când Mark o recunoscu pe Francesca. Păli brusc şi sări în picioare când soţia sa se îndreptă către masă. Nikki avea ochii holbaţi de groază şi îşi acoperi gura cu mâna.

— Francesca! Francesca, ce faci.... vreau să spun... Francesca, cum ... de unde ştiai? Mark se bâlbâia în timp ce îşi strângea halatul pe corp cu un cordon.

Francesca îl fixă cu privirea. Arăta aşa de bine şi de relaxat în halatul alb de baie, cu părul încă umed după duş, cârlionţat şi căzându-i pe guler. Până atunci, nu crezuse cu adevărat ceea ce se întâmpla. Sperase cu îndă

rătnicie că totul era o mare greşeală. Dar acum nu mai era nici o greşeală în privinţa relaţiei intime a celor doi. Francesca era intrusul aici.

Şocul era fizic. începu să ameţească. Făcu un efort imens să îşi revină, dar trebuia, pentru demnitatea ei. Doar demnitatea putea să o ajute să treacă prin acest coşmar.

— Eşti cel mai netrebnic dintre netrebnici, Mark Kirwan. Avea o voce rece şi clară. Surprinzător de puternică. îşi luase soţul prin surprindere şi el îşi coborî privirea, neputând să îi înfrunte privirea dispreţuitoare. Sper ca băieţii noştri să nu fi moştenit nici una din trăsăturile tale de mincinos, viclean şi trădător. Cum îţi permiţi să mă tratezi ca pe un gunoi? Cum îţi permiţi să vii din patul acestei stricate în patul meu?

Se întoarse acum spre Nikki şi îi spuse cu răceală, privind-o cu un dispreţ de nedescris:

— Ţi-a spus că mariajul nostru este terminat? Că nu mai facem dragoste? A minţit. Sau poate că nu. Poate că, pur şi simplu, nu te deranjează să împărţi un bărbat. Ei bine, pe mine mă deranjează. Eu am totuşi ceva respect pentru mine însămi. Aşa că îl poţi avea ... ţi-l dăruiesc cu cea mai mare plăcere. Evident, şi-a găsit nivelul în viaţă şi e considerabil de scăzut.

— Dar stai puţin, se ridică Nikki cu ochii strălucind. Se întoarse plină de furie către Mark. Nu-i permit să spună astfel de lucruri despre mine.

— Francesca, opreşte-te, izbucni Mark.

Ea se întoarse din nou către el plină de mânie.

— Tu. Tu nu-mi spui mie ce să fac. Mincinosule. Rahat cu ochi. Dacă-ţi spune să te arunci într-o fântână, o asculţi? Cât de patetic, la vârsta ta. Ţi-am pus toate hainele în două valize. Sunt aici în hol. Iată cheile de la maşina ta. E în parcarea de la aeroportul Dublin, cu tot cu nenoroci

tul tău de telefon mobil. Nu vreau să te mai văd niciodată. Dădu drumul cheilor de la BMW pe faţa de masă din dantelă albă, se întoarse pe călcâie şi ieşi din apartament.

Liftul era încă deschis şi, pe măsură ce uşile acestuia se închideau silenţios în urma ei, expiră profund şi îndelungat. Nemernicule. Ticălosule, şopti ea. Suferea atât de cumplit încât crezu că o să leşine. începu să tremure. îşi muşcă buza cu durere, simţind nevoia să se controleze. Nu putea ceda încă, trebuia să ajungă acasă înainte de a da frâu liber anxietăţii care ameninţa să o cotropească. Apoi, dacă dorea, putea ceda nervos fiind singură şi se putea târî în cuşca ei de unde să nu mai iasă niciodată.

Liftul se opri la etajul întâi şi intră un cuplu. îi zâmbiră Francescăi şi ea reuşi să le răspundă tot cu un zâmbet, dar foarte slab. Câteva secunde mai târziu, uşile ascensorului se deschiseră în foaier şi Francesca trebui să se abţină să nu o ia la fugă afară din hotel. O salută din gesturi pe recepţionera care ridică privirea către ea în timp ce o depăşea, apoi continuă să meargă.

Micul ei taximetrist rotofei sări din maşină şi îi deschise uşa când o zări, iar inima Francescăi se înmuie în faţa acestor maniere galante.

— Acum, doamnă, unde anume în oraş mergem?

— Strada Patrick, te rog. Şi mulţumesc mult că m-aţi aşteptat, spuse ea pe un ton cât mai amabil.

— Nu e nici o problemă. Sper că nu v-aţi grăbit.

De-ar şti el, reflectă ea cu tristeţe.

Şoferul continuă să facă mică conversaţie pe parcursul călătoriei spre Cork şi ea participă atât cât putu, fiindu-i jenă de lipsa de politeţe dovedită mai devreme. Stilul lui vorbăreţ o ajută să îşi alunge gândurile negre şi îi dădu o şansă să îşi vină în fire. Făcând efort să răspundă întrebărilor şoferului, ea îşi scoase temporar din minte scena

care, ştia prea bine, avea s-o urmărească pentru mult timp de acum înainte.

Îi dădu bacşiş cinci lire şi îndură un şir de mulţumiri exuberante ce îi treziră din nou iritarea; într-o anumită măsură, îşi dorea să nu-i fi dat bacşiş. Respiră cu adevărat uşurată când taxiul dispăru în traficul de pe strada Patrick şi când înţepăturile ascuţite în obraji ale vântului şi lapo viţei o scoaseră din amorţeală. Era aproape 2.30 şi zborul ei de întoarcere era de-abia la 4.35. Avea însă timp pentru o ceaşcă de cafea înainte de a lua un taxi înapoi, spre aeroport.

O cuprinse o mare oboseală. Nu mâncase nimic toată ziua, dar numai gândul la mâncare îi provoca greaţă. Orice rău spre bine – poate aşa mai slăbea un pic. Nu toate femeile slăbesc când descoperă că sunt înşelate? se întrebă cu amărăciune în timp ce îşi trăgea paşii pe strada vesel decorată, pretutindeni vestindu-se Crăciunul.

Ea nu va sărbători Crăciunul anul acesta şi tatăl lui Mark putea să se ducă să stea cu Mark şi târfa lui, deoarece ea nu-i va mai găti niciodată nesuferitului ăluia bătrân, se jură ea când deschise uşa unui mic café-bar cu autoservire şi aglomerat de altfel, unde se aşeză la rând.

Dacă acea femeie îl voia atât de mult pe Mark în viaţa ei, putea să-l aibă cu tot cu bagaje. Şi Gerald Kirwan era un bagaj în plus, pe care Francesca îl purtase prea mult timp. La revedere şi călătorie sprâncenată, le ură ea în gând, în timp ce comandă o ceaşcă de cafea şi biscuiţi. O să încerce să mănânce măcar atât. Ultimul lucru care-i trebuia era să leşine din cauza şocului şi a foamei. Avea multe de făcut când ajungea acasă şi primul lucru era să schimbe încuietorile!

Mark Kirwan tocmai îşi pierduse dreptul de a veni şi a pleca din casa ei când avea el chef.

47

6

— Doamne Dumnezeule! Cum naiba a aflat? Mark se agita dintr-un colţ în altul al camerei, cu bărbia încleştată şi fruntea încruntată, în urma ororii care tocmai avusese loc.

— Ei bine, acum ştie despre noi, Mark. Trebuie să mergem mai departe, n-avem ce face, spuse Nikki cu calm. Acum că rivala ei plecase, încerca din răsputeri să îşi deghizeze pornirea de exaltare care ameninţa să explodeze din ea. Soţia ştia şi îi dăduse papucii soţului. Perfect! Mark era acum numai al ei.

— Doar n-o fi pus un detectiv particular pe urmele mele? Ce naiba mai are de gând să facă? îţi aduci aminte de tipul ăla, a cărui nevastă s-a despărţit de el datorită conturilor lui bancare din străinătate? A fost în toate ziarele şi la televizor. Şi eu am conturi în străinătate. Aş putea intra într-un mare rahat dacă ar afla de ele, gândi cu voce tare Mark, complet buimăcit. Mai bine ne-am întoarce acasă. Trebuie să vorbesc cu ea. Să o liniştesc. Alergă în dormitor şi începu să se îmbrace.

— Mark, vrei să o iei mai uşor? îl domoli Nikki, ur- mându-l în cameră. Ştia că trebuie să îşi păstreze cumpătul şi să-l ia cu încetişorul. Nu cred că e înţelept să o vezi pe Francesca în seara asta. Evident e foarte supă

rată şi e de înţeles. Se va simţi mai bine mâine. Va avea timp să accepte puţin situaţia. Ai face mai mult rău dacă te-ai duce acum acasă.

— Asta e o nenorocită de catastrofă. Mark se aşează pe marginea patului şi îşi prinse capul în mâini. Nu mă va ierta niciodată pentru asta. Viaţa mea va fi un nenorocit de coşmar.

Nu era deloc ceea ce Nikki dorea să audă. Nu voia să ştie nimic de iertarea din partea Francescăi. Suna ca şi cum Mark plănuia să rămână alături de nevasta lui toată viaţa. îi permise să nu primească răspuns la această provocare. Nu era momentul potrivit să îşi susţină punctul de vedere.

— Dar a fost atât de glacială. El dădu din cap a neîncredere. N-am văzu t-o niciodată purtându-se aşa.

— Ei bine, cum te-ai fi aşteptat să reacţioneze? îl interogă Nikki cu blândeţe.

— Ştiu, dar de obicei îşi pierde cumpătul, după care bate câmpii şi face urât pentru o perioadă. Niciodată nu reacţionează cum s-a întâmplat adineaori. A părut totul atât de definitiv.

— Totuşi, Mark, avem o relaţie de aproape un an. Nu te-ai gândit niciodată că ar putea afla despre ea? Şi nu te-ai întrebat niciodată cum ar putea să facă faţă situaţiei? Nikki vorbea deja pe un ton destul de ridicat.

— Nu m-am gândit niciodată că va afla cu adevărat despre noi, murmură el. Presupun că nu am vrut să accept această posibilitate.

— Ei bine, trebuie s-o accepţi acum, dragule, şi trebuie să îi faci şi faţă. S-a întâmplat şi nu poţi schimba cu nimic lucrurile. Voia de fapt să spună, şi trebuie să faci o alegere între ea şi mine acum. Şi nu îmi place să cred că am fost doar pe post de umplutură.

— Sunt conştient de asta, Nikki, izbucni el. Se pare că nu înţelegi implicaţiile aici. Am multe de pierdut. Am copii, un anumit stil de viaţă, reputaţia mea la locul de muncă.

— Şi eu la fel, dacă nu te deranjează, sări în sus Nikki. Nu da vina doar pe mine, Mark. Nu este vina mea. Trebuie să îţi asumi responsabilitatea propriilor acţiuni. Nu te-am împins de la spate în relaţia asta. Se îndreptă furioasă către baie şi trânti uşa în urma ei.

— Ăsta-i cu adevărat un coşmar blestemat, înjură Mark. Nu ştia ce să facă. Momentul în care o văzuse pe Fran- cesca în pragul uşii fusese cel mai oribil moment din viaţa lui. Simţi cum îl trece o transpiraţie rece prin tot corpul numai amintindu-şi. Dumnezeule! Felul cum l-a privit, cu atâta dispreţ. Se ghemui plin de umilinţă. Se bucura întotdeauna de admiraţia pe care i-o purta Fran- cesca, îl făcea să se simtă atât de bine. Dacă ar şti de conturile lui în străinătate, ar fi îngrozită. Ea era o persoană foarte corectă, îi ceruse mereu să respecte regulile şi să nu încalce legea cu investiţiile lui, iar el o asigurase că aşa procedează, doar pentru a o linişti. Acum, îl descoperise având o legătură extraconjugală şi îi dăduse papucii. Dacă ar afla şi de modalitatea lui de a scăpa de taxele fiscale, Mark ar fi nevoit să plătească până după moarte. Viaţa lui ar ajunge la ruină.

Nu voia ca mariajul lor să se termine. Îi plăcea să fie căsătorit cu Francesca, chiar dacă uneori ea îl scotea din sărite. Era însă o soţie bună, se ţinea încă bine şi avea grijă de tatăl lui şi de băieţii lor, astfel încât Mark să se poată concentra asupra asigurării unui trai bun pentru toţi. Fusese fericit în relaţia cu Nikki, dar nu avea de gând să o părăsească pentru totdeauna pe Francesca. Şi nici nu

avusese vreodată impresia că Nikki şi-ar fi dorit ca el să facă acest pas. Nikki era mult prea preocupată de carieră şi de viaţa socială pentru a-şi dori un cămin al ei. Şi asta lui îi convenea de minune. Mark a avut tot ce şi-a putut dori, chiar mai mult. Acum, jocul îşi schimba regulile, obiectivele se modificară şi el nu ştia încotro să se îndrepte. Rămase cu privirea aţintită asupra uşii de la baie, plin de iritare. Numai o femeie îmbufnată nu-i trebuia lui acuma. Nu putea Nikki înţelege cât de traumatizant era totul? Auzi apa curgând. La ce naiba îşi mai făcea baie? Fusese la duş doar cu o oră în urmă. Nikki dădea dovadă de mult egoism şi nu era alături de el, se gândi el supărat. Ea nu avea nici un angajament faţă de nimeni, nici o armonie familială de distrus. Nu avea nimic de pierdut. În schimb, el, dacă nu reuşea să-i demonstreze soţiei sale că aventura nu însemna nimic, avea totul de pierdut.

Nikki coborî leneşă în apa cu spumă a căzii de baie şi se sprijini pe spate. Era cumplit de furioasă pe Mark, care îşi vărsa nervii pe ea ca şi cum era numai vina ei. Nikki avusese un şoc teribil când soţia lui apăruse în cameră. Parcă era o scenă desprinsă dintr-un film. Tremură fără să vrea. Francesca arăta mult mai tânără decât îşi amintea. Dar, de altfel, nu o observase decât de vreo două ori la evenimentele organizate de bancă, unde fusese îmbrăcată la patru ace.

Nesimţita avusese însă o limbă ascuţită şi o insultase puternic pe Nikki. Şi modul în care şi-a îndreptat privirea către Mark. Ce afurisită! Nu-i de mirare că el a căutat altă femeie. Nikki ştia că trebuie să îşi joace cărţile cu mare atenţie. Era vital să nu şi-l transforme pe Mark

într-un duşman. Altfel, ar putea s-o părăsească chiar pe ea şi să îşi implore nevasta să-l primească înapoi. Ieşi din cadă, se înfăşură într-un prosop mai mare şi deschise uşa la baie.

— îmi pare rău, iubitule, spuse ea plină de căinţă. N-am vrut să-mi ies din fire. Presupun că şi eu am fost la fel de îngrozită ca şi tine şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este să devin sursa ta de nerfericire. îl îmbrăţişă şi îl a- propie de ea.

— Ce mă fac, Nikki? Ce mă fac? se văită el cu un oftat.

— Uite ce e, lasă-mă să dau telefon la Aer Lingus şi să schimbăm biletele noastre de întoarcere pentru mâine dimineaţă. Pentru moment, o să ducem valizele tale la mine în apartament. Nu prea cred că îţi vine să stai la hotel, nu? Şi ridică o sprânceană către el.

El dădu dezaprobator din cap.

— OK. Atunci du-te acasă şi vorbeşte cu Francesca şi vezi ce are de spus. Apoi, vom vedea cum decurg lucrurile de acolo. E bine aşa?

— OK.

— Iar acum, de ce nu ne îmbrăcăm să ieşim la o mică plimbare pe jos, ca să ne mai limpezim minţile? Altfel, o să stăm aici prost-dispuşi şi n-o să ne fie de nici un ajutor, spuse ea tandru, mângâindu-l uşor pe cap.

El răspunse afirmativ cu o mişcare a capului, dar încă deznădăjduit.

— Bine.

— Când ne întoarcem, nu vrei să fac o programare pentru un masaj de aromoterapie? O să te ajute să scapi un pic de stres. Ai avut parte de o zi grea.

— Da, am avut, într-adevăr, aprobă Mark cu mare durere în suflet. A fost cea mai proastă zi din viaţa mea.

Of pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi aşa de păm- pălău. Nici că s-ar fi putut întâmpla ceva mai grozav pentru noi doi, îi stătea pe limbă să spună. Voia să-l scoată din starea asta care o determina şi pe ea să se simtă nedorită şi lipsită de importanţă. Se forţă să îşi ignore supărarea şi remuşcările.

— Ştiu, puişorule, ştiu. Dar faptul e consumat şi nu mai are rost să te frământi. Nu-ţi face griji. Totul o să se rezolve de la sine. Iar eu voi fi lângă tine să te ajut.

— Eşti foarte drăguţă, Nikki. Mark o strânse aproape de pieptul lui şi, pentru o clipă, se mai învioră. Aşa mai mergea.

— Te iubesc, dragul meu, şopti ea uşor. Te iubesc foarte mult.

O îngrijoră că Mark nu-i răspunse.

Ca să ajungă acasă de la aeroport, prin traficul de la ora de vârf, Francescăi îi luă cam tot atâta timp cât îi trebuise să zboare de la Dublin la Cork. Era moartă de picioare când îi plăti taximetristului şi intră în casa întunecată. Aprinse becul de deasupra uşii de la intrare şi lampa de pe hol şi puse mâna pe Pagini Aurii. Dacă Mark avea de gând să se întoarcă acasă cu o cursă mai târzie, a naibii era dacă avea de gând să-l lase înăuntru. Găsi un lăcătuş chiar în zona ei, îi telefonă, îi spuse că i se furase geanta cu tot cu cheile de la casă în ea şi că avea nevoie de noi încuietori imediat. Acesta promise să ajungă în maximum o oră.

Ce uşor minţise, se gândi ea cu dezgust când aşeză receptorul în furcă, dar era o necesitate. Povestea lacrimogenă pe care tocmai o înşirase avea să-l determine pe meseriaş să vină mai repede. Şi Francesca dorea neapă

rat să vadă încuietorile schimbate. Voia să aibă un fel de control asupra situaţiei.

Intră în bucătărie şi puse pe foc ibricul. Trixie o privea mirată, cu ochii ei căprui, simţind că ceva era în neregulă. Din când în când, mai scheuna. Francesca dădu drumul la micul televizor portabil şi văzu sfârşitul buletinului de ştiri. Nu se putea însă concentra. Era încleştată de nervi, pe jumătate aşteptând să audă zgomotul cheilor introduse în uşă de către Mark. Totuşi, dacă venea cu un avion înapoi la Dublin, îi va trebui o veşnicie să îşi găsească maşina, pentru că ea nu-i spusese numărul locului de parcare şi BMW-ul putea fi oriunde într-una din cele trei parcări imense, se gândi ea cu o satisfacţie răutăcioasă. O dată ce lăcătuşul sosea şi îşi termina treaba, ea se putea duce la culcare şi putea plânge până adormea. Era un fel de alinare, se gândi în timp ce îşi pregătea o ceaşcă de ceai şi ciugulea dintr-un biscuit.

Luminiţa roşie a robotului telefonic clipea insistent, dar ea o ignoră. Nu voia să ştie acum de apeluri. Era prea a- morţită.

Lăcătuşul ajunse de-abia după o oră şi, până atunci, se suise pe pereţi de nervi, aşteptându-l. I se păruse că a auzit maşina lui Mark parcând pe alee şi se tot agitase, când ridicându-se în picioare, când aşezându-se pe canapea, ca un titirez, uitându-se pe fereastra de la sufragerie. Pe măsură ce timpul trecea, începea să se enerveze şi mai mult că nu era nici un semn de la Mark. Cum îndrăzneşte? se gândi ea iraţional. Cum îndrăzneşte să nu se întoarcă val-vârtej la Dublin şi să se arunce la picioarele ei ca să îşi ceară scuze şi să o implore să-l ierte? Aşa măcar, ar avea şi ea satisfacţia de a-l putea da afară din casă.

Se strădui să îşi păstreze aparent calmul când îl informă pe lăcătuş că dorea să schimbe încuietorile de la intrarea din faţă, de la cea din spate şi de la garaj.

— Ce nenorocire pe capul dumneavoastră, doamnă, spuse bărbatul între două vârste în timp ce îşi scotea instrumentele dintr-un sac gri.

— Şi acum mă mai doare capul după cele întâmplate. Eu o să mă duc să mă întind puţin, dacă nu vă deranjează, se scuză ea politicos, nefiind în stare să îşi recapete energia necesară unei conversaţii politicoase.

— Aşa să faceţi. O să mă străduiesc să nu vă deranjez, spuse el cu amabilitate.

Mai avea puţin şi o podideau lacrimile. Se aşeză, încordată şi nefericită, ascultând zgomotele meseriaşului lucrând, aşteptându-l pe Mark şi furioasă când nu primea nici un semn din partea lui, nici măcar un amărât de telefon.

Nu-i venea să creadă cât de nemilos putea fi. Ce făcea el acum? Lua o cină intimă, tête-à-tête cu amanta lui, fără să se gândească deloc la ea? Avusese scena de mai devreme un impact cât de mic asupra lui? Chiar nu mai simţea nimic pentru ea? Chiar nu ştia că ea va fi devastată? Nu-i păsa de asta nici măcar cât negru sub unghie? Nu mai valora nimic pentru el încât să nu-i pese că ea suferă? Era acesta adevăratul Mark? îşi cunoştea cu adevărat soţul?

întrebările i se amestecau în cap, torturând-o, um- plând-o de suferinţă, până când nu mai suportă şi lacrimile o cotropiră, udându-i obrajii. Trebui să îşi înfunde capul într-o pernă ca să îşi înăbuşe hohotele de plâns.

Vreau să mor, se gândi ea. Vreau să mor. Nu mai vreau să îndur suferinţa asta. Ar fi putut lua nişte pastile, parace

tamol amestecat cu brandy. Apoi, el se va simţi vinovat pentru tot restul vieţii, îşi imagină ea cu amărăciune, şi părea o soluţie destul de satisfăcătoare. N-ar mai fi trebuit să treacă prin agonia ce o cuprinsese, iar el şi-ar petrece restul vieţii în totală nefericire. Dar poate că nu. Dacă s-ar fi sinucis, l-ar fi lăsat pe Mark liber să se căsătorească cu acea femeie. Francesca respiră adânc şi luă o poziţie dreaptă. Nici gând. Sub nici o formă nu avea să le uşureze celor doi amanţi situaţia. Şi va refuza să acor- de divorţul. Putea să se ducă la dracu' Mark. Nu, o să treacă prin asta şi o să îi provoace şi lui tot atâta suferinţă de cât se dovedise el în stare. Mark Kirwan va regreta amarnic pentru că o înşelase şi o luase drept fraieră. Iar acea femeiuşcă va blestema ziua în care a intrat în viaţa Francescăi!

7

Gerald Kirwan la telefon. Am încercat să te prind toată ziua. Am nevoie de o reţetă pentru medicamente şi aş vrea să-mi pregăteşti o cină mică şi câteva lămâi şi puţină miere pentru o cană fierbinte de ceai. Am o infecţie bronşitică păcătoasă. A trebuit să chem doctorul. Spune-i lui Mark că trebuie să-l văd. Terminat.

Francesca strânse din buze când ascultă vocea enervantă a socrului ei. Incapabilă să se relaxeze datorită zgomotelor produse de lăcătuş, îşi trecea în revistă mesajele primite pe robotul telefonic. Vocea arţăgoasă a lui Gerald Kirwan răsuna cu ecou de-a lungul holului. Ţapul ăsta bătrân şi plin de aere se prezenta totdeauna la telefon cu numele întreg. Nu-i plăcea deloc să lase mesaje, spunea că îi face vocea să pară foarte groasă şi răguşită.

Ghinionul lui, se gândi Francesca cu încăpăţânare. Gerald Kirwan nu mai reprezenta acum grija ei. Afurisită să fie ea dacă o să-i mai pregătească masa sau o să mai alerge în diverse locuri pentru el. Să se ocupe Mark de tatăl lui. Sau Vera, sora lui Mark, care renunţase la tatăl ei cu mult timp în urmă. Şi era de înţeles, cunoscân- du-şi socrul. Dar era şi foarte confortabil pentru cumnata sa, în toţi aceşti ani, să nu aibă nimic de-a face cu pă-

rintele său. Vera nu a ştiut niciodată ce povară putea fi Gerald Kirwan.

Ei bine, Francesca se hotărî să scape şi ea de această povară. De ce ar mai continua? Nu era rudă de sânge cu el şi se săturase până peste cap să fie folosită. începând din acest moment, nu mai era preşul de şters picioarele al familiei Kirwan.

Ridică telefonul şi formă numărul Verei. Cumnata sa îi răspunse cu vocea ei obişnuită, în şoaptă.

— Alo, da, aici Vera Darmody. Cum vă pot ajutaaa? Era răspunsul standard şi invariabil pentru oricine ar fi sunat.

Francesca nu se văzuse prea des cu Vera, care nu era foarte apropiată de fratele ei. îi rămânea tot Francescăi să ţină legătura de Crăciun sau de Paşte. Vorbind încet, cu vocea ei subţire, Vera dădea impresia unei femei lipsite de apărare, dar, de-a lungul timpului, Francesca îşi dăduse seama că tot ceea ce Vera dorea, ea obţinea. îşi trăia viaţa după propriile reguli. Era, deşi ar fi negat în totalitate, extrem de asemănătoare tatălui ei.

— Vera, sunt Francesca.

— Francesca, ce surpriză. Ce faaaci?

— Mulţumesc, bine. Te-am sunat doar ca să îţi spun că tatăl tău are o infecţie virală şi are nevoie de reţetă. Eu nu i-o pot obţine, sunt foarte ocupată. Mark e plecat din oraş, aşa că am apelat la tine.

— Of, dar Francesca, ştii că eu nu am mai vorbit cu tatăl meu de ani de zilei Vera ridică tonul plină de uimire. De ce mă suni tocmai pe mine? adăugă ea indignată.

— Te sun pe tine ca să îţi fac cunoscută situaţia. La urma urmei, Vera, nu este tatăl meu, este al tău. Eu nu îmi mai asum responsabilitatea pentru el. îţi dau numărul

de mobil al lui Mark, poţi să îi laşi un mesaj şi să vă înţelegeţi amândoi, răspunse Francesca, neputând să îşi mai controleze nervii şi astfel, ridicând vocea. Era tipic pentru Vera. Eu. Eu. Eu.

— Dar, Francesca, eu nu am nimic de-a face cu el. Tu ştiiii asta, protestă cumnata ei.

— Vera, asta e problema ta, descurcă-te. Uite numărul lui Mark. Francesca era din ce în ce mai furioasă. Ani de-a rândul trebuise să aibă grijă de socrul ei, în timp ce Vera se ducea la plimbări pe munte în fiecare week-end, hoinărea prin ţară cu grupul ei coral sau se ducea în fiecare vacanţă de Crăciun în insulele Canare. Se spălase pe mâini în ceea ce-l privea pe tatăl său şi i-l pasase Francescăi, ieşind basma curată din afacere. Ce drăguţ din partea ei! Ei bine, roata s-a învârtit şi Vera trebuie să dea socoteală.

Francesca îi dictă numărul de mobil al lui Mark dintr-o răsuflare şi cu o voce foarte aspră.

— Dar de ce nu poate Mark să se ocupe de tata când se întoarce? Eu nu sunt în stare să mă apropii de omul ăsta îngrozitor. Ştii asta, Francesca. Sunt foarte surprinsă că mi-ai telefonat. E chiar lipsit de consideraţie din partea ta, se smiorcăi Vera.

Asta era ultima picătură în pahar. Francesca se înnegri la faţă.

— îmi pare rău dacă ţi-am rănit sentimentele, Vera, dar momentan ele nu reprezintă nici un fel de interes pentru mine. Mark este în Cork cu altă femeie. Poţi să discuţi problema asta cu el. Eu nu o să mai am grijă de Gerald de-acum înainte. De fapt, nu intenţionez să vă mai văd, nici pe el, nici pe tine, niciodată. Mi-a ajuns şi mie cu atâţia Kirwan, crede-mă. Eu doar îţi dau de ştire că tatăl

tău este bolnav. Poţi să faci ce vrei în privinţa asta. Mă doare-n cot. La revedere.

Auzi cum Vera se opreşte brusc din respirat când cuvintele „o altă femeie” aterizară ca o bombă asupra ei. Francesca nu avea de gând să-l protejeze pe Mark de consecinţele acţiunilor lui. Să îşi asume el responsabilitatea pentru destrămarea căsniciei lor. Ea era victima inocentă aici.

Trânti receptorul în furcă. Se gândea foarte serios că n-ar fi deranjat-o nici cât negru sub unghie dacă nu-i mai vedea niciodată pe Vera şi Gerald. îşi suportase rudele prin alianţă doar din loialitate faţă de Mark, loialitate de care se abuzase din plin. Nu trebuia să-i mai poarte în cârcă de-acum înainte. S-o vadă pe Miss Playboy cum îi face cumpărăturile lui Gerald Kirwan şi cum îi spală lenjeria când va sta cu ea şi cu Mark de sărbătorile de iarnă.

Crăciunul o să fie interesant, se gândi cu amărăciune Francesca. Ce o să se facă Mark cu tatăl său? Ce va face ea de Crăciun? Faţa i se schimonosi. Owen pleca la fratele lui, în Statele Unite, pentru zece zile. Va fi singură. Era înfricoşător, nu mai fusese niciodată de una singură. Oare cum va rezista?

Ridică telefonul şi formă numărul surorii sale. Millie răspunse, ca de atâtea alte ori, scurt şi la obiect.

— Bună, Millie, eu sunt, reuşi Francesca să articuleze înainte de a izbucni în lacrimi.

— Doamne Sfinte, Francesca! Ce s-a întâmplat? întrebă Millie.

— Mark are o aventură, îngăimă Francesca printre suspine.

— Eh, are o aventură... nu-i adevărat, nu fi prostuţă.

— Ba are, Millie, i-o reteză scurt Francesca. Nu sunt

prostuţă. I-am surprins împreună într-un hotel din Cork. În halatele lor de baie, adăugă ea ca să se facă înţeleasă.

— Of, Dumnezeule! Vin la tine. Sosesc imediat, exclamă Millie grăbită. Ne vedem în câteva minute.

Francesca închise telefonul şi încercă să îşi revină. Lăcătuşul lucra la uşa de la garaj; o terminase pe cea de la intrare şi pe cea din spate. Francesca nu voia să aibă ochii roşi de plâns când îl plătea.

Urcă în dormitor, îşi pieptănă părul şi se dădu cu puţină pudră în obraji. Când lăsă peria de păr pe toaletă, observă cei doi butoni de aur pe care îi dăruise lui Mark cu ocazia aniversării lor, cu mulţi ani în urmă. „Of, Mark”, şopti ea. „De ce? De ce ai făcut asta?” înghiţi cu greu în sec când auzi strigătul lăcătuşului. Doar atâta mai avea să rezolve şi, pe urmă, era liberă să se simtă total distrusă, îşi promise ea în timp ce alerga pe scări în jos, cu carnetul de cecuri.

Se simţi uşurată când meseriaşul plecă, iar tăcerea din casă se aşternu asupra ei ca o mantie. Simţi cum tensiunea interioară scade. Preluase controlul. Acum căminul ei era în siguranţă. Mark ar fi trebuit să ciocăne la uşă pentru a i se permite intrarea. Să vedem dacă îi va plăcea chestia asta, se gândi ea cu amărăciune, amintindu-şi scena intimă la care fusese martoră în hotelul din Cork.

Cei doi amanţi păreau a se simţi foarte bine unul în compania celuilalt, aşa de bine dispuşi şi fericiţi. Francesca nici nu îşi mai amintea de când ea şi Mark nu mai petrecuseră o seară atât de romantică în doi. De obicei, după cină, dacă nu aveau de onorat vreo obligaţie socială, se uitau la televizorul în faţa căruia Mark obişnuia să adoarmă. Au fost şi perioade când ieşeau la plimbare în jurul portului Howth pentru a-i permite căţeluşei să

facă mişcare, dar o dată ce Mark se văzu nevoit să călătorească foarte mult în interes de serviciu, şi această sarcină îi revenise doar ei. însă ea tot aştepta cu nerăbdare ca soţul să se întoarcă acasă din străinătate; îi plăcea mereu să afle ultimele noutăţi şi bârfe de la Bruxelles. îi gătea felul preferat de mâncare şi se agita în jurul lui, ştiind că el muncise din greu. Mark îi aducea întotdeauna un mic cadou: parfum, îmbrăcăminte, o piesă inedită pentru colecţia ei de cristaluri. Căsătoria lor era foarte comodă, fără suişuri şi coborâşuri dificile. Solidă şi confortabilă, poate chiar puţin plicticoasă şi lipsită de surprize. Însă nimic nu o pregătise pentru şocul suferit astăzi. în ceea ce o privea, căsătoria lor era de neclintit.

Auzi cum Millie parchează maşina pe aleea din faţă şi se duse să-i deschidă uşa. Sora ei, înaltă şi zveltă, întruchiparea unei sănătăţi de fier, traversă aleea cu paşi mari şi se îndreptă cu braţele deschise spre Francesca care izbucni brusc în lacrimi.

— Hai să intrăm, Francesca. Plângi cât simţi nevoia, să te eliberezi, şi apoi spune-mi ce s-a întâmplat, o îndemnă Millie, preluând comanda în obişnuita ei manieră dibace. O conduse în sufragerie, o aşează pe canapea şi îi în- mână şerveţele. Francesca îşi dădu năduful acum când toate evenimentele zilei o copleşiră şi cedă luxului de a se scufunda în durere. Şi plânse mult, cu oftaturi, cu suspine ce-i cutremurau trupul, spre groaza lui Millie.

După un timp, Francesca îşi şterse ochii şi îşi reveni.

— îmi pare rău, murmură ea, zâmbind chinuit către sora sa. M-am abţinut toată ziua.

— Sunt convinsă, răspunse Millie înverşunată. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Eşti absolut sigură? Cum ai aflat? S-ar putea să te înşeli?

Petrecerea Francescăi

Francesca strănută şi îi răspunse negativ lui Millie, dând din cap.

— Nu mă înşel deloc. I-am prins pe cei doi împreună. Nu ştiu ce să mă fac, Millie. Căsătoria mea s-a sfârşit. începu iar să plângă.

— Povesteşte-mi, o îndemnă Millie, oferindu-i un alt şerveţel.

Atât cât se simţi în stare, Francesca îi relată surorii ei întreaga poveste şi urmări cum expresia de pe faţa lui Millie indica o adevărată groază.

— Nu pot să cred, bâigui Millie. Mark! Este incredibil. Doamne! Francesca, nici nu ştiu ce să spun!

— Nici eu nu ştiu. Pare atât de ireal. Trebuie să mă ciupesc ca să mă asigur că nu visez. Francesca se ridică în picioare şi îşi îndepărtă părul din ochi. Am schimbat încuietorile la uşi. De-acum înainte, să binevoiască să ciocăne dacă vrea să intre.

— E puţin cam drastic, nu crezi?

— Să-l ia dracu', Millie. Nu o să-i permit să se întoarcă aici ca la hotel şi să se comporte ca şi cum totul ar fi în regulă, îi răspunse indignată Francesca.

— Nu, desigur că nu, aprobă mai domolit Millie. Doar că acum eşti foarte supărată şi nu judeci limpede. Ai multe de pierdut în situaţia asta. Eşti căsătorită de peste 20 de ani.

— Tu cum te-ai simţi dacă l-ai prinde pe Aidan cu o altă femeie? îi ceru socoteală Francesca.

— L-aş lăsa fără moştenitori, răspunse Millie fără să stea pe gânduri.

— L-ai primi înapoi? Te-ai mai putea culca cu el după aceea?

— Nu ştiu.

Francesca o privi încruntată.

— Vezi, asta e.

— Ştiu. E oribil, admise Millie. Presupun că nu poţi şti niciodată cum ai reacţiona până nu ţi se întâmplă. Nici nu mă pot gândi că Aidan ar fi capabil de o aventură. Dar nici pe Mark nu mi-l imaginam aşa, adăugă ea confuză. Ce le vei spune băieţilor?

— Nu ştiu. Owen petrece noaptea asta la un prieten. Presupun că e mai bine.

— Ei bine, nu poţi rămâne singură, declară Millie. Hai cu mine acasă, să ne vărsăm oful împreună, la un pahar.

Timp de un minut, Francesca fu tentată de idee. Părea cumva soluţia ideală să se îmbete şi să cadă lată în pat. Aşa, cel puţin, ar dormi şi ar beneficia de prezenţa reconfortantă a lui Millie. Dar nu putea să bea în fiecare seară până uita de ea. Trebuia să treacă de toate acestea, să se descurce pe cont propriu. Şi era mai bine să înceapă chiar din momentul ăsta.

Dădu dezaprobator din cap.

— Asta e viaţa mea acum, Millie, trebuie să mă obişnuiesc. Dacă fug din calea problemelor nu rezolv nimic şi, pe lângă asta, nu vreau să fiu mahmură mâine, când vine Mark acasă. Trebuie să fiu cu capul pe umeri.

— Cred că ai dreptate. Uite, o să stau eu aici cu tine. Il sun pe Aidan şi îi spun că nu te simţi prea bine. Mă trezesc mâine devreme ca să le duc pe fete la şcoală.

— O, nu, Millie. Nu este corect, ai atâtea de făcut, protestă Francesca.

— Nici nu vreau să aud, rămân cu tine. Aici nu e vorba de un moft de-al tău. E ceva destul de grav şi de traumatizant.

— Aşa crezi? spuse Francesca reuşind să îi arunce un zâmbet.

— O dramă de zile mari. Vreau să spun că cel puţin un pahar de băutură tare e necesar. Numai că este aşa de ciudat, nu pot să înţeleg. La ce naiba se gândea Mark? Văzu expresia îndurerată de pe faţa surorii ei. Of, îmi pare rău, eu şi gura mea slobodă.

— E în regulă, Millie, şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare de prea multe ori, spuse Francesca nefericită.

Millie o îmbrăţişă cu căldură.

— Stai aici, jos, lângă foc şi îţi voi aduce un pahar de coniac. Doar să-l sun repede pe Aidan şi să-l anunţ unde sunt.

Francesca se ghemui în fotoliul din piele fină de lângă şemineu. Adevărul este că nu-i prea plăcea mobila asta îmbrăcată în piele, care costase o avere. Dar Mark o îndrăgise de prima dată când o văzuse. Opulenţa ei luxoasă era, pentru el, afirmarea nivelului social la care ajunsese, în comparaţie cu mica şi prima lor casă semi-deco- mandată din Santry.

Ce se va întâmpla când el va veni a doua zi acasă? Dacă va veni. Ce simţea el în aceste momente? Se considera vinovat sau era uşurat că fusese totul dat la iveală? îi facilitase Francesca drumul către libertate, ca să poată trăi mai departe cu amanta lui? îi făcuse întocmai jocul lui Mark? Francesca privea fix focul ce pâlpâia şi brusc i se făcu puţin frică. Millie avea dreptate. Avea o groază de pierdut. Tot ce ştia, identitatea ei ca soţie a lui Mark, locul ei în societate ca parteneră a lui Mark, casa ei, stilul ei de viaţă, tot ceea ce luase de bun atâta timp fusese subminat într-o clipă. Acum trebuia să lupte pentru ceea ce considera că-i aparţine de drept. Doar dacă, bineînţeles, nu ignora incidentul şi se prefăcea că aventura lui Mark era ceva peste care putea să treacă.

Ar fi soluţia cea mai simplă, se gândi ea cu mâhnire.

Să fie supărată pe el pentru o vreme, să-l pedepsească luni de zile, să-l umilească aşa cum merita şi, într-un final, să încerce să pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

— Dar s-a întâmplat, se certă ea singură. S-a întâmplat şi nu poţi schimba situaţia, iar viaţa nu va mai fi niciodată la fel.

Millie îşi vârî capul pe uşă.

— Ai spus ceva?

— Nu, gândeam cu voce tare. Francesca se lăsă pe spate, în fotoliu şi luă paharul de coniac ce i se oferi. Ce-ai face în locul meu? o întrebă curioasă Francesca.

— La mine e altceva. Millie se aruncă pe canapea, îşi îndoi picioarele lungi sub ea şi sorbi o gură din băutura de culoarea chihlimbarului. Situaţia mea e total diferită. Fetele mele sunt foarte mici şi ar trebui să iau în considerare elementul ăsta. Băieţii tăi sunt deja pe picioarele lor, lucru ce contează foarte mult. Ştiu că le va fi şi lor greu să afle ce s-a întâmplat, dar sunt adulţi, vor face faţă mai uşor decât doi copii mici. Nu ştiu, Francesca, pur şi simplu sper că nu mi se va întâmpla şi mie vreodată.

— Cel puţin, tu ai cariera ta. Eşti financiar independentă, interveni Francesca.

— Uite ce-ţi propun, vezi ce se întâmplă mâine când Mark vine acasă. Poate se va întoarce distrus şi-ţi va cere iertare.

— Şi poate că va fi o strategie de-a lui ca să scape de furia mea. Erau complet relaxaţi împreună, Mark şi tipa aia, o armonie reală, spuse Francesca cu amărăciune. Şi ea arăta aşa al dracului de perfect, toată numai picioare şi sâni obraznici. M-am simţit aşa de demodată şi de bătrână pe lângă ea.

— Nu fii ridicolă, Francesca, tu eşti eleganţa întruchipată, o consolă Millie.

— Eleganţa! râse sfidător Francesca. Sună aşa de vârsta a doua. Ea era tânără, Millie. Tânără. Urăsc ca dracu' să am patruzeci de ani. De-acum începe numărătoarea inversă. De ce mi se întâmplă tocmai mie? Ce fel de viaţă voi avea? Sunt trecută, Millie. Nici un bărbat nu se va mai uita măcar la mine.

— Termină chiar acum cu prostiile astea, Francesca Kirwan. Nu te las să te subestimezi în halul ăsta doar pentru că idiotul ăla de soţ al tău gândeşte cu altceva decât cu capul. Îţi spun eu, după şase luni de stat cu Miss Adolescenţă, o să vină la tine în genunchi şi o să te roage să-l primeşti înapoi. Crede-mă pe cuvânt, Francesca. Şi atunci tu îl vei avea la mână şi, în numele lui Dumnezeu, ar fi păcat să nu profiţi. Ochii lui Millie se întunecară de mânie.

Francesca era impresionată de loialitatea surorii ei. Ştia că e patetic, dar îşi dorea ca toată lumea să-l urască pe Mark în aceste clipe; să-l dispreţuiască şi să-l condamne pentru toată durerea ce i-a cauzat-o prin desconsiderarea atât de crudă a căsătoriei lor. Dar el era cel care va sfârşi singur şi ostracizat. Familia şi prietenii vor fi alături de ea în acest calvar. Apoi, el va regreta, se gândi răutăcios. Spera, de fapt voia ca el să sufere. Il ura. Era din ce în ce mai hotărâtă. O să-l facă pe Mark să plătească tot restul zilelor pentru ceea ce i-a făcut. Francesca se va asigura că întreaga lume va afla de fapta lui. Va fi total umilit. Mark era o persoană extrem de retrasă şi ar fi îngrozit dacă cei din jur l-ar fi bârfit la serviciu. Demnitatea lui va fi călcată în picioare. Când va termina cu el, Mark nu va mai avea nici un dram de onoare, îşi jură Francesca, strângând mai puternic paharul de coniac în timp ce privea fix lumina focului, uitând complet de prezenţa surorii ei îngrijorate.

67

8

— Francesca, ridică receptorul, te rog. Sunt în aeroport. Trebuie să ştiu unde ai lăsat maşina, mârâi Mark la telefon. Era dimineaţa următoare. El şi Nikki sosiseră pe aeroportul Dublin obosiţi şi stresaţi. Erau trei parcări imense, cu etaj, plus una în aer liber. Maşina lui putea fi oriunde. N-avea nici cea mai vagă idee unde putea începe să caute.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului de telefon era asurzitoare. Soţia lui lăsase robotul în funcţiune, dar era sigur că Francesca se află acasă.

— Francesca, ridică receptorul, acum! strigă el ameninţător. Tăcere. Francesca, dacă nu eşti acasă şi găseşti mesajul ăsta când ajungi, sună-mă imediat la numărul pe care ţi-l spun acuma. Şi înşiră rapid numărul de telefon al lui Nikki, după care închise.

— N-avem ce face decât să începem să căutăm dintr-o parcare în alta, îi spuse nervos lui Nikki, care răsfoia o revistă la standul cu publicaţii.

— Propun să începem cu spaţiul C, de obicei, aici ai cele mai mari şanse de a găsi un loc liber, adăugă ea calm.

— Bine, haide, căzu el de acord. Era plin de nervi. Francesca ar fi putut să-i spună unde a lăsat maşina. Se dovedea o nemernică răzbunătoare şi presimţea că viaţa n-o să-i fie deloc uşoară în viitorul apropiat. Proababil că

Petrecerea Francescăi

Francesca va insista ca el să înceteze relaţia cu Nikki. Dar nu ştia dacă era în stare. Poate că ar reuşi s-o lase mai moale pentru o perioadă şi, după ce furtuna ar fi trecut, să fie iar împreună cu Nikki. Plecară tăcuţi către ultima parcare, fiecare pierdut în propriile gânduri. Cum naiba a aflat Francesca de el şi Nikki? Mark se întreba asta pentru a suta oară. Fuseseră extrem de discreţi. Nimeni nu ştia de ei la serviciu, era mai mult decât sigur. Ar fi aflat ceva într-un fel sau altul. Era de-a dreptul misterios.

— Eu caut pe primul nivel, spuse el când ajunseră în parcare.

— De acord, răspunse Nikki. Se despărţiră şi începură să caute BMW-ul.

Nikki luă liftul către cel de-al doilea etaj al parcării şi încercă să îşi păstreze calmul. Era extrem de agitată. Nu înţelegea de ce Mark era atât de consternat pentru că fusese descoperit. Din punctul ei de vedere, era o eliberare, însemna că Mark putea face acum alegerea de a rămâne cu ea. Puteau fi un cuplu. Acum că Francesca ştia de ei doi, cu siguranţă nu îşi mai dorea bărbatul înapoi.

Se plimbă furioasă de-a lungul culoarului întunecat şi răcoros, plin de maşini. îi era din ce în ce mai clar – mai ales din modul în care el se comportase de când Francesca dăduse buzna în camera de hotel – că Mark o privea doar ca pe o amantă, nu ca pe o posibilă parteneră de viaţă, lucru ce nu îi convenea deloc. Se săturase să fie pe planul doi. Voia o relaţie adevărată, cu tot tacâmul, se gândi ea obosită în timp ce scana cu privirea rândurile de maşini. Voia un angajament din partea lui. Niciodată ea nu-l presase, ştiind că ar fi fost cel mai rău lucru pe care-l putea face, dar acum totul se schimbase.

Mark trebuia să aleagă. Atât şi nimic mai mult. Trebuia să ia o decizie: ori îşi părăseşte soţia şi se mută împreună cu ea, ori stă cu Francesca şi riscă să o piardă pe ea. Dar îşi asuma un mare risc hotărându-şi astfel strategia. Se simţea neiubită şi nedorită.

Stai calmă, îşi spuse Nikki în gând, în timp cobora către altă pasarelă. El e încă sub stare de şoc. Nu gândeşte logic. Nu mai este el însuşi. Desigur că vrea să fie cu tine. Te adoră. Nu-l lăsa să vadă că eşti vulnerabilă şi că ai nevoie de el. O să fugă de-o să rupă pământul după aceea. Nu-l presa cu nimic pentru o perioadă. Ai răbdare şi vezi cum decurg lucrurile. Nu-l lăsa să vadă cât de afectată eşti.

— Uşor de zis, greu de făcut, murmură ea în timp ce traversa şi al doilea nivel unde nu era nici urmă de maşina lui Mark.

Tocmai se pregătea să meargă la celălalt etaj, când el apăru şofând lângă ea.

— Sari înăuntru, îi spuse Mark. Te conduc la maşina ta.

— Unde ai găsit-o? îl întrebă când se aşeză pe scaunul din dreapta lui.

— La al treilea nivel. Hai, că nu a fost aşa de grav. Puteam să stăm aici şi să ameţim căutând până mâine.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea cu un aer calm.

— Cel mai bine, mă duc acasă şi intru-n horă, se văită el. Nu am nici o tragere de inimă. Doamne, Nikki, e un coşmar. Cum a reuşit să afle?

— Dă-mi un telefon şi spune-mi cum merge. Păs- trează-ţi cumpătul şi nu provoca scandal, îl sfătui ea în timp ce el oprea lângă maşina ei. Şi, iubitule, nu te mai îngrijora atâta. Poate că tot răul e spre bine.

Mark nu părea prea convins de acest argument când se aplecă s-o sărute.

— Deocamdată îmi păstrez valizele cu haine. Pe curând, Nikki, ţinem legătura, îi spuse el cu voce gravă.

— Oricând, îi răspunse ea uşor. Coborî din maşina lui şi se urcă în a ei, după care demară cu zgomot din parcare.

Ţinem legătura. Nu sunase ca şi cum Mark avea de gând să îşi părăsească soţia. De fapt, nu sunase deloc prea promiţător. Şi de ce îşi păstrase valizele? Era oare sfârşitul pentru ei doi? Nikki se trezi cuprinsă de teamă. îl iubea pe Mark mai mult decât iubise vreodată pe altcineva. Nu credea că ar putea continua să trăiască fără el. Ce ar face dacă ar părăsi-o? Nikki conduse spre casă mai îngrijorată ca niciodată.

O dată ce ajunse pe autostrada M50, Mark acceleră grăbit spre casă. Cu cât se termina chinul mai repede, cu atât mai bine. Era neliniştit, chiar îi era puţin frică. Nu avea nici un punct de sprijin, nu avea nici o apărare. Francesca era pe deplin îndreptăţită să se simtă trădată şi supărată, dar, la naiba, nu planificase să se îndrăgostească de Nikki. Soţia lui n-ar înţelege niciodată argumentul ăsta dacă ar încerca să-i explice de ce a început o relaţie extraconjugală cu o femeie mai tânără.

Cel mai bine ar fi să înghită toate reproşurile din partea Francescăi şi să nu spună nimic, se hotărî el. Tăcerea e de aur. Nu avea rost să mai arunce paie pe foc, doar ar înrăutăţi lucrurile. Asta dacă putea fi mai rău de atât. Spera doar ca Francesca să nu-i spună nimic din toate astea lui Owen. I-ar fi imposibil să îşi mai privească fiul în ochi. I se făcea rău numai când se gândea la asta. Ambii lui băieţi îl respectau şi îl admirau şi acest respect era foarte important pentru el. Acum, însă, era în pericol.

— Of, ce încurcătură nenorocită, murmură Mark, do- rindu-şi să se afle la mii de kilometri depărtare de aici.

*

Francesca reascultă mesajul lui Mark. Era turbată de furie. Cum îndrăznea să-i vorbească pe tonul ăsta? Ce tupeu incredibil pe el. S-ar putea crede foarte uşor că ea este cea vinovată aici. Spera să-i fi luat ore în şir să găsească maşina. închise robotul telefonic. Cel puţin, ştia acum că soţul ei este în Dublin.

Oare vine acasă sau pleacă cu târfa lui la apartamentul acesteia, oriunde-ar locui ea? Era pierdută, tulburată şi înspăimântată. Ce avea să-i spună lui Mark când acesta va sosi acasă? Dacă va sosi acasă. Se rugă să fie în stare să nu izbucnească în plâns, să nu se facă de râs. Şovăi, neştiind dacă să meargă până la capăt şi să se machieze.

Dar de ce să se deranjeze? se gândi ea într-o doară. Ce-i păsa ei cum arăta pentru Mark? Doar voia ca el să dispară din viaţa ei. Nici nu-i păsa dacă n-avea să-l mai vadă niciodată.

Era ca un peşte pe uscat, se ridica şi se aşeza la fiecare cinci minute, ca să se uite pe fereastră. Coborî la parter şi îşi făcu o ceaşcă de cafea pe care o duse în sufragerie, dar avea noduri în stomac şi nu putu să bea nimic.

Din nou, urcă la etaj şi privi pe fereastră. I se opri respiraţia când observă maşina lui Mark parcată pe alee. Simţi că leşină.

Francesca trase repede aer în piept şi se aşeză la capătul scărilor, aşteptând ca Mark să bage cheile în broască. Când acest lucru se întâmplă, îi veni aproape să vomite. Auzi cum Mark scoate cheia din broască şi apoi încearcă din nou şi din nou... îşi putea imagina agitaţia şi nerăbdarea lui. Soneria sună şi ea sări în sus ca arsă, deşi se aştepta. Sună de mai multe ori, strident, insistent. Şi apoi, în continuu, făcând-o să îşi piardă minţile de enervare. Cine dracu' se credea?

9

Pentru o clipă, Francesca a fost teribil de tentată să nu deschidă uşa. Maşina ei era parcată în garaj, deci Mark nu ştia dacă ea se afla sau nu în casă. Aşa i-ar trebui, să-l lase să îşi facă sânge rău. Dar zgomotul soneriei era atât de strident, încât nu mai suportă şi deschise uşa cu putere.

— Nu fii atât de nesimţit, strigă ea nemulţumită. Era de ajuns să suni o dată. Nu sunt surdă...

— Ce naiba se petrece aici? De ce nu se mai potriveşte cheia mea în ială? ceru Mark să afle, intrând forţat în hol şi privind-o pe Francesca cu mânie.

— Pentru că am schimbat încuietorile. Dar ăsta nu-i....

— Nu poţi face asta! o întrerupse el, indignat.

— îmi pare rău, Mark. Dar pot. Şi am şi făcut-o. Tu nu mai locuieşti aici...

— O să locuiesc unde vreau eu. Asta-i casa mea, strigă el din răsputeri. Francesca trânti uşa.

— Hai să nu ştie tot oraşul Howth că tu ai un acces de furie, spuse ea cu răceală. Asta-i şi casa mea. A mea. Tu nu mai eşti binevenit aici. Poţi să te duci să locuieşti cu fufa ta şi să faci tot ce dracu' vrei.

— încetează, Francesca. Nikki nu este o fufă sau cum îi spui tu. Şi nu e nici al naibii de meschină ca tine.

— Mark, nu mă interesează ... Nikki – vocea ei se înecă în dispreţ. Tot ce vreau e ca tu să pleci de aici. Mă dezgusti!
— Ei bine, şi tu mă dezgusti cu comportamentul tău, replică Mark. Nu am crezut niciodată că poţi fi atât de răzbunătoare.
— Se pare că nu ne cunoaştem atât de bine pe cât credeam, nu-i aşa? îl întrebă Francesca cu ură. Nici eu nu am crezut niciodată că eşti un trădător cu două feţe. Eşti cu ea de aproape un an, am dreptate? Nemernic mincinos.
Mark nu se pomeni în stare să-i suporte privirea. Se duse în bucătărie. Francesca îl urmă.
— Nu-i aşa? repetă ea întrebarea.
— Da, se bâlbâi el.
— De ce? De ce ai făcut-o? Ce nu mergea în căsnicia noastră de a trebuit să te culci cu altă femeie? întrebă autoritar Francesca.
— Nu e vorba numai de sex, spuse el înfierbântat.
— Oo, nu este? Ei bine, nu mi s-a părut aşa când te-am văzut sărutându-o cu foc la aeroport sau când am dat peste voi în hotelul din Cork, rosti ea cu sarcasm.
— Se întâmplă ca latura sexuală a relaţiei mele cu Nikki să fie foarte bună, atacă Mark la rândul lui, ştiind că a- ceste vorbe or s-o rănească. Dar e vorba de mult mai mult în această relaţie. Este o femeie foarte inteligentă ...
— Şi eu nu sunt? Asta vrei să spui? Sunt o proastă care nu e bună la pat, asta e, nu? urlă ea, profund rănită de modul în care Mark luase apărarea amantei sale.
— Nu asta am vrut să spun, Francesca, mârâi el ameninţător. Nu-mi mai pune cuvinte în gură.
— Atunci, ce vrei să spui? Am avut o căsnicie bună,

nu-i aşa? Avem doi fii şi un cămin destul de frumos. De ce ai întors spatele la toate astea? Ce a mers atât de prost între noi ca tu să pleci şi să ruinezi totul?

— Of, Francesca, putrezeam. Eram plictisit. Între două vârste. Eram sătul să fiu responsabil. Tu n-ai simţit niciodată că trebuie să existe şi altceva în viaţa asta? Lovi cu mâna masa de bucătărie. Când ea a sosit în viaţa mea, am început din nou să simt plăcere. M-a făcut să simt că viaţa poate fi diferită. M-a făcut să mă simt tânăr....

— Idiot ce eşti! Nu mai eşti tânăr deloc, ţipă Francesca. Te apropii de 50 de ani, fie că-ţi place sau nu. Acceptă şi comportă-te ca atare. Tu crezi că mie îmi place să am 40 de ani? Nu-mi place. Dar n-am plecat în lume să-mi caut un puştan sănătos care să mă facă să mă simt mai bine. Nu crezi că m-am săturat şi eu să am grijă de tine, de băieţi, de casă şi de nesuferitul de taică-tu? Pentru că mi-a ajuns până peste cap. Crede-mă. Dar nu m-am dus repede să caut altceva ... o aventură trecătoare, doar să-mi revin... să mă simt mai bine ... mai tânără ... se înfurie ea.

Mark strângea din dinţi.

— Ei bine, poate că aşa ar fi trebuit să faci.

O lovitură scurtă, dar grea, peste faţă îl lăsă cu gura căscată.

— Cum îndrăzneşti, Mark! Am făcut jurăminte în ziua căsătoriei noastre şi tu la fel. Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Francesca, coboară de pe piedestal, spuse el plictisit, frecându-şi bărbia. Asta era acum douăzeci de ani şi mai bine. Eram nişte copii. Ce ştiam noi despre viaţă? Ar trebui să existe o lege care să interzică căsătoriile între persoanele sub 30 de ani. Ce am făcut sau ce experienţe am avut noi în

acest timp? Suntem împreună încă din şcoală. Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi cu altcineva? N-ai simţit niciodată că viaţa trece pe lângă tine şi că tu n-ai gustat decât o firimitură din ea? îmi pare rău, dar eu aşa am simţit. Aşa simt. Şi nu pot schimba cu nimic sentimentele astea. Mark o privi cu asprime, iradiind mânie şi indignare. Ştiu că te doare auzindu-mă vorbind astfel, dar cel puţin eu sunt cinstit. îmi pare rău că m-am însurat atât de tânăr şi nu pot schimba cu nimic situaţia. Ăsta-i adevărul.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu mine? Mi-ai spus că mă iubeşti. Tu m-ai cerut de soţie. Francesca era total uimită. De unde îi veneau în minte toate ideile astea? De ce transforma Mark totul în aşa manieră, încât ea părea a fi vinovata? Chiar era doar ea de vină? Nu se poate. Chiar nu a iubit-o niciodată? Credeam că mă iubeşti. Mi-ai spus-o destul de des, Mark. Nu înţeleg nimic din toate astea. Francesca dădu din cap a neîncredere, înmărmurită de ceea ce tocmai auzise.

— Ba te-am iubit, şi încă te mai iubesc într-un fel. M-am căsătorit cu tine pentru că asta aşteptai de la mine. Părinţii noştri se aşteptau ca noi să ne căsătorim...

— Vrei să spui că te-ai simţit obligat să te căsătoreşti cu mine? Francescăi nu-i venea să creadă.

— într-un anume fel, murmură el. Aşa era atunci. Nu ştii, mamele noastre ne băteau mereu la cap. Toţi prietenii noştri se căsătoreau, aşa că era logic ca şi noi doi să procedăm la fel. Mark îşi puse mâinile în buzunarele de la pantaloni şi rămase cu privirea aţintită pe fereastra de la bucătărie. Şi, desigur, nici nu puteam să avem relaţii intime deoarece eram prea speriaţi. Prea constrânşi să credem că nu era decent să facem dragoste înainte de căsătorie. El se întoarse cu faţa spre ea, acuzator. Eram doar

un flăcău în călduri la momentul respectiv, iar tu mă refuzai mereu.

— Eram speriată, ce dracu'. Era îngrozitor gândindu-mă la posibilitatea de a rămâne însărcinată. E chiar meschin din partea ta să mă învinovăţeşti pentru asta, răbufni Francesca.

— Aşa am fost crescuţi şi sunt o grămadă de cupluri nefericite doar pentru că generaţia noastră şi alte generaţii dinainte erau împinse de la spate, forţate să se conformeze. Sper din tot sufletul ca băieţii noştri să trăiască o perioadă cu partenerele lor înainte să se căsătorească, spuse el sfidător.

— Da, ce convenabil să dai vina pe educaţia noastră, izbucni ea. E o scuză veritabilă. Toate astea sunt doar vorbe aruncate în vânt, apă de ploaie...

— Uite ce e, Francesca, dacă nu vrei să asculţi ce am de zis, foarte bine. Eu încerc să îţi explic ceea ce simt.

Francesca se holbă la el.

— Dar păreai fericit; ne-a mers bine împreună. N-am simţit niciodată că nu ai vrea să fii însurat cu mine.

— Am fost fericit o mare perioadă de timp, în special la început, şi, da, într-adevăr, ne-a mers bine împreună, dar totdeauna am simţit că nu am avut timp să-mi trăiesc tinereţea din plin.

— Aşa că te-ai apucat acuma, spuse ea cu răceală.

— Probabil că da, admise el sec.

— Chiar nu însemn nimic pentru tine? întrebă ea, cu faţa înmuiată de lacrimile ce-i invadaseră ochii.

— Of, Francesca, încearcă să înţelegi, nu e vorba de tine sau de ceea ce simt pentru tine. E vorba de felul în care mă simt în acest moment. Pierdut, plin de resentimente, supărat că îmbătrânesc... şi ridică din umeri.

— Niciodată nu a fost vorba despre mine, Mark. Fran- cesca îşi şterse lacrimile, dezamăgită de ea însăşi că îşi arătase slăbiciunea. Ascultă-te cum vorbeşti. Eu. Eu. Eu. Dar eu, soţia ta, niciodată nu fac parte din scenariu. Nu ţi-a păsat decât ca eu să am grijă cum trebuie de casă, de tine, de băieţi şi de tatăl tău. Nu te-ai deranjat niciodată să mă întrebi dacă eu sunt fericită sau împlinită. Te-ai gândit că poate şi eu mă simt pierdută, supărată sau plină de resentimente?

— Am avut mereu grijă de tine. Nu ţi-a lipsit nimic, răspunse el nervos.

— Da, ai avut grijă de mine din punct de vedere material, la fel ca şi de tine. Dar emoţional, totdeauna a fost vorba de tine. în cele din urmă, tu faci ceea ce tu vrei. Mark, mereu a fost aşa. Ei bine, acum ai renunţat la mariajul nostru ca să fii cu acea femeie, aşa că nu o să te împiedic. Dar nu îţi voi acorda divorţul şi nu mă voi muta din această casă şi vreau şi alocaţie de întreţinere. Am muncit greu pentru familia noastră. N-am de gând să ies în pierdere doar pentru că tu nu te mai poţi regăsi şi ai o nenorocită de criză a vârstei mijlocii.

— Stai puţin, Francesca – o cuprinse de braţ când ea încercă să treacă grăbită pe lângă el – aici trebuie să discutăm mai multe lucruri.

— Dă-mi drumul, Mark. Ţi-am spus ce am de gând să fac. Rămân în această casă şi nu îţi acord divorţul şi vreau să fiu întreţinută. Mai mult de atât nu avem ce discuta. Şi, apropo, vrei să fii amabil şi să îţi anunţi tatăl că nu mai are de ce să sune aici de-acum încolo, ori schimb numărul de telefon. Nu o să mai am grijă de el şi poţi s-o pui pe Nikki să-ţi facă cumpărăturile de Crăciun, pentru că eu n-am de gând să ţi le fac. Francesca ieşi hotărâtă

din bucătărie, cu capul sus, îşi luă cheile de pe comoda din hol şi părăsi casa.

Mark o urmă, oarecum derutat.

— Trebuie să vorbim, Francesca!

Francesca îl ignoră, deschise uşa garajului şi demară în marşarier. Apoi, se opri să-l privească pe Mark încă o dată, în faţă.

— Ia orice lucru ai nevoie şi setează alarma înainte să pleci. Pe viitor, anunţă-mă telefonic când vrei să vii în vizită. Dacă am chef să te văd, bine, dacă nu, ghinionul tău. Eu mă voi consulta cu un avocat. Se urcă din nou în maşină şi deschise geamul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Francesca, fii rezonabilă...

— Fii rezonabilă! Vocea ei atinse cele mai înalte note. Deşteaptă-te la realitate, Mark. Nu eşti singurul om de pe planeta asta. Şi nici centrul universului!

— Uite ce e, trebuie să discutăm. Sunt complicaţii financiare pe care trebuie să le luăm în considerare. Şi ce facem cu băieţii?

— Scuteşte-mă de textele astea. Numai la băieţi nu te-ai gândit tu când ai început să „te simţi tânăr din nou”, îi răspunse ea în zeflemea.

— Nu fi nemernică, Francesca. Nu ţi se potriveşte.

— Du-te dracului, Mark, îl înjură ea şi ieşi de pe alee în viteză.

Mark rămase ţintuit locului, şocat, când deodată îşi dădu seama că viaţa lui nu va mai fi niciodată la fel. Nu crezuse niciodată că Francesca va afla de Nikki. Preferase să nu se gândească la consecinţe. Acum, consecinţele îl loveau din plin şi, în ceea ce o privea pe Francesca, nu-l aştepta decât un lung drum de hărţuieli şi ciondăneală.

Oftă adânc şi se întoarse în casă pentru a-şi strânge câteva hârtii şi dosare de care avea nevoie. Se opri în hol şi privi în jur. Casa era parcă diferită, neprimitoare. Probabil că era doar imaginaţia lui, îşi spuse în sine plin de nervi. Casele sunt obiecte neanimate. Totuşi, atmosfera era diferită. Sau poate era doar el. Cu un sentiment subit de certitudine şi groază totodată, Mark îşi dădu seama că această casă nu va mai niciodată căminul lui.

10

Francesca conduse spre Clontarf atât de furioasă şi derutată încât, gândindu-se la drumul parcurs, nu îşi putea aduce aminte când se oprise în parcarea aflată vizavi de Casa Pasta. Era un adevărat miracol că nu omorâse pe cineva, se gândi ea zdruncinată în timp ce privea fix marea agitată, o veritabilă oglindă a stării ei de spirit neliniştite.

Oamenii treceau în ambele sensuri de-a lungul şoselei, adânciţi în gândurile lor. Era oare vreunul din ei copleşit de un chin asemănător celui prin care trecea ea? Durerea şi furia şi resentimentele faţă de Mark erau incomparabile.

De ce? De ce? De ce? Această întrebare o tortura iar şi iar. De ce se căsătorise cu ea dacă nu fusese sigur că asta îşi dorea. Ea însă fusese sigură. Îl iubise pe Mark din primul moment în care-l cunoscuse la discoteca Mick, pe care o frecventau, ca adolescenţi, în fiecare vineri seară.

El fusese mereu puţin mai retras, mai puţin sociabil decât ceilalţi băieţi, mult mai puţin băgăreţ şi ostentativ. Şi ei îi plăcuse această latură. Într-o seară, el a invitat-o la dans şi asta a fost. Era alesul inimii ei şi, de atunci, Francesca nu s-a mai uitat la nici un alt bărbat. Şi nici nu şi-a dorit mai mult.

îl determinase ea să se simtă presat să o ceară de soţie sau era doar o scuză? îşi amintea vag logodna lor. Planificarea căsătoriei şi efortul de a se asigura că totul va merge strună fuseseră lucrurile cele mai importante din acea zi. Francesca recunoscu că Mark avea dreptate privitor la un singur lucru, şi anume că ea nu se gândise cu adevărat la această căsătorie şi la implicaţiile ei, la ceea ce avea să se întâmple după ziua nunţii. Căsătoria era prioritatea numărul unu după abandonarea şcolii şi obţinerea unei slujbe. Apoi, era vorba de achiziţionarea unei case şi a unei ipoteci. Nu îşi amintea să fi stat vreodată să se gândească că se lega de acest bărbat pentru tot restul vieţii. Sau să se întrebe dacă mariajul lor va dura. Luase ca atare acest aspect. Altfel, de ce să te mai înhami la căsătorie?

De-abia după ce s-au căsătorit şi au trăit împreună, ea a început să-l cunoască cu adevărat pe Mark. Stilul lui axat pe ordine şi curăţenie, nevoia lui de a fi din când în când singur, ambiţia lui de a avea succes la serviciu, uneori împinsă către extremism. Pe de altă parte, ea îl înnebunise cu stilul ei dezordonat şi lipsit de griji, cu dorinţa de a fi cu el tot timpul.

Francesca surâse amar. De-a lungul anilor, devenise mult mai ordonată. Era mult mai uşor aşa decât să îl asculte dându-i sfaturi despre cum trebuie întreţinută casa. Când s-au născut cei doi băieţi şi după ce ei au crescut, punea toate jucăriile la loc înainte ca Mark să vină acasă. Pe măsură ce el avansa în carieră şi viaţa lor socială s-a îmbogăţit, Francesca a învăţat şi s-a conformat modului în care trebuiau să arate atât ea cât şi căminul lor, pentru că era mai convenabil decât să trăiască cu permanentele lui reproşuri subtile.

Petrecerea Francescăi

Francesca nu mai purta deloc blue-jeans şi costume sport, adoptând acum sacouri şi compleuri clasice, cu pantaloni. Nu îşi mai făcea cumpărăturile din superma- ket-uri, acum frecventa buticuri elegante şi exclusiviste, despre care ştia că îi sunt pe plac lui Mark. Pe parcurs, devenise soţia ideală a unui director de corporaţie, se gândi ea cu amărăciune, şi îşi pierduse propria identitate.

Francesca era pur şi simplu şocată de această nedorită revelaţie a cunoaşterii de sine, ce tocmai o luminase. Chiar se transformase în aşa ceva? se întrebă mirată. Devenise mai degrabă persoana pe care Mark şi-o dorise decât persoana care era ea cu adevărat? Ce fel de femeie ar fi fost dacă nu s-ar fi căsătorit cu Mark şi dacă nu ar fi avut cei doi copii? Ce fel de carieră ar fi urmat? Ar fi călătorit mai mult? Cât de diferită i-ar fi fost viaţa? Şi de ce se afla ea aici, simţind că sacrificase totul doar pentru ca acest sacrificiu să se întoarcă acum împotriva ei?

De ce simţea că viaţa este un nenorocit de martiriu?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! murmură ea. E ridicol. El este cel care m-a înşelat. Tu nu ai greşit cu nimic.

Ba da, ai greşit. L-ai pus pe el şi nevoile lui pe primul plan. L-ai transformat în obiectivul tău numărul unu; acum te-a părăsit şi nu mai ai de ce să te sprijini. Nu ai nimic al tău. Vocea sa interioară era atât de puternică, încât crezu cu adevărat că aude pe cineva vorbind cu glas tare.

Asta era adevărată nebunie. N-avea de gând să stea în maşină şi să se pedepsească singură când toată vina o purta Mark, se hotărî ea furioasă în timp ce se dădu jos şi încuie maşina. Îi bătea un vânticel răcoros peste faţă, bogat în sare de ocean şi mirosind a alge. Se plimbă, încercând să îşi calmeze furtuna ce se dezlănţuia în sufle

tul ei. Nu e vina ta. Nu e vina ta. Ca o incantaţie, aceste cuvinte îi răsunau continuu în minte, dar în adâncul inimii ştia că va fi nevoită să facă faţă realităţii pe care prefera să o ţină adânc ascunsă. Era parţial şi un eşec al ei, care îl determinase pe Mark să caute altceva în afara mariajului lor, ceva care, evident, el considera că nu-l obţinuse? Oare luase lucrurile ca atare prea mult timp şi nu depusese destul efort în a-i satisface nevoile soţului ei?

Dar cum rămâne cu nevoile ei? El nu o răsfăţase niciodată în mod deosebit, se gândi ea cu nemulţumire. Şi el luase ca atare toate lucrurile în privinţa ei. Dar nu asta înseamnă o căsătorie? Un cuplu nu poate să îşi concentreze atenţia tot timpul numai asupra relaţiei în sine, îşi spuse ea.

Parcurse o distanţă destul de mare, până pe strada Alfie Byrne şi înapoi, nedorind să se ducă acasă până când nu era sigură că Mark plecase de acolo. Era leşinată de foame, nu mâncase aproape deloc în ultimele 36 de ore. Poate că ar fi trebuit să ignore. Aşa ar mai slăbi un kilogram, două. Ca Vanessa Feltz. După ce soţul ei a părăsit-o, a pierdut aproape 6 kilograme, încercând să-l recâştige. Dar nu reuşise.

Francesca se încruntă. N-avea să-i dea lui Mark satisfacţia de a slăbi doar în efortul de a-l aduce înapoi lângă ea. Ce lovitură în mândria lui ar fi aceasta! I-ar plăcea la nebunie! Francesca nu era însă nici atât de nevoiaşă sau de patetică, se gândi ea sfidător. Şi, la urma urmei, nu-l voia înapoi. Răul fusese făcut. Mark putea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Vizavi era un restaurant fast-food. Se hotărî că o porţie fierbinte de cartofi prăjiţi, cu multe grăsimi, şi un burger zdravăn ar fi tocmai binevenite, lucru ce-i ridică puţin moralul. Nu eşti deloc patetică, se asigură ea pe sine în

timp ce împinse uşa restaurantului şi se aşeză la rând. Vanessa Feltz, să mori de ciudă acum, se gândi ea ironic. Ce să-ţi spun, să slăbeşti ca să-ţi recâştigi bărbatul! Ce prostie. Să slăbeşti ca să te simţi mai bine în propria piele, da, cu asta putea fi de acord, se gândi ea în timp ce i se servea un burger imens, prăjit în ulei fierbinte. De ce şi-ar dori ea să slăbească pentru Mark când el o rănise într-a- tâta? Era ca şi cum a-i spune că Mark începuse să aibă o aventură pentru că ea era mai corpolentă decât ar fi trebuit. Nici chiar Francesca nu-l putea acuza pe Mark pentru o aşa superficialitate şi nici nu avea de gând să mai ia în considerare această idee, altfel înnebunea cu adevărat. Dacă se hotăra totuşi să îşi asume o parte din vină pentru destrămarea căsătoriei lor, sub nici o formă nu se învinovăţea pentru că avea un kilogram sau două în plus.

Spre surpriza ei, chiar îi făcu plăcere acest mic festin, rareori servit în oraş. Lui Mark nu-i plăceau toate prostiile astea gata preparate, el prefera restaurantele de lux sau, când lua prânzul acasă, se mulţumea cu peşte şi o salată proaspătă. Şi de când începuse să-l preocupe din nou felul cum arată, devenise foarte simandicos în privinţa hranei. într-un fel, nu şi-o putea imagina pe zvelta Nikki mâncând cartofi prăjiţi într-un fast-food, medită Francesca cu tristeţe.

Stătea în maşină, mâncând cartofi şi lingându-şi degetele de plăcere, în timp ce privea către portul Dublin. O idee îi răsări în minte. Acum putea face chestia asta când voia. Putea să facă tot ce voia şi exact cum voia, fără să îşi mai învârtă viaţa în jurul lui Mark. Era un gând înspăimântător şi, totodată, înviorător.

De-acum încolo, Francesca va trăi viaţa fără a-l include şi pe soţul ei în ea. Ce fel de viaţă va fi? Era ea pregătită sufleteşte să se descurce singură?

De fapt, nu o să te bazezi doar pe propriile forţe. Ai la dispoziţie casa. El îţi va plăti întreţinere. Vei avea doar o nouă existenţă pentru tine însăţi, cu sprijinul lui financiar, o tachină acea voce nesuferită din subconştient.

— Of, taci din gură! strigă ea exasperată, apoi mototoli ambalajul de la cartofi şi porni motorul. O să ajungă naibii o instabilă emoţional dacă mai continuă să se certe singură, îşi spuse Francesca în timp ce se strecura prin trafic şi se îndrepta spre casă. Voia să fie prezentă când Owen se întorcea de la facultate. Inima i se strângea de durere când se gândea că fiul lor va afla de criza iscată între părinţii săi. Cum putea ea să facă faţă acestei dezamăgiri? Cum să-i spună ea că tatăl lui are pe altcineva?

La dracu! Dar de ce trebuie tocmai ea să-i spună lui Owen? Să-i spună Mark. La urma urmei, el era cel care le distrusese căsătoria. Să-l privească el pe Owen în faţă şi să-i spună chiar aşa. Bărbia Francescăi tremura încă-păţânată când se hotărî să nu-l lase pe Mark să se eschiveze de îndeplinirea obligaţiilor familiale şi a responsabilităţii pentru propriile acţiuni. Şi Owen va avea acum nevoie de un nou set de chei. Bietul de el. Va fi cea mai mare traumă din viaţa lui. îşi idolatriza tatăl. Cei doi aveau o relaţie tată-fiu nemaipomenită. Cum avea să fie aceasta afectată de despărţirea dintre ea şi Mark? Poate se grăbise când îl dăduse pe Mark afară? Dar care era alternativa? se gândi nervoasă. Nu se putea lăsa căl-cată în picioare – aşa cum trădătorul ei soţ tocmai aflase, pe propria cheltuială.

Mark stătea în BMW-ul lui şi privea peste Howth Summit către Wicklow. Era o zi superbă, cu fâşii întunecate de nori ce se intersectau cu lumina soarelui. Era

foarte ciudat să stea aşa, fără nici un rost, în maşina sa, în mijlocul unei zile lucrătoare. Era agitat, nu se putea concentra. Ce trebuia să facă? Unde să se ducă, direct acasă şi să-i spună Francescăi că nu avea nici o intenţie de a se muta? Avusese un tupeu peste măsură să schimbe încuietorile la uşi. Asta chiar îl călcase pe nervi. Era şi casa lui; la urma urmei, el plătise nenorocita de ipotecă destul de mult timp. Francesca cu siguranţă nu îşi pierduse vremea de pomană. I-a spus ceva de genul că-l văzuse la aeroport sărutând-o pe Nikki. Asta fusese marea lui greşeală. Probabil că ea se întorsese la aeroport să-i dea afurisitul ăla de telefon, apoi i-a văzut şi i-a urmărit la check-in. Îţi dai seama, să vină după ei la Cork! Nu se gândise niciodată că Francesca ar putea fi atât de impetuoasă. Il lăsase cu gura căscată. Era surprinzător ce distanţe sunt dispuşi oamenii să parcurgă când sunt forţaţi de împrejurări. Dar nu se aşteptase la aşa ceva din partea soţiei lui; de obicei, ea era o persoană pasivă.

Poate că ar fi bine să stea câteva zile la un hotel până când Francesca se calma. Dacă se calma. Sau poate că ar trebui să închirieze un apartament pentru moment. Inima îi tresări numai la gândul acesta. S-ar putea duce să stea la Nikki, cugetă el. Aflându-se încă în siguranţa căminului său, deseori îşi imagina cum ar fi să trăiască cu Nikki şi vizualiza minunata viaţă alături de ea. Acum, că devenise realitate, nu mai era foarte sigur că asta îşi dorea. Totul se întâmpla aşa de repede... şi nu în condiţiile stabilite de el. Simţea că evenimentele îi scăpaseră foarte mult de sub control. întregul episod căpătase o dinamică proprie şi el era nevoit să meargă o dată cu valul, vrând-nevrând. Nu-i plăcea deloc.

Mark oftă, se lăsă uşor pe spate, cu capul sprijinit de

speteaza scaunului de şofer şi închise ochii. Nu dormise deloc noaptea trecută şi era frânt. Amintirea feţei palide, devastate, a Francescăi îi răsări în minte imediat şi deschise din nou ochii.

Cel mai rău lucru era că o rănise cu adevărat. Ea nu putea să-i dea de capăt ce îl provocase să aibă acest tip de comportament. Uimirea din ochii ei fusese greu de suportat. I se puse un nod în gât şi o lacrimă îi coborî pe obraz. Nu ştia dacă plânge pentru el sau pentru Fran- cesca. Pentru amândoi, de fapt. Era atât de supărat... Făcuse cea mare încurcătură din viaţa lui. Dintr-o dată, viaţa lui se transformase într-un real coşmar.

Mai bine se duce să stea la Nikki. Se pare că ea-l iubeşte, dintr-un oarecare motiv ciudat, dar şi minunat. Va fi mult mai bine să stea cu ea – cel puţin o vreme – până când găsea o soluţie. Mark îşi aruncă privirea asupra scaunului din dreapta lui, plin de hârtii şi dosare, şi se simţi profund dezrădăcinat. Era practic fără casă. La 45 de ani, viaţa lui era un haos. Şi nu avea nici cea mai vagă idee cum s-ar putea întrevedea viitorul. Tresări, auzind soneria ascuţită a telefonului mobil.

— Da, răspunse el precaut.

— Bună, Mark. Am lăsat sute de mesaje pentru tine, în toate locurile în care m-am gândit că te-aş putea găsi. Ai de gând să-mi obţii reţeta aia sau nu? Nu pot deloc s-o contactez nici pe Francesca. Afurisita asta de femeie umblă mereu haihui, zbieră Gerald la telefon.

Mark oftă nefericit. Numai asta nu-i trebuia lui acuma. îşi dădu ochii peste cap când Gerald începu să tuşească intenţionat, iar apoi să se lanseze într-o tiradă de gemete şi văicăreli.

— Ajung la tine în 20 de minute, îi răspunse sec Mark,

cu jumătate de gură, apoi închise, spre uimirea tatălui său. Imediat, formă numărul de mobil al lui Nikki.

— Bună, dragule, îi răspunse ea voioasă şi parcă starea lui de spirit se mai îmbunătăţi puţin.

— Ai putea să-mi ţii puţin de urât? o întrebă el cu vocea gravă.

— Eu sunt stăpâna casei, să ştii, nu petrec mult timp slugărind la bucătărie, dar sunt foarte pretenţioasă în pat! Crezi că te poţi descurca?

— Eu aşa cred. Mark reuşi să schiţeze un zâmbet. Unde eşti?

— La muncă, răspunse Nikki pe un ton obişnuit.

— La ce oră ajungi acasă?

— în jur de 4.

— Bine, ne vedem atunci.

— OK, Mark. Ai grijă de tine. Şi închise telefonul.

Mark rămase cu privirea fixă pe mobil. Nikki era o figură. Se dusese direct la birou după episodul prin care trecuseră şi aparent, nu fusese deloc afectată. Bineînţeles, cariera era extrem de importantă pentru ea. Şi nu căsătoria ei era pe muchie de cuţit, se gândi el puţin răutăcios. Şi nici nu prea se grăbea să ajungă acasă, să-l susţină moral. Era de-abia ora prânzului. Va trebui să se mai plimbe câteva ore până când Nikki se întorcea de la birou. Mark oftă din nou, un oftat adânc şi trist, din adâncul sufletului. Mai bine se duce la tatăl său, să vadă ce-i trebuie şi să se liniştească şi cu asta. Dar ce-o să-i spună lui Gerald despre Francesca şi problemele lor casnice? Bătrânul era o persoană foarte tradiţionalistă, de modă veche şi cu prejudecăţi. Din punctul lui de vedere, căsătoria era pentru toată viaţa; divorţul şi despărţirea sunt considerate mari greşeli de către biserică, iar adulterul

era cel mai mare păcat inventat vreodată. Tatăl său îi dăduse de multe ori lecţii în jurul cinei, privitoare la decăderea rapidă a unor instituţii venerabile, precum biserica şi căsătoria.

Astăzi nu era ziua potrivită să-i spună lui Gerald că Francesca îl dăduse afară din casă pentru că el este implicat într-o relaţie cu o altă femeie, se hotărî Mark obosit în timp ce aprinse motorul şi părăsi în marşarier locul de parcare.

O să mai fie vreodată împreună cu Francesca? îşi dorea să se întoarcă la ea sau era începutul unei vieţi cu totul nouă? De fapt, nu la asta visa de atâta timp? Libertate. Ei bine, acum o căpătase din plin. Şi, oarecum, a avea nu era acelaşi lucru cu a dori.

Nikki stătea la marginea biroului ei, legănându-şi nonşalant un picior şi ignorând cu desăvârşire beculeţul roşu ce pâlpâia, semnalizând că avea mesaje vocale. Era atât de fericită încât ar fi vrut să alerge pe coridor şi să strige cât putea de tare: Ura! Ura! Ura!

Mark venea să stea cu ea. Aveau să fie un cuplu în toată regula. Ce bucurie. Ce binecuvântare. Gata cu orele grăbite şi pe furiş, petrecute împreună. Era timpul să se relaxeze şi să se bucure unul de compania celuilalt. Era timpul să fie ei înşişi. Asta era cu adevărat cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, se încurajă ea singură. Să fie cu un bărbat ce o stimula intelectual, ce o excita fizic, care nu se simţea ameninţat de cariera ei, dimpotrivă, care o însufleţea permanent să îşi urmeze calea, era un vis devenit realitate. Nici una din fostele ei relaţii nu fusese nici măcar pe jumătate atât de satisfăcătoare, se gândi Nikki fericită.

Era chiar mulţumită de ea însăşi pentru că avusese puterea să nu fugă acasă într-o răsuflare, doar ca să fie acolo înainte de venirea lui. Ar fi vrut, desigur, dar acum nu era momentul potrivit să îşi arate nerăbdarea. Era mai bine s-o ia cu încetul, să se tempereze şi astfel să-l ţină pe Mark în suspans. Mai ales că asta îi mai lipsea acum lui Mark, să fie înăbuşit de dragostea ei. întâlnirea cu Francesca îl zguduise puternic. Să pui capăt unei căsătorii ce a durat mai mult de douăzeci de ani trebuie să fie foarte greu de suportat psihic, reflectă Nikki, indiferent cât de pregătit te consideri pentru aşa ceva. Următoarele zile o să fie extrem de dificile, dar ea şi Mark o să treacă împreună şi peste hopul ăsta. Din acest punct de vedere, Nikki nu avea nici o îndoială.

Pe Francesca o trecu un val de nelinişte când semnali- ză virajul la stânga, pe aleea din faţa casei. Să presupunem că Mark s-a hotărât să refuze mutatul şi este încă acasă. Ce s-ar face ea atunci? În lipsa puterii fizice de a-l arunca efectiv în stradă, nu-l putea forţa să plece. Singura soluţie ar rămâne să plece ea din casă. Stomacul i se strânse ghem în timp ce parca pe aleea mărginită de arbuşti. Maşina lui nu mai era acolo. Nu ştia dacă să fie fericită sau tristă. Se purta atât de iraţional, se autoad- monestă ea. Acum era înnebunită de supărare pe el, apoi îşi dorea ca Mark să aibă măcar bunăvoinţa de a se împăca şi de a rămâne cu ea. Mark nu prea se luptase din greu să salveze ce mai rămăsese din mariajul lor, se gândi amărâtă. De fapt, nu depusese nici cel mai mic efort. Ne- simţitul! Fugise rapid în braţele amantei. Probabil asta îşi dorise tot timpul.

Furia îi răbufni.

Urcă în fugă scările ca să vadă ce luase Mark. Dosarele lui. Echipamentul de golf. Simţi cum se pierde. Totul părea atât de definitiv. Evident, el n-avea să lase un flecuşteţ ca destrămarea căsniciei lor să-l împiedice în a-şi practica hobby-urile. Francesca izbucni în lacrimi şi se aruncă pe pat, unde îşi descărcă sufletul şi se văită ca de moarte.

Pieptul îi era atât de sufocat de durere încât de-abia putea respira. Se simţea atât de mică, de folosită şi de inutilă. Cum o să treacă prin infernul ăsta? Aşa o să se simtă tot restul vieţii? Pentru prima dată în viaţa ei, se gândi serios la sinucidere. Viitorul se prefigura atât de gol şi întunecat, plin de disperare şi de luptă. Nu se simţea în stare să-l înfrunte. îşi aminti o melodie din albumul fesus Christ Superstar pe care o cântase de multe ori, cu ani în urmă, când era membră a unui cor de folk al parohiei locale.

„Ia-mi acest potir”, suspină ea. „Oh, Iisus, te rog, ia această cruce de pe mine. Nu pot s-o mai îndur.”

Dar trebuie. E timpul să-ţi porţi crucea, rosti vocea ei interioară şi Francesca ştiu că, oricât s-ar fi rugat şi îndurat şi implorat, va trebui să treacă prin această încercare într-un fel sau altul. în cele din urmă, căzu într-un somn epuizant. Era aproape de apus când se trezi, zgribulită toată, pentru că dormise neacoperită. Se ridică în fund pe pat şi îşi trecu degetele prin părul ciufulit.

Owen trebuie să se întoarcă de la facultate în scurt timp. O să-i fie foame. Mai bine s-ar ridica şi i-ar pregăti ceva de mâncare. Deşi probabil o să-i piară pofta când o să audă că mama şi tatăl său s-au despărţit. Cum ar putea să îşi protejeze copilul de această durere? Cel puţin, Jonathan era în America şi va primi vestea puţin mai bine. Avea

propria lui viaţă; cea de aici era privită ca o periferie. Însă Owen era încă băiatul ei, încă locuia cu ei. Viaţa lui va fi mult mai puternic schimbată.

Francesca se ridică de pe pat, aprinse lumina, trase draperiile şi se pieptănă. Dacă ceea ce se întâmplase în ultimele treizeci şi şase de ore fusese grav, nu putea fi egalat decât de mărturisirea fiului ei drag că familia lui, aşa cum o ştia el până atunci, se va schimba pentru totdeauna. Nu vroia ca Owen să ajungă acasă, să încerce să descuie uşa de la intrare şi să nu reuşească. Fusese însă foarte mulţumită când Mark se luptase cu cheile. Asta reprezenta într-adevăr putere, se gândi ea cu adevărată satisfacţie. Asta îi dăduse ceva de gândit ticălosului. îşi aminti expresia de pe faţa soţului ei când el dădu buzna în hol. Enervat, stupefiat. Dar, pentru o clipă, citise în ochii lui o sclipire de admiraţie... de respect chiar. Nu crezuse niciodată că Francesca era în stare de aşa o grozăvie. Fusese ea o aşa mototoală în căsnicia lor? se întrebă, mirată. Oare aşa o vedea el pe ea? O prezenţă plăpândă, docilă. Poate datorită puţinului respect pe care i-l insufla, îi fusese atât de uşor lui Mark să o trădeze? Oare întrebările astea o să înceteze vreodată să-i mai dea târcoale ca să aibă şi ea puţină linişte sufletească? se gândi tot ea nebuneşte. Ideea că Mark nu o respecta era foarte supărătoare şi nu-i dădea pace.

„O să mă respecţi, Mark Kirwan. Jur pe ce-am mai sfânt, o să mă respecţi când o să termin eu cu tine şi nu o să mă mai umileşti niciodată”, îşi promise ea cu voce tare şi părăsi dormitorul, apoi coborî în bucătărie să-i pregătească fiului ei musaca de cartofi. Era felul lui preferat de mâncare. în timp ce pregătea ingredientele, o idee îi trecu prin minte. Trebuie să fie foarte atentă să nu-l obo

sească pe Owen cu problemele ei sau, într-un anume fel, să-l folosească ca surogat al soţului ei. Văzuse căsnicii destrămate în care copiii erau folosiţi drept tampon, sau, chiar mai rău, drept mingea de bătaie a jocului de-a despărţitul. îi făcea oare musaca lui Owen ca început al unui scenariu gen părintele amabil/părintele rău? Dacă ar fi destul de sinceră cu ea însăşi, ar trebui să recunoască oare că şi-l dorea pe Owen de partea ei şi dezgustat de comportamentul tatălui său? îşi dorea ca Mark să se ghemuiască în faţa privirii acuzatoare a fiului lui.

Avea Mark dreptate? Era meschină şi răzbunătoare? Dar cum naiba vroia să fie, o sfântă, pentru numele lui Dumnezeu? se certă Francesca cu ea însăşi, în timp ce tăia ceapa şi morcovii.

Doamne fereşte, Francesca, e doar o amărâtă de musaca, nu trebuie să te apuci acum de psihoterapie, îşi spuse în gând, curăţând cartofii. Afară era deja întuneric. Trase jaluzeaua de la fereastra bucătăriei, conştientă că Mark nu va veni în seara asta acasă sau în orice altă seară. Probabil că acum se relaxa în braţele lui Nikki, fără nici un fel de griji. Inima i se răsuci de durere. Cum naiba era tocmai ea cea care suferă? Mark şi Nikki erau fericiţi împreună, iar ea era în chinuri. Unde mai e dreptatea?

Francesca era o persoană decentă. Nu rănise niciodată pe nimeni voit. De ce fusese atât de aspru pedepsită, în timp ce Mark culegea toţi laurii nemeritaţi?

Unde e Dumnezeu în toate astea? se întrebă cu tristeţe. Dacă exista un Dumnezeu, nu prea avea parte de corectitudinea sau de compasiunea Lui. De ce se abătuse mânia Lui tocmai asupra ei, când lumea era plină de oameni cu adevărat răi şi lacomi, dar care scăpau nepedepsiţi?

— Nu cred în Tine, strigă ea, disperată, uitându-se în sus. M-ai părăsit.

11

Francesca auzi maşina lui Owen cum intră pe alee. Stătea cu urechile ciulite de mai mult de jumătate de oră şi era deja cu nervii la pământ. înghiţi greu în sec în timp ce alergă să-i deschidă uşa.

— Bună, mami, o întâmpină el vesel când intră pe hol, în maniera lui obişnuită, plină de exuberanţă. Am câştigat ieri! A fost o seară nemaipomenită. Adulmecă aerul. Cina miroase bine. Ce-ai pregătit? Se uită cu ochii lui albaştri şi surâzători către mama sa. Avea o figură atrăgătoare, al cărei farmec era accentuat de câţiva pistrui drăgălaşi în special pe nas, iar părul castaniu extrem de sârmos de-abia putea fi stăpânit.

— Musaca de cartofi, reuşi Francesca să rostească. îi era aproape imposibil de suportat expansivitatea tinerească a fiului ei. îşi muşcă buzele în timp ce Owen îşi arunca geanta şi haina de sibir sub scări.

— Preferata mea. Mor de foame, o anunţă el. Sper că ai făcut destulă.

— Toată e pentru tine. Eu azi am mâncat în oraş.

— A, grozav. Păşi larg în bucătărie şi se aşeză pe un scaun. Hrăneşte-mă, mamă a mea, zâmbi el.

în ciuda stării de nelinişte, Francesca îi întoarse şi ea

zâmbetul. Owen era o persoană atât de reconfortantă, ca o gură de aer proaspăt. Mai bine să-l lase să mănânce liniştit şi abia apoi să-i dea vestea. Scoase din tavă o porţie generoasă de musaca şi umplu farfuria cu legume.

— Mulţumesc, mami.... în timp ce Owen se înfrupta cu elan din bucate, Francesca îşi făcu de lucru prin bucătărie, străduindu-se să poarte o conversaţie cât se poate de normală despre lucruri mărunte, petrecute de-a lungul zilei acum pe sfârşite.

— Mm, mami, e delicioasă, declară Owen douăzeci de minute mai târziu, ciugulind ultimele dumicături de pe fundul tăvii, după ce terminase tot din farfurie. Uneori chiar îi compătimesc pe băieţii din cămin. Au parte de o mâncare jalnică.

— Aşa că e mai bine să vii să stai acasă, spuse ea zâmbitoare. Prea zâmbitoare. Owen o privi atent.

— Mamă, ţi s-a întâmplat ceva? Arăţi îngrozitor. Parcă ţi s-ar fi înecat corăbiile sau ceva de genul ăsta.

— Mersi frumos, se strâmbă la el. Nu pot fi mereu frumoasă.

— N-am vrut să spun asta. Doar că pari abătută sau nu ştiu cum. E chestia aia intimă de care nu se spune? Să mă baricadez în cameră? o tachină el, făcând referire la sindromul premenstrual care ocazional o determina să zgârie ca o pisică şi era mai bine s-o eviţi.

Francesca simţi cum stomacul i se încolăceşte şi palmele îi transpiră. Ar trebui să spună direct ce are pe suflet şi să termine o dată. Nu avea nici un rost să amâne chinul.

— Vino cu mine în salon, trebuie să stăm de vorbă, rosti ea încet.

— Aoleu! Să nu-mi spui că eşti însărcinată? o întrebă Owen cu umor, prefăcându-se speriat.

în ciuda ei, Francesca trebui să râdă.
— Nu, nu sunt însărcinată.
— Pfiu! El îşi şterse sudoarea imaginară de pe frunte, după care o luă afectuos de după umeri şi se îndreptară împreună spre salon.
— Mai rău de atât? Francesca remarcă un început de teamă în profunzimea albastră a ochilor lui. Nu eşti bolnavă sau altceva?
— Nu, nu, nimic de genul ăsta, se grăbi ea să-i răspundă pentru a-l linişti. Se uită fix în ochii lui şi brusc, vorbele se încăpăţânau să-i iasă pe gură. Owen... eu... şi... ăăăă... este...
— Mamă, te rog, spune clar ce este, o imploră el, ta- chinarea lui copilărească transformându-se în adevărată grijă şi teamă. Ce s-a întâmplat? Tata e bine? O luă pe Francesca de braţ. Tata e bine, nu? Mi-ai fi spus imediat dacă nu era aşa. Răsuflă uşurat. E vorba de bunicul, nu-i aşa? A dat colţul?
— Owen! îl dojeni Francesca.
— Scuză-mă, îşi ceru el sincer iertare. Ce i s-a întâmplat?
— Nu e vorba de bunicul, Owen. Este.... ei, bine... Trase adânc aer în piept ca să îşi câştige curaj. Eu şi tatăl tău ne-am despărţit.
— Poftim? rămase cu privirea holbată la mama sa, copleşit de neîncredere.
— Eu şi tatăl tău ne-am despărţit, repetă ea încet.
— De când? De ce? Doar am plecat de acasă ieri şi totul era normal. Ce se întâmplă, mamă? Furia şi confuzia întunecară trăsăturile copilăreşti ale lui Owen.
— Uite ce e, Owen, aş vrea să vorbeşti cu tatăl tău şi să-ţi explice el...
— Nu! Tu să-mi spui, îi ceru el. De ce v-aţi despărţit?

întrebă el din nou, ridicând vocea. Ce se întâmplă? A cui a fost ideea asta?
— A mea nu a fost cu siguranţă, răspunse Francesca sec, aşezându-se pe canapea.
— Atunci, de ce vrea să te părăsească? Sunteţi fericiţi împreună. Care e problema?
— Owen, te rog, telefonează-i şi stabileşte o întâlnire cu el. Lasă-l să-ţi explice. Ca să fiu sinceră, şi eu sunt la fel de şocată ca tine, spuse ea plictisită.
— Când se întoarce de la Bruxelles? Owen pălise brusc din cauza veştii proaste pe care o primise.
— Nu este în Bruxelles. E în Dublin, răspunse fără vlagă Francesca.
— Unde anume?
— Nu ştiu.
— O să-l sun chiar acum şi o să aflu care e situaţia. Totul e o mare greşeală, mamă, izbucni el. E o mare greşeală. Ridică telefonul de pe măsuţa de cafea şi începu să formeze numărul.
Francesca, nedorind să asculte conversaţia, se strecură din cameră şi închise uşa. Il auzi pe Owen vorbind răstit:
— Tată, ce dracului se întâmplă aici? Mama spune că v-aţi despărţit. Vreau să ştiu de ce. Trebuie neapărat să ne vedem.
Francesca se îndreptă cu paşi repezi în bucătărie, închise uşa şi se rezemă de ea. Simţea că o să leşine. Il auzi pe Owen cum iese din salon, aşa că îşi adună toate forţele pentru a nu da nimic de bănuit.
— Mă întâlnesc cu tata în staţia Sydney Parade. Te descurci până mă întorc? Pe onoarea mea, mamă, ar trebui să te odihneşti puţin. Arăţi de parcă mai ai un pic şi cazi din picioare. Să-ţi aduc o cană cu ceai?

— Nu, mulţumesc, dragule. S-ar putea să mă bag în pat, a fost o zi foarte lungă. Şi brusc îşi aminti. Owen, trebuie să-ţi dau un nou set de chei. Am înlocuit broasca.

— Doamne fereşte! Doar nu a fost violent fizic cu tine, nu?

Dracu' să te ia, Mark, pentru că îi faci asta lui Owen, înjură Francesca în tăcere când observă consternarea, aproape palpabilă, de pe figura lui Owen.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, am exagerat eu un pic, spuse ea grăbită.

— La ce anume? o întrebă el.

— Owen, du-te şi întâlneşte-te cu tatăl tău şi ţine minte, te rog: indiferent de neînţelegerile noastre, amândoi te iubim şi pe tine şi pe fratele tău şi nimic nu va schimba asta.

— Of, mamă, e oribil. Owen îşi lăsă capul pe spate, dar nu înainte ca Francesca să-i observe lacrimile din ochi. Părea aşa de tânăr şi de vulnerabil, cu bretonul căzându-i lung peste frunte, încât o în tristă cumplit.

Il îmbrăţişă şi simţi, la rândul ei, cum este puternic îmbrăţişată.

— Dacă tata te-a rănit în vreun fel, pe cuvânt că o să-i frâng gâtul, murmură el sfâşiat de durere.

— Sssst, nu spune aşa ceva, şi nu blestema, iubitule. Nu vreau să fii pus la mijloc şi să fii nevoit să alegi între noi. Aminteşte-ţi că e tatăl tău orice-ar fi, că te iubeşte la fel de mult ca şi mine. Noile chei sunt pe comoda din hol; fii atent cum conduci până la gara Dart şi ne vedem când te întorci. A, să nu uit, cumpără-mi, te rog, un litru de lapte, da? Mi-a ieşit din minte astăzi.

— Of, mamă, şopti el, înfiorat. Francesca îl privi cum pleacă şi se întreba dacă exista oare o modalitate prin care să-i uşureze situaţia lui Owen. Poate că ar fi trebuit

să-i dea vestea împreună cu Mark în loc să bată el jumătate de oraş, într-o stare de spirit atât de îngrozitoare. Ce fel de mamă îşi supune fiul unei astfel de nefericiri, doar ca să îşi încheie socotelile cu soţul ei?

Deşi trecuse numai de ora şapte seara, Francesca stinse lumina în salon şi în bucătărie, apoi urcă în dormitor unde se ghemui în pat, încercând să nu se mai gândească la iminenta întâlnire dintre Owen şi tatăl său.

Mark se sprijinea de dulapul acoperit cu marmură din bucătăria lui Nikki, ţinându-şi capul în mâini şi înjurând de mama focului. înţeleaptă, Nikki se abţinea de la orice comentarii.

— E aşa al dracului de răzbunătoare. E plină de ciudă. Nici nu îmi vine să cred. De-abia aştepta să-i spună lui Owen că ne-am despărţit, dar nu i-a explicat şi de ce. Mă lasă pe mine să fac asta. Nemernica! Dădu din cap plin de uimire. Ce naiba să-i spun eu lui Owen fără să par un ticălos de prima clasă? Aa, mă joacă pe degete Francesca. Eu o să fiu omul negru, iar ea o să pară Fecioara Maria.

Nikki nu spuse nimic. Se apropie de el şi îi masă ceafa cu pricepere.

— Nu-i stă deloc în fire să se comporte aşa. Ştiu că nu îi este deloc uşor, dar există limite. Atitudinea Francescăi îl înmărmurise. Nu sunt aşa un ticălos, nu? Se întoarse căutând privirea aprobatoare a lui Nikki.

— Sigur că nu eşti, spuse ea vehement. Doar n-ai planificat tu toate astea şi dacă Francesca nu ne-ar fi descoperit, nimeni n-ar fi ştiut de noi şi nimeni n-ar fi suferit. Relaţiile se schimbă, motănel. Oamenii se schimbă – pe măsură ce înaintează în vârstă. Nu toate căsătoriile sunt menite să reziste o viaţă întreagă. Ăştia sunt oameni ca

re trăiesc pe tărâmul fanteziei. OK, sunt de acord, e foarte greu pentru fiul tău. Dar o să se obişnuiască în timp şi o să îşi vadă mai departe de viaţa lui din care, la un moment dat, tu de-abia vei mai face parte – atunci când va cunoaşte şi el iubirea. Ştiu că este foarte important să iei în considerare sentimentele copiilor tăi, dar nu poţi renunţa să îţi trăieşti viaţa şi să faci schimbări în ea doar ca să-i protejezi pe ei, să nu fie răniţi. Asta-i reţeta propriului dezastru, Mark.

— Cred că ai fi de altă părere dacă ai avea şi tu copii. E dificil, Nikki. Mai degrabă aş pierde noua achiziţie franceză decât să dau ochii cu fiul meu în seara asta, spuse el cu vocea îngreunată.

— Of, Mark. Nikki dădu nemulţumită din cap, rămasă acum fără cuvinte. Nu era bine deloc dacă într-adevăr Mark aşa simţea, pentru că muncise ca un rob ca să obţină acea nouă achiziţie. Uite ce e, lasă-l pe el să spună ce are pe suflet, indiferent ce anume şi nici măcar nu încerca să te aperi, deoarece în ochii lui, momentan, nu există nici o scuză pentru fapta ta. Pur şi simplu, ascultă-l şi zâmbeşte. Trebuie să depăşeşti pragul ăsta, iubitule. în timp, Owen se va calma, îl sfătui Nikki.

— Aşa crezi?

— Sigur că da. Dragul meu, milioane de oameni trec prin asta şi nu rămân supăraţi unul pe altul pentru vecie. Timpul le va rezolva pe toate.

— Presupun că ai dreptate. O privi fix pe Nikki şi o îmbrăţişă. îţi pare rău că te-ai încurcat cu mine?

Ea îl reduse la tăcere cu un sărut.

— Tu ce crezi? îl întrebă ea alintat, după ce îl sărută.

— Vrăjitoareo! Mark râse şi o sărută şi el cu putere. Mai bine mă duc să iau o porţie de umilinţă din partea fiului

meu, oftă el. Dacă vei auzi bufnituri, să ştii că eu sunt, căzând de pe piedestal, adăugă el trist.

— Eh, Mark, nu mai fi atât de aspru cu tine însuţi. Doar eşti şi tu un om, îl îndemnă Nikki în timp ce îi mângâia capul.

— Francesca nu gândeşte la fel în clipa asta. Crede că sunt diavolul în carne şi oase. îi sărută delicat gâtul, ins- pirându-i parfumul.

— O să-i treacă în timp, Mark. Viaţa merge înainte, indiferent dacă ne place sau nu. Am trecut prin destule despărţiri dureroase ca să fiu sigură de asta.

— Nu am vrut s-o rănesc. N-a fost intenţionat, dar nici nu pot fi responsabil în totalitate de fericirea sau nefericirea ei. Trebuie să îşi asume şi ea responsabilitatea pentru propria ei viaţă. Nu pot s-o duc în spate până mor. Mai ales acum, când sentimentele mele s-au schimbat. Nici nu vreau. E chiar atât de îngrozitor? Este îngrozitor, nu-i aşa? Mai ales după douăzeci de ani de căsnicie.

Nikki oftă şi îl sărută pe Mark în creştetul capului.

— Nu eşti un sfânt. Nu mai încerca să devii unul.

— Poţi să îmi spui asta încă o dată, zise Mark când se ridică în picioare. Mai bine plec. Roagă-te pentru mine. Păşi în holul îngust şi îşi luă haina din cuier. Mulţumesc că eşti alături de mine, îi mărturisi el.

— Cu plăcere. Nikki închise încetişor uşa în urma lui. Mark îşi înfundă mâinile în buzunare şi coborî pe scări, nu luă liftul. Simţea nevoia să se calmeze. Owen fusese atât de răstit la telefon încât avea inima strânsă. Owen nu înţelegea nici pe departe prin ce trecea tatăl său, probabil va ajunge să-l urască. După cum sugerase Nikki, cel mai bine era să-l lase să îşi descarce sufletul şi să nu reacţioneze.

Nikki se pricepea de minune la analizarea lucrurilor într-o manieră obiectivă, detaşată. Şi sfaturile ei erau chiar utile, se gândi el admirativ în timp ce se îndrepta spre maşină. Era o seară rece, dar senină. Gheaţa îi scârţâia sub tălpi. O explozie de stele strălucea pe cerul acestei seri obişnuite de iarnă, care însă nu va fi niciodată uitată nici de el, nici de fiul său.

Relaţia lui cu Francesca se schimbase dramatic pe parcursul aceste zile. Acum, acelaşi lucru avea să se petreacă şi cu Owen. Oare unde se va ajunge? Mark va trebui să discute şi cu Jonathan. O altă corvoadă. Preţul încercării de a fi sincer faţă de sine însuşi se dovedea extraordinar de ridicat, se gândi Mark în timp ce vira la stânga pe bulevardul Mount Merrion, către gara Sydney Parade. Alesese acest loc pentru că era aproape de parcare, pe faleza Sandymount. Aşa puteau vorbi liniştiţi în maşină. Nu era tocmai ideal să-i propună fiului său să bea ceva împreună şi să încerce să discute această situaţie atât de personală într-un bar zgomotos. Mark simţi cum teama îl apasă în piept. Putea spune cu totală sinceritate că asta era cea mai neagră zi din viaţa sa. Şi nu ajuta deloc ştiind că şi-o făcuse cu mâna lui.

Owen era aşezat în metroul călduros, aglomerat şi care se balansa în continuu, cu mâinile încleştate în poală şi stomacul întors pe dos. îi venea să plângă, dar ar fi fost complet lipsit de demnitate din partea lui, ca bărbat. îşi închipuia cum ar fi să bocească în faţa acestor străini. Se uită la câţiva studenţi spanioli ce bălmăjeau pe limba lor maternă, stând vizavi de el. Ce figură ar face ei dacă l-ar vedea cum începe să sughiţă de plâns.

Ce naiba se întâmpla cu părinţii lui? Totul părea atât

de normal când plecase de acasă cu o dimineaţă înainte. De unde se iscase cearta? De ce era mama aşa de reticentă? De ce insistase atâta să vorbească numai cu tatăl lui? Francesca spusese ceva de genul că şi ea era la fel de surprinsă. înseamnă că tata provocase toate astea. Dar de ce? Şi de ce schimbase mama încuietorile? Asta însemna cu adevărat că nu-l mai voia pe Mark în casă.

Owen se pierdu cu privirea pe platforma rece şi întortocheată a gării de pe strada Pearse, pe măsură ce din tren se revărsau zeci de pasageri, inclusiv tinerii din faţa lui, spre fericirea sa. Şi-ar fi dorit ca nimeni să nu,se mai aşeze acolo. Avea nevoie de timp să îşi revină pentru întâlnirea cu tatăl său.

Dar mai erau câteva opriri şi apoi avea să afle adevărul. Văzu un bărbat şi o femeie sărutându-se pe peron înainte ca aceasta să se urce în tren. Bărbatul, mai în vârstă decât ea, îşi ridică servieta şi plecă. Ea părea întristată când se aşeză pe locul din faţa lui. Poate că cei doi erau amanţi, se gândi Owen şi, conştientizând această idee, deveni extrem de încordat.

Tată lui avea o relaţie extraconjugală. Asta trebuia să fie. De ce altfel l-ar fi gonit din casă mama? Lui Owen i se făcu rău de la stomac. Cum a putut el să-i facă una ca asta mamei? Biata de ea, sărmana Francesca, se gândi el, plin de remuşcări pentru mama lui. Gata, îşi jură ca, atunci când se va întâlni cu tatăl său, să-i arate el ce şi cum. Pe cuvânt, aşa se va întâmpla, îşi spuse Owen când trenul se urni din staţie către suburbiile din sud.

12

Două trenuri plecaseră deja din gară şi încă nici urmă de fiul lui. Mark se întreba dacă nu cumva Owen se răzgândise. Era tentat să-i dea telefon pe mobil, dar îşi luă gândul de la asta când mai opri un tren. Cu cât aştepta mai mult, cu atât devenea mai agitat. Observă cum barierele coboară şi auzi semnalul plicticos ce anunţa sosirea unui alt transport. Se aşeză, tensionat şi neliniştit, privind mulţimea de pasageri ce se îndrepta către poarta de ieşire. în acel moment, recunoscu familiarul mers lăbărţat al băiatului lui cel mai mic. Owen avea o alură neobişnuit de serioasă, măsurând strada cu privirea, în căutarea maşinii.

Mark îl atenţionă cu un claxon şi îi făcu semn cu mâna când Owen privi în direcţia lui. Dar băiatul nu îi întoarse salutul. Mark respiră adânc. Era ridicol, dar se simţea ca şi cum avea şase ani şi era dojenit aspru de Gerald pentru o trăznaie copilărească.

— Bună, fiule. Reuşi să păstreze un ton normal când Owen deschise portiera maşinii şi se aşeză pe scaunul din dreapta.

Owen nu-i răspunse deloc.

— Ce se întâmplă, tată? Era evident că era foarte supărat.

Mark ignoră întrebarea şi aprinse motorul.

— Hai să mergem până în parcarea cu vedere la mare. Aici stăm neregulamentar.

— La naiba cu regulamentul! N-o să te amendeze nimeni la ora asta din noapte. Ai o altă femeie, nu-i aşa? îl acuză direct Owen.

— Asta ţi-a spus mama ta? întrebă Mark pe un ton sec.

— Mama nu mi-a spus nimic, tată. Nimic! Dar te vezi cu altcineva, nu-i aşa? Vreo blondă proastă cu sâni mari şi fusta până la fund, care te flatează şi îţi face toate poftele, cu care tu cheltuieşti o avere doar pentru că eşti un idiot al dracului de vanitos, ce şi-a pierdut complet controlul. Owen nici nu avu timp să respire, aruncând aceste acuzaţii cu o ferocitate ce-l uimi pe tatăl său.

— Nu e deloc aşa, protestă el. Nikki nu este o blondă proastă. Şi nu am vrut dinadins să se întâmple aşa.

— Eşti patetic, dragă tată, strigă Owen, cu faţa contorsionată de dispreţ. Eşti doar o jigodie de vârstă mijlocie care încearcă să profite de o prospătură care, oricum, te va lăsa baltă pentru alt cretin patetic.

— Owen, nu judeca pe alţii până când nu ai fost tu personal în situaţia lor. Mark încerca să îşi păstreze cumpătul. Nu cunoşti împrejurările acestei situaţii.

— E de ajuns să ştiu că o tratezi pe mama ca pe un rahat şi că mi-e ruşine să te numesc tată.

Owen sări din maşină şi trânti cu putere uşa în urma lui. Traversă alergând strada şi dispăru în gara Dart.

Mark stătea nemişcat, cuvintele dure şi acuzatoare ale fiului răsunându-i iar şi iar în minte. O javră patetică, de vârstă mijlocie. Nu te-ai putea simţi mai mic de atâta, se gândi el abătut. Fiecare defăimare plină de cruzime îl răni într-un mod pe care nu-l credea posibil. Era devas

tat. Owen nu voise nici măcar să asculte o posibilă explicaţie. Pur şi simplu, se aliase cu Francesca şi îi sărise acesteia în apărare. Era mult mai dureros decât era Mark pregătit să accepte.

Nikki avusese dreptate în legătură cu sentimentele lui Owen, se gândi epuizat. Ar putea trece mult, foarte mult timp până când el şi fiul lui să poată salva ceea ce fusese o relaţie plină de dragoste. Mark auzi cum un tren din direcţia nord sosea în gară şi cum barierele coboară încă o dată. Câteva minute mai târziu, trenul plecă din staţie şi, foarte clar, pentru o clipă, îl văzu pe Owen stând şi privind în gol, cu privirea pătrunsă de o imensă tristeţe.

Era numai vina lui Mark. Memoria naşterii băiatului cel mic, apariţia primului dinte al acestuia, primii lui paşi, evenimentele importante din copilărie, toate îi reveniră în minte şi Mark îşi înfundă capul în palme, după care plânse aşa cum n-o mai făcuse niciodată înainte. îmi pare rău. îmi pare rău. îmi pare rău, repeta el şoptit pe măsură ce trenul dispărea încet din vedere, iar barierele albe şi roşii se ridicau, şi oameni necunoscuţi în maşinile lor se uitau ciudat la el când îl depăşeau.

Owen începu să tremure când se aşeză pe un scaun din trenul de nord. Ce jigodie putea fi tatăl lui. II dispreţuia mai mult decât şi-ar fi închipuit. Amintirea mamei sale cu faţa obosită, topită de durere îl făcea să îşi strângă cu forţă degetele în palmă şi, subit, regretă că nu-i trăsese un pumn zdravăn părintelui său. Ar fi fost o mare satisfacţie personală.

Numai gândul la Mark alături de altă femeie era revoltător. Pe Owen îl trecură toţi fiorii. E şi-aşa neplăcut să îţi imaginezi părinţii făcând sex împreună, dar mai

ales făcând sex cu alte persoane. Cum era femeia asta? Această Nikki. Nu ştia că tatăl lui era căsătorit? Chiar nu avea nici un pic de etică? se întrebă el indignat, uitând complet că odată i se aprinseseră călcâiele după mama foarte atrăgătoare a unui coleg de-al lui şi că, luni de zile, nu se gândise la altceva decât cum să ajungă în pat cu ea. Un alt gând îi răsări în minte. Trebuia să plece de Crăciun în America. încercase din răsputeri să facă economii din slujba lui cu jumătate de normă la o tipografie locală şi aştepta cu nerăbdare acest sejur. Dar nu putea pleca pur şi simplu, lăsând-o pe mama lui singură de sărbători. Ea avea nevoie acum de tot sprijinul posibil, se gândi Owen posac. în timp ce trenul îl purta spre casă, Owen îşi dădu seama că viaţa lui se întorsese cu fun- du-n sus şi se părea că ghinioanele se ţin lanţ.

— Sub nici o formă nu-ţi contramandezi plecarea la Jonathan, spuse Francesca hotărâtă când Owen o anunţă de planurile lui de a rămâne acasă. Tocmai sosise, palid şi extenuat, şi declarase că nu mai pleacă de Crăciun.

— Nu te las aici de una singură. Ce fel de copil crezi că sunt? o chestionă el cu indignare.

— Cred că eşti un copil minunat, dragostea mea, spuse ea cu blândeţe. Eşti tot ce mi-aş putea dori. Dar aş fi mai fericită ştiind că tu şi Jonathan sunteţi împreună, ajutân- du-vă unul pe celălalt, mai ales când el este atât de departe de casă. Când va afla ce s-a întâmplat, va avea şi el nevoie de puţin sprijin.

— Dar cum rămâne cu tine? Ce vei face? Faţa i se învioră. De ce nu vii şi tu?

— Nu, Owen. Ştiu că ţi-ai planificat să te duci la schi şi nu au trecut decât două luni de când am fost în State.

Şi, oricum… Francesca făcu o mică pauză, nesigură. Presupun că va trebui să mă mai liniştesc un pic până când situaţia se lămureşte.
— Dar ce vei face? Nu poţi rămâne aici, în casă, singură, de Crăciun.
Owen era înspăimântat.
— Desigur că n-o să stau aici, singură, de Crăciun, îl asigură ea. Am aranjat să mă duc la Millie şi ştii bine cât de mult îmi place să stau cu fetele ei, aşa că va fi plăcut pentru mine.
— O să fie o pacoste de Crăciun, rosti îmbufnat Owen.
— Owen, va fi aşa cum îl facem noi şi viaţa mea va fi mult mai bună şi mai fericită dacă voi şti că tu te simţi bine alături de fratele tău.
— E un dobitoc, mamă! Tata e un dobitoc. Pe Owen îl podidiră lacrimile şi plânse ca un ţânc, cu suspine adânci ce îi sfâşiară sufletul Francescăi când îl îmbrăţişă cu dragoste.
Parfumul lui tineresc, cu aromă de mosc îi provocă şi ei plânsul.
— Nu spune asta, Owen. Este tatăl tău, şopti ea.
— Ei bine, după ce ţi-a făcut, mi-aş dori să nu mai fie tatăl meu, izbucni el.
Francesca nu-i putu răspunde. Stătură îmbrăţişaţi mult timp, spălându-şi cu lacrimi mâhnirea pierderii a ceea ce nu va mai fi niciodată la fel.

13

Putea spune cu sinceritate că acesta era cel mai neplăcut Crăciun din viaţa ei, se gândi Francesca în timp ce călca o cămaşă de-a lui Owen şi o adăuga la mormanul în continuă creştere de pe masa de călcat. Owen îşi pregătea bagajele pentru călătoria în America. Dormitorul lui era într-un haos total şi ea nu avusese tăria să îşi ci- călească fiul pe tema asta. Avea destule pe cap, se gândi cu vinovăţie.

Când telefonul sună, nu-i veni deloc să răspundă. Nu voia să vorbească cu nimeni. Atunci, robotul intră în funcţiune. Auzi vocea adâncă a fiului ei mai mare care începu să lase un mesaj. În mare grabă, Francesca apucă receptorul de la aparatul din bucătărie.

— Bună, Jonathan. Sunt aici. Stai puţin până opresc şi eu maşina de călcat rufe. Fugi în hol, închise apoi şi robotul telefonic şi ridică din nou receptorul. Bună!

— Bună, mamă. Cum te simţi? o întrebă Jonathan cu stângăcie. Fusese şi el extrem de şocat când tatăl lui îi telefonase să-i spună că el şi Francesca se despărţiseră şi că are acum pe altcineva. Îi telefonase imediat mamei sale şi se oferi să vină acasă, dar, oricât de mişcată ar fi fost de grija fiului său, nici nu voia să audă de aşa ceva.

— Sunt în regulă, Jon, tocmai călcam nişte cămăşi de-ale lui Owen. Dacă l-aş lăsa de capul lui, ar veni la tine arătând ca un coate-goale, spuse ea pe un ton uşor vesel.

— Eşti sigură că nu vrei să vii şi tu cu el? Sau eşti sigură că nu vrei să mă ai pe mine pe capul tău?

— Nu, iubirea mea, să-ţi spun adevărul, chiar îmi doresc puţin timp doar pentru mine, ca să mă pot gândi şi să iau o decizie în privinţa drumului pe care să-l urmez în continuare. Sunt extrem de bucuroasă că Owen o să stea la voi. I-a fost şi lui foarte greu aici. O să-i priască, spuse hotărâtă Francesca.

— Bine, atunci, dacă eşti sigură. O să îţi dăm telefon de Crăciun la Millie acasă, o asigură Jonathan.

Francesca zâmbi.

— De-abia aştept.

Mai schimbară câteva vorbe pe scurt, după care ea închise telefonul cu greutate, căci ar fi dorit să păstreze contactul.

Fusese extrem de dificil, în special când a trebuit să le explice părinţilor ei de ce Mark şi băieţii nu vor veni în vizită de Crăciun. Francesca oftă adânc când ajunse să calce o anumită cută încăpăţânată de pe o pereche de blue- jeans, amintindu-şi consternarea de pe faţa părinţilor ei când le-a spus iniţial că ea şi Mark s-au despărţit.

— Dar de ce? Toţi avem şi momente mai grele, însă trebuie să le depăşim. Asta este o căsnicie, nu putem să întoarcem spatele şi să plecăm de fiecare dată când dăm de greu, spusese Maura Johnson cu aerul ei de superioritate. Şi eu şi tatăl tău am fost nevoiţi de multe ori să rezolvăm diverse neînţelegeri. Chestia asta cu divorţul uşurează prea mult viaţa oamenilor. Nu te poţi ascunde de probleme, Francesca.

— Nu fug de nimica, mamă, spuse ea, strângând din dinţi.

— Atunci, spune-i lui Mark să vină acasă şi terminaţi o dată cu prostiile. Rezolvaţi-vă problemele. Ai doi copii la care trebuie să te gândeşti. Bieţii de ei, cu ei cum rămâne? Mama Francescăi nu era evident deloc impresionată şi cu siguranţă nu simţea compasiune pentru ea.

Francesca îşi muşcă limba, dar tăcu din gură. Nu suporta să-i spună mamei ei că Mark are pe altcineva. Era o femeie îngrozitor de băgăreaţă şi îşi trata copiii de parcă ar fi avut şi acum cinci ani.

După câteva telefoane primite mai târziu, prin care Maura cerea să i se spună dacă Mark se întorsese acasă şi dacă îşi refăcuseră planurile pentru Crăciun, Francesca cedă nervos.

— Mamă, ţi-am mai spus, ne-am despărţit. Anul ăsta nu va fi nici o reuniune de familie de Crăciun. Owen a plecat la Jonathan. Mark este cu o altă femeie, aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace.

— E cu altă femeie? Vocea Maurei produse vibraţii înalte în aer. După care urmă o scurtă tăcere, timp în care digeră vestea. De ce este cu o altă femeie? I-ai refuzat tu drepturile lui maritale? o întrebă.

Francesca simţea că explodează.

— Nu mamă, nu am refuzat să fac sex cu el. Va trebui să îl întrebi chiar pe el de ce s-a încurcat cu altcineva. La revedere. Trânti telefonul plină de draci. Mama ei era şi acum atât de demodată în privinţa căsătoriei şi sexului. Trăise o viaţă atât de protejată în adolescenţă şi crescuse cu prejudecata că sexul este o datorie, nu o plăcere. Nici nu-i de mirare că era terorizată de ideea de a se culca cu Mark înainte de căsătorie, se gândi ea plină de remuş- cări, amintindu-şi cum se plângea Mark de acest lucru.

— Ei, şi tu acuma, Francesca, chiar te aşteptai la altceva? Săraca mamă, râse Millie câteva zile mai târziu când Francesca îi povesti această ultimă perlă. Ştii foarte bine că ai adus familia noastră în dizgraţie cu această despărţire. Ce naibii o să le spună ea „cunoştinţelor”? Doar nu crezi că mama o să se schimbe la vârsta asta, nu-i aşa? adăugă Millie retoric.

— De parcă n-aş avea eu parte de destule, se încruntă Francesca. Mulţumesc că mă primeşti la tine de Crăciun. Altfel, cred că aş ajunge direct la spitalul de nebuni.

— Asta-i bună. Doar n-o să baţi casa în sus şi în jos, de una singură, acum că Owen e plecat, declară Millie.

Owen luase drumul spre New York cu o zi înainte, încă protestând faptul că nu poate rămâne cu mama lui de Crăciun. Francesca făcuse un efort suprem şi afişase atât de natural falsa capacitate de a face faţă singurătăţii şi de a avea la dispoziţie puţin timp doar cu sora ei, încât Owen aproape o crezu, dar o studie atent când se pregătea să iasă pe uşă.

— Eşti sigură, mami?

— Sincer, sunt foarte sigură. Făcu o grimasă. Hai, dis- treazã-te, Owen şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi frânge gâtul pe pârtia de schi.

— Nu o să mi-l frâng, stai liniştită. Dar eşti sigură că nu vrei să rămân cu tine?

— Şterge-o! Şi îl înghionti în glumă. Sărută-l mult pe Jonathan din partea mea.

— Aşa voi face, promise el. Ştia că va fi o mare uşurare şi pentru Owen să schimbe aerul, să se poarte normal şi să nu trebuiască mereu să ţină cont de sentimentele şi starea ei de spirit. Uneori avea impresia că trauma despărţirii era mai puternică pentru acest fiu mai mic al ei.

îl vedea cum o urmăreşte atent, ca şi cum i-ar fi fost frică ca ea să nu se spargă; alteori îi era ei dificil să menţină un aer de normalitate numai de dragul lui când, de fapt, tot ce şi-ar fi dorit era să stea în pat toată ziua şi să îşi plângă singură de milă.

Oricum, era cel mai singuratic moment al vieţii ei pri- vindu-l pe Owen cum dispare din priviri, în mijlocul agitaţiei festive din aeroport.

Mark se întorsese acasă de mai multe ori înainte ca Owen să plece. întotdeauna dăduse mai întâi telefon, să se asigure că Francesca este prezentă. Trebuia să îşi mai strângă tot felul de acareturi şi ea îşi dorea ca Mark să vină într-o singură zi şi să care de acolo tot ceea ce îi aparţinuse, ca să nu mai găsească astfel pretexte să treacă pe acasă.

Owen rămăsese mereu în camera lui până când Mark pleca, ignorând rugămintea lui de a discuta sau de a bea ceva împreună. Francesca fu destul de mulţumită văzând că Mark nu părea prea fericit. Arăta chiar trist, încordat şi deloc în apele lui, iar conversaţiile lor erau scurte şi politicoase.

Gerald nu mai telefonase deloc şi Francesca murea de curiozitate să afle ce îi spusese Mark, dar mândria ei nu o lăsa să întrebe. încă folosea contul lor comun; banii nu erau o problemă. Indiferent de defectele lui, Mark nu era o persoană răutăcioasă, dar Francesca ştia că se va simţi mult mai bine când şi situaţia lor financiară se va rezolva într-un mod definitiv.

— Uite felicitările de Crăciun care au sosit până acum. Eu una nu trimit nici o felicitare anul ăsta, îl informă ea succint la ultima lui vizită acasă.

— E puţin cam nepoliticos, remarcă el cu răceală în glas.

Petrecerea Francescăi

— Şi ce vrei să fac? Să scriu „Crăciun Fericit, cu dragoste Francesca, Mark, Nikki şi restul familiei”, rosti ea tărăgănat şi sarcastic.

— Nu cred că e cazul de ironii de genul ăsta, izbucni el.

— Uite ce e, Mark, poate că e o surpriză pentru tine, dar eu nu voi sărbători Crăciunul anul acesta şi, cu Owen plecat, nu voi purta o mască de fericire pentru nimeni. Şi dacă ţie nu-ţi convine, te priveşte.

— Atunci, ce-ai de gând să faci de Crăciun? întrebă el sfios.

— De parcă ţi-ar păsa. Nu îşi putea înfrâna vocea acră.

— Dar chiar îmi pasă. Dacă vrei, putem lua prânzul împreună, ca să nu fii singură.

— Ce.... amabil..., spuse ea dispreţuitor. Nu-ţi face griji pentru mine, Mark, mi-am făcut propriile aranjamente, mulţumesc foarte mult.

— Ştii ceva, eu doar încerc să mai uşurez situaţia pentru amândoi, se încinse el. Să încercăm măcar să rămânem civilizaţi.

— „Să încercăm să rămânem civilizaţi”, bombăni ea ca un ecou. Desigur. De ce nu? E mult mai uşor să pretindem că suntem civilizaţi, mult mai uşor pentru tine decât pentru mine. încetează să mă mai tratezi ca pe o idioată, Mark, şi cel puţin recunoaşte că am dreptul să mă simt cum vreau eu, indiferent dacă îţi convine sau nu, răbufni ea ca o furtună, întorcându-se pe tocuri şi ieşind din salon.

El nu o urmă şi, la puţin timp, îl auzi cum pleacă. Era ultima dată când îl vedea înainte de Crăciun.

Următoarele două zile, după ce Owen plecă, Francesca şi le petrecu ascunsă în pat, secătuită şi extenuată, incapabilă şi nedorind să facă nici un efort ca să se vadă

sau să vorbească cu cineva. închise telefonul, îi scoase din priză extensia din dormitorul ei şi, când sună, căci suna permanent, nu răspunse. Ştia că prietenii o caută pentru a aranja întâlnirile de Crăciun, aşa cum procedau de obicei în fiecare an, dar nu era în stare să se adune şi să le vorbească sau să le aducă la cunoştinţă noua situaţie. Când Millie, îngrijorată, telefonă să afle ce e cu ea, pur şi simplu îi spuse că răcise puţin şi că stă în pat pentru a-şi reveni, dar că o să se vadă de ajun. Doar în compania căţeluşei ei credincioase, Trixie, Francesca rămase în afara lumii şi se cufundă în nefericirea ei.

Era o uşurare că nu trebuia nici măcar să se chinuiască să se îmbrace. Zăcea în pat, rememorând fiecare scenă cheie dintre ea şi Mark; când se săturâ de acestea, îşi imagină cum întâlneşte un bărbat superb, frumos şi bogat, care să-i taie răsuflarea. Vizualiza cu plăcere oroarea lui Mark când el îşi dădea seama că o pierduse definitiv şi că nu mai exista nici o şansă să o recupereze. O fantezie şi mai îndrăzneaţă îl avea ca personaj pe Mark care înţelegea că de fapt pe ea o dorea, nu pe Nikki, alături de el tot restul vieţii. Petrecu aşa ore întregi, creând în minte scenarii ideale în care el o implora să-l primească înapoi, spunându-i ce nebun fusese, şi în care ea îi răspundea că nu îl mai doreşte. Avea acum o nouă viaţă de trăit.

între aceste fantezii, Francesca moţăia şi încerca să citească, dar nu se putea concentra asupra cărţii, gândurile ei zburând invariabil înapoi la tragedia ei, mult mai devastatoare.

Până la ajunul Crăciunului, se săturase până şi de ea însăşi şi se simţea disperat de însingurată. Se duse la coafor, unde îşi făcuse o programare cu mai multe săptămâni în urmă şi reuşi să îşi aranjeze şi manichiura.

Parcă o mai învioră puţin şi îi dădu imboldul necesar să termine cumpărăturile de Crăciun, pe care le lăsase în ultima clipă.

Uită-te la mine, fac cumpărături. Mă comport normal deşi viaţa mea este distrusă, se gândi ea cu uimire în timp ce cotrobăia prin rafturile cu îmbrăcăminte pentru copii, ale magazinului Adams. Nu rezistă mai mult de două ore pe Str. Grafton şi Str. Wicklow, dar oricum i-a fost de ajuns, după care se întoarse repede în parcarea de pe Str. Duke şi porni spre casă în traficul haotic, caracteristic perioadei sărbătorilor de iarnă.

Casa era ca un mausoleu tăcut. Francesca stătea în hol, alintând-o drăgăstos pe Trixie care veni alergând în întâmpinarea ei. Era cel mai ciudat ajun pe care-l petrecuse vreodată, îşi spuse ea în gând. De obicei, casa era plină de viaţă, de sunetele şi mirosurile specifice Crăciunului. Ea era ocupată până peste cap cu pregătirea şampaniei şi a somonului afumat cu care îi servea întotdeauna pe prieteni şi vecini înainte de a pleca la biserică, pentru Mesa de Noapte, împreună cu Mark şi băieţii şi, desigur, cu Gerald. Un brad frumos împodobit completa graţios salonul, focul aprins din cămin ardea cu văpăi aurii şi casa era decorată cu enorme aranjamente de ilice, azalee, trandafiri şi crizanteme.

Anul acesta, nici un aranjament festiv cu flori, nici un glob strălucitor sau alte decoraţiuni nu împodobeau casa. Nu era nimic care să indice că ar fi fost altceva decât o zi obişnuită. Părea casa unei persoane ce suferise o pierdere grea, ceea ce şi era într-un fel, recunoscu Francesca. Nu voia să se afle aici, se gândi deznădăjduită. Telefonul sună; îl ignoră. După Crăciun o să le scrie un rând tuturor prietenilor ei, spunându-le că ea şi Mark s-au despărţit.

Ar fi cel mai la îndemână. Momentan era ca proverbialul struţ, cu cât mai mult nisip în care să îşi îngroape capul, cu atât mai bine.

Aruncând câteva articole de îmbrăcăminte într-o valiză, adună şi şampania, somonul afumat, pateul, brânza şi alte alimente pe care avea de gând să le ducă la Millie, după care le puse pe toate în maşină. Zece minute mai târziu, casa fiind încuiată şi protejată de alarmă, Trixie stând pe bancheta din spate a maşinii, Francesca porni în jos pe alee şi nu mai privi înapoi. Cu cât se termina şi Crăciunul ăsta mai repede şi viaţa îşi relua cursul aşa- zis normal, cu atât mai bine. Deşi Millie îi spusese că poate să se simtă cât de nefericită vrea ea, Francesca ştia că trebuie să facă puţin efort ca să nu-i strice Crăciunul şi surorii ei. Acest gând o bântuia deja.

Sper ca nemernica de Nikki să se înece cu felia ei de curcan, şi Mark la fel, se gândi cu sălbăticie când închise porţile de fier în urma ei şi se îndreptă spre casa lui Millie.

14

Mark se uita încruntat la vitrina unui magazin de bijuterii de pe Str. Wicklow. Ce naiba să-i cumpere lui Nikki de Crăciun? Ar fi trebuit să-i ia ceva ultima dată când fusese în Bruxelles, nu să o tot amâne până acum, în ultimul moment. Să faci cumpărături în Ajunul Crăciunului era un coşmar. 3tudie cu multă atenţie conţinutul vitrinei, căci nu voia să transmită un mesaj greşit. Un inel ar fi mult prea personal. Femeile au un mod aparte de a interpreta greşit mesajul când le oferi în dar un inel. Cerceii, deşi ea îi purta mereu, erau un cadou puţin cam searbăd şi foarte mult o problemă de gust.

Era ciudat să stea aşa, în faţa vitrinei cu bijuterii, şi să nu caute ceva pentru Francesca. I-ar fi plăcut să îşi ofere reciproc cadouri şi de sărbătorile acestea. Dacă acum el era cu Nikki nu însemna că nu mai are nici un fel de sentimente pentru ea. Francesca făcuse parte din viaţa lui atâta timp, şi totdeauna va fi aşa, dacă şi ea îşi va dori lucrul acesta. Dar în prezent, Francesca nu mai dorea să aibă nimic de-a face cu el. Femeile sunt atât de pătimaşe în astfel de cazuri, hrănindu-se cu dispreţ şi sfidări imaginare, văzând insulte acolo unde nu există. De ce o fi luat totul atât de personal? Nu putea să privească şi din

punctul lui de vedere? Doar nu o lăsase fără bani şi nici nu-i blocase cărţile de credit. Se comportase cum nu se poate de generos, se simţi el nedreptăţit, pe măsură ce plecă mai departe, către raionul de ceasuri.

Ai putea crede că e vreun criminal sau ceva de genul ăsta după modul în care Owen îl tratase. Cel puţin Jona- than fusese un pic mai civilizat, chiar dacă şocat când aflase prin telefon vestea.

— Cred că faci o mare greşeală, tată, îl mustră fiul său. Poate că tu şi mama ar trebui să căutaţi ajutor la un consilier marital. Cât de tipic american, se gândi Mark, dar îi dădu un răspuns prin care nu se angaja la nimic şi îi spusese lui Jonathan că vor ţine legătura. Fiul său mai mare nu fusese nici pe jumătate atât de pornit în a-l judeca pe cât fusese Owen. Dar, până una alta, el trăia într-o cultură în care destrămarea căsniciilor este în sine un mod de viaţă. Era evident mult mai realist. Owen plecase însă în America fără măcar să îşi ia rămas bun, ceea ce îl deranjase extrem de mult pe Mark. Propriul său fiu îl renegase.

îşi îndreptă umerii şi intră în magazin, unde observă ceasul pe care avea să i-l cumpere lui Nikki. Şi mai scăpa astfel de un punct de pe lista lui de „priorităţi de rezolvat”. Era un ceas elveţian, Corum Padlock, încrustat cu diamante micuţe. Părea special creat pentru Nikki, întă- rindu-i convingerea că o să-i placă şi ei.

Mai târziu, când se oprise să bea o cafea cu lapte pe care, de fapt, nu o dorea, ştia că trebuie să meargă să îşi viziteze tatăl. îi spusese lui Gerald că Francesca este foarte ocupată – treburi femeieşti, îl minţi el – şi că nu vor putea petrece acest Crăciun împreună, ca de obicei, îi spusese să-l contacteze pe mobil dacă are nevoie de el,

dar să nu sune acasă sub nici o formă pentru că Fran- cesca e cu nervii la pământ şi telefonul o înnebunea.

Tatăl său fusese neobişnuit de înţelegător şi se declară imediat de acord când Mark i-l băgă pe gât pe un văr primar cu care să joace bridge la prânz, de Crăciun. O să trebuiască însă să-i spună lui Gerald adevărul de Anul Nou, se decise Mark posomorât.

Spera ca lui Nikki să-i placă ceasul. Nu o văzuse prea mult în ultimele zile, se lamentă el. Ea ducea o viaţă socială foarte agitată şi frecventa într-o nebunie tot felul de petreceri. II rugase s-o însoţească, dar lui nu îi surâse deloc ideea.

— Hai să aşteptăm până la anul, sugeră Mark. Imediat ce le spun colegilor de muncă că /n-am despărţit de soţia mea.

Ei nu îi prea convenea ezitarea lui. Nikki dorea să apară împreună la recepţii, ca un cuplu în toată regula, dar el era reticent la ideea de a face deja publică relaţia lor. Nu voia ca lumea să ştie ce face el în viaţa intimă.

Le spusese colegilor de la serviciu că Francesca are o gripă puternică şi că nu va fi prezent la marea petrecere de Crăciun, organizată de bancă în fiecare an. Le spusese acelaşi lucru şi prietenilor săi care îi trimiseseră deja o grămadă de invitaţii. Era un chin să-i mintă pe toţi şi apoi să încerce să îşi aducă aminte ce anume minţise şi pe cine. Nikki îşi pierdea răbdarea, iar el devenea tot mai stresat.

Nu îşi dădea Nikki seama cât de dificil îi era acum? Era nevoit să se adapteze la tot felul de situaţii noi, ca să nu mai vorbim de convieţuirea laolaltă în apartamentul ei.

îi era dor de casa lui, se întristă Mark. Îi era dor de eleganţa graţioasă şi de spaţiul liberator al căminului său. îi era dor de grădină. Nu pentru că ar fi lucrat vreodată

în grădină, cu excepţia gazonului pe care îl mai tundea ocazional. Avea un grădinar care se ocupa de acestea o dată la două zile. Dar îi plăcea să se plimbe sau să se odihnească în grădina mare, retrasă şi plină de arbuşti, citind ziarul sau dezlegând cuvinte încrucişate.

Deşi nu i-ar fi spus-o niciodată lui Nikki, se simţea uneori ca într-o închisoare în apartamentul ei cu două camere, de la etajul întâi. Deşi era o locuinţă spaţioasă şi luminoasă, tot se simţea ca şi cum ar fi trăit într-o cutie. Nu avea unde să se retragă şi să fie singur. îi era dor de spaţiul său intim. Şi zgomotul traficului, deşi mascat cumva de copacii din micuţele grădini publice, era ca un uruit nesfârşit, deranjant şi plictisitor, cu care nu se putea obişnui. Nu dormea deloc bine. Nikki se vânzolea şi se foia nervos în somn, nu ca Francesca, care adormea buştean o dată ce punea capul pe pernă şi rareori îşi schimba poziţia. Iar Nikki mai era înnebunită şi după sex. El era extenuat încercând să ţină ritmul cu ea şi îngrozit la gândul că, într-o bună zi, îi vor slăbi puterile şi o s-o dezamăgească. Cât ar râde Francesca de el în acest caz, se strâmbă el. Că tot zicea că se simte iar tânăr.

Toată nebunia asta se transformase într-un coşmar de când Francesca aflase despre ei doi. Unii bărbaţi reuşeau să ţină ascunsă o astfel de relaţie ani în şir. Cum fusese el atât de ghinionist? se întrebă cu amărăciune când îşi ridică pacheţelele de cadouri şi ieşi din magazin, pierzându-se în şuvoiul de trecători.

El şi Nikki urmau să aibă o cină romantică, cu lumânări, totul pregătit de el. Ei doi împărţeau corvoada gătitului. Şi tot mai trebuia să treacă pe la raionul de alimente de la Marks & Spencer să cumpere mărar şi cartofi dulci. Pregătea somon cu smântână şi sos de vin. Era cel mai uşor fel de mâncare la care se putea gândi momen

tan, dar când văzu cozile imense şi cărucioarele supraîncărcate cu produse de la casele de marcat, luă cale întoarsă şi se grăbi înapoi spre magazinul Stephen's Green, la subsolul căruia îşi parcase maşina. Avea să se oprească la Superquinn pe strada Sutton, era doar în drum spre casă.

Mark era la jumătatea drumului, pe Str. Dawson, când îşi aminti că nu mai locuieşte în cartierul Howth şi că Sutton nu mai era acum ruta lui de întoarcere. Pentru o clipă, se trezi complet părăsit şi rătăcit. Niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de însingurat.

Nikki termină de împachetat halatul pluşat de baie, pe care i-l cumpărase lui Mark de Crăciun. într-unui din buzunarele acestuia introduse ultimul roman al lui Terry Pratchett, în celălalt, o cravată de mătase, în tonuri de galben pal şi gri, pe care el o admirase într-o zi când fuseseră împreună la cumpărături şi un bilet scump pentru Marea Croazieră, care ştia că îi place în mod deosebit. îi luase mult timp să se hotărască ce să-i cumpere. Voia să găsească cadourile potrivite.

Oftă. Mark era teribil de nehotărât, chiar plin de toane. Şi asta o frustra. Putea şi ea să îşi dea seama că fusese o mare încercare a vieţii lui, dar era timpul să facă faţă situaţiei. Căsătoria lui luase sfârşit, trebuie să îşi continue viaţa. De fiecare dată când se ducea acasă la Francesca, se întorcea prost dispus. Şi o deranja cumplit că soţia lui avea încă un efect atât de puternic asupra lui. De ce nu era în stare Mark să îşi vadă mai departe de drumul lui şi să se bucure de viaţă alături de ea? Totul ar fi minunat dacă ar reuşi să se relaxeze şi să renunţe la trecut.

Nikki suferea pentru că Mark nu voia să o însoţească la nici una din petrecerile de Crăciun la care fusese invi

tată. Cu adevărat suferea pentru că, în realitate, nimeni nu ştia despre relaţia lor şi cei din jur credeau în continuare că el are o căsnicie fericită cu Francesca. Dar îi era teamă să îl preseze, el s-ar putea răzgândi şi ar fi în stare să plece. Iar asta ar fi o greşeală fatală. Cel puţin, intrau în noul an împreună şi lucrurile ar putea evolua înspre mai bine, se consolă Nikki în timp ce adăuga o elegantă fundă roşie pe hârtia aurită a cadoului tocmai ambalat. Privi cu atenţie pachetul. Arăta misterios şi sofisticat, dar nu de prost gust, se declară ea mulţumită. Exact ca imaginea pe care dorea s-o afişeze la locul de muncă. Dacă ar vedea-o acum toţi şmecherii de la birou, care o considerau o tipă mişto, dar dată dracului, ce-ar mai râde ei.... Ea, care mereu afirmase că nici un bărbat nu e mai important decât cariera ei. Odată crezuse în aşa ceva, între 25 şi 30 de ani. Până când îl întâlnise pe Mark, relaţiile ei cu bărbaţii fuseseră într-adevăr pe locul doi, după carieră. Dar acum era diferit. Il iubea pe Mark. Era un bărbat complex, pe care a-l iubi era o adevărată provocare, dar ar fi în stare să savureze chiar mai mult dacă ar şti că rezultatul merită. Poate că ar fi bine să cumpere împreună o casă în care să se mute. Poate aşa Mark ar simţi mai mult că e căminul lui. Apartamentul ăsta purta cu siguranţă amprenta ei în fiecare obiect. Dar ei îi plăcea. Reprezenta suma realizărilor ei şi, financiar, era cel mai valoros bun al său.

Privi de jur împrejur în sufragerie. Totul era stilat şi simplu. Totul în ordine. Podele curate. Pereţi crem deschis. Draperii în roz şi gri, care se potriveau cu covoarele scumpe ţesute manual, pe care le cumpărase când fusese într-o excursie în Egipt. O sofa de un gri pal şi două scaune de aceeaşi culoare, pe care le achiziţionase de la O'Hagan Design. O măsuţă de cafea cu o lumânare scum

pă pe fiecare colţ era aşezată în centrul camerei. Un dulap antic din lemn de santal şi un raft de pahare, ce găzduia colecţia ei de cristaluri Louise Kennedy, erau singurele articole de mobilă.

Uşile înalte dădeau într-un mic balcon. Pentru efect, Nikki avea aici înşirată o sfoară şi câteva ghivece cu iarbă lungă. Plantele nu erau punctul ei forte.

Apartamentul fusese prezentat într-un articol despre case şi grădini, într-un supliment al unuia din ziarele locale de week-end. Toată lumea de la serviciu cumpărase acest număr al publicaţiei. Primise multe ocheade invidioase în acea săptămână şi Nikki se simţise superioară. Primise complimente pentru gusturile sale deosebite din partea Soniei Grimes, soţia directorului general. Aşa mai laudă, da! într-adevăr, avea bun gust, îşi reconfirmă Nikki în timp ce îndrepta o lumânare aprinsă, îndoită puţin sub povara căldurii emanate de flacără.

Singura ei concesie în timpul sărbătorilor erau numeroasele şi elegantele lumânări roşii, de formă oblică, ascuţite la vârf, şi un set delicat de lumânări albe înconjurate de un aranjament floral circular, din ramuri uscate şi crini albi, pe care îl comandase la o florărie de lux din Stephen's Green. Acorda un aer extrem de stilat încăperii. Nikki nu suporta globurile de pom supercolorate şi licăritul obositor al instalaţiilor luminoase pentru brazi.

Aştepta cu nerăbdare cina lor din astă seară. Cu siguranţă, avea să fie cel mai frumos Crăciun din viaţa ei. Acum o să îşi viziteze părinţii, o să le dea şi cadourile, £a să scape mai repede de această obligaţie. Apoi va fi atât de frumos să vină acasă ştiind că o aşteaptă o cină gustoasă, pregătită de bărbatul pe care îl iubeşte. Iar după cină.... Pe Nikki o trecură fiori de plăcere în întreg corpul. Deja i se făcuse poftă de Mark.

125

15

— Uhuuu, hei, Francesca, Francesca, unde naiba ai fost? E totul în regulă? Nu te-am mai văzut de mult, ne întrebam ce e cu tine. Cum n-ai mai organizat petrecerea ta obişnuită de Crăciun, am fi vrut să te invităm la noi, dar nu te-am putut găsi.

Francescăi i se strânse inima în piept când o auzi pe Viv Cassidy strigând la ea prin geamul deschis al maşinii. Viv locuia vizavi, într-o casă grandioasă. Era o nesuferită cu gura mare, pe care Francesca nu o prea agrea. Lui Viv îi plăcea să trăncănească despre locurile exotice în care ea şi soţul ei, Desmond, avocat, călătoreau de mai multe ori pe an. Era o snoabă din cap până-n picioare, membră a cutărui club de iaht şi a cutărui club de golf, prietenă cu nu ştiu ce celebritate şi cutărică politician.

Francesca respiră adânc când deschise poarta. Era acum ori niciodată, se hotărî ea. Nu mai putea s-o amâne la nesfârşit.

— Bună, Viv. Se întoarse să îşi privească vecina în ochi, aceasta oprind deja maşina aproape de bordură, pregătită pentru o mică şuetă. N-am fost aici de Crăciun şi n-am mai dat nici o petrecere pentru că eu şi Mark ne-am despărţit.

— Aoleu, Dumnezeule! Ochii albaştri ai lui Viv se mă

reau de uimire. Of, îmi pare atât de rău, chiţăi ea. Habar n-aveam. Mamă, ce bârfă tare, se gândea mulţumită. Stai să vezi când le-oi spune fetelor! Sărmana de tine! Pot să te ajut cu ceva?

— Cu absolut nimic, Viv. Mersi, spuse Francesca sec. Ştia că Viv murea acum de nerăbdare să fugă şi să împrăştie vestea.

— Sărmana de tine. Nici nu-i de mirare că arăţi aşa de zdruncinată. Şi băieţii cum suportă? mimă Viv compasiunea.

— Astfel de lucruri se întâmplă în fiecare zi, Viv. Se descurcă.

— Dar tu şi Mark păreaţi atât de .... de potriviţi, exclamă Viv cu enervare. Aăăă... Trebuia să întrebe – mai e şi o a treia persoană implicată în treaba asta?

— Viv, mi-ar plăcea la nebunie să mai stau şi să spo- rovăim, dar mă cam grăbesc. Ţinem legătura. Francesca se strecură în maşină, porni rapid motorul şi intră ca un glonte pe şosea, lăsând-o pe Viv cu gura căscată după încheierea bruscă a conversaţiei lor. Francesca nu parcursese nici 100 de metri, când Viv era deja la telefonul din maşină, pălăvrăgind cu prietena ei Eva Collins.

— Ghici cine s-a mai despărţit? N-o să-ţi vină să crezi, se bâlbâi ea încântată.

— Cine? Cine? Spune-mi acum sau închid, îi ceru Eva. Trebuie să fie ceva demenţial: doar o cunoştea pe Viv de atâta vreme.

— E vorba de Francesca şi de Mark. Nu-i aşa că-i tare? Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Şi când am întrebat-o dacă mai e implicat şi altcineva, a sărit în maşină şi a zbughit-o iute, de parcă îi luase casa foc. Trebuie că unul din ei are o aventură şi pun pariu că nu e vorba de ea. Ea

arată groaznic. Cu pungi mari sub ochi şi cu nişte cearcăne teribile. Nu-l credeam niciodată în stare pe Mark de aşa ceva, un tip atât de serios. Cine tace face, Eva. Dacă mai aflu şi altceva, te anunţ.

— Stai aşa, Ed joacă bridge cu tatăl lui Mark. O să-l pun să-l tragă de limbă când îi dă telefon mai târziu, ca să stabilească întâlnirea. Marţea viitoare e o partidă mare de bridge pentru nu ştiu ce acţiune caritabilă.

— Aaa, păi ce mai stai, pune-l pe Ed să sune chiar acum, o îndemnă Viv. Şi sună-mă înapoi imediat ce afli noutăţi.

— Sigur, aşa o să fac, trăncăni agitată Eva. Pe curând.

Francesca o auzi pe Viv cum pleacă şi o înjură cu vârf şi îndesat. „Hoaşcă bătrână, snoabă intrigantă", bombăni ea în timp ce intra în casă. Ştia foarte bine că vestea se va răspândi cu viteza luminii în întreg cartierul şi în toate cercurile lor de cunoştinţe, înainte de lăsarea serii. Ea şi Mark vor fi bârfa principală a multor petreceri din seara asta, se gândi mânioasă în timp ce tasta cifrele nfe- cesare pentru a dezactiva alarma.

O luă cu tremurat când intră în casa friguroasă. închisese încălzirea pe parcursul săptămânii petrecută la Millie. Ar fi trebuit să treacă totuşi pe acasă şi să o deschidă, şi de-abia apoi să meargă la cumpărături, nu invers. Deschise robinetul principal şi auzi cum apa caldă se revarsă în conducte. Ar putea, de altfel, să se apuce de despachetat ce cumpărase, în loc să stea şi să tremure, îşi spuse ea în gând, enervată de lipsa ei de prevedere. Era şi aşa destul de neplăcut să sosească în casa goală în ajunul Anului Nou, fără să mai fie nevoită să se simtă ca într-un iglu.

Millie o implorase să mai rămână la ea, dar Francesca

avea nevoie disperată să fie singură. Nu putea face faţă petrecerii pe care sora ei urma s-o găzduiască. Ideea de a cânta „Mulţi Ani Trăiască” la miezul nopţii era destul ca s-o distrugă psihic. Oricum, nu se dădea în vânt după ajunul Anului Nou, iar seara asta cu siguranţă ar fi pus capac la toate.

Mai devreme, când trecuse pe la părinţii ei să-i vadă, şterpelise iute două din pastilele de adormit ale mamei sale. Până la ora 9 seara avea să doarmă buştean, îşi promise în timp ce sorta cumpărăturile.

Era la masă, bând ceai cu pâine prăjită, când sună telefonul. Făcu abstracţie de el. Nu puteau fi băieţii. Tocmai vorbise cu ei mai devreme, ca să le ureze La Mulţi Ani şi un an nou fericit, atât cât se putea, date fiind circumstanţele. Câteva minute mai târziu, începu să sune şi telefonul ei mobil.

— Şşt! murmură ea, enervată de acest intrus nedorit. Ar putea fi Millie care încearcă s-o convingă să se răzgândească, îşi zise Francesca îndurerată, căutând pe fundul genţii telefonul mobil.

Inima îi sări din piept când văzu afişat numele lui Mark pe micul ecran al mobilului. O secundă a fost tentată să nu răspundă, dar curiozitatea era mai puternică.

— Da, Mark? răspunse ea cu răceală.

— Ce mama mă-sii, Francesca, ce dracu' te-ai apucat să-i spui lui Ed Collins că ne-am despărţit? ţipă Mark. L-a întrebat pe tatăl meu despre asta şi desigur, el nu ştia nimic pentru că eu nu i-am spus încă. Tocmai am vorbit cu el la telefon şi făcea ca trenul în gară. N-ai voie să le spui oamenilor de despărţirea noastră fără permisiunea mea. Furia lui Mark atingea cote paroxistice.

— Nu am nevoie de permisiunea ta nenorocită pentru

nimic, Mark Kirwan, şi nu i-am spus absolut nimic lui Ed Collins. Mă duce şi pe mine mintea într-atât încât să nu discut problemele mele personale cu boşorogul ăla idiot, i-o reteză cu emfază Francesca. Dar dacă mi se pune mie pata să-i spun şi lui dracu' că noi ne-am despărţit, îmi păstrez dreptul de a face acest lucru şi de-aia nu mai pot eu că ţie nu îţi convine. Sentimentele tale nu mai contează nici cât negru sub unghie pentru mine. Termină apelul furioasă şi apoi închise de tot mobilul.

— Ce tupeu pe capul lui, bâlbâi ea, împingând deoparte pâinea prăjită, căci pofta de mâncare îi dispăru subit. Singurul lucru care îi dădea satisfacţie era faţa căzută a lui Gerald pe care ea îşi imagina că o făcuse când Ed Collins începuse să-l interogheze. Nu-i luase mult lui Viv să bată tobele, îşi spuse Francesca supărată. I-ar fi plăcut să fie o muscă pe perete când socrul ei i-a telefonat lui Mark. Se întreba dacă soţul ei recunoscuse că e acum cu o altă femeie. îşi bău ceaiul şi butonă telecomanda, schimbând de pe un canal pe altul, dar era prea agitată ca să se poată concentra asupra oricărui lucru. Mark o enervase atât de tare, încât spera ca furia ei să nu împiedice efectul pastilelor. Ultimul lucru care îi mai lipsea acum era să nu poată dormi în ajunul Anului Nou, şi să fie nevoită să asculte urletele de bucurie de la miezul nopţii. Aruncă pastilele în gură şi luă o sorbitură mare de ceai, după care urcă scările în dormitor, unde se dezbrăcă. Era şapte şi jumătate.

Se aruncă în pat, stinse lumina şi aşteptă să cadă în uitare.

Mark se enervase atât de tare încât îi venea să se urce în maşină şi să se ducă peste Francesca, s-o facă cu ou şi

cu oţet. Ce lipsă de loialitate din partea ei, să se plângă la toţi vecinii fără să-l anunţe. Când Gerald îl sunase, cerându-i să-i spună care-i treaba asta cu despărţirea, aproape că leşinase. Tatăl său îi ţinuse o teorie întreagă şi gălăgioasă despre sanctitatea căsătoriei şi despre jurămintele pe care le făcuse în faţa lui Dumnezeu când se căsătorise cu Francesca. La final, îi trânti telefonul în nas tatălui său, spunându-i brusc: „La urma urmei, nu e treaba ta.” Gerald era oricum nemulţumit că trebuie să îşi poarte singur de grijă acum, de sărbători. O dusese foarte bine toţi anii ăştia în care venea să stea cu băiatul şi nora sa, mâncându-i de bani şi de toate cele. Pentru prima dată, Mark îşi dădea seama cât de multe suportase Francesca cu socrul ei. Şi, într-un fel, o înţelegea pe soţia sa, indignată de refuzul Verei de a se implica în îngrijirea tatălui lor.

Totuşi, era înfuriat la culme pentru lipsa ei de bun simţ. Acum o să ştie tot oraşul şi va trebui să le spună şi colegilor de la serviciu. Dacă nu era sigur că Nikki îl iubeşte cu adevărat, viaţa n-ar mai merita trăită, se gândi el cu amărăciune în timp ce o aştepta pe Nikki să coboare la maşină. Se îndreptau amândoi în partea de vest a oraşului Cork, pentru noaptea de Anul Nou şi era chiar nerăbdător să scape de Dublin pentru câteva zile.

Când o să se întoarcă, o să le spună tuturor de la birou că el şi Nikki trăiesc împreună. Cel mai bine să scape o dată şi de piatra asta de pe suflet. Poate că n-ar mai fi atât de rău după aceea. Ar putea începe noul an cu dreptul. Francesca poate să îşi vadă de drumul ei, iar el de-al lui, după care, să cadă de acord într-un fel asupra finanţelor. Cel puţin, plătise în totalitate ipoteca pentru casă cu ani de zile în urmă, respiră el uşurat. Ar fi fost un adevărat coşmar pentru el să dea iar o grămadă de

bani pentru o casă în care nu mai locuia. Oricum, locuinţa era pe numele ambilor soţi. Francesca putea rămâne acolo şi măcar el trăia siguranţa că are unde să se întoarcă dacă relaţia cu Nikki n-ar mai fi mers. Ar putea locui el la etaj şi Francesca la parter... şi dacă ei nu i-ar fi convenit: ghinion, lui ce-i pasă?

O văzu pe Nikki coborând din apartament. Arăta superb, îmbrăcată într-o jachetă trei sferturi din catifea neagră, cu o eşarfă crem şi o pereche de pantaloni mulaţi, tot crem. Ea zâmbi când îl observă privind-o şi inima începu să-i tresalte de plăcere. Era frumoasă, iar el o iubea. Nikki merita dragostea lui mai mult decât Francesca. Ea nu l-ar trata niciodată atât de urât cum o făcuse soţia lui. Ei bine, din punctul ei de vedere, căsătoria lor era terminată, iar ea şi Mark urmau să aibă o viaţă extraordinară împreună.

— Arăţi uimitor de frumoasă, îi spuse el când Nikki se strecură în maşină.

— Iar tu arăţi deosebit de distins, dragule. Toate femeile o să moară de invidie când o să-l vadă pe superbul bărbat de lângă mine.

Se sărutară cu tandreţe şi parcă Mark se simţea deja mai bine. Ştirea era publică; nu mai putea face nimic în privinţa asta. Era liber să fie cu Nikki, fără teamă şi vinovăţie. Era un sentiment plăcut şi, spera el, un început foarte promiţător pentru noul an.

Nikki îşi rezemă capul de umărul lui Mark în timp ce dansau cu trupurile apropiate, după ce luaseră o masă delicioasă. Cvartetul de muzicieni cânta o melodie romantică, lentă, ce se potrivea cu starea lor de spirit. Era cel mai frumos revelion din viaţa ei. Se cutremură gân- dindu-se la petrecerea gălăgioasă şi forţată din ajunul Anului Nou de anul trecut, când fusese singură, fără un

partener. Cine s-ar fi gândit că, până la urmă, va ajunge alături de bărbatul visurilor ei? Mark îi spusese că are de gând să îşi informeze colegii că se terminase definitiv cu mariajul lui şi că acum, el şi Nikki formau un cuplu. Era cel mai grozav cadou pe care Mark i l-ar fi putut face şi ea era nebună de fericire. Nu se putea mai bine de atât, se gândi încântată în timp ce Mark îi dezmierda urechea şi îi şoptea „Hai să mergem în pat”. Lui Nikki nu trebuia să-i spui de două ori.

Telefonul Francescăi suna şi suna. Viv se încruntă din nou când nu primi nici un răspuns. Putea vedea printre ramurile copacilor din faţa dormitorului că holul Francescăi, chiar vizavi de ea, este luminat şi că becul din baie era aprins. Viv telefona aşa cum trebuie să procedeze un vecin bun, pentru a o invita pe Francesca la petrecerea ei, ce avea loc la parterul casei. Erau toate soiurile de oameni prezenţi acolo şi Viv considera că ar fi fost foarte bine pentru vecina ei să vină o oră-două şi să uite de suferinţe. Ea petrecuse o întreagă după-amiază încântătoare, telefonând prietenilor şi cunoştinţelor ca să le transmită noutatea – şi, desigur, ca să obţină confirmarea prezenţei lor la serată. Ar fi o adevărată senzaţie dacă Francesca ar apărea la petrecere, acum că toată lumea era la curent cu situaţia ei. Viv mai încercă o dată şi închise telefonul nemulţumită, deoarece nu primi deloc răspuns.

Francesca zăcea ghemuită în pat, într-un somn adânc, mulţumită pastilelor mamei sale. Pe măsură ce vechiul an aluneca în trecut şi noul an sosea, nici măcar agitaţia zgomotoasă de la petrecerea de vizavi a lui Viv, cu chefliii ţipând şi cântând şi claxonând din maşini, nu reuşi să-i tulbure somnul liniştit.

16

Pe Francesca o treziră un schelălăit jalnic şi o limbă uscată pe obraz. Trixie stătea pe pat, uitându-se la ea neliniştită, în timp ce o lingea. Cu ochii înceţoşaţi, Francesca mângâie căţeluşa pe cap, încercând să se concentreze asupra ceasului cu alarmă de pe noptieră. Şocată, observă că era deja 12 fără un sfert, la amiază. Chiar că dormise buştean, se gândi ea ameţită. Somniferele acelea funcţionaseră. îşi simţea capul uşor şi înnorat şi era tentată să se întindă la loc, să îşi continue somnul. Dar Trixie se agita continuu pentru că îi era foame. împinse pilota la o parte şi tremură. în dormitor era groaznic de frig, probabil că nu a venit căldura, se gândi Francesca iritată în timp ce arunca pe ea halatul şi îşi pescuia papucii de sub pat.

Trixie lătră cu anticipaţie, ştiind că o aşteaptă un dejun gustos.

— Sst! Taci, Trixie, o certă Francesca. Avea o durere de cap surdă, dar zvâcnitoare, asta pentru că dormise atât de greu. Telefonul suna când ea ajunse în capătul scărilor. Era Millie.

— Tocmai m-am trezit, mărturisi Francesca. Cum a fost la petrecere?

— Foarte bine... cred, dacă ar fi să mă iau după ce

simt acum în cap, se văită sora ei. Tu cum te simţi? Nu vrei să vii la noi, să petrecem ziua împreună? Ce-o să faci tu singură, acolo?

— Mă descurc, sincer, Millie, minţi Francesca. O să mă duc la plimbare cu Trixie, asta şi ca să mă trezesc de-a binelea. Simt nevoia de aer curat.

— Dar afară plouă mocăneşte, replică Millie.

— Nu mă deranjează. O să mă îmbrac bine. O plimbare prin ploaie s-ar potrivi perfect cu starea ei de spirit. Ar putea plânge în voie, căci nimeni nu şi-ar da seama de asta. Fusese extrem de dificil să îşi păstreze o mină fericită de Crăciun, când tot ce şi-ar fi dorit era să îşi umfle ochii de plâns.

— Bine atunci, dacă te răzgândeşti, treci şi pe la noi, da? o îndemnă Millie.

— Bineînţeles, îţi promit. Acum trebuie să mă duc s-o hrănesc pe Trixie. Mulţumesc pentru tot, Millie. Mai vorbim, o asigură Francesca.

Millie era o soră extraordinară, se gândi ea în timp ce-i pregătea lui Trixie să mănânce. Era norocoasă, avea doi băieţi minunaţi şi o soră de încredere. De ce naiba se simţea atunci din cale-afară de singură? Lacrimi îi picurau pe obraji şi aterizau în bolul cu hrană pentru căţeluşă, pe care îl puse pe podea. Se aşeză la masă, îşi ascunse capul în mâini şi plânse cu suspine mari, tremurătoare, până când simţi că o dor ochii, iar durerea de cap se accentuează.

Soneria de la uşă sparse liniştea casei şi Francesca îngheţă de spaimă. Nu putea lăsa pe nimeni să o vadă în halul ăsta. Soneria se declanşă încă o dată şi Trixie începu să latre.

— Ssst! izbucni ea. Trixie o privi indignată, neobiş

nuită cu un ton aşa de aspru din partea stăpânei. După un minut sau două, Francesca întredeschise uşa de la bucătărie, dar nu vedea nici o umbră umană prefigurân- du-se la uşa de la intrare. Se grăbi sus, în dormitorul lui Owen, tocmai la timp ca s-o observe pe Viv cum dispare pe alee.

— Vacă nesimţită! răcni ea, ştiind că Viv nu venise în vizită de curtoazie, de parcă i-ar fi purtat cu adevărat de grijă Francescăi. în casă era o linişte sinistră, ce o călca pe nervi. Trebuia să plece de acolo. Tremură din nou când intră în baie şi îşi aduse aminte că nu verificase în- călzirea.

I se opri inima în piept când văzu că indicatorul pentru combustibil era la zero. Fusese atât de aiurită în ultimele săptămâni că uitase complet să reumple instalaţia de încălzit.

înjură cu voce tare şi mult, ştiind că era absolut inutil să contacteze compania de petrol în prima zi de ianuarie. Ce mod de a începe noul an. Ochi umflaţi de la somnifere, îndurerată până în măduva oaselor şi al dracului de îngheţată din cauza frigului din casă. Ce femeie model pentru următoarele douăsprezece luni.

Se hotărî să nu mai facă duş. în schimb, se spălă pe faţă şi pe dinţi, apoi se încotoşmăni cu un pulover gros de lână neagră, cu o pereche de şosete călduroase şi deasupra, cu un şal mare. Trase iute o pereche de pantaloni mulaţi din şifonier şi se înfurie al naibii de tare în lupta cu fermoarul. Nu era de ajuns că suferea de atâtea, acum mai şi punea kilograme în plus pe ea. în curând, nimic nu avea s-o mai încapă. în ciudă, mărşălui spre bucătărie unde întinse nişte unt pe o felie de pâine prăjită şi deasupra adăugă gem de coacăze. Mâncă stând în pi

cioare, aşteptând să dea în clocot apa din ibric. Până când îşi pregăti ceaşca de cafea, mai devoră trei felii de pâine prăjită, cu unt şi gem, şi o brioşă.

Trixie era în al nouălea cer, ştiind că va pleca la plimbare cu stăpâna adorată. Câinele fugi afară pe uşă înaintea Francescăi care, împotriva voinţei, zâmbi. Trixie era o făptură atât de mică şi de drăgălaşă. Dacă n-ar fi fost ea, Francesca s-ar fi dus înapoi direct în pat şi ar fi rămas acolo.

Era o zi umedă, rece şi gălăgioasă, în care Francesca se îndrepta spre marginea falezei Howth. îşi trase în picioare ghetele, pe cap, gluga şi se încheie la jachetă. Astăzi nu se va plimba uşurel şi liniştit pe dig. Avea de gând să patruleze pe cărările pline de noroi şi, dacă o însoţea norocul, poate o rafală puternică de vânt o va arunca pe stâncile de dedesubt, ca astfel să sfârşească cu toate necazurile şi nenorocirea în care se afla, se gândi ea oropsită. Vântul urla aici înfiorător şi parcă mâini nevăzute o împingeau înainte, pas cu pas. Ar fi aşa de uşor să termine cu totul, să nu mai fie nevoită să facă faţă singurei moşteniri lăsată de Mark: durere şi nesiguranţă. Iar dacă nu voia să se arunce în mare, putea lua somnifere şi alcool, cugetă ea. Mult mai uşor.

Dar astfel, le-ar lăsa ea o moştenire de suferinţă, vină şi tristeţe care le va distruge viaţa lor, a lui Jonathan, a lui Owen, a lui Millie şi a părinţilor ei. Era în stare să le provoace aşa ceva? Izbucni din nou în plâns, iar lapoviţa îi biciui faţa. I se făcu deodată frică. Ce-i veni să se gândească la sinucidere? Cu siguranţă era atât de puternică încât să reziste situaţiei de criză?

Era sau nu era? Nu prea se simţea aşa de puternică. Dimpotrivă, îi era teamă, tremura şi era panicată. Deve

nise aşa un dezastru că uitase să umple şi rezervorul de combustibil pentru încălzirea centrală, se gândi ea într-o doară.

Oare ar trebui să-l implore pe Mark să se întoarcă la ea şi să încerce să uite de coşmarul pe care i-l provocase, ştiind că nu o mai iubeşte pe ea, ci pe altcineva? O femeie tânără, inteligentă, independentă, cu care ea nu putea intra în competiţie?

Se simţi inundată de umilinţă. Cât de mult putea să se coboare? Era chiar atât de patetică? Cât de mult trebuie să o dispreţuiască Mark şi femeia aceea!

— Nici măcar să nu te mai gândeşti la asta, îşi şopti ea în timp ce călca indiferentă prin toate băltoacele, cu capul lăsat în piept şi mâinile înfundate în buzunare. Un bărbat călare apăru după o cotitură a cărării înalte şi Francesca o chemă aproape de ea pe Trixie, până când străinul dispăru. Aşadar, nu era singura nebună pe lumea asta. în faţă, un cuplu se plimba sprinten mână în mână, râsul lor plutind înapoi către ea, o dată cu vântul. Deşi ea şi Mark veniseră de foarte multe ori pe aceste cărări, trecuse mult timp de când se ţinuseră de mână. Se obişnuiseră atât de bine unul cu altul, încât micile atingeri, atât de importante în final, se pierduseră în familiaritatea vieţii de zi cu zi.

Se întreba dacă acelaşi lucru se va întâmpla cu el şi cu noua femeie din viaţa lui, după ce primul val de romantism va dispărea. Probabil că acum făceau dragoste ca nebunii, îşi imagină ea cu acreală când se opri să mai respire. Rămase cu privirea pierdută spre marea agitată şi întunecată, care părea să se contopească cu plumburiul cerului, până când totul în jurul ei deveni apăsător şi trist.

Poate că Mark o să aibă un atac de cord din cauza e

fortului prea mare, se gândi ea răutăcioasă. Ar merita-o din plin şi ar fi astfel chit cu ea. Dar, a naibii să fie ea dacă se va duce la înmormântarea lui!

Agitată şi nefericită, se plimbă de jur împrejurul vârfului falezei şi se întoarse la maşină pe drumul asfaltat, privind licărirea brazilor de Crăciun, ce bătea în ferestrele caselor şi dorindu-şi să fie 6 ianuarie, când sezonul festiv se încheie şi viaţa îşi reia cursul normal – ce-o fi însemnând asta.

Ajunse acasă, dădu drumul la pătura încălzită electric şi tocmai se pregătea să se dezbrace şi să se retragă în pat, când sună telefonul.

— Alo, Francesca, sunt Vera. Parcă îi pică cerul în cap când auzi vocea cumnatei ei. îmi pare atâââât de rău că te deranjez. încerc să dau de Mark, dar mobilul lui e închis. Ştii cumva pe unde se află?

— N-am nici o idee, spuse Francesca pe un ton aspru.

— Of, dragă. Am primit un telefon de la familia Ken- nedy, vecinii tatei, ca să-mi spună că s-a încuiat pe dinafară şi încearcă acum să intre în casă prin uşa din spate. E strigător la cer, de ce m-or suna tocmai pe mine? se plânse Vera. Au încercat să dea şi de tine, dar nu au primit nici un răspuns.

— Am fost plecată, o lămuri Francesca repede. Dar ce treabă aveau cu mine?

— Ei bine, s-au gândit că poate ai tu un set de chei în plus şi poate ai trece pe acolo să le laşi.

— Tu vorbeşti serios, Vera? De ce dracu' aş traversa eu tot oraşul ca să-i dau tatălui tău cheile? Drept cine mă iei? O servitoare? De ce nu te duci tu? explodă Francesca iritată.

— Dar, Francesca, eu nu am alte chei de la casă. Şi, pe

lângă asta, am musafiri. Nu-i pot lăsa baltă, aşa, pe nepusă masă. N-ar putea unul din băieţii tăi să dea o fugă până acolo?

— Băieţii nu sunt acasă. Sunt în Statele Unite.

— Of, ce ghinion. N-ai putea totuşi să-mi faci pe plac de data asta? Ştii că nu pot să-l suport pe ticălosul ăsta bătrân, se linguşi Vera.

— Vera, scuteşte-mă. Dacă vrei cheile, vino şi ia-le de la mine. Dacă nu, foarte bine. Acum, ascultă-mă. Nu vreau să mă mai suni niciodată în legătură cu tatăl tău. Nu mai e problema mea de-acum înainte...

— Ei bine, ca să vezi, nu-mi vine să cred cât de nepoliticoasă eşti. Nu e nevoie să-mi vorbeşti pe tonul ăsta. O să-l trimit pe Noel după chei şi te asigur că nu o să mai auzi de mine niciodată. Sub nici o formă.

— Cu atât mai bine, izbucni Francesca. Cheile o să le găsească într-un plic îndesat pe zăbrelele spalierului cu trandafiri. Eu plec de acasă.

— Nici nu mă priveşte ce faci tu, îi răspunse Vera ţâf- noasă şi închise telefonul.

Francesca rămase cu ochii holbaţi la receptor, enervată la culme că nu apucase să-i închidă ea prima telefonul în nas. Vacă urâtă, cu siguranţă nu o să-i ducă dorul, se gândi Francesca mânioasă în timp ce-şi târa picioarele în sus pe scări şi începu să se dezbrace. Să fie ea a naibii dacă îl va invita pe Noel, pămpălăul ăla de băiat răsfăţat al Verei, în casa ei îngheţată de frig.

Se înfăşură peste cămaşa de noapte cu halatul de baie şi se ghemui zgribuită în pat, încălzită de pătură, dar rămase încordată ca o sârmă până când auzi maşina nepotului ei oprindu-se în faţa casei, o jumătate de oră mai târziu. Doar după ce acesta plecă, începu şi ea să se relaxeze înainte de a cădea într-un somn zbuciumat.

*

Gerald Kirwan era de-a dreptul trăznit. Se încuiase pe dinafară şi a trebuit să se refugieze temporar la vecinii săi, până când rezolva într-un fel problema. Nu îşi putea aminti deloc noul număr de telefon al lui Mark sau numărul de mobil al acestuia.

La Francesca nu răspundea nimeni şi, în disperare, îşi rugase vecinii să-i telefoneze dezagreabilei şi obraznicei sale fiice, ca să-l scoată din situaţia neplăcută. Vera nu fusese însă deloc de ajutor şi, în cele din urmă, nemai- dorind să îşi deranjeze şi mai mult vecinii, Gerald se dusese în spatele casei sale şi spărsese geamul de la uşă, reuşind astfel să intre. Acum încerca să bată în cuie o placă de lemn în locul rămas gol şi îşi lovise zdravăn degetul mare. Asta era prea de tot. Ce fel de copii nesimţi-tori şi nerecunoscători crescuse el, de nu erau în stare să-l viziteze nici măcar de Anul Nou? Şi Francesca nu avusese măcar bunul simţ să îi dea un telefon să verifice dacă totul era în regulă cu el de Crăciun. Nici măcar o felicitare. Cât despre nepoţii lui... O să îşi schimbe testamentul, se hotărî el furios în timp ce îşi alina durerea de la deget cu apa rece de la robinet.

Owen îl sunase să-i spună că pleacă în America. Jona- than nu se sinchisise să-i trimită nici el măcar o felicitare. Ingraţii, amândoi la un loc. Ei bine, îi scotea din testament şi cu asta basta, decise Gerald turnându-şi în pahar o gură zdravănă de whisky, ca să uite de supărare.

Două ore mai târziu, un tânăr roşcat şi umflat bătu la uşa lui, îi aruncă un plic murdar, bâlbâi ceva despre un set de chei de rezervă şi porni şleampăt înapoi, către maşina lui fercheşă. Băiatul avea nasul ascuţit al mamei lui şi urechile de elefant ale tatălui, se gândi cu dispreţ Gerald. O scuză patetică de bărbat.

— E puţin al naibii de târziu, strigă el urâcios şi trânti uşa cu zgomot.

— Du-te învârtindu-te, babacule, murmură Noel în timp ce muşca dintr-o ciocolată pe care o luase cu el ca să-i ţină de urât tot drumul, de la un capăt la altul al oraşului. Era mort de foame. Tocmai urmau să se aşeze la masă când a trebuit să alerge la mătuşa lui pentru a lua cheile bătrânului Morocănos. Prima şi ultima favoare pe care i-o făcea lui. Noel se încruntă când apăsă pe acceleraţie şi o porni către masa de prânz deja compromisă.

Gerald se îndreptă în sufragerie şi aruncă cheile primite pe masa de cafea. Acum putea să le arunce la gunoi. Se simţi bătrân şi obosit. Era evident că devenise doar o pacoste pentru familia lui. Nimeni nu mai voia să fie cu el, nu se mai putea baza pe nimeni. Ce s-ar întâmpla cu el dacă l-ar lăsa sănătatea? Probabil că l-ar arunca într-unui din azilurile alea dezolante, care îţi distrug sufletul. Numai gândul la aşa ceva îi dădu fiori în tot trupul. Imaginează-ţi, să trebuiască să depindă de nişte străini, care să-l îngrijească, să-l hrănească şi să-l îmbrace.

Scumpa lui soţie, acum plecată dintre cei vii, obişnuia mereu să aprindă o mică lampă în faţa iconiţei ce atârna deasupra şemineului. Dar în timp, Gerald se dezobişnui să facă la fel. Brusc, simţi că e important să calce pe urmele soţiei şi căută în sertarele vitrinei, unde găsi un pachet de lumânări. Aşeză o lumânare pe suportul roşu şi o aprinse. Flacăra arunca umbre vii, mişcătoare pe expresia blândă şi liniştitoare a Salvatorului Iisus. îi transmise şi lui Gerald puţină linişte interioară, care se trezi în genunchi.

— Nu mă lăsa singur, Doamne. Ajută-mă să fiu în stare să am grijă de mine până la sfârşit. îmi încredinţez toată viaţa în mâinile Tale, murmură el în amurgul tot

mai intens, înainte de a se închina şi de a se chinui să se ridice în picioare, ca să tragă draperiile peste noaptea umedă şi apăsătoare.

— Uite ce e, Vera, nu pot şi nici nu vreau să fac totul numai eu. Nu este corect. Şi tu eşti copilul lui, indiferent dacă-ţi place sau nu. Trebuie să îţi asumi şi tu o anumită responsabilitate faţă de el, urlă Mark în telefon, către sora lui. Se întorsese în Dublin şi avusese o discuţie scandaloasă şi plângăcioasă cu tatăl lui, care-l informase despre întreaga istorie petrecută în ziua de Anul Nou.

— Mark, poate să putrezească şi în iad în ceea ce mă priveşte. Îţi spun acum, o dată pentru totdeauna, că nu vreau să am de-a face nimic cu tata. Mi-a făcut viaţa un iad până când am crescut. Ţipând şi urlând doar dacă întârziam cinci minute şi creând o adevărată tragedie dacă mă dădeam cu un pic de ruj.

— Ştiu toate astea, dar acum este bătrân. O să regreţi într-o bună zi, o avertiză Mark.

Sora lui râse sec şi puţin forţat.

— Mai mult ca sigur, nu voi regreta, Mark. Dimpotrivă, îţi aparţine în totalitate. Şi nu te îngrijora, nu vreau nimic de la el după ce moare. Poţi să păstrezi tu totul. Probabil aşa o să îţi scoţi şi tu pârleala pentru toate câte ai pătimit cu el. Pa. Vera îi închise telefonul în nas.

Mark se îmbufnă şi îşi trecu degetele prin păr. Asta era o problemă pe care cu siguranţă nu o anticipase când începuse relaţia cu Nikki. Şi avea să se înrăutăţească.

Se conectă la internet pe computerul său şi începu să scrie un e-mail.

Doresc să fac cunoscut faptul că eu şi soţia mea ne-am despărţit şi că acum am o relaţie cu Nikki Lagan, colega mea.

Vă rugăm să ne respectaţi intimitatea în această privinţă. Mulţumesc.

Scurt şi la obiect, se gândi el cu îndârjire. Deja vorbise cu Larry Grimes, directorul general al băncii, care rămăsese perplex. întotdeauna avusese o slăbiciune pentru Francesca. Dar Mark dorise să-i spună personal. Acum trimitea acest e-mail celorlalţi membri-cheie ai personalului cu care lucra. Toţi ceilalţi angajaţi puteau să afle şi de unii singuri, nu pentru că ar fi fost cumva treaba lor. Dar Mark trebuia să facă faţă şi acestei situaţii. De-getele îi pluteau peste tastatură. Cel mai bine ar fi să termine şi cu asta, medită el. Respiră adânc şi apăsă pe butonul trimite.

Ridică telefonul şi sună pe linia privată a lui Nikki.

— Da? răspunse ea răstit.

— Am trimis e-mail-ul.

— Bravo, acum putem şi noi să ne vedem de viaţa noastră, Mark. E un mod nemaipomenit de a începe noul an. Acum trebuie să te las, am o întâlnire. Bine procedat.

Mark puse receptorul în furcă şi se apropie de geamul biroului. Fulgi de zăpadă se învârteau jucăuşi în văzduh, topindu-se uşor pe suprafaţa ferestrei. Chiar era un mod bun de a începe noul an? În momentul de faţă, nu prea mai ştia ce să creadă.

— Ai aflat de e-mail-ul acela? o întrebă bălbâindu-se ^laine, secretara lui Nikki, pe prietena ei cea mai bună, Imelda. Stăteau lângă xerox, prefăcându-se că muncesc.

— Bineînţeles că am aflat, recunoscu Imelda. La început am crezut că e vreo glumă proastă. Dar e adevărată toată chestia.

— îţi vine să crezi? Ochii lui Elaine străluceau. Mark şi şmecheroasa de Langan. De cât timp o dura aventura lor?

— Tu ar trebui să ştii. Tu eşti secretara ei, îi răspunse Imelda.

— Îţi jur, n-am bănuit niciodată nimic. Nu s-au dat de gol. Nici nu i-am văzut vreodată împreună. Sunt pur şi simplu uluită. Elaine dădu din cap neîncrezătoare. Nu mi-am închipuit niciodată că Mark e genul ei de bărbat. Oricum, e prea bătrân pentru ea, are cu siguranţă peste 40 de ani. Şi e foarte distant. Elaine înlătură copia Imeldăi din xerox şi introduse o reţetă de cremă de somon, pe care dorea demult s-o încerce.

— Poate că a trecut de prima tinereţe, dar cu siguranţă are ceva anume. Cred că a fost un armăsar pe cinste la vremea lui, accentuă Imelda melancolică. Deseori visase cu ochii deschişi la retrasul domn Kirwan.

— E evident că o face fericită pe Miss Băţoasa, deci probabil că îl mai ţin balamalele, chicoti Elaine.

Imelda râse şi ea pe sub mustaţă în timp ce îşi strângea hârtiile din copiator şi o luă la picior pe coridor ca să discute şi cu prietena ei Brona, de la Schimb valutar, una dintre cele mai delicioase bârfe ivite la birou în ultimul timp.

Nikki intră graţioasă la bufet şi se aşeză la rând. Era conştientă că toate privirile erau aţintite asupra ei, căci un val de murmure se răspândi de-a lungul încăperii, pornind de la masa dactilografelor.

Gaiţe proaste, se gândi ea cu repulsie în timp ce comanda o porţie de pui cu garnitură de salată. Se tot gândise dacă să ia prânzul astăzi acolo, dat fiind că Mark trimisese e-mail-ul, dar nu avea programată nici o întâlnire de afaceri aşa că, în loc să se furişeze în oraş, hotărî să ia taurul de coarne şi să înfrunte bârfele. Tot trebuia s-o facă şi pe asta odată şi-odată.

Plăti ce comandase şi îl zări pe John McNally aşezat la o masă, aproape de fereastră. Era unul dintre dealeri, pe care ea îi simpatiza. Nu era un mâncător de rahat ca mulţi alţii.

— Pot să stau şi eu cu tine, John? Nikki îşi trânti tava cu mâncare pe masă.

— Sigur, spuse cu uşurinţă John. O să mă admir în oglinda notorietăţii tale.

— Ai aflat aşadar despre e-mail? îl întrebă ea pe un ton sec.

— Cum să nu! A provocat ceva valuri.

— Ai văzut că WestAir şi-a pierdut cota pe piaţă, schimbă Nikki deliberat subiectul. Mă bucur că nu am cumpărat acţiuni la ei.

— Şi eu, sorbi John din cafea. Ştiu totuşi câteva persoane care au primitt lovitura. Lorcan Donnelley, de exemplu.

Nikki fluieră.

— Bine cunoscutul Donnelley! Ca să vezi, ca să vezi! Ea râse, mult în pofida dactilografelor care se aşteptau ca Nikki să aibă măcar decenţa să se arate puţin ofensată, date fiind vorbele iscate, în cadrul firmei, pe seama ei. Dar ar fi trebuit să ştie mai bine că Nikki Langan nu se lasă intimidată cu una, cu două.

17

Francesca citi scrisoarea amabilă şi diplomatic întocmită de către Alison Curtis şi oftă. De-a lungul celei de-a doua săptămâni a lunii ianuarie, se apucase să le scrie câtorva prieteni dragi şi îi anunţase de despărţirea ei de Mark. Tot amânase acest lucru până când Mark o sună şi o informă că trimisese un e-mail tuturor persoanelor importante de la birou, prin intermediul căruia noutatea devenea publică. Acum separarea lor părea aşa definitivă, încât Francesca se simţi extrem de rănită şi nu reuşi decât să se răstească la el: – Mersi că mi-ai spus, după care închise. Larry Grimes, şeful lui Mark, îi dăduse şi el telefon a doua zi, pentru a-şi exprima regretul faţă de cele întâmplate şi să o întrebe cum se simte. Ştia că acum trebuie să îşi facă datoria şi să le spună tuturor cunoscuţilor. Metoda ei preferată în acest caz erau scrisorile. Pusese totul în doar câteva rânduri, dar de fiecare dată când scria că ea şi Mark nu mai sunt împreună şi că el îşi găsise o altă parteneră, îşi dorea să-i înfigă un ctiţit în piept. Supărarea ei era imposibil de descris.

Totuşi, aşa de amărâtă cum era, cel mai puternic simţea frica. Aceasta se accentuă şi îi demonstră cât de vul

nerabilă este când completă un cec către compania ce-i furniza combustibil pentru încălzirea centrală. Preţul crescuse cu peste 100 de lire de la ultima reumplere. Financiar, era acum la mâna lui Mark şi nu stătea prea confortabil în această ipostază. El nu era un suflet rău, dar totuşi Francesca depindea complet de el în ceea ce priveşte banii şi, ca urmare a neliniştii interioare, începu să aibă insomnii ce o extenuară. Noapte după noapte, se foia în pat, se întorcea de pe o parte pe alta, gândurile amestecându-i-se în cap ca un vârtej, tocindu-i creierul şi întrebându-se ce se va alege de ea. Stomacul îi era parcă prins în cleşte şi inima îi bătea cu forţă, gata să-i sară din piept. De multe ori o prindeau zorile trează, fără să închidă un ochi toată noaptea.

încercase din răsputeri să îşi ascundă frământările faţă de Owen, care se întorsese din America entuziasmat că găsise un loc de muncă acolo pe perioada verii, cu posibilitate de prelungire.

— Ai putea să vii şi tu, mamă. Ţi-ar prinde bine, o încurajă el.

— Nu-ţi mai face probleme pentru mine, Owen. Doar nu vrei să mă ai pe cap în America când o să doreşti şi tu să-ţi trăieşti tinereţea, nu-i aşa? îl tachină ea.

— Aş putea să-mi fac de cap şi când nu eşti tu acasă, stai fără grijă.

Francesca îl sărută pe obraz şi îi zâmbi.

Era un copil minunat, se gândi ea recunoscătoare în timp ce punea la loc, în plic, scrisoarea lui Alison şi o piti într-un sertar al biroului. Se ridică în picioare, agitată. Trebuia să iasă din casă. Owen începuse iar cursurile la facultate şi ea avea la dispoziţie cât e ziulica de lungă. Trebuia oricum să facă şi mici cumpărături pentru gospodărie.

Petrecerea Francescăi

Asta o să-i ia oricum vreo oră. Se hotărî să meargă cu maşina până la Clontarf, căci nu voia să nimerească peste vreun vecin la magazinul local, Superquinn. Chiar nu era pregătită de sporovăieli de genul ăsta.

Francesca cumpără mai mult decât îşi propusese la Nolan's şi, burduşind portbagajul maşinii, era măcar mulţumită că nu ploua. împinse căruciorul la locul rezervat special în parcare şi privi într-o doară avizierul de la intrarea în magazin. Un anunţ dactilografiat cu caractere mărunte îi sări în ochi.

Cerere urgentă

Avem nevoie temporar (pe o perioadă echivalentă concediului de maternitate) de recepţioneră/dactilografă pentru birou contabil extrem de ocupat. Puteţi începe lucrul imediat. Remuneraţie bună.

Un impuls nebun o determină să scotocească în geantă după mobil şi, înainte să îşi dea seama, se trezi formând numărul oferit în anunţ. îi răspunse o voce răguşită de bărbat şi ea explică motivul pentru care telefona.

— Când puteţi veni pentru un interviu? ceru bărbatul să ştie.

— Chiar acum, răspunse ea instinctiv.

— Excelent. Suntem pe Seafield Road, la capătul aleii Vernon. îi dădu şi numărul. Numele meu este Edward Allen. Sunaţi la uşă şi recomandaţi-vă. Cum vă numiţi?

— Francesca Kirwan, răspunse ea. Glasul îi tremura, îşi sărise oare din minţi?

— Am reţinut. Ne vedem în curând. Edward Allen închise telefonul şi ea rămase împietrită, uitându-se la mobil.

Se grăbi la maşină şi se sui la volan. Deschise larg oglinda şi îşi netezi obrajii cu puţină pudră auriu-roşcată, du

pă care îşi întinse mai bine rujul pe buze. Nimic nu-i putea ascunde pungile de sub ochi, se tângui ea. Spera însă că nu o s-o angajeze pentru frumuseţea ei. Era îmbrăcată cu pantaloni negri, un pulover portocaliu cu guler înalt, răsucit şi, pe deasupra, haina ei cafenie de iarnă, tivită cu blăniţă. Ca toată garderoba ei, era o ţinută de stradă, dar elegantă. Era încă soţia unui director de bancă, îşi spuse serioasă în gând, în timp ce se pieptăna.

Cât mai dura astăzi un concediu de maternitate? În jur de trei luni? Dacă obţinea slujba, ar fi un lucru bun pentru CV-ul ei şi i-ar mai trezi şi ei gustul pentru ceea ce înseamnă să faci din nou parte din forţele de muncă.

înainte să se piardă cu firea, porni motorul şi demară. Era la mai puţin de cinci minute distanţă de destinaţie. Opri în faţa clădirii din cărămidă roşie şi inima începu să-i bată cu putere. Nu era încă târziu, putea să ia cale întoarsă şi să uite de impulsul nebun ce o îndemnase să pornească în această aventură total neaşteptată.

— Nu fii laşă, se încurajă ea singură. Coborî din maşină şi îşi aruncă haina pe umeri. Apăsă pe interfon şi îşi spuse numele. Uşa se deschise cu un bâzâit şi Francesca se găsi în mijlocul unui hol murdar. Covorul roşu de pe podea şi de pe scări era jerpelit, pe alocuri pătat şi locul mirosea uşor a mucegai.

O femeie cu părul alb, plinuţă şi cu ochelari mari îşi scoase capul de după o uşă ce dădea din hol.

— Biroul domnului Allen este cel vizavi de hol. Vă aşteaptă, spuse ea şi dispăru.

— Mulţumesc, apucă să rostească încet Francesca, dar fără ca cineva s-o mai audă. Ciocăni la uşa vopsită în crem. Vopseaua era crăpată şi urât aplicată. Poate că este un contabil foarte ocupat, dar cu siguranţă biroul are

nevoie de o zugrăveală bună, se gândi ea în timp ce aştepta permisiunea să intre.

— Intră! se auzi o voce aspră.

Francesca împinse uşa şi deschise ochii larg de uimire, văzând ce haos o înconjura. Şase dulapuri pline ochi gemeau sub greutatea cutiilor cu dosare şi tot felul de hârtii. Rafturile cu cărţi dădeau pe dinafară de tomuri despre finanţe şi contabilitate. Reviste de specialitate erau aruncate pe jos. în mijlocul acestui haos, Edward Allen era aşezat în spatele unui mare birou de mahon. Cablurile de la telefon şi de la computer, ca şi prelungitoarele electrice, şerpuiau dezordonat de-a lungul podelei.

Contabilul avea o faţă sfrijită ce îi aminti de un anume copoi cu o alură foarte tristă. Părul îi aluneca într-o parte, acoperindu-i chelia şi costumul lui cenuşiu atârna bolnăvicios pe trupul slab şi osos. Se ridică ca s-o întâmpine, cu o strângere de mână stângace şi neinteresată.

— Trebuie să fiţi doamna Kirwan? Vorbea încet şi ponderat. Evident, nu se vor tutui din prima, îşi dădu seama Francesca când se aşează în faţa lui, pe scaunul indicat.

— Da, domnule Allen, răspunse ea politicos.

— Ce experienţă aveţi ca recepţioneră? îşi uni degetele sub forma unui clopot şi o examină atent prin ochelarii săi bifocali.

— Ei bine, ştiu să dactilografiez, să îndosariez, să răspund la telefon, murmură Francesca.

— Mmda. Care a fost ultimul post pe care l-aţi ocupat?

Avea o poftă nebună să-i spună „de misionar”. Dar era ridicol. Chiar se vedea cu adevărat lucrând pentru slăbănogul ăsta bătrân?

— Tocmai mă reîntorc în câmpul muncii. Copiii mei sunt pe picioarele lor acum şi doresc să încep din nou să

muncesc, dar practic nu am mai lucrat în afara casei de douăzeci de ani.

— Ihî. Dar ştiţi să dactilografiaţi?

— A, desigur, îl asigură Francesca. Era în stare să folosească două degete în operaţiunea asta, dacă ăsta putea fi numit dactilografiat, deci nu minţea întru totul.

— Am fost lăsaţi baltă de o tânără doamnă trimisă de una din agenţii. A stat la noi o jumătate de oră, după care ne-a părăsit la nevoie. Poate că o femeie mai în vârstă ar fi mai de încredere. O măsură cu privirea pe Francesca, din cap până-n picioare. Trebuie să primim bilanţurile şi e un stres continuu. Domnişoara Carter, asistenta mea, lucrează în cealaltă încăpere, de partea opusă a holului. Dumneavoastră aţi folosi biroul din faţă. Este, de asemenea, şi camera de primire a clienţilor. Mă aştept s-o menţineţi curată tot timpul şi să îmi pregătiţi cafeaua exact aşa cum o cer, dar şi să vă îndepliniţi îndatoririle funcţionăreşti. Postul este valabil trei luni de zile, cu posibilitatea de a deveni permanent dacă doamna Sullivan decide să nu se mai întoarcă la noi. Salariul este de două sute de lire pe săptămână. Când puteţi începe?

— Ooo! Francesca era atât de surprinsă că i se oferise deja postul, că nu mai putea gândi limpede.

— Mâine, i-o luă înainte Edward Allen.

— Bine, gângăvi Francesca.

— Ne-am înţeles atunci. La ora nouă fix. Punctualitatea este de cea mai mare importanţă. Sunt sigur că şi dumneavoastră gândiţi la fel. Eu locuiesc aici, la etaj, aşa că nu vă trebuie o cheie. Ridică telefonul şi apăsă un buton. Domnişoară Carter, poţi să vii puţin până în biroul meu, te rog? îi dădu el instrucţiuni.

Câteva momente mai târziu, domnişoara Carter tro

păi cu greutate în încăpere. în jur de cincizeci de ani, deloc fardată, cu o claie de păr grizonat, ea purta o fustă bleumarin cu pliuri şi un cardigan tot bleumarin, încheiat cu nasturi până la gât. O broşă cu perle era singurul ei accesoriu.

— Domnişoară Carter, aceasta este doamna Kirwan. Este noua recepţioneră. Va începe lucrul pentru firma noastră mâine, o anunţă Edward.

— încântată de cunoştinţă, spuse printre dinţi domnişoara Carter, cu o voce puţin afectată. întinse o mână mică şi îndesată, care fu retrasă aproape imediat ce Fran- cesca o întinse pe a ei. Cu ochi duri şi neprietenoşi, o studie atent pe noua angajată.

— Atunci, ne vedem mâine, spuse voioasă Francesca.

— Excelent. Ceva asemănător unui zâmbet pluti scurt pe faţa lui Edward. Domnişoara Carter rămase cu o figură serioasă şi chiar morocănoasă, în timp ce continua să o analizeze, pe furiş, pe recent sosita ei colegă.

— Pe mâine, repetă Francesca ieşind pe uşa biroului.

Ajunse singură pe hol, trăgând uşa în urma ei.

în ce naiba se băgase? Clătină din cap, încercând parcă să se trezească dintr-un vis urât. Stai să vezi când o auzi Millie. Şi Owen. Nici nu o să-i spună lui Mark până nu va fi pregătită.

Ar putea să nu le spună nici lui Millie şi Owen pentru o perioadă, se gândi ea cu îndoială. Edward Allen & Co nu era exact crema firmelor de contabilitate.

Se întoarse acasă şi porni un adevărat maraton în bucătărie, căci avea o grămadă de gătit. Să-l hrănească pe Owen era prioritatea ei numărul unu. Pentru restul săptămânii, tot ce i-ar fi rămas de făcut era să încălzească cina în cuptorul cu microunde. Ea ar putea mânca câte

ceva la prânz în Clontarf, căci nu ar avea prea mult de mers de la birou până acolo. Poate că s-ar descurca bine. Auzi cheia fiului ei deschizând uşa.
— Bună, mami. Owen alergă în bucătărie, îşi aruncă rucsacul sub masă, o sărută scurt, se eliberă de haină şi spuse: Ce avem la cină? Sunt lihnit.
Francesca râse. Spunea acelaşi lucru în fiecare zi.
— Friptură împănată de porc, îl informă ea.
— Daaaaaa! Owen îşi frecă mâinile de bucurie.
— Owen.... Mmm... Nu aş fi vrut să-ţi spun câteva zile, până nu voi fi şi eu sigură cum merge, dar astăzi mi-am găsit ceva de lucru, îi scăpă Francescăi pe gură, agitându-se, între timp, să servească masa.
— Un loc de muncă? Ce anume? Fiul său era extrem de surprins.
— E la o firmă de contabilitate din Clontarf. E vorba de muncă de birou şi de recepţie.
— Cum ai reuşit aşa ceva?
— Nu sunt o imbecilă, Owen, se indignă Francesca.
— N-am vrut să spun asta, mami, o asigură el grăbit. Mă întrebam doar cum s-a întâmplat de te-ai angajat?
— Am văzut azi un anunţ în vitrina unui magazin şi când am dat telefon, m-au chemat imediat la interviu. Vor să încep lucrul mâine.
— Aoleu, da' repede se mai mişcă, remarcă Owen devorând o bucată suculentă de friptură.
— Nu vreau să mai spun nimănui până nu văd cum merge treaba.
Francesca se aşează şi ea la masă ca să mănânce, dar nu prea îi era foame. Acum că îi spusese lui Owen, totul părea mai real, deci nu mai putea da înapoi.
— Ei bine, tot înainte, mamă, şi noroc cu carul. Owen ridică paharul de lapte ca pentru a toasta.

— Mulţumesc, gângăvi ea. Avea deja palpitaţii gân- dindu-se la ziua de mâine.

Se duse la culcare devreme şi căzu într-un somn agitat. Se trezi dimineaţa următoare lâncezind în acele momente de relaxare dintre somnolenţă şi trezire, dar imediat îşi dădu seama că astăzi era diferit. Astăzi începea noua ei viaţă ca femeie independentă financiar.

îşi parcă maşina în faţa biroului din cărămidă roşie la ora 9 fără cinci. Vizavi o observă pe domnişoara Carter într-o Honda Civic roşie, stil sport. Era surprinsă de alegerea făcută de domnişoara Carter în materie de maşini. Aparenţele înşală, se gândi ea amuzată.

La ora 9 fără un minut fix, domnişoara Carter coborî din maşina ei şi traversă strada. Francesca coborî şi ea.

— 'Neaţa, domnişoară Carter, o salută ea veselă.

— 'Neaţa, răspunse arţăgos aceasta, privindu-şi ceasul de mână şi bătând cu repeziciune în uşă. Aceasta a fost deschisă câteva momente mai târziu de către Edward.

— Bună dimineaţa, doamnelor, le salută el politicos. Doamnă Kirwan, sunteţi atât de amabilă să-mi aduceţi şi mie puţină cafea? Neagră, fără zahăr. Domnişoară Carter, îi arăţi tu doamnei Kirwan unde este bucătăria, te rog?

— Sigur, domnule Allen. Domnişoara Carter zâmbi puţin forţat. Pe aici, vă rog. O conduse pe Francesca într-o bucătărie întunecată, acoperită cu faianţă maronie, şi cu un aragaz demodat, cu gaze. Tejghele de culoarea muş- tarului erau înşirate de-a lungul unui perete şi domnişoara Carter indică spre una din ele, spunând:

— Porţelan şi cafea. Domnului Allen îi place să îşi bea cafeaua într-o ceaşcă de porţelan, ca şi mine, de altfel. Eu îmi beau cafeaua la ora zece. Dumneata poţi s-o bei între orele zece şi un sfert şi zece jumătate, cât timp voi

răspunde eu la telefoane. Pauza de prânz este între unu şi două. Te voi conduce eu la biroul dumitale după ce îi pregăteşti cafeaua domnului Allen. Asistenta contabilului ieşi tropăind din bucătărie, cu pantofii ei rezistenţi şi haina din stofă tweed.

Francesca oftă. Se dezbrăcă de haină şi umplu ibricul cu apă. Era evident că, în firma Allen & Co, conversaţiile sclipitoare nu vor fi niciodată pe agenda de zi.

îi pregăti şefului o ceaşcă de cafea neagră, ciocăni politicos la uşă şi intră când auzi permisiunea lui. El nu privi în sus, căci degetele sale lungi şi osoase zburau pe tastatura calculatorului. Francesca puse cafeaua pe birou şi îl lăsă să se descurce mai departe. Locul ăsta e ca o morgă, se gândi ea când ciocăni şi la uşa biroului domnişoarei Carter. Aceasta din urmă deschise cu un zâmbet subţire.

— Aş vrea să-mi dactilografiezi câteva scrisori şi câteva facturi pe care să le trimitem mai departe. Ar trebui să începi imediat, pentru că am rămas puţin în urmă şi acest lucru nu e caracteristic companiei noastre. Iată banda înregistrată. îi înmână Francescăi o casetă mică. Dictafonul se află pe biroul dumitale. Urmează-mă, te rog. Mărşălui pe hol, spre zona de lucru rezervată acum Francescăi.

Un birou, pe care se aflau o maşină electrică de scris şi un telefon, era poziţionat în unghi drept faţă de fereastră. Telefonul era un model vechi şi Francesca îşi ascunse surâsul când îşi aminti cât de îngrijorată fusese că ar putea fi nevoită să umble cu aparate complicate, cu diverse butoane şi butonaşe, când, de fapt, era ceva atât de simplu şi comun.

— Dacă doreşti să-i faci legătura telefonică domnului

Allen, apasă primul buton. Dacă vrei să-mi faci mie legătura, apasă al doilea buton. Apelurile în interes personal trebuie date şi primite cât mai rar cu putinţă. Domnul Allen e foarte strict în această privinţă. În fiecare seară, atât maşina de scris, cât şi xeroxul trebuie scoase din priză. îi arătă un imens fotocopiator, de asemenea antic şi demodat, aflat în spaţiul de lângă anticul şemineu. Patru scaune grele, potrivite unei sufragerii, erau dispuse pe peretele opus ferestrei, iar o măsuţă de cafea susţinea câteva exemplare bine răsfoite din Business & Finance.

— Acesta este registrul dumitale de întâlniri. Avem doi clienţi care vor suna în această după-amiază. Orice apel referitor la returnarea TVA-ului sau impozitului pe venit îl direcţionezi în biroul meu. Domnul Allen se ocupă de alte afaceri...

Sună telefonul. Francesca tresări speriată.

— Răspunde, o îndemnă domnişoara Carter.

— Alo, Allen & Co, cu ce vă putem ajuta? spuse politicos Francesca.

— Sun pentru că am primit o scrisoare de ameninţare din partea ălora cu TVA-ul, care cică o să-l trimită pe şerif după mine în douăzeci şi unu de zile, se auzi o voce iritată în receptor. Vreau să vorbesc cu domnişoara Carter.

— Desigur, cine, vă rog frumos, o caută? întrebă Francesca foarte calmă, conştientă că era încă sub strictă observaţie.

— Spuneţi-i că e Francis Kelly.

Francesca astupă receptorul cu mâna.

— Vă caută un domn Francis Kelly. Ceva legat de un şerif care va veni în douăzeci şi unu de zile din cauza neachitării TVA-ului.

Domnişoara Carter se înroşi îngrozitor.

— Şşt. Fă-mi imediat legătura, îi ordonă ea cu răceală, spre uşurarea Francescăi. Domnişoara Carter era greu de mulţumit.

Se aşează la birou şi deschise maşina de scris, după care îşi plimbă degetele pe taste, ca pentru o mică încălzire. Bila de întoarcere zdrăngăni puternic. Se pare că recepţio- nera-dactilografă nu era considerată atât de importantă încât să posede un computer. Strecură caseta în dictafon, îşi puse căştile pe urechi şi apăsă pe start. Vocea formală a domnişoarei Carter îi răsună în urechi ca nişte lovituri într-o tablă de tinichea. Oftând, Francesca închise dicta – fonul, inseră o foaie de hârtie cu antet în maşina de scris, o alinie frumos, dădu iarăşi drumul la casetă şi începu să dactilografieze încet. Tocmai ajunsese la ultimul paragraf când tastă o literă greşită şi scrise „consulyanţă” în loc de „consultanţă”. Cârtind, înlocui obraznicul „y” cu „t”. Cu următoarea scrisoare a avut mai mult succes şi, înainte să îşi dea seama, s-a făcut ora zece şi un sfert, când domnişoara Carter ieşi în pragul uşii anunţând-o că e timpul să ia o mică pauză.

Francesca stătea singură în bucătăria colorată în maro şi galben-muştar, sorbindu-şi cafeaua. Pe viitor, ar trebui să îşi aducă o carte cu ea, se hotărî în sinea ei, deoarece se pare că, în micile pauze de la Allen & Co, nu aveai cu cine să schimbi o vorbă.

La zece jumătate fix, Francesca era din nou la biroul ei. Telefonul sună de mai multe ori. O dată încurcă apelurile şi îi făcu legătura domnului Allen în locul domnişoarei Carter. Altă dată, procedă tocmai invers: era un telefon menit domnului Allen, pe care ea îl direcţionă în biroul domnişoarei Carter. Aceasta din urmă o mustră foarte tăios pe Francesca, care se abţinu din greu să nu o

repeadă niţel. Continuă să redacteze scrisorile, mulţumită de progresul ei, şi la ora unu fără douăzeci îi prezentă domnişoarei Carter cinci scrisori gata de semnat. Biroul contabilei era chiar mai haotic decât al şefului ei, lucru care o surprinse, pentru că îşi imaginase că domnişoara Carter are o încăpere curată, cu fiecare obiect bine pus, la locul lui.

Era o mare uşurare să părăsească clădirea companiei, chiar şi pentru o oră. Dimineaţa trecuse repede, trebui să recunoască, dar avea o durere de cap insistentă, care se accentua. Se grăbi spre faleză şi intră la Casa Pasta unde mâncă o porţie de carbonara* şi o ceaşcă de cafea. Era ciudat să nu mai fie propriul ei şef, ştiind că nu se mai poate duce acasă când vrea, să se trântească pe canapea în faţa televizorului la ora prânzului sau s-o ducă pe Trixie la o mică plimbare pe dig.

Când Francesca se întoarse la birou, domnişoara Carter o aştepta cu ochii sclipind potrivnic.

— Doamnă Kirwan, o vorbă. Noi nu trimitem niciodată la firma noastră scrisori ce conţin despărţirea în silabe. Va trebui să refaci două dintre ele, spuse ea triumfătoare.

— A, înţeleg. V-aţi gândit vreodată să achiziţionaţi un computer şi pentru persoana care dactilografiază? Ar fi mult mai economicos din punct de vedere al timpului, sugeră Francesca.

— Ultima noastră angajată era o dactilografă excelentă, nu avea nevoie de computer, spuse domnişoara Carter strâmbându-se şi aruncând scrisorile greşite pe birou, în faţa Francescăi. Din fericire, sosi un client şi domnişoara Carter se târî din nou în biroul ei, pregătindu-se pentru întâlnire.

* Paste italiene, pregătite cu sos de ou şi şuncă (n. tr.)

La ora trei şi un sfert apăru şi Edward. îi înmână Fran- cescăi o casetă şi o rugă ca scrisorile să fie gata pentru poşta de seară. Inima i se opri în piept. Va trebui să lucreze foarte repede dar cu atenţie, având în vedere că nu avea voie să folosească despărţirea în silabe.

Tocmai terminase ultima scrisoare, care fusese şi cea mai lungă şi cea mai complexă, când atinse accidental o tastă greşită şi un rând întreg de x-uri apăru peste ceea ce se străduise atât de multă să iasă ordonat.

— Of, la dracu', la dracu', mormăi ea. Acum trebuia să refacă ultima pagină şi era deja cinci fără zece.

Mersul greoi al domnişoarei Carter o făcu pe Francesca să palpite de emoţie.

— Este aproape ora cinci. Domnul Allen doreşte să plecăm la oră exactă.

— Sunt aproape gata, spuse enervată Francesca. Dar pleacă o dată şi lasă-mă în pace.

— Bine, dar nu mai zăbovi mult. închise uşa în urma ei şi Francesca se văită. Termină în cele din urmă scrisoarea, le luă şi pe celelalte şi le duse la şeful ei pentru semnătură.

El le citi atent, fără să se grăbească, înainte de a le semna, apoi timbră plicurile şi i le înapoie.

— Mulţumesc, doamnă Kirwan, ne vedem de dimineaţă, îi spuse el aspru.

— O seară bună, domnule Allen, îi răspunse obosită Francesca. Durerea de cap nu o lăsa şi era frântă. De-abia aştepta să ajungă acasă.

Moţăia lângă foc când sosi şi Owen.

— Cum a mers? întrebă el nerăbdător. Francesca făcu o mutră ce vorbea de la sine şi îşi delectă fiul cu evenimentele petrecute în acea zi, pe măsură ce îşi pregătea o cană de lapte cu cacao.

— Dar nu te mai duce dacă nu îţi place, o sfătui el.

— O să văd cum merge în continuare. A fost doar prima zi. Ar fi bine să mai capăt experienţă în dactilografierea rapidă. Presupun că ar trebui să urmez vreun curs, căscă ea.

— Mai bine ai face un curs de calculatoare, mamă, în ziua de azi nu prea mai ajungi nicăieri dacă nu ştii să lucrezi pe computer, vorbi cu înţelepciune Owen.

— Presupun că ai dreptate. O să urmez ceva de genul ăsta la primăvară. Acum trebuie să mă bag în pat, Owen, sunt terminată. Ne vedem dimineaţă. Se târî pe scări până în dormitor, căzu lată în pat şi adormi buştean. Era pentru prima dată, de luni de zile, când ceda brusc unui somn adânc.

Următoarea zi fu o copie fidelă a precedentei, cu excepţia faptului că apucă să facă şi nişte copii xerox şi ceva îndosariere. Această zi trecu destul de repede, dar socoti că era obositoare lipsa de cordialitate a domnişoarei Carter şi îl văzu prea puţin pe Edward, care rămânea ascuns în biroul său.

Cea de-a treia sa zi la noul loc de muncă, aglomerată şi cu mulţi clienţi, era o vineri şi Francesca de-abia aştepta week-end-ul. Domnişoara Carter avea două întâlniri, iar domnul Allen, trei. Ultimul client sosi la ora patru şi Edward o rugă să aducă două cafele la el în birou. Ea pregăti cafeaua cu atenţie, turnă lapte într-un mic vas de porţelan, doar pentru client, şi duse tava. îi zâmbi domnului mai în vârstă, după care, spre groaza ei, îşi prinse tocul înalt în cablul computerului şi privi oripilată cum cele două ceşti de cafea, laptele şi cuburile de zahăr descriseră în aer un graţios arc de cerc şi ateri

zară toate pe biroul domnului Allen, împrăştiindu-se atât pe el, cât şi pe un dosar plin cu hârtii.

— Vai, îmi pare atât de rău! exclamă ea îngrozită, pe măsură ce Edward se mută de pe scaun cu o viteză mai mare decât şi-ar fi putut ea închipui că e capabil, pierzân- du-şi răsuflarea din cauza cafelei fierbinţi ce îl acoperise.

— Cât de neîndemânatică! Curăţaţi imediat mizeria asta. Mă duc sus să mă schimb, ţipă el enervat.

— îmi cer scuze, îmi pare atât de rău, domnule Allen, domnule Walker, se bâlbâi ea. începu să tamponeze ineficient, cu un şerveţel, lichidul vărsat pe birou.

— Luaţi un prosop din bucătărie, răcni Edward în timp ce alerga afară din birou.

— Nu intra în panică, dragă, îi spuse calm domnul Walker, ajutând-o să pună înapoi, pe tavă, ceştile şi zahărul. Adu prosopul şi-o să vezi că facem aici lună şi bec, cât ai zice peşte. Francescăi îi venea să izbucnească în lacrimi. Era speriată de moarte. Mai mult de atât, îi era foarte teamă că îl opărise serios pe Edward. Aduse un prosop şi o cârpă, cu ajutorul cărora şterse cât de bine putu toată murdăria, dar observă că formularul de impozit pe venit al domnului Walker era ud leoarcă.

— Mai sunt o grămadă acolo de unde le-am luat, râse pe înfundate distinsul domn, văzând-o cum se străduieşte să usuce documentul. Nu vă mai bateţi căpşorul cu el.

Edward reapăru în birou.

— Acum poţi să pleci. Ne lipsim de cafea.

Francesca ieşi din încăpere crunt pedepsită. Se simţea ca o fetiţă de zece ani. Ce mare stângăcie făcuse! Se cufundă în scaun şi îl înjură pe Mark. Era numai din vina lui că ajunsese în locul ăsta, îşi spuse ea fără să gândească, încercând să se concentreze asupra unui teanc de facturi ce trebuiau dactilografiate.

O jumătate de oră mai târziu, îl auzi pe Edward cum îl conduce spre ieşire pe domnul Walker. Se încordă când şeful ei îi bătu la uşă şi intră.

— De acum înainte, îţi sugerez să foloseşti pantofi fără toc. Tocurile înalte nu sunt potrivite la birou, spuse el pe un ton tăios şi dispăru iar în biroul lui. Francesca se simţi puternic demoralizată.

În trafic maşinile mergeau bară în bară, iar Trixie trebuia neapărat scoasă afară. Când ajunse în final acasă, se schimbă în blue-jeans şi pantofi de sport şi aruncă pe deasupra o jachetă din piele de oaie. în seara asta, avea să îşi plimbe căţeluşa doar în jurul caselor. O s-o ducă şi pe faleză duminică.

în următoarea dimineaţă, Francesca se bucură de luxul de a lâncezi în pat. Era o adevărată binecuvântare. îşi pregăti o cană cu ceai şi o felie de pâine prăjită, după care se întoarse în dormitor ca să răsfoiască revista Vanity Fair. Millie sună o oră mai târziu şi Francesca nu se putu abţine: trebui să-i povestească experienţa ultimelor trei zile.

— Doamne Dumnezeule, chicoti Millie. îmi doresc să fi fost acolo. Ăştia doi par o adevărată pereche de aiuriţi.

— Chiar asta sunt, crede-mă. Domnişoarei Carter i s-au aprins călcâiele după Edward. Roşeşte numai dacă se uită puţin la ea. Dar el nu se poate gândi la altceva decât la scumpul lui computer. Nu iese niciodată din birou. Şi ar trebui să vezi aparatura antică şi de demult. Xerox-ul face nişte zgomote de parcă stă să moară de fiecare dată când fac o copie, iar maşina de scris e complet dezacordată.

— De ce nu pleci de acolo şi nu-ţi cauţi ceva mai bun, dacă tot vrei să munceşti?

— Nu sunt pregătită pentru nimic, Millie. Sunt prea bătrână.

— Prostii, se ambală sora ei. Eşti o femeie inteligentă, nu ar trebui să te mulţumeşti să vegetezi în locul ăla.

— Uşor de zis pentru tine, replică Francesca.

— E-adevărat, se mai îmblânzi Millie. Dar nu-ţi limita oportunităţile.

Francesca se gândi la cuvintele surorii ei toată săptămâna, care trecu la fel de greu şi de plictisitoare. Miercuri dimineaţă, domnişoara Carter îi prezentă o altă înregistrare.

— Te rog, termină scrisorile astea până la prânz. Sunt destul de detaliate, aşa că aveţi mai multă grijă, îi dădu ea instrucţiuni.

Francesca luă caseta şi o introduse în dictafon. Ascultă scrisorile în căşti înainte de a le dactilografía, pentru a le prinde esenţa. Apăsă pe butonul de reascultare şi auzi un sunet ciudat bâzâitor. Aproape că făcu infarct când apăsă butonul derulare înapoi şi auzi sunete şi mai deranjante. Deschise frenetic dictafonul. Nu îşi putea crede ochilor când observă banda audio deşirată şi făcută numai ghemotoace.

— Nu-mi vine să cred, murmură ea. Of, la dracu'! Domnişoara Carter o să dea în bâlbâială. Francesca stătea nemişcată în faţa ferestrei. Panica începu să-i dispară. Avusese parte de destule mizerii în viaţa ei, nu mai avea nevoie de încă una. Avea patruzeci de ani, era mamă. Ce naiba făcea ea aici, aşteptând să fie muştruluită de mironosiţa de Carter? îşi puse încet haina pe ea şi îşi luă geanta. Puse caseta distrusă într-un plic şi scrise pe acesta: Vă sugerez să vă modernizaţi echipamentul. Eu demisionez.

închise uşa biroului după ea şi ieşi din clădire cât de încet putu, briza sărată a mării lovind-o blând pe faţă. Prima ei incursiune pe piaţa forţei de muncă fusese un

dezastru. Nu se grăbea să repete această experienţă. Mai bine că nu i-a spus nimic lui Mark. Dacă ar şti de eşecul ei, umilinţa ar fi atunci completă.

Joan Carter aruncă scrisoarea de demisie a Francescăi la coşul de gunoi şi zâmbi triumfătoare. Nu rezistase mult. Cu atât mai bine. Francesca era o femeie încântătoare, pe care Joan o invidiase cu adevărat. Cât de mult îşi dorea şi ea să fie înaltă şi atrăgătoare şi sigură de sine şi sofisticată, poate aşa, dragul de Edward i-ar fi dat atenţie. Dar era mică de statură, durdulie şi ştearsă şi, doar în momente de criză, ca acesta, îndrăgitul ei îşi dădea seama cât de mult depinde de ea. O să-i pregătească o ceaşcă de cafea tare, aşa cum îi place lui, şi o să-i dea vestea cu privire la plecarea Francescăi. Şi, până când va sosi următoarea recepţioneră pe termen scurt, dragul de Edward va fi tot numai al ei. Astăzi era într-adevăr o zi fericită.

18

Iunie

— Aseară i-am văzut pe Mark şi pe noua lui prietenă la teatru, trăncăni fără rezerve Eva Collins când grupul de femei de la clubul de carte luă o mică pauză după discuţia despre minunatul roman cu note feministe al Sheilei O'Flanagan, încă nu s-a sfârşit.

— Pentru Dumnezeu, Eva! sări arţăgoasă Janet Dalton, văzând expresia de pe faţa Francescăi.

— O... scuze! Eva îşi dădu seama că încălcase un tabu.

— E în ordine, Eva. Nu e nevoie să te scuzi, spuse calm Francesca. Nu trebuie să mai umbli cu mănuşi în privinţa asta. Sunt deja şase luni, am început să mă obişnuiesc cu ideea.

— Sigur că ai început, dragă. Eva îi aruncă o privire triumfătoare lui Janet. Şi într-adevăr, faci faţă admirabil. Arăţi mult mai bine ca înainte. Paloarea aia fantomatică ţi-a dispărut complet de pe faţă. De ce ai tu nevoie acuma este o scurtă vacanţă la soare, ca să te mai colorezi în obraji. Şi, cine ştie, poate că o să ai parte şi tu de o mică idilă, ca să-ţi mai ridice moralul şi să-ţi redea încrederea în tine. Mark şi prietena lui erau foarte frumos bronzaţi. Probabil că au fost plecaţi.

— Eva, te rog frumos, dă-mi şi mie zahărul, bombăni Janet şi Francesca îi zâmbi recunoscătoare. Janet era o drăguţă şi dacă Eva nu tăcea din gură cât mai curând, avea s-o facă cu ou şi cu oţet. Francesca observă cum Janet se enervase pentru ea şi asta o impresionă. Eva Collins era o bătrână javră bârfitoare şi o proastă, se gândi cu antipatie Francesca, încercând să pară neafectată. Dar îi venea să plângă. Ura împotriva soţului ei ieşi din nou la iveală şi o înecă în valuri imense.

Fusese ca o lovitură de palmă peste faţă când auzi că Mark se afişează în lume cu acea femeie. Se simţi profund rănită. Şi când te mai gândeşti că au fost şi în vacanţă împreună. Să se distreze. Să facă dragoste. Oare Mark se mai gândea vreodată la ea? Oare nu avea nici o remuşcare pentru toată suferinţa ce i-o provocase? Chiar nu mai reprezenta nimic pentru el?

Inima i se strânse de durere şi disperare. Minţise când le spusese fetelor că a început să se obişnuiască. Dimpotrivă, era din ce în ce mai greu, îşi dădu seama şi ea, mirată. După experienţa dezastruoasă de la Allen & Co, se retrăsese şi mai mult din viaţa socială. încrederea în sine era la zero. De fiecare dată când se gândea la laşitatea cu care fugise din acel birou, i se făcea ruşine. Nu-i stătea în fire aşa ceva. Dar se schimbase enorm de când o părăsise Mark. Nu putea accepta sfârşitul căsătoriei ei nici după şase luni de când se întâmplase.

Millie o bătea mereu la cap, sfătuind-o să mai iasă din casă, să se ducă pe ici pe colo, dar Francesca pur şi simplu nu avea chef. Decât să se întâlnească cu o grămadă de persoane, prefera să stea acasă să citească sau să se uite la televizor.

îşi păstrase obişnuinţa de a se duce dimineaţa la clu

bul de carte pentru că aici chiar îi plăcea, dar renunţase la cursul de artă în special pentru că Viv era şi ea înscrisă şi mereu o trăgea de limbă să afle cât mai multe detalii, deschizând, evident, subiectul despărţirii ei. Nu mai fusese la sala de fitness de luni de zile şi se simţea anchilozată, îşi ieşise din formă. Ce să mai zică de slăbit, se gândi ea în ciudă. Tot amâna să intre la regim.

Desigur, îşi imagina deseori că o să slăbească şi o să îşi întărească muşchii şi o să arate de milioane, după care o să se plimbe la braţul unor bărbaţi bogaţi ca să-l facă pe Mark să moară de gelozie. Dacă nu ar fi avut fanteziile astea, probabil că Francesca ar fi ajuns de mult într-un azil de nebuni.

într-o bună zi avea să îşi pună planul în aplicare, îşi promise în sinea ei. Dar nu astăzi. Era prea mare efortul. Era mult mai uşor să se bălăcească în suferinţă, să îşi plângă de milă şi să îşi trateze singură rănile. Nimeni pe lumea asta nu mai suferise ca ea. Durerea şi tristeţea ei erau mai adânci ca ale oricui. Trădarea ei era trădarea tuturor trădărilor. Săgetări ascuţite de mânie şi gelozie îi amintiră cât de înşelată se simţise şi ce om de nimic este Mark. Oare sentimentele ei vor fi mereu atât de pătimaşe? se întrebă îngrijorată.

— îţi spun, Francesca, ai noroc că băieţii sunt mari, interveni Eva în gândurile ei, în timp ce ronţăia dintr-un biscuit. O privi pe Francesca cu viclenie, urmărindu-i silueta. Nu avea de gând să ajungă greoaie ca ea, deşi simţea o mare satisfacţie observând cum stau să pleznească hainele pe femeia pe care mereu o invidiase.

— Şi de ce anume, Eva? o întrebă politicos Francesca, aşteptând, parcă nerăbdătoare, să audă încă o prostie.

— Ei bine, cel puţin sunt destul de maturi ca să ac

cepte şi să înţeleagă despărţirea voastră. Colin Doyle şi-a părăsit nevasta pentru una de douăzeci de ani şi are două fetiţe pe care nu le vede niciodată. Ştii cum comunică cu ele?

Se aşternu tăcere în jurul mesei, cele şase femei aşteptând să afle încă o bârfă picantă.

— Le trimite e-mail-uri. Vă vine să credeţi? E-mail. Rita se dă cu capul de pereţi din cauza asta, pentru că a devenit o adevărată belea. E totul pe plan emoţional, desigur. Sentimente de abandonare şi respingere, aşa i-a spus un psihoterapeut de copii. Şi imaginaţi-vă, nenorocitul nici nu vrea să se întâlnească cu ea şi să discute. Cât de egoist poţi să fii? adăugă ea prezumţios. Pur şi simplu nu înţeleg.

— Eva, bărbaţii vin de pe o altă planetă, interveni sarcastic Frances Kelly. Sunt o cu totul altă specie. Singurul lor defect este că nu sunt femei.

Toate râseră, chiar şi Francesca.

— Staţi să vă povestesc eu de bărbatul meu, zise Margo Williams.

... Francesca oftă, pe măsură ce conversaţia se învârtea şi înflorea în jurul ei. Mark îi trimitea cu regularitate e-mail-uri lui Jonathan, ştia lucrul ăsta. Ei doi se purtau încă omeneşte unul cu altul, dar Owen nu voia să aibă nimic de-a face cu tatăl lui şi asta o îndurera, deşi era profund impresionată de loialitatea lui faţă de ea. Dar un tată şi un fiu n-ar trebui niciodată să devină nişte străini. Era îngrijorată pentru Owen. Avea acum examenele de sfârşit de an şi era extrem de irascibil. Pe lângă stresul provocat de examene, Francesca ştia că este îngrijorat pentru ea. încă mai voia să plece în America pe perioada verii, dar se simţea vinovat că o lasă singură, indiferent cât de mult îl asigurase mama sa că va fi în regulă.

Ea ştia, în adâncul sufletului, că nu era corect să depindă de fiul ei. Avea şi el propria lui viaţă de trăit. Dar va fi extrem de singură fără el, care se pricepea atât de bine s-o înveselească. O tachina şi o făcea să uite de probleme măcar pentru o vreme şi deseori îi cumpăra din senin diverse nimicuri, cum ar fi o carte a unui scriitor preferat sau un CD cu muzică, despre care ştia că o să-i facă plăcere. O scotea cu forţa la plimbare, împreună cu Trixie şi îi făcea, în glumă, observaţii despre lipsa ei de antrenament fizic. Dar, cu cât se apropiau mai mult examenele, el se văzu nevoit să o lase mai moale şi să pună burta pe carte, iar o dată cu stresul tot mai mare, deveni prost dispus şi plin de toane. Francesca ştia că Owen are nevoie de spaţiu şi încercase să nu-i stea în drum.

Era totuşi un coşmar să fie singură. Nimic nu o pregătise pentru asta. Citise articole despre femei ai căror soţi le părăsiseră şi acum îşi clădiseră o nouă viaţă pentru ele însele şi descoperiseră forţe interioare pe care nu ştiau că le posedă. Pe lângă ele, Francesca se simţea al dracului de inadaptată, se gândi ea ranchiunoasă. Ea nu găsise nici o resursă interioară care să merite atenţie. Parcă ar fi trăit într-o ceaţă. Trecând de la o zi la alta, fiecare mai mult sau mai puţin la fel cu cea dinainte, fără scopuri sau obiective de atins. Nimic care să-i dea un sens anume în viaţă. Pur şi simplu exista. Mark închisese contul comun şi înfiinţase un cont bancar separat, numai pentru ea, în care depunea lunar o sumă fixă. încă o întreţinea, o sprijinea financiar, şi o parte din ea îl ura pentru asta. Se simţea ca o cerşetoare cu mâna întinsă. Dar de de ce s-ar simţi aşa? se certă în sinea ei. Şi ea îl sprijinise emoţional, îl îngrijise, ţinuse gospodăria, îşi crescuse copiii şi avusese grijă de socrul ei toţi anii ăştia.

Avusese o contribuţie marş la viaţa lor împreună, iar el plecase şi îi furase viitorul. Nu-i lăsase timp să se pregătească pentru aceste schimbări drastice. Acum putea şi el foarte bine s-o întreţină, se enervă Francesca.

Nu-l mai văzuse pe Mark de trei luni. în noul an, el mai trecuse de vreo două ori pe acasă ca să îşi mai ia din lucrurile personale şi să elibereze micul birou de hârtiile ce-i aparţineau. De fiecare dată când venise, ea îl lăsase singur, să îşi vadă de treabă, şi plecase la o mică plimbare cu Trixie pe digul Howth, spunându-i să acţioneze alarma când termină. în rest, tot ce mai aveau de împărţit se desfăşura prin apeluri telefonice răspicate şi neprieteneşti.

Ultima oară când îl văzuse a fost la înmormântarea mamei unei cunoştinţe comune. Stătuseră drepţi şi nemişcaţi unul lângă altul în biserică şi, ocazional, ea îi mai arunca câte o privire pe furiş, intrigată că Mark arată atât de bine. Avea părul tuns scurt şi-l purta mai pieptănat decât atunci când erau căsătoriţi. îl făcea să pară mai tânăr şi, cumva, mai puţin genul de bancher. Era în formă, suplu şi sănătos, în timp ce ea era extrem de conştientă că se mai îngrăşase. Sperase ca Mark să pară la fel de stresat şi de obosit, ca să aibă măcar satisfacţia că nici el nu stă pe roze. Dar era exasperant să îşi dea seama că cineva are grijă de el atât de bine. Francesca nu îşi putu înfrâna iritarea şi îi dădu răspunsuri scurte şi reci la toate întrebările lui politicoase. O invitase, după funeralii, să ia prânzul împreună la Roly's, dar ea l-a refuzat. îi spuse că avea deja stabilite nişte întâlniri şi se înfurie pe el pentru că avusese tupeul s-o invite să facă conversaţie la masă, ca şi cum nimic nu se întâmplase între ei.

Voia să-i strige că i-a ruinat viaţa şi că i-a distrus încre

derea. Ar fi vrut să-l facă în tpate felurile, să-i aducă cele mai păcătoase injurii la care se putea gândi. La cimitir plecase de lângă el luptându-se să îşi vină în fire, hotărâtă să nu-l lase să-i observe lacrimile din ochi. Plecase acasă, plânsese până obosise şi apoi mâncase un pachet de prăjituri ca să se domolească. Dar de-abia muşcase din prima prăjitură şi se simţi dezgustată de sine însăşi pentru pofta ei prostească. Era una din cele mai rele zile şi nopţi pe care le îndurase de când se despărţise de Mark. Şi, de neînţeles, se lungi pe fostul lor pat dublu şi îşi aminti cât de bine arăta, dorinţa sufocând-o brusc şi tânjind după îmbrăţişarea lui caldă, după trupul lui greu acoperindu-i-l pe al ei, cufundându-se în intimitatea atât de satisfăcătoare a unui moment de dragoste.

Această dorinţă sfâşietoare o înspăimântă şi o enervă în acelaşi timp. O să mai facă vreodată dragoste cu cineva? Se va mai simţi vreodată în siguranţă în adăpostul îmbrăţişării masculine şi va mai crede vreodată într-un bărbat? Oare de-acum înainte drumul ei va fi cel al unei femei mereu singură? Mark nu avea aceste temeri sau dorinţe neîndeplinite, se gândi ea amărâtă, imaginându-şi-l în pat alături de femeia lui sexi, şic şi împlinită profesional, care probabil ştia arta Kama Sutra pe dinafară. De nevoile şi dorinţele lui avea cine să se ocupe. Doar asta îl interesa. Probabil că, în ultimul timp, nu s-a mai gândit nici o secundă la soţia sa.

Nu părea deloc afectat de despărţirea lor. O înfuria că el renunţase, fără remuşcări, la căsătorie şi plecase la ticăloasa de Nikki. De ce nu suferea şi el ca ea? Ştia că Mark nu are probleme cu insomnia, cu stomacul strâns în noduri de frică şi anxietate, hoinărind aiurea fără linişte sufletească şi întrebându-se dacă o să îşi revină vreoda

tă. Asta era moştenirea pe care i-o transmisese ei. Disperarea i se datora în totalitate lui. Gemu plângăcios, aranjând pernele într-un mod confortabil şi încercă exasperată să o prindă somnul. Cu cât se străduia mai mult, cu atât nu putea adormi până când, în disperare, înghiţi două somnifere. Orice, numai să uite de tot, îşi spuse tristă, ignorând sentimentul obsedant de vinovăţie pentru că luase prea multe pastile de acest fel în ultimul timp şi asta nu era o soluţie.

Resentimentele şi amărăciunea ei o consumară în continuare, zi după zi. Sălăşluiau înlăuntrul ei de când se trezea dimineaţa până când pica seara într-un somn agitat, obositor, indus cu ajutorul somniferelor. Se simţea de parcă era într-o cămaşă de forţă a întunericului, pe care nu o putea da jos oricât ar fi încercat. Deseori îl blama pe Dumnezeu pentru că îi pusese această cruce în spate şi, uimită, descoperi că nu mai putea sta împreună cu Millie, Aidan sau alte prietene fără să o deranjeze viaţa lor familială, atât de fericită.

Ura ceea ce devenise, dar nu ştia cum trebuie să se schimbe. Chiar şi la clubul de carte, îi venea să ţipe şi să le spună să înceteze cu pălăvrăgeala lor idioată, pentru că nu putea să se concentreze asupra propriei tragedii.

Instinctiv, mai mâncă un biscuit, fără să îşi dea seama că Janet o urmărea cu milă şi compasiune.

19

Pe Mark îl apucă căscatul tot stând în maşină şi aşteptând să înainteze prin traficul aglomerat, venind dinspre Merrion Gates. Afară toropea, el era obosit, iar îmbulzeala de autovehicule era de ajuns să-ţi mărească tensiunea. Tocmai se întorsese cu avionul de la Bruxelles la amiază, după o serie obositoare de întâlniri, şi dăduse o fugă la birou ca să afle că secretara lui se muta definitiv în Cork, cu prietenul ei. Jenny lucrase alături de el în ultimii zece ani şi fusese cea mai bună secretară pe care o avusese vreodată. Era organizată, eficientă, foarte pricepută să ia iniţiativă şi el depindea de ea mai mult decât depinsese vreodată de o femeie în viaţa lui, se gândi îmbufnat în timp ce-i făcea semn unui şofer de pe banda laterală ca s-o ia înainte. Acum trebuia să se obişnuiască cu altcineva şi viceversa.

Era o zi proastă. Stomacul îl rodea de foame. în afară de aperitivele frugale din avion, nu mai mâncase nimic pe ziua de azi. I se făcu deodată poftă de friptură de vită şi piure de pere. Francesca gătea nişte fripturi grozave, iar piureul ei de pere era inegalabil. Preparate ca la carte, lăsate să mustească peste noapte cu puţin bicarbonat de sodiu, exact cum îi plăceau lui.

Petrecerea Francescăi

Nikki nu era cea mai grozavă bucătăreasă din lume, trebui să recunoască. Nu-i gătea acest piureu pentru că, pretindea ea, îi dădeau lui Mark gaze la stomac. Dacă trăgea un pârţ în faţa ei, năsucul ei pudic s-ar fi strâmbat în scârbă şi Nikki l-ar fi privit dezaprobator. Uneori însă, era dificil să se abţină. Cu Francesca nu îşi făcea probleme, putea să tragă pârţuri şi în pat, pentru că ştia că tot ce ar fi zis ea, râzând, era: „Mark, eşti un împuţit. Aprinde un chibrit.”

Uneori îi simţea lipsa Francescăi, îi era dor de uşurinţa convieţuirii cu ea. Se obişnuiseră amândoi cu ciudăţeniile, preferinţele şi neplăcerile fiecăruia. Nu fusese nevoit să facă mari eforturi după primii ani de căsătorie, se gândi el parcă puţin vinovat. Francesca nu-i ceruse lucrul ăsta, aşa cum o făcea Nikki. Mark căscă. I-ar plăcea ca şi astăzi să nu facă nici un fel de efort, era frânt. Se întrebă într-o doară dacă Francesca gătea în seara asta cina. Poate că, din cauza căldurii de afară, făcuse doar un grătar. Lui Mark i se făcu apă în gură gândindu-se la coaste de porc, piept de pui, cartofi copţi şi salată.

Oftă. Francesca se comporta şi acum foarte aspru şi răzbunător. De-abia suportase să stea alături de el la înmormântarea Monei Cook. Transpira prin toţi porii o mânie greu reprimată. Se încruntă amintindu-şi acea zi. Supărarea ei îl făcea mereu să se simtă vinovat şi nu-i convenea deloc să se simtă aşa. OK, căsnicia lor se des- trămase, li se întâmplă milioanelor de cupluri, dar el se purtase foarte bine cu ea. Un tip cu care lucra în Bruxelles ajunsese chiar la tribunal, acuzat de soţia sa că nu o în-treţinea financiar.

Odată, imediat după Crăciun, se întâlnise pe stradă cu Ann Mitchell, o prietenă de-a Francescăi, care se re

pezi la el şi îi spuse că e un nemernic ordinar. El îi răspunse indignat că o lăsase pe Francesca să locuiască mai departe în casă şi că o întreţine încă al naibii de bine. Plină de furie, Ann îi spuse: „Mare scofală, îţi permiţi. Asta nu-i o greutate.”

Se supărase cumplit pe ea deoarece, în sufletul lui, ştia că acuzaţia era bazată pe fapte reale. Nu mai exista o ipotecă asupra casei, o achitase el cu mult timp în urmă. Casa devenise chiar o mică mină de aur, pentru că preţurile pe piaţa imobiliară crescuseră binişor. Se mulţumea ca Francesca să rămână şi să locuiască aici. Era un bun de familie şi, în mintea lui, stăruia certitudinea că, dacă relaţia lui cu Nikki nu mergea, se putea întoarce oricând la Howth, unde ar fi locuit în altă cameră sau ar fi aranjat ei într-un fel sau altul, chiar dacă Francescăi i-ar fi plăcut sau nu. Nu mai voi să se gândească la cuvintele dispreţuitoare pe care i le aruncase Ann. Prietenii lor se împărţiseră şi ei, desigur, în două tabere. Una a lui şi una a ei. Majoritatea, după şocul iniţial al aflării veştii, îşi reconsiderară punctul de vedere şi, în final, el şi Nikki fuseseră invitaţi la multe petreceri ca un cuplu. Mark ştia că multe cunoştinţe de-ale lor rămăseseră în relaţii bune cu el pentru că le era o persoană folositoare, ce putea da sfaturi bune în materie de împrumuturi şi afaceri. Nu era nici el prost. Cei pe care îi respecta cel mai mult erau politicoşi faţă de el când se întâlneau, dar îi rămăseseră loiali Francescăi. Cel puţin nu erau nişte intriganţi, cugetă el pe măsură ce traficul mai înaintă cu câteva sute de metri, trecând acum pe lângă clinica Blackrock.

Trase cu ochiul la ceasul de pe bord. Şase şi zece. Probabil că şi Nikki era pe undeva prin trafic acum, într-un

taxi. Astăzi fusese la Londra ca să negocieze o nouă achiziţie cu sediul în acest oraş. Mai fusese şi săptămâna trecută tot acolo, patru zile la rând. Mark zâmbi, gân- dindu-se că lui Nikki îi place la nebunie ce face şi că, mai mult de atât, este grozav de pricepută.

Când Mark intră, apartamentul era ca un cuptor. Deschise larg toate ferestrele şi uşile de la balcon pentru a face puţin curent. îşi turnă o gură de whisky şi se aşeză pe sofaua deloc confortabilă. Nu putea să sufere canapeaua asta. Cât de mult îi lipsea aceea de piele, de acasă, în care te puteai literalmente scufunda şi relaxa. Probabil că aţipise aşa, pentru că următorul lucru pe care îl auzi a fost cheia lui Nikki în ială.

— Bună, iubitule, arăţi ca o epavă. îl întâmpină cu un sărut pe obraz. Ea arăta la fel de proaspătă ca o narcisă, în preferatul ei costum gri de afaceri, marca Donna Karan. îşi aruncă pantofii cu toc înalt şi pluti elegant direct pe sofa, lângă el. Ai avut o zi grea, aşa-i? îl întrebă ea căscând.

— Foarte! gemu el pentru a dramatiza răspunsul.

— Şi eu la fel. Se ghemui lângă el şi îi dădu un sărut în toată regula. O sărută la rândul lui, sperând că Nikki nu va dori altceva în plus. Era sleit. Sărutul ei se prelungi şi deveni mai pasional, mângâindu-l uşor cu limba şi deschizând gura, invitându-l şi pe el să-i răspundă la fel. El se conformă, ştiind cât de mult îi place.

— Eşti atât de sexi, îi şopti ea, fluturându-şi uşor mâinile peste bărbăţia lui. Totuşi, am nevoie de o baie, Londra era groaznic de toridă. Şi aeroportul Heathrow – nici nu poate fi descris. Nu pot să-l sufăr. Se ridică şi îi zâmbi. Dragule, fii un înger şi toarnă-mi şi mie un pahar de vin. E o sticlă bună de Chablis în figider. Şi vezi că mai găseşti acolo nişte file de vită, somon afumat, păstrăv şi frip

tură de porc. Oricare din ele ar merge de minune cu o salată Caesar. Şi poate faci nişte cartofi cu usturoi, aşa cum te pricepi tu. Mă gândeam că ai început deja să pui masa. Sunt lihnită! Ieşi din cameră toată numai un zâmbet şi lui Mark i se opri inima în piept. Uitase că astăzi era rândul lui să gătească.

Trase de el să se ridice de pe sofa şi se duse fără nici un chef în bucătărie. La început, i se păruse o idee interesantă. Îi plăcea să gătească, ca s-o impresioneze. Cu lumânări aprinse şi flori pe masă. Dar noutatea se uză în timp şi îşi dădu seama că Nikki se aştepta ca ei să îşi împartă datoria de bucătar. Nu suporta să se întoarcă acasă după o zi grea de muncă şi să fie nevoit să se agite până încropea ceva de mâncat. Francesca avea totdeauna masa pregătită pentru el, dar totuşi ea stătea toată ziua acasă şi nu făcea altceva. Nikki muncea din greu, trebui să recunoască Mark, şi n-ar fi fost corect să-i pretindă să gătească mereu numai ea. Luau cina şi în oraş destul de des, dar acum nu era capabil să se spele, să se schimbe şi să conducă până în centru sau la Monkstown. Invariabil, s-ar fi întâlnit cu prieteni sau alte cunoştinţe din lumea afacerilor şi în seara aceasta, nu avea chef să se vadă cu nimeni.

Pofta de friptură de vită şi piure de pere îl asaltă încă o dată şi stomacul îi chiorăi zgomotos. Cu un suspin parcă venit din adâncul sufletului, aruncă două bucăţi de file de vită în cuptorul cu microunde şi apăsă pe butonul de dezgheţare. în fundal, putea auzi apa curgând în baie şi pe Nikki fredonând de una singură.

— Nu uita de vinul meu, dragule, îl strigă ea.

— Vine imediat, spuse Mark cu plictiseală. Luă sticla rece de vin din frigider şi începu s-o desfacă.

178

Petrecerea Francescăi
*

Nikki stătea tolănită în baia parfumată şi sorbea din vinul pe care Mark i-l adusese. îşi ţinea paharul rece lipit de obraz. Era atât de răcoritor după umiditatea şi lipsa de aer a Londrei. Era obosită. Fusese foarte solicitant, dar îşi prezentase proiectul cu multă îndemânare şi încheiase întâlnirea cu succes. De-abia aştepta să-i povestească lui Mark puţin mai târziu.

îşi răsuci degetele de la picioare; purtase toată ziua tocuri înalte şi acum se resimţea. Dar nici nu se punea problema să poarte ceva fără toc, ar fi făcut o impresie greşită. N-ai putea să atragi privirile cu nişte mocasini, dar cu tocuri de cel puţin zece centimetri... Exista totuşi un bărbat pe care ea îl detesta cu adevărat. Clive Morton, un bancher de investiţii, venit de curând. Era al naibii de arogant. Pur şi simplu o ignorase la prima lor întâlnire, până când ea începu să-i pună întrebări directe şi bine documentate. îi tăiase scurt macaroana lui Nikki de câteva ori, dar ea se hotărî să-l înfrunte şi-l întrebă în faţă dacă are ceva personal împotriva ei. Francheţea ei îl luă prin surprindere. Acum o saluta politicos, îi dădea informaţii utile când ea îl chestiona, dar totuşi nu o plăcea. Erau subalterni ce exercitau mult negativism în timpul tranzacţiilor pentru o preluare sau o fuziune, şi Nikki se obişnuise, dar Clive Morton depăşise limitele. Era fericită că, pe tocuri, era mai înaltă decât el, se gândi îngâmfată, luând încă o gură de vin rece. Şi numai de-a naibii, o să poarte tocurile cele mai înalte când o să aibă de-a face cu el, obligându-l, într-un fel sau altul, să se uite la ea în sus.

Nikki zâmbi satisfăcută, amintindu-şi ostilitatea din ochii ca de şopârlă ai acestui bancher. „Ghinionul tău” vorbi ea singură şi mai bău puţin vin.

Mirosul fripturii sfârâind se strecură prin uşa întredeschisă de la baie. Nikki inhală adânc. Asta da viaţă, îşi spuse ea fericită. După o zi grea de muncă, dar satisfăcătoare, cina pregătită de Mark – era un bucătar excelent, mai priceput decât ea – un vin bun, conversaţii despre tot felul de lucruri, inclusiv serviciu, şi apoi dragoste în patul ei imens. Ce şi-ar mai putea dori o femeie?

Aş vrea să mă căsătoresc cu el. Gândul acesta i se strecură în minte. Locuiau împreună de şase luni de zile şi relaţia lor era chiar bună, mult mai bună decât s-ar fi aşteptat ea după trauma despărţirii iniţiale dintre Mark şi Francesca. Erau acceptaţi acum ca un cuplu în toată regula, deşi multă lume de la birou fusese şocată aflând de ei doi. Unele din soţiile colegilor nu suportaseră vestea şi o tratau cu dispreţ la diversele acţiuni de socializare. Dar asta era problema lor, nu a ei. Nu îşi trăia viaţa ca să le facă lor pe plac. Mark urâse toată situaţia asta, nu se simţea deloc în largul lui. Colegii lui o cunoşteau şi o plăceau pe Francesca şi Mark nu suporta să fie subiectul principal de bârfă. Totuşi, pe măsură ce timpul trecut, lumea a strâns din dinţi şi i-a acceptat, iar curând nu mai erau priviţi ca cea de-a noua minune a pământului. Una peste alta, nu fusese atât de greu pe cât anticipase ea şi începuse o viaţă foarte frumoasă alături de Mark. Era timpul ca relaţia să avanseze. Căsătoria i se păru cel mai raţional pas de urmat mai departe.

Nikki se încruntă. Mark nu voia sub nici un chip să divorţeze de Francesca, nu voia s-o supună şi acestui chin. Ar omorî-o, îi spuse el lui Nikki când ea ridică cu uşurinţă acest subiect, într-o noapte, după câteva pahare. Răspunsul o trezi imediat din mahmureală. Şi Owen nu l-ar ierta niciodată, adăugă Mark pentru a se justifica,

spre enervarea ei tot mai mare. Din punctul ei de vedere, Owen avea nevoie de o palmă mare peste fund pentru comportamentul lui copilăresc.

— Dar acum nici măcar nu-ţi mai vorbeşte, i-o întoarse Nikki. Aşa că, ce importanţă mai are?

— O să-i vină lui mintea la cap, declară încrezător Mark.

Ticălos mic şi egoist, înjură Nikki în gând. Mark era profund deranjat de respingerea fiului său. Era una din marile probleme ale relaţiei ei cu Mark. Celălalt punct slab era Francesca. O scotea din sărite pe Nikki ce putere mai avea încă acea femeie asupra bărbatului ei. El fusese foarte trist după înmormântarea la care se duseseră amândoi, unde soţia lui de-abia îi vorbise. Această atitudine îl supărase foarte tare şi născuse în el sentimente de vinovăţie pentru o săptămână. Când Mark trecea prin perioade din acestea, în care se simţea vinovat, era irascibil, deloc vorbăreţ şi foarte dificil de suportat. Nikki înnebunea atunci şi trebuia să facă eforturi mari să îşi ascundă starea de spirit.

Francesca era o persoană matură, pentru numele lui Dumnezeu. S-o lase în pace, să se descurce singură, acuma nu mai avea de ce să se ţină atâta de Mark. Căsătoria se terminase, ăsta era un fapt concret. Şi căsnicia lor trebuie să fi fost destul de mediocră din moment ce el se încurcase acum cu ea. Era de ajuns că Mark punea deoparte o avere ca s-o întreţină pe Francesca.

Casa aceea mare din Howth, în care se lăfăia ea, probabil că valorează cel puţin cinci sute de mii de lire. Şi e plătită în întregime de Mark, cu sudoarea frunţii. Nikki îi sugeră lui Mark că ar trebui să vândă casa şi să împartă totul, dar el susţine în continuare că e casa Francescăi. Nikki nu o compătimea deloc pe rivala ei. Orice femeie

care depinde atât de mult de un bărbat, aşa cum Fran- cesca depinde de Mark, merită vreo două şuturi în fund ca s-o determini să stea pe propriile picioare.

O rază de lumină îi intră în ochi. Dacă Mark nu va pune în discuţie problema cu Francesca, o s-o pună ea. Ca de la femeie la femeie. O s-o facă ea să vadă cât de nedrept se comportă. Cât de îndărătnică şi lipsită de demnitate era Francesca nelăsându-l pe Mark să îşi reconstruiască viaţa. Cu siguranţă, trebuie să aibă şi femeia asta ceva mândrie în ea. Ceva respect de sine.

Dacă Nikki voia să devină soţia lui Mark trebuia să ia iniţiativa şi la asta se pricepea de minune. Piticania de Clive Morton putea să confirme, se gândi ea înfumurată. N-avea de gând să lase o vită încălţată, plângăcioa- să şi insipidă să-i stea în cale, se hotărî Nikki. Francesca Kirwan va primi o vizită de la ea în viitorul foarte apropiat şi îi va spune în termeni vehemenţi să se dea la o parte şi să iasă o dată din viaţa ei şi a lui Mark. Nu se mai poate aşa, ajunge!, concluzionă Nikki, dând pe gât ce mai rămăsese din paharul cu vin.

20

— Of, la naiba! E iarăşi perioada aia din an? Mark aruncă invitaţia aurită pe birou şi făcu o grimasă.
— De la cine este? se interesă Nikki în timp ce îşi bea cafeaua şi completa un rebus din revista Crossaire. Ea şi Mark plecaseră împreună la bancă şi acum luau o cafea mică, înainte de a începe ziua de muncă.
— E de la Karen Marshall. E gala ei anuală în beneficiul Cercetărilor în lupta cu cancerul. Acum vreo doi ani, am aranjat ca banca să ofere o donaţie anuală, astfel încât să fim mereu oaspeţi de onoare.
— Noi? îşi arcui Nikki sprâncenele.
— Eu şi Francesca.
— Şi este inclusă şi ea în invitaţie anul acesta?
— Nu. Spune Mark Kirwan şi un însoţitor.
— Bine, atunci vin eu cu tine, spuse brusc Nikki.
— Mă gândeam să nu mă duc de data asta. Poate că ar trebui să mă interesez dacă vine şi Francesca. Ar fi cam ciudat, afirmă el ezitant.
Nikki zâmbi dulceag.
— Eu nu mă voi simţi deloc ciudat, Mark.
— Ăăă... ei bine, de fapt mă referem la Francesca, se încruntă el. O să fie o grămadă de persoane acolo care ne cunosc pe amândoi.

— Şi? ridică puţin tonul Nikki.

— Haide, acuma şi tu, Nikki, nu mai fi aşa, începu Mark să se apere.

— Să nu fiu cum? M-am săturat de porcăriile astea. Ori suntem un cuplu, ori nu suntem. N-o să mă arunci la spate de câte ori îţi convine ţie. Locuim împreună. Sunt partenera ta de viaţă şi dacă nu poţi face faţă, mai bine ne despărţim, explodă Nikki.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să vorbeşti mai încet? Ne-ar putea auzi cineva, o muştrului Mark cu vocea scăzută, arătând spre uşa ce dădea în biroul secretarei lui.

— Ce-mi pasă mie că ne-aude cineva sau nu? M-am săturat, Mark. M-am săturat să fiu a doua vioară, m-ai înţeles? Vocea lui Nikki se ridică strident în aer. Trăim împreună de şase luni. Nu voi sta ascunsă şi nu voi fi ignorată doar pentru că fosta ta soţie nu renunţă la trecut şi nu îşi continuă viaţa. Asta-i problema ei, nu a mea. OK? Il străpunse cu privirea, cu faţa încordată şi agresiv îndreptată spre a lui, cu ochii negri de furie.

— OK, OK, calmează-te. O să mergem la afurisita asta de recepţie împreună, spuse Mark agitat.

— Foarte bine! se răsti Nikki şi plecă val-vârtej din birou, în timp ce el o privea plin de uimire.

Era pentru prima dată când o vedea pe Nikki ieşindu-şi din pepeni. De obicei, nu era deloc temperamentală. Asta-i mai trebuia lui acuma, să îl bată la cap. Era un adevărat coşmar să fie prins la mijloc, între sensibilităţile a două femei. El doar încercase să procedeze corect. Afurisita de Karen Marshall cu acţiunea ei caritabilă, cu tot!. Trebuia să tacă naibii din gură, să îşi fi cerut scuze că nu poate ajunge şi Nikki n-ar mai fi ştiut nimic.

*

Nikki mărşălui pe coridorul îmbrăcat de covoare, pentru a lua liftul spre biroul ei, cu două etaje mai jos. Era înfuriată la culme. Mark încă o situa pe Francesca pe primul loc, înaintea ei. Fusese şi ea la fel de surprinsă de modul în care reacţionase, dar se abţinuse prea mult timp, luni întregi de nemulţumire, pentru că era pe locul doi, şi astăzi explodase. Nu-i venea să creadă că îi sugerase lui Mark să se despartă. Dacă era de acord? Se cutremură numai gândindu-se la asta. Păşi în liftul gol şi apăsă butonul de coborâre. Era satisfăcută că el dăduse înapoi în faţa ei atât de rapid, dar era o problemă care nu ar fi trebuit să apară atât de devreme în cadrul relaţiei lor. Trebuia cumva să scape de ghimpele ăsta în coastă, care era Francesca Kirwan. Poate recepţia va fi tocmai locul potrivit pentru o scurtă discuţie, reflectă Nikki intrând în încăpere şi aruncându-şi geanta elegantă pe biroul din lemn de trandafir.

Până aici! Venise momentul să o înveţe minte pe ma- dam Francesca, o dată pentru totdeauna.

— Alo? Francesca pare destul de bine dispusă, se gândi Mark uşurat, când îi auzi vocea la telefon.

— Bună, Francesca, eu sunt, spuse el pe un ton cât se poate de normal.

— Da?

I se opri inima în piept în faţa răspunsului rece. Oare n-avea să-l ierte niciodată? Mark continuă pe un ton cât de cât vesel.

— Mă întrebam dacă ai de gând să mergi la evenimentul ăsta caritabil, organizat de Karen Marshall? Voiam, de fapt, să îţi spun că eu o să merg însoţit de Nikki.

— Mark, chiar nu e cazul să îmi telefonezi şi să mă pui la curent cu agenda voastră socială. Mi-e absolut indiferent, poţi să fii sigur.

Mark simţi puternic dispreţul din vocea soţiei sale, ceea ce-l enervă la culme. Doar făcea tot posibilul să dispară tensiunea asta dintre ei, ce Dumnezeu!

— Uite ce, aşa mi s-a părut mie politicos, să îţi spun că eu şi Nikki mergem împreună, asta e tot, Francesca. Nu voiam să te pun într-o situaţie jenantă.

— Mark, stai fără griji, nu voi fi nici un pic jenată să te întâlnesc în public, la braţ cu noua ta femeie, dacă la asta te referi. De ce să fiu tocmai eu jenată? adăugă ea înţepată. Crede-mă, ce faci tu de-acum înainte cu viaţa ta şi cu cine nu mai reprezintă un punct de interes pentru mine. Altceva?

— Nu, nimic în particular, oftă Mark. Ce face Owen? Când pleacă?

— E bine. Şi o să plece în curând, îl informă cât mai pe scurt Francesca.

Mark se întreba de ce naiba se mai chinuia. Dar încercă din nou.

— Ai de gând să vii la petrecerea lui Karen?

— Asta nu te priveşte. La revedere, zise ea tăios şi închise.

Mark rămase cu ochii holbaţi la telefon şi dădu din cap. Francesca nu demonstra nici o fărâmă de iertare de când se despărţiseră. Dimpotrivă, era chiar mai înverşunată şi îl condamna tot mai mult. Nikki avea dreptate: erau un cuplu acum şi, dacă Francescăi nu-i convenea, să-i fie de bine. Deschise dosarul Bergmann de pe birou, trebuia să se ocupe de treburi în continuare. De curând, unul din colegii lui fusese dat deoparte pentru a fi înlocuit de un

nou şmecher energic şi întreprinzător; Mark era convins că lui nu i se putea întâmpla aşa ceva. Apăsă butonul intercomului. Rona, secretara lui, era o persoană tânără şi vioaie, până în 23 de ani, pe lângă care el se simţea atât de bătrân.

Ea răspunse imediat, înflăcărată şi cu accentul specific cartierului Dart.

— Deaaa, Mark?

Lui nu-i plăcea deloc cadenţa asta inconfundabilă a cartierului de sud, în plină modă astăzi.

— Rhona, te rog, adu-mi şi mie o cafea. Şi nu am găsit Financial Times pe biroul meu azi dimineaţă. E a doua oară săptămâna asta, te rog, ai grijă să nu se mai întâmple, o mustră el aspru.

— Dar se terminaseră toate, spuse Rhona pe un ton plângăreţ.

— Ei bine, pe viitor, asigură-te că ajungi la timp ca să îmi cumperi un exemplar, replică Mark şi închise.

Cât de mult îi simţea lipsa lui Jenny. Ea îi punea tot timpul la dispoziţie cafeaua fierbinte şi ziarele, îi cunoştea toate toanele şi dispoziţiile sufleteşti la fel de bine ca Francesca. Plus că era extrem de pricepută şi nu-i scăpa nimic. Biata Rhona, de-abia se putea acomoda, deşi era şi ea destul de iute, trebuia să recunoască. Poate că fusese prea dur, nu era drept să îşi verse nervii provocaţi de Nikki şi Francesca pe sărmana lui secretară.

— îmi pare rău că m-am răstit, se scuză el când Rhona sosi cu o ceaşcă de cafea, cinci minute mai târziu. Mă cam doare capul, minţi el.

— E în regulă. Dar vă pot aduce o pastilă de Panadol. Dorinţa ei de a fi de ajutor îl făcu să se simtă şi mai prost pentru ieşirea de mai devreme.

— Nu, nu, mă descurc, îi spuse el grăbit. Fă-mi, te rog, legătura cu Anton Chagall în Paris. Şi o rezervare la avion pentru Bruxelles, marţea viitoare. Îi zâmbi şi răsuflă uşurat când ea îi întoarse zâmbetul.

— Deaaa, Mark, mă ocup de asta imediat, spuse blând Rhona.

De ce naiba nu putea spune şi ea „da” în loc de „deaaa”? Il scotea din minţi, se gândi iritat, urmărind-o cum iese din birou. Femeile erau blestemul vieţii lui, se decise el, luând în primire, fără nici un chef, hârtiile pline de cifre din faţa lui.

Sună telefonul mobil şi i se urcă sângele la cap văzând afişat pe ecran numărul tatălui său. Gerald devenise aşa un ghimpe-n coastă în ultimul timp... Avusese o indigestie şi era convins că are infarct sau anghină pectorală. Mark fusese nevoit să se ducă până la el în miezul nopţii şi să îl transporte la Urgenţe. După o aşteptare de şase ore, bătrânului i se spusese că trebuie să slăbească şi fusese trimis acasă cu o reţetă de la propriul doctor.

De când se despărţise de Francesca, Mark îşi dăduse seama cât de dificil era tatăl său. Soţia lui dusese în spate această povară mult timp şi el o luase ca pe ceva normal, ca şi cum ar fi fost datoria ei, recunoscu în sinea sa Mark, având remuşcări. Nu răspunse, în schimb lăsă robotul să intre în funcţiune. Fără îndoială, Gerald îi lăsase vreun mesaj ţâfnos. Dar o să-l asculte mai târziu. Şi-aşa fusese o dimineaţă proastă; Gerald ar pune paie pe foc.

Francesca înghiţi greu în sec şi i se puse un gol în stomac când închise telefonul. Era roşie la faţă de furie. Se mustră pe sine în faţa oglinzii de pe hol. „Ce tupeu pe el!” se înfurie ea. „Nemernic arogant şi infatuat!” Dar ci

ne se credea Mark Kirwan, cum îşi permitea el să o sune şi să-i spună că-şi duce fâţa la recepţia anuală dată de Karen Marshall? De ce continua să creadă că ei îi pasă în vreun fel? Credea că ea o să stea acasă şi o să plângă după el? întotdeauna fusese foarte orgolios şi înfumurat, iar gestul lui o dovedea întreit.

Se gândi atunci că ea nu primise încă nici o invitaţie la petrecere. Mai mult ca sigur, Karen îi trimisese invitaţia lui Mark şi lui Nikki şi pe ea o lăsase baltă. O podidiră lacrimile, profund rănită. Karen Marshall fusese una din puţinele persoane care o contactaseră după ce s-a dus vestea despărţirii lor, oferindu-i sprijin moral şi spunân- du-i cuvinte de încurajare. Dar probabil că donaţia primită din partea băncii Eurobank Irl. era mai importantă decât prietenia. Francesca se simţi din nou înşelată. O cunoştea pe Karen de cinci ani de zile şi o ajutase deseori la asemenea acţiuni de caritate. Ea şi Mark se învârteau în acelaşi cerc social ca şi Karen şi soţul acesteia, Dennis, un client al Eurobank. Ocazional, se duceau împreună la teatru şi la operă. Nu erau prieteni la cataramă, admise Francesca amărâtă, dar se aştepta la mai mult din partea acestei amice.

Francesca se duse în bucătărie, aprinse filtrul de cafea şi rămase în picioare, privind pe fereastră. Bujorii de lângă casă erau în plină floare. Mark îi cumpărase de Ziua îndrăgostiţilor, cu doi ani în urmă şi ea fusese super încântată. Bobocii bogaţi, roz şi roşii erau enormi, deschizându-se larg către soare. îi venea să se ducă afară, să rupă fiecare fir de bujor şi să-i strivească sub tălpi, pe pământ. îl detesta pe Mark şi tot ceea ce-i amintea de el.

Tocmai când începea şi ea să se adapteze noii situaţii,

când reuşise să se pună puţin pe picioare după despărţire, venea Mark şi îi făcea o chestie din asta prostească. Dar, de fapt, mereu proceda aşa. Îi venea greu să se gândească la el şi la acea femeie legănându-se ca o lebădă printre invitaţii lui Karen, în timp ce ea era ştearsă din scenariu, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Cum se face că Mark are o viaţă atât de minunată, iar ea se îneacă în nefericire? Unde era dreptatea? îşi prepară o ceaşcă de cafea şi unse cu unt câteva felii groase de pâine prăjită, după care le mâncă cu gem de afine. O oră mai târziu parca în gara Clontarf şi alerga să îşi cumpere bilet, te- mându-se că va sosi un tren în staţie înainte să urce ea scările, pe platformă. Nu ar fi trebuit să se îngrijoreze, căci pe monitor se afişase deja că următorul tren nu sosea decât peste opt minute, aşa că se aşează pe o bancă de metal vopsită în verde şi se întoarse cu faţa către soare. Era o zi călduţă şi plăcută. îi părea rău că se îmbrăcase în costumul ei negru, cu pantaloni. Se gândi să îşi dea jos jacheta, dar bluza de dedesubt nu avea mâneci şi nici nu-i acoperea fundul atât cât ar fi vrut ea. Era destul de conştientă de kilogramele acumulate şi nu dorea să şi le etaleze.

Urma să se întâlnească cu Owen în oraş, ca să ia prânzul împreună, şi voia să cumpere nişte cadouri pe care să i le ducă lui Jonathan în America. Se încruntă, gân- dindu-se la ce o întrebase Mark despre Owen. Fiul ei se împotrivise tuturor încercărilor ei de a-l face să ignore ceea ce se întâmplă cu părinţii lui şi să depună eforturi pentru a se împăca cu tatăl său.

— Mamă, pur şi simplu nu mai vreau să am nimic de-a face cu el, aşa că las-o baltă, da? îi răspunsese Owen supărat ultima dată când ea deschisese discuţia şi ostili

tatea din vocea lui o uimise. Dacă ea era furioasă pe Mark, Owen era de două ori mai înverşunat.
— Fac eu cinste, mamă, hai să mergem la Little Caesar's, în Temple Bar, îi sugeră el când se întâlniră pe Tara Street.
— Cum spui tu. Francesca zâmbi, cu inima săltându-i de bucurie la vederea iubitului său fiu. Amintindu-şi de trădarea lui Karen, cel puţin cu Owen simţea că are un aliat de nădejde, pe umărul căruia se poate sprijini.
— Doamne, o să te coci aşa, mamă, remarcă el în timp ce mergeau de-a lungul debarcaderului. Dă-ţi jacheta jos.
— Nu pot, bolborosi ea.
— De ce? Owen se uită lung la ea, potrivindu-şi pasul larg şi săltăreţ cu al mamei sale.
— Pur şi simplu, nu pot.
Mark rămase consternat.
— Nu mai fii aşa de prostuţă, spuse el cu hotărâre. Cui îi pasă dacă ţi s-a mai lăsat şi ţie puţin fundul? Aşa se întâmplă când ajungi la vârsta ta, o tachină el.
— Măi, tu ai de gând să mai apuci anul viitor? îl mustră în glumă Francesca.
— De ce, mi-ai pus gând rău? Owen îi dădu ştrengăreşte un ghiont în braţ.
Francesca de-abia mai respira când ajunseră la restaurant. Era incredibil cât de mult îşi ieşise din formă. îşi propuse să ia taurul de coarne şi să facă ceva în privinţa asta. Poate să se înscrie la un club de fitness, se gândi lipsită de entuziasm, pe măsură ce răsfoia meniul şi alese, pentru început, o porţie frumoasă de ciuperci cu usturoi.
— Eşti sigură că o să te descurci singură, mami, după ce plec eu? spuse Owen după ce comandă.
— Nu-ţi mai face griji pentru mine, Owen. Sunt foarte bine. Sincer, îl asigură ea. Mi-a luat ceva timp ca să de

păşesc starea de şoc, dar acum îmi revin. Aş înnebuni cu adevărat dacă aş şti că nu pleci în America doar din cauza mea.

— Ştiu. Dar mă simt puţin egoist. Nu-mi place că o să rămâi singură cuc în casă. Owen se juca cu solniţa de pe masă.

— Aş putea să-mi iau o slujbă cu jumătate de normă sau să mă ocup de acţiuni de caritate în timpul dimineţii, de câteva ori pe săptămână, spuse Francesca vag. Sinceră să fiu, îmi place să-mi ocup timpul cu mărunţişuri de-ale mele.

— Da, să te învârteşti de colo până colo este de înţeles dacă ai optzeci de ani, mamă. Dar tu ai doar patruzeci, pentru numele lui Dumnezeu, izbucni el, cu o expresie plină de îngrijorare.

Francesca nu se putu abţine să râdă.

— îmi iau şi eu puţin timp doar pentru mine, Owen. E plăcut să poţi ieşi din rutină pentru o vreme. Viaţa alături de tatăl tău era uneori zăpăcitoare. Toată agitaţia provocată de obligaţiile sociale, toate călătoriile lui, să am grijă de îmbrăcămintea lui şi să-i împachetez lucrurile de fiecare dată când pleca în străinătate. Apoi, să am grijă de bunicul tău – şi ştii ce sarcină grea era – ca să nu mai vorbesc de echipamentul tău jegos de fotbal, pe care trebuie să-l spăl cu regularitate, îl dojeni ea prefăcută. Acum aş avea timp să mă ocup şi de mine. Mi-ar plăcea să învăţ să mă cunosc mai bine. Asta mă preocupă momentan.

— Oho! Presupun că n-am văzut lucrurile din perspectiva asta până acum. Vreau doar să fii fericită, mamă. Ştiu că plângi noaptea. Te-am auzit.

— Iubirea mea, nu neg că am şi zile îngrozitoare. Une

ori mă simt foarte singură. Mi-e dor de ceea ce eu şi tatăl tău am avut împreună. Dar asta-i viaţa, din păcate, şi trebuie să merg mai departe.

— Ai putea lua un chiriaş, sugeră Owen zglobiu. E criză mare de spaţii locuibile pe piaţa imobiliară.

— Mersi, dar nu, Owen. îmi ţine Trixie companie. E mai mult decât îmi trebuie, chicoti Francesca. Desigur, aş putea oricând s-o iau pe urmele doamnei Robinson şi să seduc un bărbat mai tânăr.

— Cine este doamna Robinson? întrebă Owen. Nu te-am auzit niciodată vorbind despre ea.

— Prostuţule. N-ai văzut filmul Absolventul, cu Anne Bancroft şi Dustin Hoffman, despre o femeie în vârstă care seduce un bărbat mai tânăr?

— Ei, păi filmul ăsta e din epoca de piatră, cu mult, mult înainte de vremea mea. Oricum, tu nu eşti încă o femeie atât de în vârstă. Pot să gust şi eu o ciupercă din asta cu usturoi cât guşti tu o aripă de pui de la mine? Mâncarea sosise şi Owen de-abia aştepta să se înfrupte.

— Desigur, serveşte-te. Francesca îi puse la dispoziţie farfuria, dorindu-şi să-i fi putut spune fiului ei cât de mult o durea plecarea lui şi că el era dragostea şi sprijinul ei, cel care o ajutase să depăşească cele mai dificile momente din existenţa ei.

Când ajunse acasă spre sfârşitul după-amiezei, încărcată de cumpărături, Francesca era încălzită, transpirată şi obosită. Pe hol, o aştepta un teanc de scrisori, dar le lăsă acolo pe măsuţă şi alergă sus în dormitor ca să scape de îmbrăcăminte şi să facă un duş. De-abia mai târziu, lâncezind pe şezlongul de pe verandă, mângâiată de razele amurgului, răsfoi plicurile cu facturi şi se opri asupra unuia crem-gălbui, cu numele ei pe el.

Rămase îngrozită când citi rândurile frumos scrise de mână, prin care Karen Marshal o invita personal la seara de gală. Deci Karen nu o şterse de pe listă, în ciuda gândurilor deloc amabile pe care Francesca i le rezervase mai devreme. Şi se spunea în scrisoare, dacă Mark fusese invitat să vină însoţit de o altă persoană, şi ea era mai mult decât binevenită să aducă pe cineva.

Francesca oftă. Cât de mult şi-ar fi dorit să poată valsa la petrecerea lui Karen, cu o siluetă de invidiat, în braţele unui bărbat trăznet. Acum că fusese invitată, trebuia să îşi cumpere ceva nou de îmbrăcat. Nici una din rochiile ei elegante nu o mai cuprindea.

Ar putea să meargă împreună cu Millie, dar ar fi părut puţin patetic să o care după ea pe sora ei, când soţul se va afişa alături de o bombă cu silicoane, cu zece ani mai tânără decât el. Poate ar fi mai bine să nu se ducă, medită Francesca. Mai avea câteva zile la dispoziţie pentru a se decide, o să vadă până în week-end, se hotărî ea somnoroasă, căci ploapele i se închiseră şi căzu într-un somn plăcut.

21

— Pa, iubitule, ne vedem în Paris vineri seara. De-abia aştept. Nikki îşi încolăci braţele în jurul lui Mark şi îl sărută fierbinte. O să fie minunat, Mark. O să avem un week-end cu adevărat romantic, doar pentru noi doi. Il meritǎm.

— Da, îl meritǎm. Mark îşi strecură mâinile prin deschizătura halatului ei de satin şi îi simţi căldura plăcută a trupului. O să îmi fie dor de tine, îi şopti el. Cinci zile înseamnă mult timp.

— Ştiu, murmură Nikki mângâindu-l şi ea pe abdomen, aproape de şort.

— Ah, Nikki, n-avem timp de asta, mă aşteaptă taxiul. Mark se retrase şovăielnic.

— încă cinci minute nu mai contează. Şoferului oricum nu-i pasă, e plătit, spuse Nikki cu vocea înecată, pe măsură ce-i desfăcu fermoarul de la pantaloni şi mâna i se pierdu prin şliţ.

Mark gemu şi o strânse aproape de el, trăgându-i în jos chiloţeii de mătase. O ridică în braţe, sprijinind-o de perete şi se aruncă înăuntrul ei, înconjurat cu forţă de picioarele ei lungi şi suple.

— Ah, Mark, şopti ea prin mişcările ritmice, frenetice, eşti cel mai bun amant pe care l-am avut vreodată.

— Nikki, Nikki, mă omori tu pe mine, şopti el cu vocea răguşită, de-abia respirând în momentul orgasmului, încheind cu un suspin lung şi tremurător. Rămaseră îmbrăţişaţi, sărutându-se tandru.

— Trebuie să plec, chiar trebuie să plec sau pierd avionul, murmură Mark cu faţa înecată în părul ei.

— O să-mi fie dor de tine. O să mă suni în fiecare seară, da? Ca să ne putem vorbi murdar.

Mark râse.

— Eşti incorigibilă.

— Şi tu eşti groaznic de sexi, se miorlăi Nikki, îndrep- tându-i cravata pe măsură ce el îşi aranja costumul.

— Du-te înapoi în pat, mai ai vreo două ore până pleci la birou, spuse Mark aranjându-şi părul cu degetele şi îşi ridică valizele. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, îi confirmă Nikki.

Stând în taxiul ce se îndrepta către aeroport, se simţi înviorat. Senzualul rămas-bun oferit de Nikki îl făcuse să se simtă pregătit pentru orice. Să găseşti o femeie ca ea la vârsta lui era un adevărat bonus din partea sorţii şi avea de gând să facă tot posibilul ca s-o menţină fericită, îşi jură el. E adevărat, au avut de parcurs un drum dificil până aici, dar toate cuplurile păţesc aşa. Au fost nevoiţi să se adapteze convieţuirii în condiţii dificile şi se descurcaseră binişor. Dacă Francesca ar fi şi ea mai înţelegătoare şi Owen şi-ar mai tăia din lungul nasului, viaţa n-ar fi deloc rea, se gândi Mark, mult mai vesel decât fusese de multă vreme.

Aştepta cu nerăbdare călătoria sa la Bruxelles, trebuia să recunoască. Putea să se retragă în apartamentul lui după orele de muncă, să citească şi să urmărească un film, sau să se întâlnească cu prieteni vechi. Îi plăcea să aibă

timp doar pentru sine. Când începuse să aibă delegaţii, Francesca venea cu el la Bruxelles frecvent dar, pe măsură ce timpul trecea, ei îi era mai uşor să stea acasă cu băieţii şi lui Mark începuseră să-i placă aceste momente de libertate.

Cinci zile să îşi facă singur de cap şi apoi un week-end glorios, plin de mâncăruri fine, vinuri selecte şi dragoste pasională cu Nikki. La Paris. Mark se întinse şi căscă. Viaţa cu siguranţă se îmbunătăţea.

Nikki stătea întinsă pe pat, într-o stare de euforie. Simţea că relaţia cu Mark era, în fine, pe drumul cel bun. Fusese destul de tensionată din când în când şi avea uneori impresia că Mark regretă că se implicase. Erau momente când el se distanţa complet de ea şi devenea irascibil şi tăcut, lucru care o scotea din minţi. Era cel puţin stresantă şi extrem de obositoare încercarea ei de a-şi ascunde nemulţumirea faţă de întreaga situaţie. Nikki parcă era în pragul iadului şi doar un pas o mai oprea să cadă în abis. Scena cu petrecerea lui Karen Marshall constituise ultima picătură în pahar, dar de când ea îşi pierduse cumpătul, Mark nu mai ştia cum s-o împace şi să se poarte frumos cu ea: fusese ideea lui să petreacă week-end-ul la Paris, după ce se va întoarce el de la Bruxelles.

Când sugerase această mică excursie, Nikki fusese atât de fericită tot restul săptămânii, încât nu mai ştia pe ce lume trăieşte. Aşa mai da, se gândi ea visătoare. Aşa ar putea fi mereu dacă ar divorţa de Francesca şi ar renunţa, o dată pentru totdeauna, la trecut.

Nikki sări în pat. De ce nu? se întrebă singură. Era momentul perfect. De ce să mai aştepte petrecerea ca s-o

confrunte pe Francesca şi să stea cu frica în sân că o s-o surprindă Mark? El era plecat din ţară. Ar putea să îşi ia liber de la serviciu şi să se ducă la Francesca, să limpezească apele. Apoi ar putea să îşi vadă toţi trei liniştiţi de viaţa lor. Mark era mult prea moale pentru a rezolva problema asta. Îi permitea acelei femei să îl şantajeze emoţional şi nu era deloc corect. Uneori, lui Nikki îi părea într-adevăr rău pentru Mark. Era clar că el nu poate să facă nimic în privinţa soţiei sale. Ea trebuie să acţioneze. Se simţea plină de energie. Acum că hotărâse ce avea de făcut, era mai optimistă şi simţea că deţine controlul.

— Adu-mi un costum, insistă Francesca.

— Mamă, ce nevoie am eu de costum? Mă duc să lucrez într-un bar. Nu vreau să sperii clienţii, îi explică Owen cu răbdare. Mama sa îi împachetă grămada de lucruri în geamantan şi începu să-i îndese tricourile şi bluzele sport în pungi de plastic. Şi astea de ce le mai pui aşa?

— Nu se şifonează şi e mai uşor să le sortezi când o să despachetezi şi le pui în dulap. Acum adu costumul gri, nu ştii niciodată când ai nevoie de el, la vreo întâlnire sau la vreun interviu pentru o slujbă.

— Bine, atunci, cedă Owen cu o grimasă.

— Ştii ceva, de ce nu te duci în oraş să rezolvi ce mai ai tu de rezolvat pe acolo şi eu mă ocup singură aici de toate.

— Mamă, nu vreau să fiu încărcat pe drum, ai înţeles?

— Am înţeles, încuviinţă ea. Acum du-te şi lasă-mă să mă desfăşor. îmi stai în cale şi nu-mi pot face treaba ca lumea. îi zâmbi prefăcută. Apropo, adăugă ea calmă, când am vorbit deunăzi cu tatăl tău, m-a întrebat de tine. Poate că ar fi bine să-i dai un telefon înainte să pleci.

— Las-o baltă.

— E tatăl tău, dragule.

— Din nefericire, spuse Owen îmbufnat. Am plecat. Ne vedem mai târziu. Vrei ceva din oraş?

— Nu uita să cumperi două cutii de Tayto pentru Jonathan.

— Mi-a trimis prin e-mail lista cu dorinţe. Ciocolată Lion, cereale Crunchy, cartofi prăjiţi şi brânză Dubliner. O să fiu un mic butic ambulant, se strâmbă Owen în timp ce se pieptănă, apoi îşi luă portofelul şi mobilul de pe dulap. Pa, mamă. O prinse iute, o îmbrăţişă larg şi o ridică în braţe, învârtind-o prin aer. Te iubesc, spuse el exuberant, sărutând-o pe obraz înainte de a o lăsa jos.

— Şi eu te iubesc, acum, dă-i bice!

Francesca se luptă din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Owen trebuia să plece a doua zi în America şi ea era mai înfricoşată decât şi-ar fi imaginat. Il auzi cum coboară scările şi doar după ce el închise uşa de la intrare, se cufundă în pat şi îşi acoperi faţa cu mâinile ude acum de lacrimi. Ce o să se facă fără el? Casa va fi atât de pustie. Fusese destul de greu când Jonathan plecase în America, îi dusese dorul luni de zile şi se simţea atât de pustiită de fiecare dată când se ducea în camera lui, încât nu îşi putea reveni. Dar cel puţin îi avea pe Mark şi pe Owen aproape, consolând-o. Acum, când Mark plecase definitiv, iar Owen lipsea pe timpul verii, se simţea complet părăsită. Viaţa ei se schimbase radical în ultimele luni. Ca şi cum cineva îi tăiase picioarele şi tot ceea ce putea întrevedea în viitor era o existenţă inutilă şi singuratică.

Francesca tremură, cuprinsă de teamă. Nu mai avea nici un scop în viaţă. Ce avea să se aleagă de ea?

Epuizată de plâns, se ridică şi continuă să împacheteze lucrurile lui Owen. Tocmai era pe terminate şi se gândea dacă să bea o ceaşcă de cafea sau să facă un duş mai înainte, când auzi soneria de la intrare. Se uită la ceasul de mână: zece şi jumătate, trebuie să fie poştaşul. Poate că a sosit vreun pachet de la clubul de carte, comandase mai multe titluri. îşi plimbă degetele prin păr şi îşi strânse cordonul halatului de casă, după care coborî grăbită să deschidă uşa.

— Bună. Ea zâmbi, aşteptându-se să vadă faţa prietenoasă a poştaşului local. Dar zâmbetul îi îngheţă când o recunoscu pe tânăra femeie extrem de elegantă şi cu privirea de oţel, stând în pragul uşii.

— Pot să intru? o întrebă Nikki Langan. Trebuie să vorbim.

22

Francesca rămase cu ochii holbaţi la Nikki, nevenin- du-i să creadă. Era ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă în pragul uşii sale. I se făcu deodată frică.

— E totul în regulă cu Mark? întrebă ea ridicând tonul, imaginându-şi că singurul motiv pentru care ticăloasa ar veni la uşa ei ar fi s-o anunţe că s-a întâmplat ceva cu soţul ei.

— Mark e foarte bine, spuse Nikki cu răceală. De fapt, nu foarte bine. De aceea aş dori să vorbesc cu tine. Cred că ar fi bine să intrăm, dacă nu te deranjează. Nu-mi face o plăcere deosebită să am o discuţie în pragul uşii.

Siguranţa de sine a lui Nikki o zăpăci atât de mult pe Francesca încât ea se găsi păşind înapoi ascultătoare, fă- cându-i loc femeii mai tinere să intre. îşi surprinse imaginea în oglinda de pe hol şi înjură încet, enervată că, din punct de vedere al aspectului fizic şi al îmbrăcămintei, nu era momentul ideal pentru o astfel de vizită. Părul îi cădea în toate părţile şi era nepieptănat, comparativ cu perfecta coafură a celeilalte femei. Obrajii îi erau umflaţi şi uzi de la toate lacrimile vărsate, iar ochii înroşiţi. Arăta dezastruos. în mod normal, la ora asta a dimineţii, era deja îmbrăcată şi aranjată, machiată. Şi, ghinionul dra

cului, Miss Perfecţiune soseşte chiar în dimineaţa în care ea nu îşi vede capul de treabă.

Ea purta un superb costum sobru, de culoarea mandarinei, care i se potrivea de minune cu tenul. Machiajul era impecabil şi foarte profesionist aplicat, trebui să recunoască Francesca. Geanta subţire, neagră reprezenta un accesoriu elegant, dar şi practic. Arăta ca una din acele avocate strălucitoare din Ally McBeal, se gândi invidioasă Francesca, întrebându-se ce Dumnezeu văzuse o tipă atât de trăsnet la soţul ei, când, cu siguranţă, ar fi putut avea orice bărbat şi-ar fi dorit pe lumea asta.

— Ce i s-a întâmplat lui Mark? întrebă ea cu agresivitate.

— Vrea divorţul, dar nu poate să ţi-l ceară pentru că i-e teamă că o să înnebuneşti de durere, în principiu, o informă Nikki cu însufleţire.

— Poftim? Francesca era uluită. Mark nu menţionase niciodată nimic despre divorţ când discutaseră aranjamentul financiar.

— Mark vrea să divorţeze, dar luând în considerare cât de dependentă te-ai dovedit tu a fi de el, îi vine foarte greu să îţi ceară acest lucru. Nikki o măsură pe Francesca din cap până în picioare, plină de dispreţ.

— Dar ţie nu îţi vine greu? o întrebă Francesca printre dinţi, clocotind de mânie în faţa neobrăzării acestei femei.

— Nu, desigur că nu, declară Nikki. La urma urmei, trebuie să ştii cât de incorectă eşti faţă de Mark, locuieşti în această casă enormă de una singură – acum că ambii tăi băieţi au plecat – şi stai pe o adevărată comoară. Primeşti în fiecare lună o generoasă sumă pentru întreţinere, dar nu faci nimic ca s-o meriţi. Eşi ca un parazit. Chiar n-ai nici un dram de mândrie? Nu eşti capabilă să stai pe propriile picioare? Uită-te la tine, spuse ea batjo

coritor. Nici măcar nu te-ai îmbrăcat. Mark era în picioare la ora 5 dimineaţa ca să plece la Bruxelles, unde munceşte ca un câine ca tu să poţi fi întreţinută în luxul cu care te-ai obişnuit. Ar trebui să-ţi fie ruşine! Vocea lui Nikki începu să tremure. Francesca, aprinsă cum era, putea observa că musafirul ei nepoftit nu era atât de calm pe cât ar fi vrut să pară. Nu poţi continua să trăieşti pe gratis la nesf...

— Aşteaptă o clipă, o întrerupse Francesca, hotărâtă să nu mai accepte nici o jignire.

— Nu, tu ascultă-mă pe mine, insistă supărată Nikki. De ce trebuie Mark să te poarte în spate? Nu eşti o neajutorată. Nu eşti invalidă sau handicapată în vreun fel. Nu crezi că e timpul să-ţi trăieşti viaţa ta şi să încetezi să storci...

— Ai terminat? o opri cu răceală Francesca, abţinân- du-se cu mare dificultate să nu-i trosnească lui Nikki o palmă peste faţă.

— Nu, nu am ...

— Ei bine, eu te-am ascultat destul, izbucni Francesca. Cum îndrăzneşti tu să vii în casa mea şi să-mi ceri socoteală mie pentru modul meu de viaţă? Nu eu am distrus căsnicia altei femei.

— Pardon! Nikki îi aruncă o privire nimicitoare. Nu eu ţi-am distrus căsnicia. Tu singură ai făcut asta. Dacă nu aveaţi probleme, Mark nu ar fi plecat să caute în altă parte ceea ce obţine de la mine.

— Ieşi afară din casa mea, târfă neobrăzată, rosti cu tunete şi fulgere în glas Francesca, îndreptându-se semeaţă spre uşa de la intrare şi deschizând-o larg. Sub nici o formă nu voi divorţa de Mark şi acum a scăzut şi mai mult în ochii mei, dacă aşa ceva mai e posibil – vocea i se

umplu de dispreţ – pentru că nu a avut curajul să vină şi să-mi ceară el personal divorţul. Ştii ceva? Vă meritaţi unul pe altul. Sunteţi amândoi la acelaşi nivel inferior.

— Dar stai puţin...

— Afară! Acum! Tonul Francescăi împiedică orice alt comentariu şi Nikki începu să tremure în faţa ferocităţii răsărite în ochii cenuşii ai adversarei ei. Ieşi afară! Fran- cesca o apucă brusc pe Nikki de braţ şi o împinse cu brutalitate peste prag. Şi să nu te mai prind niciodată că ciocăni la uşa mea!

Nikki se albi văzând că este fizic dată afară, rămânând cu gura căscată când uşa de la intrare îi fu hotărâtor trântită în nas.

Francesca simţi cum îi creşte nivelul adrenalinei din sânge. Pentru prima dată de când aflase de aventura lui Mark, deţinea controlul. Deci voia divorţul? Putea să fluiere în cazul ăsta. El şi fotomodelul o să se căsătorească doar când o muri ea. Nu o să cedeze nicicând. Asta era casa ei şi aici avea să stea până la sfârşitul zilelor, îşi jură ridicând telefonul şi formând numărul de mobil al lui Mark. Pe jumătate se aştepta să fie închis, ca de multe alte ori când el pleca la întâlniri de afaceri, dar, spre imensa ei satisfacţie, Mark răspunse, puţin surprins să afle cine îl căuta.

— Ascultă, domnule, îl abordă arţăgoasă, nelăsându-l să o salute. Să-i spui curvuliţei tale să nu o mai prind niciodată la uşa mea. Dacă vrei să divorţezi, mă anunţi personal, nemernic laş şi dezgustător. Dar îţi spun de pe acum că nu o să obţii nici un divorţ de la mine, aşa că du-te dracului. Francesca trânti telefonul şi urcă mărşăluind scările spre dormitor. Când telefonul sună peste câteva minute, ea îl ignoră. Nu mai era la dispoziţia lui. Şi toc

mai o lămurise pe Miss Nikki Langan că nu poate să se pună cu ea. Târfa nu va mai face încă o dată greşeala să o trateze ca pe un nimeni.

înviorată, se dezbrăcă de pijama, le lăsă pe podea şi intră sub duş, unde stătu ceva vreme sub jetul plăcut de apă caldă, masându-se cu buretele de rafie.

După ce o să se îmbrăce, îşi propuse să se ducă la coafor, să se tundă. Petrecerea lui Karen Marshall era săptămâna viitoare şi părul i se aranja totdeauna mai bine la o săptămână după ce se tundea. După aceea, se va duce într-o mică plimbare de-a lungul falezei din Clontarf. Avea nevoie cu disperare de mişcare, căci obosea îngrozitor doar după cinci minute de efort. Apoi va cumpăra o grămadă de legume şi va pregăti o cratiţă imensă de supă vegetală, cu care o să se hrănească vreo două zile de acum înainte, pentru că oricum nu mai trebuia să-i gătească lui Owen. Chiar dacă slăbea doar trei kilograme şi tot era bine, se hotărî ea. Avea de gând să arate cât mai bine la gală. Nesimţita de Langan îi adăugase o piatră pe suflet. Francesca era doamna Mark Kirwan şi ăsta era un nume pe care javra nu o să-l poarte în vecii vecilor.

Fredonând, Francesca se unse cu gelul de duş de fructe şi se clăbuci până când se afundă într-o spumă plăcută pe tot corpul. Inhală aroma proaspătă. Părea ciudat după o astfel de întâlnire neplăcută, se simţea chiar mai plină de viaţă, mai vioaie şi mai hotărâtă de când începuse toată saga asta supărătoare. Poate vizita neaşteptată a lui Nikki Langan îi făcuse, fără intenţie, un mare serviciu. Era timpul să nu îşi mai piardă vremea cu flecuşteţe şi să îşi continue viaţa, îşi spuse Francesca stând aşa, sub apă, şi se limpezi.

Nikki se simţea neobişnuit de agitată în timp ce se îndrepta cu maşina spre oraş. Vizita la Francesca nu se desfăşurase exact cum o planificase ea. Se aşteptase la o discuţie scurtă, concisă, ca între femei; în schimb, fusese jignită şi fizic împinsă afară din casă, practic abuzată. Ar putea s-o dea în judecată, se gândi supărată. Era clar că Francesca nu avea nici o intenţie să intre într-un divorţ urât. Şi de ce ar face-o? Nikki se tot frământa întristată, pe măsură ce alerga cu 70 la oră pe bulevardul Dublin (n-avea nici un chef astăzi să ţină cont de limita de viteză). Francesca Kirwan ducea o viaţă de boieroaică. O doamnă întreţinută, obişnuită cu luxul, care pierde vremea prin casa ei imensă. De ce să se ducă să muncească când Mark, prostul, îi uşura într-atât existenţa? Chiar nu îşi dădea seama că e luat de fraier? De ce nu îl deranja situaţia asta? De ce se simţea atât de vinovat? Francesca nu este copilul lui, pentru numele lui Dumnezeu, este egala lui şi asta înseamnă să-ţi asumi aceeaşi parte din responsabilităţi, nu să renunţi, cum a făcut ea. Era extrem de frustrant. Nikki strâmbă din gură. Vacă bătrână şi demodată, îl îmbătrânise pe Mark înainte de vreme. Oare femeia asta nu voia să finalizeze cumva lucrurile, pe toţi dracii? Chiar nu îşi dorea să meargă mai departe? Nikki nu o putea înţelege. Ea personal nu îşi dorise niciodată să depindă financiar de un bărbat. Nu-şi imagina ceva mai rău de atâta.

Tatăl ei fusese un tiran autocratic, mama ei – umilă şi supusă, total dependentă de soţul ei pentru fiecare bănuţ. O scârbise pe Nikki să vadă cum mama ei suporta toate tâmpeniile făcute de tatăl ei. Putea la fel de bine să-i fie şi servitoare. Din momentul în care Nikki îşi găsise

prima slujbă pe perioada verii, într-un supermarket local, şi începuse să îşi câştige singură banii, se hotărâse să fie mereu independentă financiar. Lucrase cu jumătate de normă ca să îşi plătească facultatea şi studiase cu multă îndărătnicie. Muncise din greu pentru tot ceea ce realizase până acum şi avea un foarte dezvoltat simţ al valorii de sine. Va fi întotdeauna o femeie independentă financiar, indiferent dacă se va căsători sau nu, de asta era sigură sută la sută, se asigură ea înfierbântată, virând la stânga pe Alfie Byrne Road. Nu va ajunge nicicând o femeie întreţinută, ca Francesca Kirwan sau ca mama ei. Totuşi, asta nu însemna că nu îşi dorea să fie soţia lui Mark Kirwan. Doar că trebuia să adopte o nouă strategie. Dar care anume, nu ştia încă.

Mark se uită la aparatul de telefon complet stupefiat. Ce naiba îndrugase Francesca acolo? Ce era toată nebunia asta cu divorţul? El nu voia să divorţeze. Era destul de fericit să fie despărţit şi atâta tot. Formă din nou numărul soţiei sale, dar nu răspunse nimeni, înfuriindu-se dintr-o dată. Ştia că ea este acasă, dar că nu vrea să răspundă. Fusese destul de nepoliticos să îl numească nemernic laş. Nu era nevoie să-l jignească. Şi ce voia să spună cu târfa lui, care să nu mai bată la uşa ei? Vorbea despre Nikki? Cu siguranţă, Nikki nu se dusese la Francesca? Mark oftă. Nikki nu e atât de nesăbuită încât... sau este?

Se încruntă şi formă numărul de mobil al lui Nikki. Dar intră robotul.

— La naiba! murmură el. O apelă pe numărul fix. Nici un răspuns. Ce dracu' se întâmplă? Mai formă o dată şi ceru să i se facă legătura în biroul ei. Secretara îl informă

că Nikki îşi luase liber în acea dimineaţă. Lui nu-i spusese nimic de genul ăsta. Cu un puternic sentiment de nelinişte, Mark intră în întâlnirea cu partenerii de afaceri europeni cu toată vioiciunea de mai devreme dispărută şi cu gânduri negre, fiindu-i foarte greu să se concentreze.

23

— Cine naiba te-a pus să faci aşa ceva, Nikki? N-aveai ce căuta la Francesca. Pe toţi sfinţii, nu ţi-am spus că divorţul ar distruge-o? Mark urla în telefon în timp ce Nikki aştepta nerăbdătoare în trafic, pe East Wall Road, căci maşină după maşină se scurgea din portul Dublin, întâlnirea fusese amânată, aşa că el reuşise să-i dea un' scurt telefon.

— Uite ce e, acum nu pot vorbi, conduc, îi spuse Nikki înţepată, enervată la culme de ieşirea lui Mark. Totdeauna îi lua partea afurisitei sale de soţii. Dar cu ea cum rămâne, pentru numele lui Dumnezeu? Ea chiar nu conta deloc în triunghiul ăsta conjugal? Sună-mă diseară şi mai vorbim, îi reteză ea elanul şi închise de tot mobilul, în caz că Mark ar încerca din nou să dea de ea. Nu putea înţelege. Credea că va fi mulţumit că făcuse efortul de a soluţiona problema. La urma urmei, o făcuse pentru el. în schimb, se pare că procedase cum nu se poate mai prost ducându-se singură acasă la Francesca. îl nemulţumise complet pe Mark şi ăsta era ultimul lucru la care visa. Dar de ce nu voia el să facă pasul ăsta? Care era problema?

— La dracu'! La dracu'! înjură ea când luminile semaforului se înroşiră din nou, lăsând-o în aşteptare, bătând

nervos din degete pe volan. Erau momente când îi venea să se arunce în mare. Nu ştia Mark cât de norocos este că o are pe Nikki? Ce-ar face dacă ea l-ar da afară? Mai bine să fie atent cum se poartă dacă nu vrea să aibă surprize, se gândi înverşunată când semaforul trecu iar pe culoarea verde şi ea demară iute. Dar fu nevoită să se oprească din nou în faţa barierei ce proteja podul, pentru trecerea căruia trebuia să plătească o taxă. Nikki blestemă cu voce tare. Oare nimic nu-i va merge bine pe ziua de astăzi?

— îţi vine să crezi, Janet? Chiar a avut tupeul să apară la uşa mea şi să-mi ţină predici cum că aş fi un parazit. Apoi mi-a cerut să divorţez de Mark. I-am spus eu să se care în cuvinte nu tocmai prieteneşti, te asigur, îi povestea Francesca prietenei sale, Janet Dalton, în timp ce îşi savurau cafeaua, după ce se aranjaseră la păr. O întâlnise pe Janet la coafor şi, când aceasta îi sugeră să bea o cafea împreună, Francesca acceptă cu plăcere. O îndrăgea de Janet şi întotdeauna se bucura de discuţiile animate pe care le aveau împreună la clubul de carte.

— Doamne, mă enervasem atât de rău, mărturisi ea. Aş fi vrut să-i dau una peste faţă. Aproape că am şi făcu t-o.

— Ştiu, e teribil, nu-i aşa? Jane zâmbi puţin trist. Francesca se uită la ea surprinsă. Am trecut şi eu prin ceea ce treci tu acum. Ştiu exact ce simţi.

— Adevărat, Janet? Nu m-am gândit niciodată. Francesca era încremenită. Ce s-a întâmplat – sau nu poţi vorbi despre asta? adăugă ea, nedorind să calce anumite limite.

— Ah, s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Acum douăzeci de ani. Eu aveam douăzeci şi cinci de ani, copiii

erau foarte mici, în şcoala primară. Mi-am prins bărbatul cu cea mai bună prietenă a mea.

— Cea mai bună prietenă! Francesca făcu o mutră... Asta-i chiar josnic. Cel puţin, eu n-o cunosc pe ticăloasa asta. Şi ai rămas cu el?

— O, nu, nu puteam. Şi, în plus, Keith nu a mai vrut să stea, dorea să fie cu ea. Aşa că, mai mult sau mai puţin voit, am devenit un părinte singur. El ne-a sprijinit financiar, ne-a plătit facturile şi aşa mai departe, dar nu era niciodată acolo când pe copii îi durea burtica, când aveau lecţii de făcut, când au apărut problemele hormonale, anxietatea dinaintea examenelor. Ca să nu mai vorbesc de anii adolescenţei, când am fost nevoită să mă descurc singură cu toate problemele zilnice şi pentru asta l-am duşmănit şi l-am detestat. El a revenit la burlăcie, distrându-se de minune cu Una. îmi amintesc o anume zi de sâmbătă, era o zi toridă şi înăbuşitoare; l-am dus pe Peter la fotbal şi pe Oria am condus-o la antrenamentul ei de alergări, apoi am coborât în oraş ca să le cumpăr nişte manuale, când i-am văzut pe Keith şi Una plim- bându-se agale, mână în mână, pe bulevardul Kyle- more. Se duceau să ia micul dejun. Cei doi n-aveau nici o grijă pe lumea asta. Tocmai se întorseseră săptămâna anterioară dintr-un week-end prelungit în Kerry. Janet dădu din cap, amintirile copleşind-o. îţi spun sincer, Francesca, eram atât de înfuriată încât am aşteptat până s-au aşezat cu micul dejun în faţă şi apoi m-am dus repede şi am turnat un castron cu lapte peste amândoi. A fost o perioadă oribilă. Eram devastată de mânie şi dorinţă de răzbunare. Eram foarte nefericită.

— Sunt sigură. Groaznic, să fii lăsată singură, cu doi copii mici. Barem ai mei sunt mari acum, spuse plină de compasiune Francesca.

— Da, bine, pe termen lung, tot Keith a avut de pierdut. Copiii s-au obişnuit fără tatăl lor, aşa că acum s-au răcit mult faţă de el. Nu aş putea spune că mai are în prezent o relaţie cu ei. Şi nici pe departe n-am contribuit eu la situaţia asta. Am încercat să-mi ascund adevăratele sentimente faţă de Keith, ca să nu le influenţez copiilor părerea despre tatăl lor, dar în cele din urmă, copiii au crescut şi şi-au dat seama cine este cu adevărat tatăl lor: un bărbat superficial, egoist şi chiar patetic. Mi-a dat însă nişte lecţii de viaţă şi îi sunt foarte recunoscătoare. Janet zâmbi.

Francesca se uită la ea întrebătoare.

— îi eşti recunoscătoare?

Janet începu să râdă văzând mirarea prietenei ei.

— Crede-mă, Francesca, într-o bună zi ai putea şi tu să-mi spui acelaşi lucru despre tine.

— Nu prea cred, spuse Francesca caustic.

— Ei bine, să ştii că ai de făcut o alegere: poţi să laşi supărarea să te cotropească şi să te consideri mereu o victimă, sau poţi şă te întăreşti din asta şi să mergi mai departe. Dacă îmi pare rău de ceva e doar că mi-a luat zece ani buni de amărăciune şi suspine ca să-mi dau seama, cu ajutorul unui vindecător minunat, cât rău îmi făceam singură.

— într-adevăr? se îndoi Francesca.

— Sigur, uită-te la mine acum. O dată ce mi-am asumat responsabilitatea pentru propriile-mi sentimente şi am încetat să mai caut a cui e vina, mi-am luat viaţa în mâini şi parcă am scăpat de o imensă povară. Mi-era atât de teamă de viitor, încât mă încăpăţânam să cred că totul se învârteşte în jurul lui Keith şi că o să mor fără el. Atâta energie negativă... nu mă puteam desprinde. Du

pă mai multe şedinţe terapeutice cu Sam, m-am înscris la un curs de perfecţionare şi mi-am luat o slujbă ca secretară de avocat şi apoi am urmat şi un curs de calculatoare şi am avansat în domeniul tehnologiei informaţiei. Acum am două slujbe şi iau ce-i mai bun din fiecare. Am întâlnit o grămadă de oameni şi mi-am făcut prieteni atât de dragi şi chiar mă bucur de viaţă. O dată ce am lăsat trecutul în urmă, toate uşile mi s-au deschis.

— Dar nu-l urăşti pe Keith pentru ceea ce ţi-a făcut? o întrebă Francesca.

Janet răspunse dând din cap.

— Nu îl mai urăsc. Este foarte obositor să urăşti, îmi consuma toată energia. îmi amintesc când Sam mi-a spus foarte blând că, atâta vreme cât o să-i permit lui Keith să stea pe gratis în mintea mea, n-o să mai fie loc pentru nimic şi nimeni altcineva. Şi atunci mi-am spus: „E uşor de zis. Tu nu ai trecut prin ce am trecut eu. Ţie nu ţi s-a făcut o mare nedreptate.” Eram încă o victimă, înţelegi tu. Şi unii oameni se consideră victime tot restul vieţii lor şi nu reuşesc să meargă mai departe. Janet râse din nou, cu sughiţuri adânci. Eram foarte supărată pe Sam şi îmi jurasem că nu o să mă mai duc să-l ascult îndrugând toate prostiile alea, pe care nu voiam să le aud oricum. I-am spus că e un impostor, pentru că el nu avea cum să ştie cât de greu mi-era mie să trăiesc în viaţa reală, de zi cu zi, dar ceva m-a tras înapoi spre el; poate că, în adâncul inimii, ştiam că Sam are dreptate şi voiam să aflu mai multe. El mi-a schimbat viaţa. Nu peste noapte. M-am luptat mult cu furia şi imposibilitatea de a ierta dar, cre- de-mă, Francesca, în ziua în care am realizat că, pentru mine, Keith nu mai înseamnă nimic şi că deţin controlul, a fost o zi încununată de glorie. Ştiam că nimeni şi nimic

nu ar mai fi putut să mă rănească aşa cum o făcuse el, pentru că nu aveam să mai pierd niciodată controlul aşa cum mi se întâmplase cu soţul meu. A fost o lecţie puternică, Francesca, crede-mă. Ca prietenă care a trecut, la rândul ei, prin tot chinul ăsta, tare îmi doresc să te ajut, aşa cum şi eu am fost ajutată. De aceea îţi spun toate a- cestea şi sper să nu te superi pe mine. Cei doi nu merită toată energia ta.

Francesca îşi muşca buzele.

— Nu cred că aş putea să iert. Vreau ca Mark să sufere aşa cum sufăr şi eu. Nu suport să mă gândesc că el e fericit, în timp ce eu mă simt mizerabil. De ce tot el să iasă basma curată?

— Nimeni nu iese basma curată. într-un fel sau altul, fiecare faptă şi fiecare acţiune se plăteşte. Dacă te blochezi sufleteşte în ura faţă de Mark şi femeia aceea, nu vei mai fi capabilă şi de alte sentimente şi n-o să mai ai parte de lucruri noi şi bune în viaţă. Dacă vrei să mergi mai departe, trebuie să renunţi la ura asta şi să fii încredinţată că totul se întâmplă cu un motiv anume şi că tot răul e spre bine.

Francesca se încruntă.

— Dar nu vreau să las de la mine. Doar furia mă ajută să mă ţin la suprafaţă.

— înţeleg lucrul acesta – mai mult decât crezi, Francesca. Şi eu am purtat în suflet atâta furie pentru o perioadă lungă de timp. Dar o să îţi dai seama cât de extenuantă este doar când o să renunţi la ea. Janet desfăcu capacul paharului de cafea.

— Chiar crezi în chestia asta cu destinul, că totul e prescris şi are un motiv bine întemeiat? o interogă Francescă plină de îndoială.

— Cred cu adevărat că viaţa are cursul ei dinainte stabilit până într-un anumit punct, răspunse cu uşurinţă Janet, deşi n-aş fi fost la fel de convinsă acum zece ani. Când m-am dus prima oară la Sam, el mi-a sugerat ca, în fiecare zi, să-mi repet în minte un lucru şi aşa procedez şi în ziua de astăzi. E foarte simplu, de fapt. Rog Planul Divin să îmi aştearnă viaţa aşa cum trebuie şi, când lucrurile se petrec fără ca eu să le pot controla, mă gândesc că totul face parte din acest Plan Divin şi asta mă ajută. Dacă vrei, îţi pot da numărul de telefon al lui Sam şi ai putea stabili o întâlnire ca să staţi de vorbă, îndrăzni Janet să-i sugereze.

— OK, consimţi Francesca, gândindu-se în sinea ei că nu se vedea deloc mergând la un vindecător. Nu prea era interesată de chestii din astea, stil New Age. Iar dacă despărţirea de soţul ei făcea parte dintr-un anume Plan Divin, nu prea o impresiona.

Janet scrise numărul de telefon pe o hârtiuţă şi Francesca o îndesă în geantă, după care schimbară iute subiectul conversaţiei către Owen şi plecarea sa iminentă în Statele Unite.

— Ar trebui să mă duc acasă şi să-i pregătesc ceva de mâncare, diseară se întâlneşte cu prietenii în oraş, la un pahar. Cel puţin, stomacul să-i fie liniştit. Francesca se ridică de pe scaun. Mulţumesc pentru tot, Janet, mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu cineva care mă înţelege. N-am ştiut niciodată că şi tu ai trecut prin aşa ceva.

— Acum nu mai simt nevoia să vorbesc despre experienţa mea, decât dacă pot încerca să ajut pe altcineva să vadă că există totuşi o luminiţă la capătul tunelului. Şi crede-mă, Francesca, chiar este o luminiţă acolo, îţi promit, spuse ea cu multă sinceritate.

— Mersi, Janet, mi-ai fost de mare ajutor, sincer. Fran- cesca o îmbrăţişă cu căldură şi prietenie. Ne vedem la clubul de carte, am un nou roman al lui Madeleine Wickham, Cocktail-uri pentru trei. O să-ţi placă.

— Iar eu am cele mai noi cărţi ale lui Dermot Bolger şi Joseph O'Connor; amândouă sunt teribile, aşa că o să avem numai „bunătăţuri” săptămâna asta. îşi zâmbiră amical una alteia, Francesca fiind profund impresionată de prietenia demonstrată de Janet. Traversă strada şi se îndreptă spre parcare. Până una alta, astăzi fusese o zi bună. Cea mai bună de când ea şi Mark se despărţiseră. Poate după petrecerea lui Karen ar putea s-o lase mai moale, dar până atunci avea să facă şi pe dracu-n patru ca să arate cât mai bine şi să pretindă că o duce foarte bine, deoarece era foarte clar, în urma vizitei de dimineaţă, că era un ghimpe în coastă pentru Nikki Langan. Şi intenţiona să rămână un ghimpe pentru foarte mult timp, se gândi ea înverşunată, amintindu-şi tirada de insulte îndurată doar cu câteva ore înainte. N-avea s-o ierte niciodată pe mica ticăloasă pentru că o numise parazit. Janet poate că e o sfântă şi o persoană iertătoare, dar ea cu siguranţă nu este aşa.

Owen sosi acasă, unde era aşteptat de un adevărat festin: friptură de vită, cartofi copţi cu smântână, piure de pere, carote, broccoli şi bucăţele de rubarbă ca desert.

— Mamă, a fost super. O să duc lipsa mâncărurilor tale. Jonathan nu poate găti nici cartofi prăjiţi. Fiul ei o sărută gălăgios pe obraz.

Francesca râse.

— Sunt sigură că nu o să mori de foame, Owen. Restaurantele sunt renumite acolo. O să te simţi foarte bine.

— Eşti sigură că nu te deranjează plecarea mea?

— Sincer, Owen, nu. Aşa că nu-ţi mai face griji pentru mine. Mă descurc.
— Arăţi altfel astăzi. Pari mai vioaie. S-a întâmplat ceva? o întrebă el strângându-şi farfuriile de pe masă şi punându-le în chiuvetă.
— Păi, m-am coafat, spuse ea calm. Nu intenţiona să-i povestească despre vizita neaşteptată de dimineaţă.
— Da, îţi stă bine, mamă. Stilul ăsta te prinde.
— Haide, haide, cu linguşeala ajungi departe. Nu vrei să mergem la Millie ca să-ţi iei rămas bun? Francesca îi zâmbi, amintindu-şi din nou cât de mult o să îi ducă dorul.
— însăşi persoana pe care voiam s-o văd, spuse bucuroasă sora ei douăzeci de minute mai târziu, când cei doi îi bătură la uşă.
— O, ce-i asta? întrebă Francesca.
— Am luat bilete pentru o săptămână de vacanţă în Algarve. Aidan îşi ia liber o săptămână ca să aibă grijă de fete. Francesca, noi două o să luăm Portugalia cu asalt, râse Millie cu gura până la urechi.
Francesca o privi ameţită.
— Stai puţin, ce vrei să spui?
— Mergem într-o vacanţă, doar noi, fetele. De fapt, asta e ideea. Şi de-abia aştept. O meritătm, draga mea, aşa că pune în geamantan cel mai vesel colorate lucruri pe care le ai şi pregăteşte-te de distracţie; plecăm peste trei săptămâni.
— Vorbeşti serios? Francesca era parcă lovită de trăznet.
— Bineînţeles. Millie strâmbă din nas. Şi dacă Algarve nu e destul de select pentru tine, ghinion. E singurul loc unde am mai putut face rezervări atât de repde.
— Algarve e foarte bine, îmi place Portugalia. Doar că m-ai luat prin surprindere, spuse cu jumătate de voce Francesca.

— Bravo, Millie, o felicită Owen. E exact ce are nevoie mama.
— Exact! aprobă Millie. Îţi dau toate detaliile în câteva minute. Doar să aşez ibricul pe foc şi pe urmă punem ţara la cale.
Zece minute mai târziu, Francesca cerceta cu atenţie o broşură, simţindu-se cu douăzeci de ani mai tânără. Trecuseră ani de zile de când nu mai fusese într-o vacanţă cu sora ei.
— Oura Praia. Sună nemaipomenit şi garsoniera pare foarte drăguţă, cu aer condiţionat. Excelent.
— N-am putut închiria altceva decât o garsonieră, îşi ceru scuze Millie.
— Dar e foarte bine, Mii. O să fie distractiv. Ce te-a determinat să faci rezevarea?
— M-am gândit că ţi-ar prii şi ţie să mai schimbi aerul pentru o săptămână. Cu siguranţă, o să facă minuni şi în cazul meu, ca să mai scap de asta. Şi făcu semn spre grădina din spatele casei, unde copiii ei ţipau şi se hârjoneau fericiţi, în timp ce Owen îi alerga în toate părţile. Ştiu că nu este o vacanţă atât de scumpă cum eşti tu obişnuită, dar va fi ca pe vremuri.
— Cred că este extraordinar şi mulţumesc mult că te-ai gândit. Francesca sări în picioare şi îşi îmbrăţişă sora.
— Mă folosesc de tragedia ta ca să capăt şi eu o săptămână de vacanţă, să ştii, glumi Millie, aşa că nu ai de ce să-mi mulţumeşti.
— Nikki Langan a sosit azi la uşa mea, cerându-mi să divorţez de Mark, o informă Francesca.
Millie rămase cu gura căscată.
— Glumeşti!
— Nu.

— Şi?

— I-am spus să se care şi am dat-o pe uşă afară.

— Sper că i-ai tras un şut ca lumea în fundul ei slăbănog, ca s-o ţină minte.

— Ei bine, n-am mers chiar atât de departe, spuse Fran- cesca cu regret în suflet. Deşi aş fi avut chef când mi-a spus că sunt un parazit şi când m-a întrebat dacă nu am deloc mândrie şi dacă am de gând să-l usuc de bani pe Mark tot restul vieţii?

— Nu a îndrăznit aşa ceva! exclamă Millie. Jigodie obraznică. Cum te-ai abţinut, că doar ştiu cum reacţionezi când eşti călcată pe coadă?

— Cu mare dificultate, spuse Francesca pe un ton sec.

— Păcat, rosti zgomotos Millie. Poţi intimida foarte uşor pe cineva când îţi ieşi din sărite. Dar ce impertinentă totuşi! Şi cât de laş a fost Mark s-o trimită pe ea să-i rezolve treburile murdare.

— Sinceră să fiu, nu sunt sigură că el ştia. A fost foarte surprins când l-am înjurat de mama focului la telefon. Francesca ronţăia dintr-o ciocolată, uitând total de planurile ei de dietă.

— Interesant, declară Millie. Poate că el nu vrea divorţul pentru că asta ar însemna să facă un adevărat angajament faţă de Nikki, iar aceasta e disperată. Foooarte, foooarte interesant!

— O! Nu m-am gândit la asta până acum, recunoscu Francesca.

— Ei bine, mie aşa mi se pare, spuse cu fermitate Millie. Miss Găgăuţă nu e fericită pe deplin şi vrea să îşi pună pirostriile pe cap; şi atunci, ce se gândeşte, dacă el nu cere divorţul, îl cere ea. Pun pariu că Mark se dă de ceasul morţii în momentul ăsta. De ce naiba să vrea el divorţul

când acum se bucură de tot ce-i mai bun din ambele lumi: şi a căsniciei, şi a burlăciei? Francesca, când divorţul a fost introdus în această ţară, o grămadă de relaţii extra- conjugale s-au destrămat pentru că bărbaţii care nu voiau să scape de vechile legături nu mai aveau acum nici o scuză plauzibilă. Îi ştii pe Jill şi Kenny? S-au despărţit pentru că el nu voia să divorţeze de nevastă şi să se căsătorească cu Jill. Ea s-a săturat să fie pe planul doi şi l-a lăsat. Acum e cu alt bărbat, iar el e singur.

— Serios? Francesca era surprinsă de această mică bârfă. Nu ştiam.

— Răţuşcă mică, dacă tu i-ai spune lui Mark că vrei să divorţezi, el o să ajungă ca un şoarece prins în cursă, îţi garantez, replică Millie. Ar fi cel mai rău lucru din lume pe care i l-ai putea face deoarece, atunci el n-ar mai avea nici o scuză în faţa lui Miss Bătaie de Cap. Viaţa lui ar fi un adevărat iad\ conchise mulţumită Millie.

Francesca râse.

— Tu ridici afurisenia la rangul de mare artă, soră dragă.

— Să fii sigură de asta. Şi am perfectă dreptate. Dacă nu vrei să-l mai vezi niciodată târându-se din nou acasă şi dacă vrei să ai propria ta viaţă de acum înainte, divorţezi de nemernic, îl deposedezi de jumătate din tot ce are şi apoi te uiţi la el cum chiţăie, concluzionă Millie încrezătoare. Când Owen intră în cameră alături de verişorii lui mai mici, cele două surori încheiară discuţia.

în acea noapte, aşezându-se în pat mai devreme, Francesca recapitulă evenimentele petrecute de-a lungul zilei, amintindu-şi scena dureroasă dintre ea şi nesimţita de Nikki Langan. Deşi îi era foarte greu să recunoască, adevărul este că nu îi plăcea la nebunie să depindă financiar de Mark. Acum că nu mai erau un cuplu care să locu

iască sub acelaşi acoperiş, simţea nevoia să îşi câştige propria existenţă, să nu mai fie nevoită în fiecare lună să stea cu sufletul la gură până când îi soseau banii în cont. Dar nu se descurcase deloc cu prima ei slujbă, mai ales că fusese una atât de patetică. Ideea de a încerca să îşi găsească altă slujbă care să-i placă şi pe care s-o poată face bine era descurajantă. Făcu o grimasă. Nu şi-o putea imagina pe Nikki Langan depinzând financiar de nici un bărbat sau fiind intimidată de o slujbă oarecare. Reproşul acela, că ea n-ar avea pic de mândrie, îi atinsese un punct sensibil.

Poate că ar trebui să urmeze şi ea un curs de perfecţionare, ca Janet. Sau vreun curs de calculatoare. Părea singura soluţie. Dacă funcţionase în cazul lui Janet, ar putea funcţiona şi în cazul ei, se gândi ea puţin mai optimistă. O să se intereseze de aceste lucruri după ce se va întoarce din vacanţă. Cu siguranţă!

24

— Uite ce e, m-am gândit doar la tine, Mark. M-am gândit cât de mult munceşti şi cât de mult trebuie să plăteşti. Cu siguranţă, un divorţ ar fi mult mai profitabil şi soluţia cea mai uşoară pentru toată lumea, în cele din urmă. Nikki îşi spuse punctul de vedere cât mai logic posibil. Era şapte şi jumătate seara, avusese o zi obositoare şi făcea tot ce-i stătea în puteri să nu îşi piardă cumpătul. Mark telefonase plin de nervi. Nikki se gândi că era mai bine să rămână ea cea calmă. Dacă începeau scandalul pe subiectul divorţului, ar putea însemna sfârşitul relaţiei lor şi Nikki nu voia asta. în cazul în care totuşi s-ar întâmpla aşa ceva, ar fi pentru că ea vrea să termine, nu datorită pacostei de Francesca Kirwan.

— Apreciez intenţia ta, Nikki, dar nu a ajutat la nimic. Ar fi trebuit să vorbeşti cu mine mai întâi. Pe mine m-a sunat Francesca şi m-a făcut ca la uşa cortului şi, crede-mă, numai de asta nu duceam eu lipsă, spuse plictisit Mark. Uită de divorţ pentru moment, e prea devreme. îmi permit să-i dau bani acum, aşa că mai aşteaptă şi tu până se mai liniştesc apele. Noi ne simţim bine împreună aşa cum suntem. Şi te rog, promite-mi că nu o vei mai contacta niciodată pe Francesca. Este o femeie prea mândră, nu acceptă multe.

— Bine, Mark, dacă asta vrei tu, spuse Nikki cu răceală. Sunt convinsă că eşti obosit, te las. Mai vorbim mâine.

— Noapte bună, Nikki. îl auzi cum cască înainte de a pune receptorul în furcă. Dacă Francesca era aşa de dată naibii de mândră, cum se face că îl stoarce de bani pe Mark şi cum de el nu îşi dă seama că e luat de fraier? Era strigător la cer. Nikki se încruntă când luă telecomanda televizorului şi începu să navigheze canalele. îi simţea lipsa lui Mark. Ar fi fost plăcut să fie acum împreună, să bea un pahar şi să se alinte la pieptul lui. Se obişnuise cam mult cu viaţa asta de familie, se gândi ea speriată. Ar fi cazul să se trezească la realitate chiar acum. îşi luă agenda electronică şi căută numărul de telefon dorit. Dacă prietena ei, Ava, era liberă, ieşea cu ea într-un club chiar în seara asta, obosită sau nu. Nikki trebuia să îşi păstreze imaginea. Voia să-i poată spune lui Mark că se distrase în lipsa lui, ca să nu îşi creeze iluzii că ea o să stea ca o proastă să-l aştepte, sperând că, într-o bună zi, o să divorţeze de scorpia de.nevastă-sa.

Owen gemu când se ridică uşor din pat şi deschise ochii. Nu-i prea rău, se gândi el, plăcut surprins. Doar o zvâcnire surdă în tâmple. Avusese el mahmureli şi mai rele de atât. Dar nici nu sărise prea mult calul cu o seară înainte, nu când ştia că îl aşteaptă un drum aşa de lung cu avionul. După un duş şi un mic dejun frugal, o să fie ca nou. Se uită la ceasul de mână. Nouă şi jumătate: ar cam trebui să se grăbească.

— 'Neaţa. Francesca îl privi pe sub sprâncene, amuzată de modul în care Owen intra împiedicându-se în bucătărie. Ce vrei pentru ultimul tău mic dejun?

— Cred că o omletă cu şuncă ar fi grozavă şi după aceea, dau o fugă în oraş, nu mai mult de o oră.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Ce mai trebuie să cumperi? Credeam că ai rezolvat tot ce trebuie ieri.

— Ei, doar nimicuri. Oricum, am o grămadă de timp. Zborul e de-abia la ora patru.

— Mi-aş fi dorit să zbori direct cu Aer Lingus. Aş fi plătit eu călătoria, Owen, spuse Francesca în timp ce întindea feliile subţiri de şuncă în tigaie.

— Mamă, e mult mai ieftin să faci escală prin Heathrow şi să faci o noapte albă acolo. Şi pe lângă asta, ai nevoie de bani, iar banii lui nu-mi trebuie. Owen tăie o bucată groasă de pâine neagră şi o acoperi cu unt şi marmeladă. Mark se oferise să-i plătească biletul de avion lui Owen, dar fiul lui nici nu a vrut să audă, spre dezamăgirea tatălui său.

— Asta nu are nimic de-a face cu mine. Eu şi Owen nici n-am discutat aşa ceva, îi spusese calmă Francesca lui Mark când el îi sugerase planul său. Ştia că altercaţia dintre soţul şi fiul ei mai mic îl durea îngrozitor pe Mark, dar, din punctul ei de vedere, Mark trebuia să doarmă aşa cum îşi aşternuse.

— Mă gândeam să mă înscriu la un curs de calculatoare şi să încerc să-mi găsesc altă slujbă, spuse Francesca în timp ce adăugă ciuperci tăiate mărunt în untul sfârâind, alături de sare şi piper.

— Ar fi nemaipomenit pentru tine, mamă. Chiar aşa să faci. Asta înseamnă că nu o să ajungi să pierzi vremea de ici colo, înainte să îmbătrâneşti. El râse când Francesca îl atinse cu un şervet. îşi iubea mama, era cea mai bună din întreaga lume şi dacă ar putea pune mâna pe tatăl lui, l-ar căsăpi el bine. Nemernicul! se gândi el supărat. Au avut o viaţă familială bună până când el plecase după fuste. De ce naiba aruncase totul la gunoi pentru o femeie?

— De ce nu te duci tu să faci duş? Până atunci termin şi eu omleta, dacă te grăbeşti, îi sugeră Francesca adăugând în final roşiile.

— Bine, căzu el de acord. Acum nu mai era aşa de îngrijorat pentru mama lui. Ea părea mult mai veselă, mai optimistă şi era încântat că mama lui va pleca în vacanţă. Era timpul să se mai destindă şi ea puţin. Fluierând, intră sub duş. Lucrurile se îndreptau către mai bine.

Nikki încercă să nu ofteze când se aplecă să ia pixul pe care-l scăpase pe jos. Avea o mahmureală teribilă. Se întâlnise cu Ava în clubul Morrison şi dăduseră gata o sticlă de şampanie şi câteva cocktail-uri. Era trecut de ora cinci dimineaţa când se trântise în pat, iar acum ar fi vrut să se târască în patru labe acasă şi să stea sub duş o lună întreagă.

începu să se pieptene. îşi lăsă părul desfăcut astăzi, nu mai avea forţă să şi-l strângă. Se parfumă cu Oscar de la Renta pe la încheietura mâinilor şi îşi reîmprospătă rujul. Avea o întâlnire în cinci minute. Trebuia să se concentreze. Nu mai făcea faţă stilului petrecăreţ ca înainte, se gândi ea înciudată, dar Mark fusese tare surprins să afle cum îşi petrecuse noaptea în oraş. Telefonase acasă, dar nu-i răspunse nimeni. Nikki rămăsese peste noapte la Ava şi Mark nu a putut-o contacta decât a doua zi, la birou, căci telefonul mobil şi-l închisese de tot, intenţionat. Se simţea bine când îl ţinea aşa, pe jar. Un lucru era cert: de acum înainte, Mark Kirwan n-o să mai fie sigur de nimic în privinţa ei.

După douăzeci de minute, destul de ameţită, Nikki stătea şi îşi asculta colegul de la finanţe cum trece în revistă lista de cifre referitoare la ultima lor achiziţie. Era

destul de trist că a trebuit să recurgă la asemenea extreme pentru a-i menţine viu interesul iubitului ei. Nikki începea să creadă că el înseamnă mult mai mult pentru ea decât invers şi asta o îngrijora.

Lacrimile ţâşneau din ochii Francescăi când Owen se aplecă şi o mângâie pe Trixie pe burtică, înainte de a-şi pune bagajul în maşină. După ce burduşi bine portbagajul, îşi îmbrăţişă mama şi o strânse puternic la pieptul lui.

— Hai, mamă, nu mai plânge, mi-ai promis.

— Eşti un fiu minunat, spuse ea trăgându-şi nasul. Nici nu ai idee cât de mult m-ai ajutat. Aş fi fost pierdută fără tine.

— Dar nu sunt obligat să plec. Pot să mă angajez la Art Breen, nici o problemă, se îndârji el.

— Mişcă-ţi fundul în avionul ăla, băiete, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine, îl mustră Francesca, ştergându-şi ochii. Haide, dacă avem timp, după ce treci de check-in, bem o cafea împreună. Se sui în maşină şi porni motorul, hotărâtă să nu mai plângă. Nu era corect faţă de Owen.

Aeroportul era o nebunie, lume peste lume, iar coada la poarta de verificare pentru zborul lui Owen era dezarmantă.

— N-o să mai avem timp de cafeaua aceea, mamă, observă Owen nemulţumit. în ritmul ăsta, de-abia dacă voi avea timp să mă mai uit şi eu prin magazine. Vreau să cumpăr vreo două sticle de tărie pentru Jonathan.

— Nu te întrece cu băutura pe acolo, te rog, şi nu face pe grozavul cu substanţe ilegale sau mai ştiu eu ce, îl avertiză Francesca.

— Mamă, tu stai de vorbă cu un atlet desăvârşit. Nu mă interesează chestiile astea, spuse indignat Owen şi Fran-

cesca îşi ascunse un zâmbet. Deşi ea m-ar interesa destul de mult. Şi o atenţionă cu capul în direcţia unei tinere şi frumoase femei blonde, aflată spre capătul rândului. Mă întreb dacă aş putea obţine un loc lângă ea, în avion. Râse mânzeşte şi, dintr-o străfulgerare, Francesca îşi dădu seama cât de mult seamănă Owen cu tatăl lui, acum că înainta în vârstă.

— Cred că o să dau o raită pe la raionul de cărţi, spuse ea uşor. Ne vedem într-un minut. Dar, în loc să se îndrepte către standul firmei Hughes & Hughes, o luă la picior către cea mai apropiată toaletă, intră în una din cabine, lăsă capacul jos şi se aşeză pe el, cu faţa îngropată în mâini.

— Revino-ţi! se îndemnă feroce pe măsură ce lacrimile îi udau din nou obrajii. Revino-ţi! Mark ar trebui să fie aici lângă ea, să-l conducă pe Owen. Nu e normal aşa, se gândi ea amărâtă. Fiul ei ar trebui să plece la fratele lui în America cu inima uşoară, iar ea nu ar trebui să se întoarcă într-o casă mare şi goală.

în cele din urmă, reuşi să îşi vină în fire şi ieşi din cabină. îşi aranjă puţin machiajul şi se întoarse grăbită la Owen. El înaintase destul de mult către poartă.

— De ce nu te duci acasă în loc să pierzi vremea pe aici? spuse amabil Owen. Aproape că am intrat.

— A, desigur, aştept până te văd dincolo de check-in, răspunse Francesca simplu. Doar ca să mă asigur că ai plecat într-adevăr.

— Dar nu mai vii cu mine la Plecări.

— Cum să nu mai vin? Ţi-e frică că o să mă pun iar pe plâns?

— Ţi-ar fi doar mai uşor, zise el cu blândeţe.

— Ei, nu vrei să fac o scenă în faţa acelei frumoase blonde, îl tachină Francesca.

— Da, mi-aş pierde de tot credibilitatea, îi cântă în strună Owen în timp ce ridica bagajele şi le punea pe banda rulantă, de verificare. Când termină cu toate formalităţile, o luă pe Francesca de braţ. Haide, te conduc la maşină.

— Nu, nu, protestă ea.

— Ba da, ba da, se încăpăţână el. Aşa n-o să mă mai îngrijorez că nu-ţi mai găseşti maşina din cauza ochilor înceţoşaţi de lacrimi. Te ştiu eu.

— Nu e vina mea că sunt aşa de sentimentală. Francesca se lipi strâns de braţul lui în timp ce traversau rapid aeroportul. El avea dreptate, desigur, ar fi plâns ca o nebună, uitându-se după el cum dispare spre avion. Aşa era mult mai uşor.

El îi deschise uşa de la maşină când ajunseră în parcare şi o sărută uşor pe vârful capului.

— Condu cu atenţie şi o să te sun mai târziu, după ce ajung, îi spuse el părinteşte.

— Bine. Să te distrezi, Owen, şi transmite-i lui Jonathan toată dragostea mea, zise Francesca, aranjându-se pe scaunul şoferului.

Ultima oară îl văzu făcându-i semne viguroase din mână, de rămas bun, pe când ieşea din parcare. Din fericire pentru ea, nu putu observa cum Owen se abţinu cu greu să nu plângă şi el şi cum ochii i se întunecară de tristeţe, de singurătate şi îngrijorare, iar un nod de mărimea unei mingi de fotbal ameninţa să i se pună în gât şi să-l sufoce.

Acum trebuie să te descurci de unul singur, se gândi ea cu jale după ce introduse cartela magnetică şi bariera parcării din aeroport se ridică. Owen, iubitul şi preţiosul ei fiu, fusese antidotul împotriva singurătăţii şi depresiei. Acum era într-adevăr obligată să le facă faţă şi să le biruiască o dată pentru totdeauna.

Tocmai ajunsese la uşă când sună telefonul.

— Alo, răspunse ea, lăsându-şi cheile de la maşină, cele de la casă şi geanta pe măsuţa din hol.

— Bună, mamă, te-am sunat doar să văd ce faci. M-am gândit că o să te simţi puţin singură după ce o să-l laşi pe Owen la aeroport. Vocea lui Jonathan se auzea foarte clar.

— Jonathan, drăguţul de tine. Atenţia oferită de fiul ei mai mare o înduioşă profund. Jonathan fusese foarte generos cu e-mail-urile şi telefoanele de când ea suferise despărţirea şi Francesca trimise o rugă de mulţumire către ceruri pentru darul ce-l primise: doi fii minunaţi.

— Presupun că ai tras o partidă bună de plâns, spuse Jonathan cu drăgălăşenie.

— N-a fost chiar aşa, isteţule, zâmbi Francesca, plăcut impresionată să-i audă vocea.

— Ştii, mă gândeam, de ce nu vii şi tu o săptămână- două aici, cât e şi Owen cu mine. îţi trimit eu bani de drum, se oferi el gentil.

— Mulţumesc, Jonathan, o să vedem. Şi pot să-mi plătesc drumul, iubire. Nu sunt chiar aşa de săracă.

— Ştiu... Voiam doar să te cinstesc, mamă.

— Mulţumesc mult, dragule, eşti foarte amabil şi a- preciez mult gestul tău. O să plec în Portugalia cu Millie peste scurt timp, poate vin la tine după aceea. Să le luăm pe rând.

Mai stătură de vorbă un timp şi, după ce închise telefonul, Francesca nu se mai simţi chiar aşa de singură. O despărţea doar un telefon de fiul ei cel mare şi menţineau des legătura. Era bucuroasă că Owen putea să se ducă la fratele lui. O să-i priască să se mai elibereze puţin de ea. El este tânăr, destrămarea căsniciei părinţilor lui nu trebuia să fie o povară pe care s-o ducă în spinare. Era normal să se bucure de anii tinereţii lui.

Bietul Jonathan, se oferise să-i plătească drumul. Era într-adevăr un băiat de zahăr, recunoscu Francesca. Scotoci în geantă după un şerveţel. Era atât de responsabil, de stabil, dar totuşi ei nu-i plăcea să ştie că fiul ei o considera dependentă financiar de Mark.

Era a doua oară în ultimele două zile când cineva o făcea să se simtă, într-un fel sau altul, neajutorată sau inferioară. Jonathan nu o făcuse intenţionat, dar Nikki Langan cu siguranţă, da.

Francesca se gândi serios că e cazul să se zbată să obţină o nouă slujbă. Era singurul pas de urmat în aceste clipe, singura ei scăpare, recunoscu în sine. Dar astăzi se cer persoane tinere, cu experienţă. E îngrozitor să te gândeşti la tine ca la o „fostă" de patruzeci de ani, meditä ea, studiindu-se nemulţumită în oglindă. Ridurile din jurul ochilor se adânciseră vizibil şi oare apăruseră câteva şi în jurul buzelor? Francesca şi le ţuguie, revenind la normal imediat ce observă rezultatul. îh! se gândi ea exasperată, observând câteva linii subţiri, ondulate şi în jurul gâtului. Aşa deci! Gata, în vacanţă avea să stea la soare cu orele sau va avea un gât zbârcit ca o babă palidă, se hotărî ea îndreptându-se spre bucătărie ca să îşi încălzească un castron de supă de zarzavat. Era decisă să slăbească cel puţin trei kilograme până la petrecerea lui Karen Marshall. Mark şi Nikki o s-o vadă arătând de nota zece, îşi jură ea în timp ce bău un pahar cu apă, unul din cele opt pahare pe care le bea cu sfinţenie în fiecare zi. Avea să meargă cât de departe putea. De acum, tot înainte. Nesuferita de bombă sexi n-o să îşi mai ţină niciodată nasul ăla nesimţit pe sus, în prezenţa Francescăi.

25

Francesca se privi încă o dată în oglindă, în aşteptarea taxiului. Ea studie imaginea femeii machiate într-un stil impecabil, purtând pantaloni negri de mătase şi o jachetă trei sferturi uşor lamelată ce cădea peste o bluză scurtă, cu broderie, de un roz închis, evidenţiindu-i perfecţiunea bronzului pe care-l obţinuse stând la soare pe dig. Prin sandalele negre cu toc, ce o făceau să pară mai înaltă, i se observau unghiile de la degetele, lăcuite cu roşu-coral. Arăta chiar foarte bine, se gândi ea fără modestie.

Se dusese la un salon de cosmetică, unde o fardaseră profesionist, iar manichiura şi pedichiura îi fuseseră asortate. Părul îi era perfect strâns şi strălucitor, slăbise cele trei kilograme dorite şi pometii obrajilor îşi făcuseră din nou apariţia. Un pic câte un pic, ajungea acolo unde-şi propusese, se gândi satisfăcută. Poate că nu e în stare să concureze cu tânăra domnişoară Langan, suplă şi cu carnea tare, dar Francesca avea o alură sofisticată şi stilată – aşa cum Mark voia întotdeauna s-o vadă, se gândi ea confuză când auzi taximetristul claxonând pe alee.

Stând pe bancheta din spate a taxiului şi încercând să se relaxeze pe drumul spre Burlington, Francesca simţi furnicături prin stomac. Mai fusese la o mie şi una de

gale şi recepţii, uneori de două şi de trei ori pe săptămână, în anii aceia nebuni şi agitaţi, când Mark avansase în carieră, dar în seara aceasta era cu siguranţă emoţionată. Era pentru prima dată când se ducea la un astfel de eveniment de când se despărţise de soţul ei şi tot pentru prima dată când se ducea la o petrecere singură. Era exasperată de cât de intimidată se simţea. Oare devenise atât de dependentă de Mark în timpul căsniciei încât îi dispăruse complet încrederea la gândul de a merge singură la gală? Asta era chiar patetic, se gândi ea dezgustată. Pur şi simplu, intri acolo şi te afişezi cu capul sus, căci ai putea-o face şi legată la ochi, se încurajă singură, enervată de slăbiciunea ei. Oricum, gura i se uscase, aşa că luă o bomboană de mentă, în efortul de a-şi calma nervii.

Ce va face dacă va da peste Mark şi Nikki? Să îi ignore, ştiind că toată lumea care îi cunoaşte va fi cu ochii pe ea, ca să-i vadă reacţia? Era dificil. Nu voia să vorbească cu ei doi, dar nu voia nici să fie subiect de bârfă o zi întreagă. Singura ei alinare era certitudinea că nici Mark nu se va simţi în apele lui, căruia i-ar fi convenit dacă soţia lui rămânea acasă.

Când taxiul opri în faţa hotelului Burlington, inima îi bătea de două ori mai repede şi simţea că i se va face rău. îi transpiraseră palmele şi era mai mult decât tentată să-i spună taximetristului să întoarcă şi să o ducă înapoi acasă.

Asta e chiar ridicol, îşi reproşă în sinea ei iritată. îi plăti şoferului şi se grăbi spre intrarea în hotel, disperată să ajungă cât mai repede la o toaletă. Respiră adânc de mai multe ori, pentru a se calma, din nou urmărindu-şi atentă chipul într-o oglindă lună şi bec şi se mai linişti văzând că, la suprafaţă, nu era nici un semn al tulburării ei interioare. îndreptându-şi umerii, ieşi din toaletă şi se

întoarse în hol. Citi pe avizier în ce sală se ţine gala. Ar face bine să se ducă acolo şi să vadă ce se mai întâmplă pe scena socială de unde lipsise atâta vreme.

— Francesca, Francesca, bună, auzi ea o voce familiară strigând-o şi zâmbi uşurată când îi zări pe Monica Gill şi pe soţul ei, Bart, traversând holul. Monica şi Bart erau vechi parteneri de tenis de-ai ei şi de-ai lui Mark, iar Monica o invitase să ia prânzul în oraş şi îi oferise sprijin moral când aflase de despărţire.

— Sunt aşa de bucuroasă că ai venit şi vreau să-ţi spun că arăţi nemaipomenit! o lăudă femeia mai în vârstă pe Francesca, îmbrăţişând-o călduros. Nu-i aşa, Bart?

— De milioane! întări Bart, înconjurând-o cu braţele lui mari, ca de urs.

— Dar şi tu eşti foarte elegant, Bart, declară Francesca admirativ. Ai mai slăbit.

— Aşa crezi? se înseninã la faţă Bart. Am început să urc pe dealuri. Este extrem de obositor, dar îmi place. Ar trebui să vii şi tu cu noi o dată. Ţi-ar plăcea.

— Da, ar trebui, Francesca, repetă entuziastă Monica. O să întâlneşti o grămadă de oameni, ar fi grozav de bine pentru tine.

— Pare distractiv, zâmbi Francesca. S-ar putea să vin. Porniră încet spre sala de recepţie, discutând de una, alta şi râzând, şi Francesca începu să se relaxeze. La naiba cu Mark şi Nikki, era la fel de îndreptăţită ca şi ei să se afle aici. Era foarte plăcut să se reîntâlnească cu vechi prieteni. Totuşi, în timp ce întreţinea conversaţii şi se saluta cu noi sau vechi cunoştinţe, antenele ei erau pe recepţie şi un mic nod de anxietate nu-i dădea pace în timp ce scana pe furiş mulţimea de invitaţi, în speranţa de a-i zări pe fostul ei soţ şi amanta lui.

Vorbea cu o pereche mai în vârstă pe care îi întâlnise deseori la astfel de recepţii, când Karen Marshall o salută, cerându-şi scuze.

— Francesca, draga mea, îmi pare atât de rău că nu te-am aşteptat la intrare, am avut o situaţie de criză cu aranjarea locurilor şi a trebuit s-o rezolv. De fapt – îşi coborî vocea şi îşi dădu ochii peste cap – familia Denning şi Kerr s-au certat pe tema unor acţiuni pe care Dominic Kerr l-a sfătuit pe Leo Denning să le cumpere. Se pare că acesta din urmă a pierdut mai mult de două mii de dolari şi acum nu îşi mai vorbesc. Eu nu ştiam lucrul ăsta şi i-am aşezat la aceeaşi masă. Un faux pas îngrozitor. E aşa de greu să fii la curent cu toate chiţibuşurile astea, cine cu cine vorbeşte şi cine nu... Sunt cu nervii la pământ. Râse, bine dispusă. Arăţi foarte bine, dragă, sunt aşa de fericită că ai venit. Ai auzit că Mark nu mai vine?

— Nu? Francesca era surprinsă de această veste şi paradoxal, pe jumătate demoralizată. Acum când era aici şi din nou în formă, ar fi vrut ca Mark să vadă că este perfect capabilă să participe la o gală şi fără el. Toată sâr- guinţa depusă de ea în a se pregăti, iar el nu mai avea să apară. Cât de enervant. De ce, Karen? M-a sunat acum câteva zile să-mi spună că vine.

— A trebuit să plece cu afacerile, aşa mi-a spus când mi-a telefonat ca să mă anunţe. Poate că i s-a făcut frică, sugeră Karen făcându-i cu ochiul. Ce contează? Tu eşti aici şi vreau să te simţi bine. Te-am aşezat alături de Monica şi Bart. Ei sunt întotdeauna foarte distractivi şi perechea Llyod o să fie tot la masa voastră, aşa că o să ai parte de discuţii antrenante. Of, la naiba, şopti ea, uite-i pe cei doi Clark. Uită-te la ea, ce înfumurată, ar face orice ca să acapareze atenţia. De prost gust! Karen zâmbi forţat când

cel mai cunoscut cuplu din oraş, avid de publicitate, apăru aruncând săruturi peste tot în aer, în timp ce un fotograf îi surprindea agitat în toate ipostazele.

— încă una, dragilor, doar una, şi tu la fel, iubire. El îi zâmbi Francescăi şi o rugă să pozeze în faţa aparatului. Ea îndură fotografierea şi apoi se retrase discret într-un colţ, rânjind când o văzu pe Lisa Clark cum îi şopteşte lui Karen la ureche, lăudându-i gala şi spunându-i cât de minunată este. O petrecere mult mai bună decât efortul patetic depus de Michelle Jenkin la gala de binefacere pentru bolnavii de Alzheimer. Lisa nu vorbea deloc încet. Avusese un scandal destul de puternic cu Michelle şi acum se declarase război de societate. Cât hibernase, Francesca uitase ce periculoasă şi aprigă este scena socială, dar nici n-o luase prea în serios. Ştia însă cupluri care ajungeau în pragul unei depresii nervoase dacă fotografiile lor nu apăreau în rubricile sociale ale ziarelor şi revistelor, imediat ce participau la o reuniune sau recepţie, sau dacă cutare şi cutare personalitate nu apăreau la premieră, lansare sau mai ştiu eu ce gală.

Deci Mark şi Nikki nu veneau. Surpriză, surpriză, se gândi ea puţin triumfătoare. Mark nu era în stare să dea ochii cu ea după comportamentul total nepotrivit al prietenei sale. Şi aşa şi trebuia, se gândi Francesca cu satisfacţie, sperând că fotografia ei va fi publicată în paginile rubricii sociale din ziarele de week-end, astfel încât el să o vadă. Chiar ar fi o mare satisfacţie, mustăci ea. Eşti la fel de rea ca cei doi Clark, se mustră în sinea ei, conştientă că se purta copilăreşte, dar ştiind că va da o fugă la chioşcurile de ziare la prima oră a dimineţii de sâmbătă şi de duminică, cumpărând toate publicaţiile şi citindu-le în timpul micului dejun.

Faptul că soţul ei nu era acolo şi că nu putea da nas în

nas cu el o ajută pe Francesca să se relaxeze şi, spre surprinderea ei, s-a simţit foarte bine de-a lungul serii. Trecuse atât de mult timp de când nu se mai îmbrăcase elegant şi nu mai ieşise în lume, era chiar un festin pentru ea. Multe persoane n-o mai văzuseră de când se despărţise de Mark şi ştia că este atent urmărită. Se asigură că zâmbeşte tot timpul.

Tocmai îşi savura cafeaua după terminarea mesei, spo- rovăind cu Monica, când se aprinse o discuţie despre planurile ei de viitor.

— Vreau să-mi găsesc un loc de muncă, mărturisi ea, dar nu am de fapt experienţă în nimic. Pot să dactilografiez cu două degete, să îndosariez şi să răspund la telefon. Dar trebuie să urmez un curs de calculatoare sau ceva asemănător, presupun.

— Computerele astea sunt îngrozitoare, nu-i aşa? Eu n-aş şti de unde să încep şi unde să termin, chicoti Monica. Dar dacă ştii să dactilograf iezi, n-ai cum să greşeşti.

N-am cum să greşesc? se întrebă Francesca, amintindu-şi primul ei fiasco.

Ochii Monicăi sclipiră instantaneu.

— Ştii, Francesca, îmi pare bine că mi-ai spus că vrei o slujbă. Cred că am soluţia ideală pentru tine. Da, într-a- devăr. Dar este minunat!

— Ce anume? Francesca stătea ca pe ghimpi.

— Uite, lasă-mă să vorbesc mâine cu cineva şi ne întâlnim apoi vineri, la prânz. Trebuie să dau un telefon, dar cred că ştiu pe cineva care are un post liber ce ţi s-ar potrivi ca o mănuşă.

— Iubire, ar fi perfectă pentru tine, îl asigură Monica pe nepotul ei, Ken Kennedy, care avea cumplită nevoie de o asistentă la propria firmă de Public Relations.

— Nu, Monica. Dar mulţumesc că te-ai gândit la mine, spuse cu fermitate Ken.

— Ei, şi tu acuma, Ken, protestă Monica. Cel puţin, stabileşte un interviu cu ea.

— Nu are rost. Am nevoie de cineva foarte priceput. Care ştie să lucreze la computer şi care nu trece prin faze din astea, de schimbare radicală a vieţii şi altele, îi spuse cu sinceritate nepotul ei. Nu vreau să mă înţelegi greşit şi să te superi pe mine, dar o femeie între două vârste, despărţită şi care se întoarce la muncă după douăzeci şi ceva de ani nu este deloc ceea ce eu am nevoie.

— Ken Kennedy! E oribil ce spui. Mi-e ruşine de tine, îl certă Monica. Este o femeie foarte cultivată şi sofisticată, care ştie cum trebuie să se comporte într-o firmă. Face parte de ani de zile din cercul nostru social şi are nişte relaţii grozave. Este exact persoana care îţi trebuie ca să dai puţină clasă micuţei tale agenţii. Ar trebui s-o rogi în genunchi să lucreze pentru tine. Fâţele alea prostuţe şi cu nasul în vânt, pe care cauţi să le angajezi n-au habar de aşa ceva. Dacă poate să dactilografieze, poate să înveţe să lucreze şi pe un computer. îţi spun eu, n-ai să găseşti pe cineva mai bun. Are foarte bune recomandări. Doar tu mă cunoşti pe mine, nu ţi-aş băga pe gât pe cineva dacă n-aş fi convinsă că merită. Haide, te rog, fă o încercare, se linguşi Monica. I-am spus deja că o s-o primeşti, minţi ea.

— Of, Monical şuieră Ken dezaprobator, printre dinţi.

— Uite ce e, te sun vineri să-mi spui cum ai hotărât. Vorbim atunci. Monica închise fără să-i dea şansa să mai zică ceva. într-adevăr, Ken nu ştia uneori ce e mai bine pentru el, dar ea îl iubea la nebunie. Era atât nepotul, cât şi finul ei preferat şi Francesca era ideală pentru el – indiferent dacă lui îi convenea sau nu.

26

— Arată foarte drăguţ de când au renovat, nu-i aşa? remarcă Monica în timp ce studia meniul de la L'Ecrivain.

— Da, foarte frumos, aprobă Francesca uitându-se admirativ în jur, în acest restaurant luminos, stilat şi foarte mare. Ea şi Mark îşi cinsteau deseori musafirii aici, în trecut. Amintindu-şi, un junghi dureros o săgetă în inimă. Se întreba dacă el o adusese şi pe Nikki aici? Nu te mai gândi, acum mergi mai departe, îşi spuse cu stoinicie în sinea ei, luând meniul de la ospătar şi începând să-l cerceteze cu atenţie.

— Hai să ne facem puţin de cap şi să uităm de măsură, da? Doar avem ce sărbători, sper. Monica era în plină formă şi veselia ei era molipsitoare.

— Avem? Mor de curiozitate să aflu ce mai pui la cale. Francesca aşează meniul alături şi se uită fix la prietena ei, încercând să îşi dea seama ce se întâmplă. Monica zâmbi larg şi se aranjă mai confortabil în scaun.

— îţi aminteşti de nepotul meu Ken? ridică ea sprâncenele întrebător. Francesca îi confirmă dând din cap.

— Ei bine, lucra pentru o companie de PR a unor escroci, cel puţin din punctul meu de vedere. Nările Monicăi mimară dezgustul şi Francesca se pregăti pentru o lungă

tiradă. Deseori îşi auzise prietenele bârfind despre Mic şi Mare, aşa cum îi poreclise ea pe cei doi parteneri ai firmei de PR, McDonnell şi Lynn. Monica îi detesta şi nu pierdea nici o ocazie să îşi exprime antipatia faţă de ei.

— Parcă l-au dat afară, nu-i aşa?

— într-adevăr, nemernicii, după ce s-a spetit muncind pentru ei. Ştii, trebuia să lucreze sâmbetele, duminicile, noaptea şi nu era niciodată plătit pentru orele suplimentare. Exploatare în toată regulă, Francesca. îmi amintesc odată că mi-a spus cum l-a condus pe un muzician, căruia îi făceau un tur de publicitate, la canalul RTE, pentru că apărea într-o emisiune noaptea târziu. După aceea, l-a dus pe cântăreţul ăsta să bea o cafea într-un bar de pe chei şi a ajuns acasă tocmai dimineaţă, era practic răsăritul soarelui. Mă rog, cinci a.m., se corectă ea. Monicăi îi plăcea la nebunie să exagereze. Oricum, din cauza asta, a întârziat la birou cu o jumătate de oră, iar unul din cei doi urecheaţi, cel mai în vârstă, l-a luat peste picior urgent: „Cred că cineva are nevoie de un ceas cu alarmă”. Pe cuvânt, Francesca, era abuzat şi prostit în faţă tot timpul cât a lucrat în firma aia. Nici mai mult, nici mai puţin. Ea se încruntă. Se mănâncă atâta rahat în compania aia că nu-ţi vine să crezi. Bart chiar îmi spunea despre un băiat tânăr...

— Povesteşte-mi despre el mai târziu. Ce au toate astea de-a face cu mine? o puse la punct Francesca. Monica era recunoscută şi pentru incoerenţa ei şi plăcerea de a divaga într-o discuţie.

— O! Da! regretă ea. Ken a muncit pe rupte pentru cei doi nenorociţi pe un salariu de mizerie şi nici nu a primit mulţumiri pentru toată treaba. A fost cel mai bun lucru din lume pentru el când l-au concediat, deşi atunci nu

prea părea aşa. Se pare că au probleme cu banii lichizi deoarece cumpărau nişte proprietăţi – pe numele companiei, desigur... ca să nu mai vorbim de tertipuri, şicane şi altele, nici n-ai idee. Dar, mă rog, să scurtez povestea... A, uite-l pe ospătar. Am dori să comandăm. La ce te-ai hotărât, Francesca? o întrebă Monica.

— Păi, o salată Caesar cu mai puţin sos, vă rog, şi miel la grătar, dar să fie bine pătruns, mulţumesc. Francesca îi zâmbi ospătarului, încercând să îşi mascheze nerăbdarea. Ce legătură aveau problemele de serviciu ale lui Ken cu ea? Discutau de peste douăzeci de minute şi încă nu avea habar ce planificase Monica pentru ea.

— Iar eu o să iau nişte crevete şi vreau friptura în sânge, îi comandă Monica ospătarului, fără să bage de seamă că Francesca nu mai putea de curiozitate. Luă o gură din paharul cu vin Chardonnay, Francesca repetând gestul. Oricum, unde rămăsesem? A, da. Ei bine, şase luni de zile Ken n-a avut unde să lucreze. Nimic! Nada\ drama- tiză Monica. Diploma lui în marketing, experienţa profesională, nici una n-a folosit la nimic, nu s-a lipit nimic. Era complet deprimat. Se gândea să emigreze. Dar, în final, una din noile televiziuni particulare l-a invitat să lucreze pentru ei ca liber profesionist, iar apoi o companie de înregistrări l-a chemat să organizeze un turneu pentru o vedetă de-a lor. După aceea, nişte editori l-au solicitat să se ocupe de turneul şi publicitatea unui autor şi toate s-au legat, una după alta, de s-a trezit cu atâta treabă pe cap, încât a trebuit să îşi ia şi un ajutor. Şi asta a fost nemaipomenit. Monica mai bău puţin vin.

— Şi? o întrebă prompt Francesca.

— Şi, a angajat-o pe asistenta asta, o adevărată bucăţică, atrăgătoare dar fără nici un pic de creier, care până la ur

mă s-a îndrăgostit de un cântăreţ şi a fugit după el în America, explică Monica.

— Şi eu ce legătură am cu toate astea?

— Francesca, ai fi perfectă pentru postul ăsta. Te ocupi de personalităţi, le conduci la interviuri, la emisiuni de televiziune, le însoţeşti la restaurante şi dineuri, apoi le conduci la hotel sau la aeroport. N-ai avea nici o problemă. Ai făcut lucruri asemănătoare cât ai fost măritată cu Mark. Te pricepi de minune cu oamenii. Ştii toate restaurantele bune, ştii toate hotelurile, ştii să conduci. Acum depinzi numai de tine, ai tot timpul la dispoziţie doar pentru tine. Salariul este bun şi există un generos buget de protocol. Dacă te interesează, Ken e dispus să te cunoască. Are nevoie urgentă de o asistentă, nu îşi vede capul de treabă. Zicea că, dacă vrei, poţi să treci astăzi pe la el şi să staţi de vorbă. E exact ce îţi trebuie, o nouă carieră. Monica se rezemă de spătarul scaunului, extrem de mulţumită de ea însăşi, aşteptând răspunsul Francescăi.

— Of, nu ştiu. M-ai cam luat prin surprindere, obiectă ea puţin agitată.

— Dar cel puţin ai putea să-l cunoşti, să discutaţi şi să vezi care e treaba.

— Plec într-o vacanţă de o săptămână cu Millie. Acum că avea şansa unui interviu de angajare, parcă nu mai era foarte sigură că vrea să plece.

— Nu mai căuta scuze, Francesca, spuse scurt Monica, în acelaşi timp în care salata Caesar şi porţia de crevete erau aşezate pe masă, în faţa lor.

Francesca se strâmbă mirată.

— Asta fac?

— Mă tem că da. Uite ce e, fă o încercare. Cel puţin îl cunoşti pe Ken, nu e un străin. Haide, o încurajă Monica

pe Francesca. Imaginează-ţi doar reacţia lui Mark când va afla că lucrezi. Cine ştie cu cine te-ai putea întâlni? E mai bine decât să stai acasă, plângându-ţi de milă. Mo- nica înecă un crevete în sos şi îl savură cu mare poftă.

— Mi-e teamă, Monica. Mi-am pierdut complet încrederea în mine, spuse încet Francesca. Era tentată să-i po- vesteacă prietenei de faţă despre aventura ei la Allen & Co., dar nu se simţea în stare.

— Ştiu, iubire, şi asta e de neacceptat. O femeie atât de minunată ca tine. Crede-mă, tot ce ai de făcut este să ai curajul să începi, să te bucuri de ce faci şi restul va veni de la sine. Sincer, cred că slujba asta e perfectă pentru tine şi că tu eşti exact ceea ce Ken are nevoie. Altfel nici nu ţi-aş fi spus. Să recomanzi persoane rudelor este o chestiune destul de delicată şi eu personal nu procedez deseori aşa. Dar în acest caz, n-am nici un fel de dubiu. Nepotul meu e în mare impas. Tu i-ai face o favoare, pe cuvânt. Şi pe lângă asta, n-ar trebui să mai stai atâta pe gânduri. Uneori e mai bine să profiţi de ocazia ivită.

— Of, Monica! se plânse Francesca.

— Haide, te rog. Spune da. Poţi s-o faci. De tine e vorba! rosti plină de francheţe Monica.

Francesca izbucni în râs, mişcată şi amuzată totodată de încrederea oferită de prietena ei.

— Bine atunci, o să încerc, declară ea.

— Ura! Monica îşi agită pumnul în aer, în semn de victorie, uitând unde se află. Alţi clienţi ai restaurantului o priviră amuzaţi.

— Pardon. Ascultă, dau o fugă până afară ca să-l sun pe Ken pe mobil şi să-i dau vestea cea mare. O să-i spun să te aştepte între două şi trei. Are biroul în Monkstown, aşa că îţi va fi la îndemână să foloseşti trenul Dart când

nu ai de plimbat clienţii. Monica sări de pe scaun şi se grăbi afară, lăsând-o pe Francesca complet uluită, neliniştită şi uşor veselă.

Ken Kennedy puse telefonul jos şi oftă adânc. în ce îl băgase Monica? Nu avea nici un chef să se întâlnească cu această Francesca, dar mătuşa lui era atât de insistentă şi o dată ce îşi punea ceva în minte, nu aveai cum s-o mai opreşti. Numai de dragul liniştii lui sufleteşti acceptase întâlnirea dar, dacă va considera că nu e persoana potrivită, îşi va călca pe inimă şi o va refuza, se hotărî el repede. Plus că Francesca avea tupeul să-i ceară o săptămână de vacanţă aproape imediat ce ar fi început lucrul. Oare vorbea serios? Trezeşte-te de dimineaţă şi pune umărul la treabă dacă vrei o slujbă, îşi spuse iritat în sinea lui, făcând ordine în o grămadă de comunicate de presă, pe care ar fi trebuit să le trimită cel puţin de la începutul săptămânii. Ar avea nevoie de cineva care să facă ordine în birou, era un dezastru acolo. Piaţa cererii de muncă era actualmente foarte bogată. Orice viitor angajat avea o grămadă de posibilităţi şi avea de unde alege. Din păcate, nu-l alegeau pe el. Dar totuşi, el nu era încă disperat. Francesca Kirwan trebuia să-l impresioneze până la suflet şi Ken avea mari îndoieli că ea va reuşi acest lucru.

Monica se aşează din nou pe scaun, mulţumită.

— Gata. S-a stabilit totul. Ken te aşteaptă şi este foarte încântat, exageră ea. Uite adresa. îi înmânã Francescăi o bucată de hârtie. Acum, hai să ne bucurăm cât de mult putem de ce-a mai rămas din ultima ta zi ca „Femeie care Ia Prânzul”. Data viitoare, când vom cina împreună, va

fi Francesca Kirwan, „Femeia de Carieră”. Să-ţi spun adevărul, sunt puţintel invidioasă. Viaţa mea pare atât de plicticoasă şi de previzibilă în comparaţie cu aceea pe care o s-o ai tu. Poate că ar fi trebuit să vânez chiar eu postul ăsta.

— Ai vrea? De ce n-o faci? întrebă Francesca.

— Nu fi ridicolă, Francesca. În primul rând, sunt mătuşa lui şi este fatal să amesteci familia cu afacerile. În al doilea rând, eu mă aflu de partea greşită a cifrei patruzeci şi cinci. în al treilea rând, sunt prea ţicnită. în al patrulea rând, nu am nici pe departe stilul tău. în al cincilea rând, Bart ar ajunge piele şi os dacă ar trebui să îşi pregătească singur masa. Şi aş mânca urgent toţii banii de protocol şi m-aş transforma într-un luptător de sumo. Aş putea continua, dar înţelegi tu, rosti ea binedispusă, înfigându-se cu poftă în friptură.

Francesca râse.

— Nu mai spune aşa ceva despre tine.

— Din păcate, totul este adevărat. O, uite! Nu, nu te întoarce încă, te pot vedea. E Mărise Conway alături de noul ei băiat de jucărie. Cică a băut până a căzut sub masă şi s-a făcut complet de râs la grătarul dat de Cora Lloyd, draga mea.... Monica se lansă într-o adevărată saga de bârfe delicioase, punând-o pe Francesca la curent cu ultimele întâmplări ale numeroaselor cunoştinţe comune.

O oră şi jumătate mai târziu, puţin mai mult decât emoţionată, Francesca opri maşina pe faleza cartierului Monkstown şi urmă indicaţiile date de Monica. De-a lungul unei străzi lăturalnice ce ducea în bulevardul principal, găsi clădirea în care se afla biroul lui Ken şi, tremurând uşor, apăsă pe butonul de la interfon.

— Bună, Francesca. La primul etaj, se auzi o ştearsă voce bărbătească şi uşa se deschise cu un ţăcănit. Ea urcă scările îmbrăcate în mochetă verde şi observă pe podea, lângă biroul lui Ken, un ghiveci mare cu plante ofilite. Uşa de sticlă se deschise şi noul ei şef o aştepta în picioare, cu o cană de cafea în mână, cu cravata desfăcută şi mânecile de la cămaşă suflecate.

— Trebuie să uzi plantele, îl informă Francesca când intră în birou. Ken era o versiune mai matură a lui Owen, decise ea, deloc o persoană care să intimideze.

— O, Dumnezeule, da. îşi frecă bărbia melancolic. Sandra avea întotdeauna grijă de lucrurile astea. Ăăă... îmi cer scuze pentru dezordine, dar nu-mi mai văd capul de treabă şi nu am avut timp să îndosariez. De ce naiba se scuza în faţa ei şi ca ce chestie îi spunea ea lui să îşi ude plantele? Ken se încruntă. Era o femeie elegantă, dar mult mai tânără decât se aşteptase, observă el, surprins. Avea ochi frumoşi, strălucitori.

Francesca cerceta atentă încăperea dezordonată, cu două birouri pline ochi cu dosare şi tăieturi din ziare, broşuri şi comunicate de presă. Da, într-adevăr, Owen din cap până-n picioare, se gândi ea fericită. Era atât de diferit aici faţă de Allen & Co. Şi asta era bine.

— Ce-ai zice dacă mi-ai face o ceaşcă de cafea iar eu aş începe să fac puţină ordine şi să mă familiarizez cu .... ăă... sistemul ăsta de dosare astfel încât, când mă întorc luni, să ne apucăm de treabă pe nişte birouri curate, sugeră ea vioaie.

— Vrei să spui că accepţi slujba fără să ştii măcar salariul şi ce anume trebuie să faci? Lui Ken nu-i venea să creadă. Nu planificase deloc lucrurile aşa.

— Ei bine, poţi să mă intervievezi pe măsură ce strân

gem pe aici şi să-mi spui despre ce este vorba. Evident, trebuie puţină curăţenie momentan. Iar Monica mi-a spus că ai nevoie de cineva care să înceapă imediat, se dovedi Francesca foarte practică.

— Da, e adevărat, răspunse Ken uşor agitat, plimbân- du-şi degetele prin părul negru, vâlvoi. Am avut temporar câteva asistente după ce a plecat Sandra, dar nu am fost deloc mulţumit. Din această cauză e biroul în halul ăsta, se trezi el dând explicaţii. Am obţinut contractul de publicitate pentru festivalul de operă City ofLight* şi săptămâna viitoare o să fiu extrem de aglomerat, de aceea am nevoie de o persoană care să administreze biroul, să se ducă la aeroport după o autoare de SF ce trebuie să sosească, să o conducă la hotel unde are câteva interviuri de dat şi apoi s-o aducă la convenţia SF care o să aibă loc în Dun Laoghaire. După aceea, trebuie s-o conducă la masă, apoi iar la hotel şi, ziua următoare, înapoi la aeroport. Asta-i genul de muncă pentru care am nevoie de o asistentă. Deşi probabil tu cauţi altceva, se arătă îndoielnic Ken.

Francesca îl studie pe tânărul greoi din faţa ei, cu ochi frumuşei, căprui şi cu un aer uşor chinuit. Ea îşi dădu seama instantaneu că Monica îl forţase cumva s-o întâlnească. îi părea rău de el şi nu se putu abţine.

— Ken, te-a determinat cumva Monica să mă vezi? întrebă ea.

Ken se înroşi.

— Ăă... ceva de genul ăsta, recunoscu el răstit.

— Şi nu sunt exact ceea ce cauţi? întreb ea blând.

— Ei bine, doar că .... mmm...

* Oraşul Luminilor (în engl., în orig.) (n. tr.)

— E în ordine, Ken, pe cuvânt. Francesca râse. O să-i spunem mătuşii tale că am considerat că nu ne-am putea înţelege.

— Mmm.... de fapt, dacă ai vrea să încerci vreo două săptămâni, presupun că n-ar fi o problemă, se trezi din nou Ken vorbind. Aş avea nevoie de ceva ajutor.

Francesca îl privi drept în ochi.

— Eşti sigur de data asta?

— De ce nu? spuse el impetuos. Femeia aceasta părea plăcută şi isteaţă. Cel puţin, acceptase calmă faptul că Monica i-o băgase pe gât şi ea nu se simţise deloc ofensată. Îi plăcuse cum făcuse faţă situaţiei.

— Care este numele acestei autoare de science-fiction? Ar trebui să-i citesc un roman, ca să am ce discuta cu ea, sugeră Francesca.

— Bine gândit, exclamă Ken, cotrobăind printr-o grămadă de hârtii, aruncate de-a valma pe birou. Uite, am una chiar aici. Îi înmână o carte subţire, broşată şi o listă de observaţii. Comunicatele ei de presă şi material publicitar. Mmm, Francesca, salariul va fi în jur de două sute optzeci şi cinci de lire pe săptămână, şi, desigur, toate cheltuielile acoperite.

— Bine. Voi fi nevoită să călătoresc mult în afara Du- blin-ului? Dacă voi rămâne aici, desigur.

— Depinde de cerinţele clientului. în general, turneele de publicitate au loc în Cork, Belfast şi poate Galway. Din când în când, se ivesc şi festivaluri de artă, de muzică. Unul din clienţii mei este şi lanţul de magazine de muzică CMD. Mă ocup de imaginea lor pe plan naţional. Dar asta va fi sarcina mea. Tu vei rezolva problemele care nu necesită decât efortul unei singure persoane, plus trimiterea de comunicate de presă, monitorizarea pre

sei, întocmirea dosarelor de presă, invitaţiile la prânz şi aşa mai departe. Toate adresele sunt în computer.

— Va trebui să-mi arăţi cum să folosesc calculatorul, nu prea mă pricep, mărturisi Francesca. De fapt, habar nu am.

— E floare la ureche, să ştii. O să înveţi în doi timpi şi trei mişcări, o linişti Ken încrezător.

— Ţi-a dat Monica vestea: o să plec o săptămână în străinătate?

— Da. Slavă Domnului că nu e săptămâna viitoare. în săptămâna în care vei lipsi tu nu am aşa de mult de lucru, dar când te întorci, o să fie puţină nebunealã. E o lansare la unul din magazinele CMD de pe Str. Grafton şi o expoziţie de artă la Chief O'Neills, apoi un celebru maistru bucătar o să prezinte arta preparării de sushi pentru a promova un nou hotel în Temple Bar şi mai am şi un autor de MTS care trebuie să apară pe TV3 şi în emisiunea lui Gerry Ryan.

— Ce este un autor de MTS? Francesca nu cunoştea termenul.

— Ah, e vorba de Minte-Trup-Spirit. Este un gen literar în mare vogă de câţiva ani. Această autoare, Katherine Kronskey, este un vindecător spiritual şi aparent, are mare succes. Ea poate vedea vieţile anterioare şi alte chestii de genul ăsta. Mie mi se pare cam tras de păr, dar cărţile ei devin întotdeauna bestseller şi asta e tot ce mă interesează, recunoscu Ken zâmbind larg.

Francesca râse.

— Cât de pragmatic!

— Păi, Francesca, în această afacere totul se rezumă la liste de bestseller-e şi articole cât mai mari în presă, din nefericire, şi dacă vieţile anterioare şi toate chestiile as

tea spirituale ajută, atunci eu sunt mulţumit. Crezi că te descurci?

— Cred că m-aş descurca şi mai bine dacă ai avea un birou ordonat. Şi încă mai aştept cafeaua aia.

— E pe drum, declară Ken, dispărând într-un mic hol, unde Francesca îl urmă. Toaleta este la dreapta, bucătăria, la stânga. Ăă... o să strâng şi pe aici, promise el, având bunul simţ să pară cel puţin ruşinat de firimiturile de pâine prăjită, lăsate pe o farfurie. Aici este cuptorul cu microunde, aici, după cum vezi, plita cu două ochiuri şi frigiderul, asta dacă vrei să mănânci de prânz la birou, când nu ieşi în oraş. Dar sunt multe locuri ieftine şi drăguţe unde poţi lua prânzul, cum preferi.

— Minunat. Tu faci ordine în bucătărie iar eu încep în birou, făcu ea planul. Se hotărî să pornească la treabă aşa cum îşi propusese, conştientă că asta nu însemna că e pe post de servitoare la bucătărie, amintindu-şi de Ed- ward Allen şi cafeaua lui de dimineaţă.

— Bine, şefa, spuse Ken pe un ton glumeţ, adunând toate cutiile goale într-un sac de gunoi.

— O să ud eu plantele şi o să spăl vesela după ce o folosesc, dar la atâta se rezumă îndatoririle mele domestice aici. Am destule acasă.

— Mi se pare corect. Sincer, de obicei nu sunt aşa de dezordonat, doar că săptămâna asta a fost un complet haos, spuse el cu sfială. Te rog, nu-i spune nimic Monicăi...

— Ken, dacă lucrez pentru tine, tot ceea ce se întâmplă între aceşti patru pereţi rămâne între noi doi. Hai să încercăm o lună de zile, să vedem cum ne înţelegem. De acord?

— De acord. El îi întinse mâna, ea i-o luă şi i-o strânse. Bine ai venit la Ken Kennedy Publicity.

— O linguriţă de cafea, lapte şi fără zahăr, îl informă Francesca pe noul ei şef în timp ce se înapoia în birou şi îşi dădea jos haina.

Ken o putea auzi mişcându-se prin încăpere. Puse apa din ibric la fiert. Era puţin năucit, ca să nu spună mai mult. Cu siguranţă, fusese cel mai ciudat interviu de angajare pe care îl ţinuse vreodată. De fapt, simţea, într-un mod straniu, că Francesca era cea care îl intervievase pe el şi îl găsise corespunzător. Ce mai şef! Luna viitoare avea cu siguranţă să fie foarte interesantă. Dacă ea începea să îşi ia nasul la purtare, o s-o dea imediat pe uşă afară, se decise el, adăugând o linguriţă de cafea în apă şi o amestecă, după care căută în dulăpior câţiva biscuiţi cu care să îşi trateze noua angajată.

27

Nikki ieşi tiptil din apartament şi coborî cu liftul în holul principal. Mark încă dormea şi nu voia să-l trezească. Cu o seară înainte, se întorsese cu avionul din Geneva şi fusese nevoit să se ducă direct la o recepţie în onoarea unui coleg ce ieşise la pensie, petrecerea prelungindu-se până dimineaţa. Era total istovit. De obicei, Mark nu dormea atâta, iar ea se tot sucise şi răsucise lângă el în pat, înainte de a se hotărî să se ridice şi să plece.

în mod normal, ei doi ieşeau sâmbăta la o mică gustare de prânz, dar pentru că Mark era atât de obosit şi indispus, Nikki se gândi că ar fi mai bine să mănânce acasă ceva, pe balcon. Poate nişte flan cu ouă, legume şi şuncă, o salată şi o sticlă bună de vin Sancerre. Poate aşa s-ar mai înviora şi el, deşi n-avea nici un motiv pentru starea astea proastă. Ea era îndreptăţită să fie îmbufnată. Călătoria la Paris fusese un adevărat dezastru, deoarece îi făcuse din nou capul calendar pentru că o vizitase pe scumpa lui soţie şi, prin urmare, tot week-end-ul şi-l pe- trecură supăraţi unul pe altul.

Apoi o anunţase, pe neaşteptate, că trebuie să plece la Geneva şi că nu va putea merge la gala acelei femei, Marshall. Şi asta fusese ultima picătură din pahar. Nikki

plecase singură de la Paris, spre casă. în sinea ei, considera că această delegaţie la Geneva îi convenea de minune lui Mark, era o scuză perfectă ca să nu meargă la petrecere, ceea ce o enerva cumplit. Ultima oară când fusese în Londra, îşi cumpărase special pentru această ocazie o frumoasă dar foarte scumpă bluză neagră, care lasă spatele gol, marca Amanda Wakeley; acum stătea nepurtată în şifonier şi asta o necăjea la culme. îşi dorise atât de tare să îşi facă apariţia la recepţie alături de Mark şi soţia lui neîngrijită să moară de invidie. Ar fi fost o ocazie perfectă să-i demonstreze Francescăi că mariajul ei se terminase pentru totdeauna. După vizita din acea dimineaţă, Nikki începuse să simtă că Mark era complet acaparat de Francesca şi că nu va putea niciodată să fie liber.

Nikki oftă când aprinse motorul şi conduse spre porţile din fier forjat, negre şi impunătoare, ce se deschiseră silenţios pentru a-i permite intrarea pe bulevardul Mount Merrion. Apartamentul ei fusese o achiziţie excelentă, se gândi. Cumpărat chiar înainte de explozia preţurilor pe piaţa imobiliară, îşi mărise substanţial valoarea în ultimii trei ani. Se gândea să investească şi în alt apartament, unul pe care să-l închirieze, dar ultimele rapoarte Bacon o făcură să se răzgândească. Taxele de timbru notariale şi alte impozite, plus exorbitantele preţuri ale caselor nu reprezentau o investiţie ideală. Şi, după cum mergeau lucrurile, a fi proprietar cu chiriaşi nu merita bătaia de cap.

Poate că ar fi bine să cumpere ceva în Spania. Văzuse nişte apartamente superbe pe malul mării, în Marbella, cărora li se făcuse reclamă la jumătate de preţ faţă de proprietăţile de aici şi agenţiile imobiliare anunţau recent nişte case foarte atrăgătoare în centrul Nerja, care aveau deja propria piscină. Ar fi frumos să ai un loc al

tău în străinătate, care s-ar putea întreţine relativ uşor cu venitul provenit din închirierea lui în sezon. Astfel ar putea pleca Ja soare pentru o săptămână sau două în fiecare primăvară şi toamnă, ca să îşi reîncarce bateriile.

Visul de a cumpăra o casă împreună cu Mark nu părea deloc realizabil, aşa că se decise să meargă mai departe cu planurile ei personale. Primele o să fie chiar bunicele la anul, îşi putea permite cu uşurinţă să ia în considerare nişte investiţii în Străinătate. Pe lângă asta, lui Mark i-ar pica foarte bine să ştie că ea este o femeie complet independentă financiar, căreia nu-i place să fie considerată proprietatea nimănui. El nu mai era atât de entuziasmat de ea ca la începutul relaţiei. Scânteia aceea primară, focul interior, când totul era nou şi incitant, se stinsese în timp şi ea se gândi întristată cât de mult le ducea dorul. Mark fusese mereu atât de bucuros s-o vadă, îi era atât de poftă de ea. Acum, Nikki simţea uneori că Mark nu voia decât o partidă de sex care să se termine cât mai repede, şi cu asta basta, de parcă îndeplinea o datorie neplăcută. Poate că ar trebui să se trezească la realitate şi să îşi dea seama că relaţia lor nu se îndreaptă nicăieri. Poate că ar trebui să-i pună capăt. Dar, repezită, îşi alungă gândul acesta din minte. Nici nu se pune problema de despărţire deocamdată. O să mai aştepte un pic, să vadă cum evoluează lucrurile.

Cu inima grea, se înscrise în trafic şi plecă spre Blackrock.

Mark căscă şi se întinse, căutând s-o cuprindă în braţe pe Nikki, însă deschise ochii somnoros când nu simţi decât cearşaful rece. Ea nu era acolo. O strigă. Nici un răspuns. Rămase pe spate, uitându-se fix la tavan. O briză palidă răzbătea prin fereastra deschisă şi, din pat, îşi

dădu seama că era o zi frumoasă şi însorită. Stomacul începu să-i chiorăie de foame. îşi aminti şi tânji după omletele cu roşii şi ciuperci făcute de Francesca sâmbăta dimineaţa, de care toată familia se bucura. Nimeni nu gătea frigănele ca Francesca, iar Nikki rareori pregătea aşa ceva. Se duse cu gândul la Owen şi Jonathan în America, care, cu siguranţă, sâmbăta dimineaţa se săturau pe îndelete de vafele cu sirop de arţar. îl îndurerase că Owen plecase fără ca măcar să îşi ia rămas'bun, părând nedis- pus să îl mai ierte vreodată.

Mark oftă. Ştia că este judecat şi dezaprobat şi de mulţi colegi mai în vârstă de-ai lui, care o îndrăgiseră foarte mult pe Francesca. Dar, la naiba, doar n-avea să îşi trăiască viaţa după placul unor moşnegi uscaţi care probabil, în spatele atâtor comentarii, nu erau decât mâncaţi de invidie. Dacă ar avea şi ei ocazia să se implice într-o relaţie cu o femeie ca Nikki, ar profita din plin.

Mark se frecă la ochi. Recunoscu, în sinea sa, că se purtase urât cu Nikki în Paris. Dacă nu era atent, putea să-l dea afară. Ea se supărase foarte tare pentru că rataseră petrecerea lui Karen Marshall. Personal, el era uşurat, nu voia să se afle într-un loc în care erau prezente şi Francesca şi Nikki. Prefera să stea mai în umbră. Şi pe lângă asta, nu ar fi vrut s-o rănească pe Francesca, se gândi el melancolic. Dacă Nikki era o femeie foarte tânără, soţia lui se îndrepta spre alunecoasa pantă a vârstei mijlocii şi, din ceea ce observase el ultima dată când o văzuse, nu făcea eforturi prea mari în lupta cu anii. N-ar fi avut nevoie decât de disciplină şi respect de sine. Ar trebui să-i mulţumească lui Nikki că nu prăjeşte pâine şi ouă şi că îl menţine pe o dietă sănătoasă.

O admira pe Nikki pentru modul în care se îngrijea.

Petrecerea Francescăi

Trupul ei era într-o formă excelentă pentru că făcea mişcare şi mânca ce trebuie. Ochii îi erau strălucitori, pielea curată, nu ca tenul şters şi umbrit de cearcăne, al Francescăi. Nikki era o femeie foarte disciplinată şi asta se vedea. Francesca ar putea să ia lecţii de la ea, se gândi el într-o doară.

Se întreba dacă soţia lui fusese la galăş, ştiind că ea nu prea mai ieşise în lume de când el o părăsise. Dacă totuşi s-a dus, probabil că Francesca a luat-o pe Millie ca însoţitor, făcu el scenariul în minte, întinzându-se după telefon şi formând numărul de mobil al lui Nikki.

— Unde eşti, draga mea? Mi-e dor de tine, spuse el cu vocea răguşită.

— Mă îndrept către Blackrock. Mă duc la Minsky's să cumpăr ceva de mâncare pentru noi. M-am gândit că ai prefera să luăm o gustare pe balcon în loc să ieşim în oraş, răspunse cu răceală Nikki.

— De ce nu mergem la IdleWilde şi apoi ne plimbăm pe Killiney Hill? E o zi nemaipomenită – chiar mi-ar face bine să ies la aer curat.

— Of, Mark, ar fi grozav. O plimbare pe jos este exact ce ne trebuie. Atunci, vin acasă şi mă schimb. Nu durează mult. Mark remarcă nota subită de bucurie din vocea lui Nikki înainte de a închide telefonul. Zâmbi. O să petreacă o zi frumoasă împreună. De-abia aştepta să-i spună despre afacerea cu două tăişuri ce are loc în spatele uşilor închise din Geneva. Lui Mark îi plăcea la nebunie să vorbească cu ea despre muncă. Ea era mereu foarte interesată, mult mai mult decât fusese vreodată Francesca. Nikki iubea tot ceea ce înseamnă domeniu bancar şi finanţe la nivel înalt; din acest punct de vedere, ei se potriveau de minune şi comunicau perfect. Era un bărbat fericit că găsise o femeie care îl stimula atât intelectual, cât şi fizic.

Sări jos din pat şi intră sub duş. Era deja excitat. înainte de a pleca spre IdleWilde, ar putea să aibă un frumos interludiu sexual, după care ar fi cu adevărat pregătit pentru o ceaşcă fierbinte de cafea La Scala şi un mic de-jun ca la carte. Până una alta, tot are parte de friganelele sale, zâmbi el când intră sub jetul puternic de apă, sperând că Nikki va sosi în curând ca să i se alăture.

Francesca stătea pe mica verandă cu faţa îndreptată spre soare. Era o dimineaţă plăcută. După micul dejun, o s-o ducă pe Trixie la o plimbare pe digul Howth. îşi turnă într-o ceaşcă cafea proaspăt pregătită şi unse o felie de pâine prăjită cu unt. Ce oare te determină să preferi să mănânci afară, în aer liber? se întrebă ea, muşcând din felia crocantă de pâine.

Grădina era aşa de frumoasă, cu trandafiri înalţi de-a lungul gardului şi cu o invazie de plante şi tufe în plină floare. Briza aducea o adiere parfumată de levănţică, pe care o mirosi cu plăcere. Se întreba însă cu tristeţe dacă lui Mark îi era dor de această grădină. Lui îi plăcea mereu să stea afară, citindu-şi ziarul sau completând rebusuri. Nu prea există intimitate pe balconul unui apartament, se gândi ea în timp ce răsfoia ultima pagină a suplimentului de week-end, Irish Times. Nu îşi putu ascunde un zâmbet larg de satisfacţie, ce-i lumină faţa, când observă o fotografie măgulitoare a ei însăşi, alături de cei doi Clark, în cadrul rubricii mondene.

Când văzu încă o fotografie alături de articolul din Irish Mail, se simţi şi mai mândră, mai mulţumită. „Citiţi şi plângeţi, amândoi la un loc”, murmură ea, recitind ziarul.

Singură, dar cu gânduri mari, după mai multe luni de absenţă din circuitul monden, după despărţirea de

celebrul ei soţ, bancherul internaţional Mark Kirwan, Francesca Kirwan a radiat, în strălucitoarea ei ţinută cu paiete, la gala caritabilă pentru lupta împotriva cancerului, organizată de Karen Marshall. Mark şi noua lui achiziţie, colega Nikki Langan, nu şi-au făcut deloc apariţia. Oare de ce... domnul Kirwan era întotdeauna primul prezent la astfel de recepţii de când Eurobank Irl. a început să contribuie generos la cauza umanitară – susţinută de Karen. Se zvoneşte că cele două doamne şi-au declarat război. Quelle surprise!

Quelle surprise! într-adevăr, triumfă Francesca, transformarea ei şi noua ei viaţă începuseră de-a dreptul şi spera ca soţul ei să citească toate aceste rânduri, oriunde ar lua micul dejun împreună cu „noua lui achiziţie”.

Oare ea va mai lua vreodată micul dejun cu cineva? se întrebă pierdută, imaginându-şi-i pe Mark şi pe Nikki luând micul dejun împreună şi sorbindu-se din priviri. Singura ei companie o reprezenta acum Trixie. De când Owen plecase, casa părea atât de rece şi de goală. O durea sufletul de dorul lui, îi lipseau exuberanţa şi umorul lui. Casa era acum mare şi tăcută ca o morgă. Uneori o demoraliza să meargă din cameră în cameră, rememorând vremurile când băieţii erau doar nişte copii şi că-minul forfotea de larma atâtor prieteni de-ai băieţilor. Ea şi Mark se retrăgeau deseori în biroul micuţ şi intim, ca să aibă parte de puţină linişte. Aici se mai aflau încă reviste, cărţi şi trofee de golf pe care Mark nu le luase până în prezent, ca şi cum îşi lăsase o parte din el pentru ziua în care s-ar putea reîntoarce.

Dar nu-l mai voia înapoi, se gândi ea hotărâtă. Viaţa lor împreună luase sfârşit. Ar trebui să insiste să îşi ia toate prostiile de aici şi să le ducă în apartamentul Domnişoarei Carieră, pe bulevardul Mount Merrion. Mark îi

dăduse şi noua adresă şi o rugase să-i retrimită acolo poşta. Dar nu se simţi în stare să scrie adresa ei pe plicuri, aşa că le trimisese în schimb la bancă, spre nemulţumirea lui Mark. Poate că o să cunoască un bărbat interesant la noua slujbă, se gândi visătoare, încercând să îşi ridice moralul. Ce bine ar fi să îşi găsească pe cineva doar ca să-i arate lui Mark că şi ea e în stare.

— Of, eşti patetică! bombăni îmbufnată de o astfel de atitudine, la vârsta ei. Dacă mai avea şaisprezece ani, ar fi de înţeles, dar la patruzeci, să îşi dorească un bărbat doar ca să-i facă în ciudă soţului aventurier era cel mai josnic. „Eşti o babă patetică" îşi spuse ea turnându-şi mai multă cafea. Mai bine că începea acest nou serviciu, căci lucrurile se cam agravează când ajungi să vorbeşti de unul singur. O servi şi pe Trixie cu o bucăţică de pâine prăjită cu unt. Ce bine că ziaristul de la rubrica monde-nă nu o poate vedea acum. Nici pe departe „radiind în strălucitoarea ţinută cu paiete". Dar e adevărat că începuse să îşi croiască o nouă viaţă.

Francesca termină micul dejun şi făcu puţină ordine. Trebuia să îşi pregătească îmbrăcămintea pentru următoarea săptămână de lucru şi să se pună la punct pentru a întâmpina atâtea personalităţi la aeroport. Se mai uită o dată la fotografia ei din ziar şi o studie intens, încercând s-o vadă prin ochii lui Mark. Nici o urmă de depresie sau traumă, din fericire. De fapt, arăta de parcă n-avea nici o grijă pe lumea asta. Şi aşa se va şi întâmpla, se în- curajă ea. Se spune că viaţa adevărată începe la patruzeci de ani. Era mai mult decât pregătită să testeze teoria.

Mark muşcă cu poftă dintr-un cârnat şi un ou şi sorbi adânc dintr-o ceaşcă de cafea fierbinte. IdleWilde roia de

lume şi atmosfera era plină de bunăvoie adolescentină şi modernă. Se simţea tânăr, ca făcând parte dintr-o scenă de pe care lipsise mult timp, fiind oprit din drum de familie şi de carieră. îi zâmbi lui Nikki. Era frumoasă ... şi sălbatică. Se dezlănţuiseră puternic sub duş. Noroc că apartamentele astea erau bine protejate fonic. îşi strecură mâna pe coapsele ei, simţindu-se din nou ca la optsprezece ani.

— Ce-ai zice să ne luăm vreo două zile libere şi să mergem în Kinsale, ca să petrecem puţin timp doar noi doi, singuri? îi sugeră el.

— A, Mark, mi-ar plăcea la nebunie, spuse entuziasmată Nikki. Dar trebuie să-mi verific agenda. Am o grămadă de întâlniri la Londra săptămâna viitoare şi, pur şi simplu, trebuie să mă duc.

— Of! Speram să putem merge săptămâna viitoare, cât mai ţine vremea asta bună, răspunse el dezamăgit.

— Şi cum rămâne cu angajamentele tale?

El strânse din umeri.

— Le amân.

— Mark, ne aflăm într-un moment crucial al negocierilor, trebuie să fiu acolo, explică Nikki.

— De ce? Ce se întâmplă?

Nikki îşi dădu ceaşca de cafea la o parte şi începu să-i dea detalii cu privire la cele mai dificile aspecte ale ultimei lor preluări. Mark asculta foarte atent, întrerupând-o ocazional cu o întrebare pertinentă. Mâncară şi discutară, mai cerură câte o porţie de cafea şi apoi el îi povesti despre ultimele întâmplări de la Geneva, iar Nikki râse din toată inima auzind şmecheriile făcute acolo. Se simţea cu adevărat fericit alături de ea, savurând fiecare cuvânt şi sorbind-o din priviri, când mobilul lui începu să sune; el se încruntă văzând numărul apelantului afişat pe ecran.

— Bună, tată, spuse el răbdător. Trebuia să se aştepte la ceva neplăcut, ziua începuse prea bine.

— Ai văzut ziarele? îl întrebă tatăl său.

— Nu.

— Drace! E o adevărată ruşine, asta e. Ai făcut de ruşine numele familiei. Soţia aia a ta merge la petreceri de una singură şi despre tine se vorbeşte fără nici un dram de respect. Mai mult de atât nici nu se putea, Mark. Sunt peste poate de supărat. Mulţumesc lui Dumnezeu că răposata şi scumpa ta mamă nu mai este printre noi ca să vadă toate astea.

— Tată, nu te mai aud, nu mai am aproape deloc semnal. Te sun mai târziu, spuse Mark cu fermitate şi închise telefonul. Ce naiba bolborosea tatăl lui acolo?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nikki puţin îngrijorată.

— Eh, tot îndrugă ceva despre mine, că aş fi apărut în ziare. Dă-mi să mă uit, ca să mă lămuresc. întinse mâna după ziar. Nikki luă Irish Times din geanta ei de plajă şi i-l înmână. Ea se uită la ultima pagină din Irish Mail.

Mark simţi un gol în stomac când recunoscu faţa zâmbitoare a Francescăi. Arăta foarte bine, se gândi el suprins în timp ce citea legenda fotografiei. Deci se dusese până la urmă la gală. Cumva, lui nu i se părea că Francescăi îi venise foarte greu să se ducă acolo de una singură, şi mai mult, arăta că s-a simţit foarte bine. Ei bine, bravo ei, se gândi el cu puţină melancolie văzând expresia de pe faţa lui Nikki.

— Ce spune?

— Cică eu sunt „noua ta achiziţie”, răspunse ea caustic.

— Ia să văd. Citi şi el micul articol. Ce ticălos sarcastic, ziaristul ăsta. Nu pune la suflet. Sunt baliverne, mâine o să le uite toată lumea.

— Pun pariu că Francesca s-a distrat de minune citind, replică Nikki.

— Ea nu e genul ăsta, n-o interesează bârfele din ziare, spuse repede Mark.

— De ce trebuie mereu s-o aperi? izbucni Nikki.

— Nu o apăr, Nikki, făceam doar o observaţie.

— Ba da, o aperi. Tot timpul, repetă ea. în faţa ta, ea nu e vinovată cu nimic. Depăşeşte sentimentul ăsta de vinovăţie, Mark, şi uită-te mai atent la fotografia ei. Femeia asta îţi spune direct: n-am nevoie de tine. Pot să mă descurc şi singură. Nu mai are nevoie de tine, Mark, aşa că acceptă.

— Vrei să te calmezi, Nikki? Nu e nevoie să te agiţi atâta pentru o simplă remarcă de-a mea. Hai să terminăm de mâncat şi să mergem la plimbare, sugeră el. Chiar nu avea chef acuma de o scenă pe tema Francescăi. De ce era atât de agresivă Nikki faţă de soţia lui? Era ilogic. Uite, tocmai a intrat Bono, solistul trupei U2, şopti el, sperând s-o facă pe Nikki să se gândească la altceva.

— Mare scofală, bâlbâi ea, refuzând încăpăţânată să se îmbuneze.

— Mi-ar plăcea la nebunie să-i văd casa. Se spune că are o privelişte de vis, continuă pe un ton normal Mark.

— Că tot vorbim de case, mă gândeam să cumpăr una în sudul Spaniei, spuse calmă Nikki.

— Oo! Mark era surprins de această noutate. Nu uita că este extrem de important unde anume cumperi. Locaţia. Locaţia. Locaţia. Valoarea la re vânzare, posibilitatea de închiriere şi multe altele.

— Nu sunt o proastă, Mark, i-o tăie ţâfnoasă Nikki. Ştiu lucrurile astea.

— Scuze! Desigur că le ştii, rosti Mark pe un ton iertă

tor. Făcuse o observaţie prostească şi înfumurată. Nikki oricum s-ar asigura întru totul înainte de a face investiţii.

— Aşadar, unde anume ai de gând să cumperi? Mă iei şi pe mine acolo într-un week-end, ca să facem prostii? o tachină el.

— Poate. Nikki se mai relaxă. Mă gândeam la Marbella...

— Sunt nişte terenuri de golf grozave acolo, o întrerupse Mark entuziasmat. Dă-i bătaie, Nikki. Nu e o afacere rea. Şi acum e timpul să cumperi. Preţurile la imobile cresc în Spania şi în Portugalia. Bate fierul cât e cald. Mark era încântat de vestea dată de Nikki, îi plăcea s-o vadă investind cu înţelepciune; chiar o admira. Sunt multe lucruri de spus despre femeile independente.

Nikki se sprijinea de un copac pe Killiney Hill, cu faţa spre mare. Era o privelişte ce te înmărmurea, se gândi cu admiraţie privind spre sud, peste apa sclipitoare, către linia de coastă de un verde smarald, unduindu-se în jos, spre Wicklow.

Mark se odihnea cu capul în poala ei şi sforăia încetişor. Avea nişte gene atât de negre şi lungi şi o gură făcută special pentru a fi sărutată. Era o gură foarte fermă, masculină, pentru care Nikki avea o puternică slăbiciune. Nu-i putea suferi pe acei bărbaţi cu buze lăsate şi moi.

Era o zi superbă: căldura soarelui mângâindu-i faţa, o briză blândă unduind copacii şi răcorind aerul, în ciuda toropelii soarelui.

De ce naiba se purtase ca o idioată la masă? Era extrem de supărată pe ea însăşi. Ce prostie din partea ei să facă scandal pentru fotografia Francescăi şi să fie afectată de remarcile prosteşti din ziar. Unde-i erau echilibrul şi demnitatea? Nu-i de mirare că şi Mark şi-a ieşit din fire. Bărbaţilor nu le plac femeile plângăcioase şi vulne

rabile, care tot timpul caută un punct de sprijin în afară. Era ceva ce Nikki observase din propriile relaţii şi din experienţa altor prieteni. Ea nu simţise niciodată nevoia de sprijin pentru că deţinuse tot timpul controlul. Dar această relaţie cu Mark era complet diferită. El deţinea controlul, dar nu îşi dădea seama pentru că Nikki reuşise să creeze această faţadă. Câteodată îi scăpa însă din mână, se gândi ea deznădăjduită. Ca în dimineaţa asta! Dezastru! Se transforma într-o femeie patetică, dependentă, ca toate celelalte femei ridicole, pentru care se scriu cărţi de auto-întrajutorare. Le dispreţuia! Femei ca Francesca. Cât de ironic însă că şi ea era în pericol de a deveni o astfel de femeie. Niciodată! îşi jură Nikki. Avea să înece tendinţa asta încă din faşă, o dată pentru totdeauna. Tot ce trebuia să facă era să îşi controleze sentimentele faţă de Francesca, deşi era al dracului de greu.

Nikki mângâie, cu degetul, linia relaxată a bărbiei lui Mark şi simţi un val de dorinţă. Azi dimineaţă, el o iubise cu toată pofta acumulată în sine de mai mult timp, iar ea o savurase din plin, arcuindu-se şi aruncându-se în el, acoperiţi de apă, până când de-abia se mai puteau vedea unul pe altul din cauza aburului. Se simţise foarte preţuită, dorită şi iubită şi aşteptase cu nerăbdare plimbarea de astăzi. Totul se desfăşurase ideal, până când afurisitul de taică-său îl sunase să se plângă de bârfele din ziar.

Şi atunci îşi pierduse controlul.

Nikki inspiră adânc şi se uită la bărbatul ce-i dormea în braţe. Ce simţea el cu adevărat pentru ea? Dacă Francesca nu i-ar fi descoperit, ar mai fi fost acum cu ea? Şi-ar fi părăsit vreodată nevasta pentru ea? În adâncul sufletului, era puţin speriată să se gândească la astfel de lu

cruri. Inima ei ştia că răspunsul ar putea fi negativ şi de aici se trăgea sursa ei de nesiguranţă.

Examină faţa plăcută a lui Mark, destinsă de odihnă, şi se întristă adânc. Vor fi mereu un cuplu sau relaţia lor nu se îndrepta nicăieri? El fusese sincer încântat de planurile ei de investiţie. Oare pentru că îşi făcea singură planurile de viitor... un viitor care nu-l includea şi pe el, sau pentru că el considerase că este realmente o investiţie bună? O tachinase cu privire la week-end-ul în care să facă nebunii împreună şi ea ştia că lui îi place să joace golf.

Poate că Mark se imagina totuşi alături ea, plecând în străinătate. Sau poate că doar avea ea îndoieli. Era totul atât de nesigur. Dacă proasta aia de femeie ar divorţa de el şi şi-ar vedea de viaţa ei, ca şi Mark să poată merge mai departe, să nu mai fie nevoit să trăiască în situaţia asta ridicolă, totul ar fi diferit. Cel puţin ar afla, într-un fel sau altul, ce simte Mark cu adevărat pentru ea. Atâta timp cât Francesca făcea parte din viaţa lor, Mark avea scuza perfectă pentru a nu se angaja serios în relaţie. Oricât de mult l-ar fi iubit, Nikki nu era sută la sută sigură că sentimentele lui sunt destul de puternice cum şi-ar dori ea. Dacă va rămâne cu el, oare va avea tot timpul sentimentul că lipseşte ceva, că îşi doreşte ceva mai mult? Ar putea Nikki trăi cu această nevoie nebună de a fi iubită de el, zi după zi? Oare tot mai rarele momente de fericire meritau permanenta suferinţă care mergea mână în mână cu dragostea ei pentru el?

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Nikki şi ea o şterse repede. Cât s-ar bucura Francesca văzând-o aşa, nemernica, se gândi ea supărată. Ar triumfa dac-ar şti că „cealaltă femeie” este atât de nefericită.

Nikki respiră adânc. Nu-i stătea deloc în fire să se

comporte astfel şi deja se săturase. Nu va ceda încă. Va rămâne pe poziţie până de Crăciun şi dacă lucrurile nu se vor îndrepta, va începe noul an de una singură. Deşi nu ştia, Mark era în vizor. Nici o femeie nu poate îndura mai mult de atât, se hotărî Nikki. îşi ridică faţa spre soare şi se relaxă, ştiind că deţinea din controlul asupra propriului viitor.

28

— Doar explică cine eşti dacă te întreabă, o informă Ken trecând de bariera de securitate a postului RTE cu un semn din mână către gardian, care îl recunoscu imediat. Era luni dimineaţa, prima ei zi de lucru la noua slujbă. Ken. urma să lase nişte materiale aici şi totodată o conducea într-un mic tur al locului.

— Aici este centrul de emisie TV. Studioul de radio este mai sus. O să ţi le arăt pe rând dar în general, o dată ce îi spui recepţionerei numele, funcţia ta şi persoana de contact, cineva va veni să vă conducă pe tine şi pe invitatul tău şi o să se ocupe mai departe de voi. Sunt toţi foarte amabili, ca şi la TV3, aşa că nu trebuie să te îngrijeşti decât de invitaţi, să-i ajuţi să scape de emoţii, o linişti Ken arătându-i spaţiile de parcare, ce ei i se păreau foarte aglomerate, oriunde s-ar fi uitat.

— Există o parcare pentru invitaţi chiar lângă studioul de radio, dar dacă nu stai mult, parchezi aici, pe liniile galbene.

în timp ce Ken oprea maşina, Francesca privea uluită la imensul complex. Totul era foarte bine întreţinut. Nu-şi dăduse seama cât de mare este clădirea. Nu mai fusese niciodată la RTE şi era atât curioasă, cât şi intimidată.

Petrecerea Francescăi

Ken părea atât de sigur pe sine când salută pe toată lumea, ştiind numele fiecărei persoane în parte şi exact unde să se îndrepte. Era palpitant, recunoscu ea în timp ce urcau scările către studioul de radio şi îl văzu pe Gareth O'Callaghan, cunoscutul prezentator de la 2FM, trecând repede pe lângă ei.

Ken o conduse de-a lungul imensului birou de la Centrul Radio şi apoi ajunseră în micul spaţiu rezervat barului, unde încercă să nu se uite prea insistent, căci observă crainici TV, prezentatori şi celebrităţi aflaţi în pauza de cafea, adânciţi în conversaţii cu producători, documentarişti şi asistenţi de producţie.

— Aici poţi să îi aduci pe invitaţi înainte sau după interviurile de radio, ca să se relaxeze cu o ceaşcă de cafea sau ceai. Există şi o cantină mică în cadrul Centrului TV şi desigur există cantina principală, pentru angajaţi. O să-ţi arăt şi acolo, spuse cu căldură Ken. Nu fi derutată, Francesca. O să le înveţi pe toate pe dinafară în scurt timp. Prima dată când am venit aici am fost îngrozit. Am crezut că nu o să mă descurc în vecii vecilor. Dar, după câteva vizite, o să te obişnuieşti.

— Le vezi şi le auzi pe toate aceste personalităţi mass media pe ecran sau în spatele microfonului, şi e tare ciudat să le observi stând la masă, discutând la o cafea sau, pur şi simplu, fiind nişte oameni normali, remarcă Francesca când Ken o invită să se aşeze la o masă liberă.

— Păi, chiar asta sunt, nişte oameni foarte normali, aşa cum o să afli şi singură, râse Ken. Ceai, cafea?

— Cafea, te rog, spuse Francesca. Şi aş putea lua şi un biscuit? Fusese prea agitată dimineaţă şi nu mai avusese timp de micul dejun. Acum îi era puţin foame.

Ken zâmbi.

— Slavă Domnului că nu eşti una din acele femei îngrozitoare care nu mănâncă nimic. Mă scot din minţi. Imediat vin şi biscuiţii.

O, Doamne, doar nu-mi spune acuma că sunt prea grasă? se gândi Francesca vinovată, notându-şi în minte să nu mănânce prea multe dulciuri în faţa lui. Sună telefonul ei mobil şi văzu afişat numărul lui Mark. Ce naiba voia de la ea? Sincronizarea era cum nu se poate mai proastă, se gândi iritată. Ca să vezi, s-o sune chiar în prima dimineaţă a noii sale slujbe. Ei bine, nu avea de gând să-i spună încă, poate nu-i ieşea afacerea.

— Alo, şopti ea. în spatele ei, zgomotul paharelor ciocnite de veselă şi zumzăiala tuturor persoanelor antrenate în discuţii o împiedicau să audă foarte bine.

— Bună, eu sunt. Unde eşti? Am încercat întâi acasă, întrebă curios Mark.

— Nu contează, îl repezi Francesca. De ce mă suni?

— O! Eu, ăă... voiam să-ţi spun cât de mult mi-a plăcut fotografia ta din ziarele de sâmbătă. Arătai foarte bine, sper că te-ai distrat la petrecerea lui Karen. Eu nu am putut ajunge, a trebuit să plec urgent la Geneva, spuse Mark prieteneşte.

— Serios? răspunse calmă Francesca. Ai pierdut o seară pe cinste. Uite ce e, acum sunt cam ocupată, ai şi altceva să-mi spui?

— Nu, nu cred. Mark părea dezarmat. Dacă mă cauţi, să ştii că noi plecăm la Kinsale pentru câteva zile. Mă poţi găsi pe mobil.

— Bine. Pa. Francesca închise furioasă. Ticălos îngâmfat! Cum îndrăzneşte să o sune şi să-i spună că arăta bine. De parcă i-ar fi păsat vreun pic, se gândi ea amărâtă. Deci plecau la Kinsale, aşa? Ce drăguţ. El nu a avut nici mă

car decenţa să o întrebe dacă pleacă în vacanţă anul ăsta. Mark ducea viaţa unui bogătaş, plimbându-se prin toată ţara, cu fâţa lui de braţ, trăindu-şi viaţa de celibatar. Francesca se simţi din nou înşelată. Ea ar fi trebuit să se plimbe în Kinsale pentru câteva zile, ţinându-se de mână cu soţul ei. Fără îndoială, Mark o va duce pe Nikki la Ballybrit, la cursele Galway din august. Ea şi Mark petreceau mereu câte o săptămână acolo. Dacă voia să ajungă la curse anul ăsta, trebuia să se ducă singură, se gândi nefericită.

La dracu' cu el. De ce a trebuit s-o sune în dimineaţa asta şi să-i spună de Kinsale? începuse ziua bine, mulţumită de noul ei job, şi acum îi stricase tot cheful. Cât timp o să-i ia ca să-l uite? Va fi vreodată în stare să nu-i pese deloc de relaţia dintre Mark şi Nikki sau va fi mereu aceasta un cuţit înfipt în inimă? De ce nu putea proceda la fel ca soţul ei, să meargă mai departe fără să privească deloc în urmă? Despărţirea lor pare să nu-l fi afectat cu nimic. Dar adevărul este că el are o iubită care să-i atenueze orice fel de resentimente. Francesca era singură, luptând de una singură. Mark avusese însă atâta tupeu cu prostia asta, despre cât de bine arăta ea la petrecere. Ştia cu siguranţă că, dacă ar fi fost lângă el, l-ar fi plesnit dintr-o răsuflare, atât de mult se enervase.

îl văzu pe Ken cum se strecoară printre mese, cu tava în mână şi abordă din nou un aer vesel. Era cert convinsă că viaţa ei intimă nu trebuie să-i afecteze munca, în special în prima zi. îi împinse pe Mark şi pe Nikki în străfundul memoriei şi îi zâmbi şefului ei.

— Asta nu pare nici pe departe a fi muncă.

— Crede-mă, Francesca, vor fi zile în care vei ajunge acasă şi îţi vei spune: „Am înnebunit?” spuse vioi Ken,

atacând un biscuit uns cu un strat gros de unt. Bucură-te de momentele astea cât mai poţi.

Până la sfârşitul zilei, era doborâtă. Era atât de mult de învăţat şi chiar transportul în comun era foarte obositor. Se legăna în sensul impus de trenul Dart, înghesuită ca o sardină în conservă, invidiindu-i pe cei care aveau un loc. Trebuia să se obişnuiască cu asta, se gândi ea când un bărbat solid o călcă pe degetele de la picioare în încercarea de a-şi face drum către uşă. Totuşi, ziua trecuse repede şi era destul de mulţumită de felul în care se descurcase. Şi Ken era drăguţ; în ciuda aerului lui cam ţicnit şi a stilului lejer, era extrem de profesionist şi priceput.

Ajunse acasă atât de obosită încât, după ce luă nişte pâine cu unt, o bucată de brânză şi cu o cutie de Cola dietetică, se scufundă în şezlongul de pe verandă doar în sutien şi ciorapi, ca să mai prindă ultimele raze de soare ce se risipeau în amurg. Doar mai târziu, după ce îşi călcă îmbrăcămintea pentru a doua zi şi se băgă în pat, îşi aminti scurt de telefonul lui Mark, dar nu mai avu energia necesară pentru a-şi susţine mânia şi resentimentele ivite în prima parte a zilei. Pentru prima dată în mult timp, adormi ca un prunc şi se trezi surprinsă că noaptea trecuse atât de repede.

Dimineaţa următoare o găsi aşteptând la Sosiri în aeroportul Dublin, cu o planşetă pe care scria, cu caractere mari, numele autoarei, sperând că femeia o va observa fără dificultate. Magda Waldon era una dintre cele mai cunoscute scriitoare ale genului ştiinţifico-fantastic din întreaga lume şi, la cincizeci şi patru de ani, tot mai scria câte un roman pe an. Era invitat de onoare al convenţiei de SF din Dun Laoghaire.

Francesca o căuta din priviri, prin mulţimea ce se scurgea

din avion. Studiase dosarul de presă şi văzuse fotografia autoarei, deci ştia că e o femeie roşcată, cu ochii mult îngropaţi în orbite şi o privire arogantă.

— Hei, dumneata, de acolo. O femeie mică şi voinică, cu o claie de păr roşu ca focul, ce-i cădea extravagant pe umeri, în cascade, o pocni pe Francesca între coaste. Eu sunt Magda Waldon şi trebuie urgent să beau ceva. Cutia asta în care-am zburat, dacă n-a dat în toate golurile de aer care-au fost, n-a mai dat în nici unul.

Inima Francescăi i se opri în piept. De la izul de coniac ce emana de la o poştă dinspre această femeie, era evident că scriitoarea băuse deja. Francesca rămase cu privirea fixată asupra ei şi încercă să suprapună realitatea cu fotografia publicitară. Ce diferenţă mare poate provoca o coafură bună, se gândi ea sec. Magda îşi arăta pe de-a dreptul cei cincizeci şi doi de ani. Ochii ei injectaţi ieşeau în evidenţă prin ochelarii cu lentile bifocale şi rame argintii. Obrajii aprinşi şi roşii, umflaţi şi străbătuţi de multe vene nu aduceau nici pe departe cu tenul roza- liu şi fin din pozele ei evident retuşate. Mignona autoare purta pantofi negri cu toc şi nişte pantaloni negri lăbărţaţi; o bluză cu decolteu larg dădea la iveală o piele bronzată şi încreţită, iar o jachetă până la mijloc, de un roşu aprins, accentua curbele voluminoase ale pieptului Magdei. În urechi, la gât şi la mâini era acoperită de bijuterii de aur groase, care zornăiau cu fiecare mişcare a trupului. Probabil că acoperă zgomotul sticlelor de băutură, se gândi Francesca cu puţină răutate în timp ce întindea mâna spre a face cunoştinţă.

— Eu sunt Francesca Kirwan. Sunt de la Ken Kennedy PR şi vă voi însoţi...

— Da, da. Du-mă la bar. Magda o întrerupse din aces

te formalităţi gesticulând, evident neinteresată de cine va avea grijă de ea şi cum.

— Pe aici, vă rog, spuse politicos Francesca, condu- când-o spre bar. Magda nu pierdea timpul, dădu rapid pe gât două pahare cu brandy, unul după altul, înainte ca Francesca să o anunţe hotărâtă că trebuie să plece pentru că avea programate două interviuri la hotel, înainte de prânz.

— Eh, la naiba cu ele! rosti Magda în bătaie de joc.

— îmi pare rău, dar au fost deja aranjate şi nu putem să-i lăsăm baltă pe oameni, spuse cu blândeţe Francesca, fierbând însă de nervi. Ăsta era primul ei test. Ce dezastru dacă autoarea ei ar sosi la hotel beată criţă şi ar amâna interviurile. Ce „noroc” pe capul ei, tocmai această femeie să devină prima ei însărcinare.

— Tre' să mă duc la baie şi apoi vin cu tine, rosti răguşit Magda, plictisită de atâta bătaie la cap.

Când dispăru în toaleta pentru femei, Francesca îi dădu un telefon scurt lui Ken.

— Bună, eu sunt. E cherchelită bine, şopti ea.

— Nu te îngrijora. Editorii ei m-au pus deja în gardă. Până la urmă face faţă obligaţiilor. Aşa e mereu. Dar du-o cât mai repede la hotel, o sfătui Ken.

— De ce nu m-ai prevenit? îl întrebă Francesca.

— Nu voiam să îţi faci griji. îmi pare rău, ştiu că nu este cea mai uşoară sarcină pentru început, dar dacă te descurci cu ea, poţi să te descurci în orice altă situaţie. Consideră şi tu că e un examen de trecere. Fii fermă cu ea, aşa a spus editorul ei.

— Păi atunci, îmi dau demisia de pe acum, îl anunţă Francesca.

— Dumnezeule, Francesca. Nu-mi face una ca asta. Am

căzut de acord că vei sta de probă o lună de zile. Deja sunt dependent de tine. Îţi dau o primă la sfârşitul anului. Ken îşi pierduse orice urmă de veselie din glas, părând îngrozit.

— Doar te tachinam, rânji Francesca. Deci o să fie o primă, da? Sper să fie una bună, adăugă ea. Magda ieşi tropăind din toaletă, pe tocurile ei incredibil de înalte. Trebuie să plec, murmură Francesca, uite-o că vine.

— Eşti sigură că nu mai avem timp pentru încă un pahar? o întrebă scriitoarea.

— Din păcate, nu, spuse cu fermitate Francesca, aruncând pe umăr geanta burduşită a Magdei şi luând-o înainte spre ieşire.

— Şi se mai vorbeşte de ospitalitatea irlandeză, bombăni Magda cu agresivitate, încercând să se trezească.

Până la sfârşitul zilei, Francesca ştia despre ce vorbea Ken când o avertizase că vor fi zile în care se va întreba dacă nu e cumva nebună că acceptase această slujbă. Magda insistase să i se schimbe camera de hotel pentru că nu-i plăcea priveliştea de la fereastră. În timpul interviurilor mai băuse câteva pahare bune de brandy. După o masă de prânz cu homar, puse capac la toate şi spuse morocănoasă:

— Hai să terminăm o dată cu calvarul ăsta de doi bani. Arată-mi drumul, Frannie. Ajunsese deja Frannie, nu mai era Francesca.

Ea urmări uimită cum Magda îşi ţinea publicul ei iubit cu sufletul la gură, în timp ce citea şi răspundea la întrebări. După aceea, spre imensa ei uşurare, Magda se duse să tragă un pui de somn în cameră, pregătindu-se de cina pe care organizatorii convenţiei o găzduiau în onoarea ei. Francesca se strecură în camera ei de hotel, făcu un duş şi se aşeză pe pat, încercând să se relaxeze.

Ce zi, se gândi ea aţipind. Săptămâna trecută pe vremea asta, pierdea timpul prin casă, plângându-şi de milă. Zâmbi, mirată ce diferenţă poate aduce o singură săptămână în viaţa unui om. Poate că este o zi solicitantă pentru ea, dar până acum nu a avut timp să se plictisească sau să îşi plângă de milă. Slujba asta era exact ce avea nevoie în acest moment, se gândi recunoscătoare.

La opt şi un sfert, Magda apăru în holul hotelului, gata de acţiune şi de o noapte grea de băut. Purta o rochie de jerse purpurie, lungă, care îi scotea generoasă la iveală fiecare rotunjime şi era în contrast alarmant cu nuanţa părului ei. Nici măcar un kilogram de parfum n-ar fi putut ascunde mirosul alcoolului care îi emana din fiecare por. în taxi, în drumul spre restaurant, Magda scoase o sticlă plată de argint din geantă şi luă o gură sănătoasă de tărie. Francesca se prefăcu discret că nu observă, dar nu pentru că Magdei i-ar fi păsat măcar cât o ceapă degerată. Evident, pentru ea nu era o prioritate să menţină aparenţele. Imediat îi găsi nod în papură şi restaurantului care, pe jos, avea parchet şi se plânse că zgomotul din sală îi dădea dureri de cap. Nici pe departe atât de puternice pe cât o să-fi dau eu dacă nu-ţi pui dop la gura aia, se gândi Francesca enervată, în timp ce se chinuia să-i zâmbească compătimitor şi îi oferi o aspirină, din păcate, brusc refuzată.

La jumătatea dineului, înainte de servirea faimoasei cafele irlandeze, Magdei îi căzu capul în piept şi începu să sforăie. Şi, ca să pună capac la tot ce ingerase de-a lungul zilei, în seara asta dăduse pe gât trei aperitive şi o sticlă de vin roşu, iar apoi încă un brandy. Francesca şi organizatorul convenţiei, un tânăr foarte de treabă numit Des, au târât-o afară până în taxi şi, pe când Francesca se aşeza lângă ea, Magda deschise, pentru o secundă, ochii.

— Du-mă la bar, reuşi ea să bolborosească înainte de a-i cădea capul într-o parte, pe umăr.

Cu ajutorul portarului de noapte, care o trânti rapid pe Magda într-un cărucior de bagaje, Francesca îşi cără povara în cameră. Reuşiră să „descarce” micul buldozer de femeie în pat şi o întoarseră pe o parte. Francesca îi scoase pantofii, dar se hotărî să nu o şi dezbrace. O acoperi cu o pătură şi ieşi uşor din cameră, rugându-se fervent ca scriitoarea să nu vomite şi să se înece.

Stând ca pe ace, sună la recepţie a doua zi dimineaţă şi rugă să i se facă legătura în camera Magdei. Trecuse parcă o veşnicie de când telefonul suna şi nu răspundea nimeni. Francesca intră în panică, era pe punctul de a o ruga pe tânăra recepţioneră să pună pe cineva să verifice dacă Magda a supravieţuit nopţii trecute, când auzi o voce morocănoasă în receptor: „Scuteşte-mă.”

Cel puţin era în viaţă, se gândi Francesca uşurată, gră- bindu-se spre duş. Tot ce trebuia să facă era să o treacă de check-in la aeroport şi gata cu răspunderea ei pentru Magda Waldon, decana SF-ului.

Telefonul sună în timp ce îşi bea rapid cafeaua fierbinte. Era Millie.

— Cum merge?

— Nu întreba. Nu am timp să vorbesc acuma, dar o să-ţi povestesc totul diseară.

— Îţi place?

— Ar fi puţin exagerat să spun că-mi place, făcu haz de necaz Francesca. Cu siguranţă nu e plicticos. Vorbim mai târziu.

Magda nu era deloc bine dispusă. Cu părul răvăşit şi cu nişte haine groaznice pe ea, deschise uşa când Francesca ciocăni stăruitor.

— A, tu erai, mârâi ea printre dinţi.

— Da, eu eram, spuse veselă Francesca dând la o parte draperiile.

Magda se dădu deoparte ca arsă.

— La ce naiba ai făcut asta? Dă-mi imediat un coniac.

— Sigur. întâi faci un duş şi pe urmă sun la room service să ne aducă un coniac. Minibarul fiind deschis, observă că unele sticle erau deja goale, iar altele fuseseră înfundate în geanta Magdei, aşadar nu mai avea rost să caute brandy prin cameră. Vrei să iei micul dejun? o întrebă Francesca politicos.

— La dracu' cu micul dejun, bombăni ea.

O oră mai târziu, Magda se îndrepta, legănându-se, spre maşina Francescăi. Coniacul o mai trezise cumva şi privea în jur cu ochii înceţoşaţi.

— N-apuc niciodată să văd şi eu prea mult în scurtele astea călătorii ale mele. Sunt prea ocupată, ştii. Păcat. Pare chiar interesant, bolborosi ea în timp ce treceau pe lângă cluburile de iahting şi apoi pe lângă o mică platformă de ancorare a feriboturilor. Marea arată frumos, declară Magda înainte de a ceda unei tăceri de mormânt.

Francesca simţi o uşurare enormă când, puţin mai târziu în acea dimineaţă, povara ei dispăru prin porţile de la Plecări.

— Am nimerit şi mai rău decât tine. Uite. Un exemplar cu autograf, o anunţă Magda, azvârlindu-i în braţe ultimul ei roman. Apoi plecă, aruncându-şi părul într-o parte şi făcând semn de adio cu mâna ei plină de bijuterii, înconjurată de o aură puternic mirositoare de alcool. Francescăi îi era milă de pasagerul care va sta alături de Magda, în avion.

— O experienţă care nu trebuie ratată de nici un bun

publicist, râse Ken în timp ce Francesca, întoarsă acum la birou, îl încânta cu povestea evenimentelor petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore. Te-ai descurcat bine, Frannie. Cred că o să-ţi spun Frannie de acum înainte, declară el pe un ton glumeţ.

— Aşa să faci şi eu am plecat urgent de-aici, îl avertiză ea.

Restul săptămânii s-a dovedit floare la ureche comparativ cu efortul la care o provocase Magda. Un jurnalist îşi amânase interviul cu foarte puţin timp înainte şi ceruse o reprogramare, spre marea enervare a unui designer de modă care devenise subiect de ştire cu modelele sale inedite. Această tânără creatoare de modă se ră- ţoise şi îi făcuse scandal Francescăi, dar tăcu mâlc când îi telefonă Ken, pentru a o calma.

Computerul din birou o înspăimânta pe Francesca. Ken îi arătase foarte pe scurt cum să-l folosească, dar el era atât de priceput încât i se părea normal ca ea să înţeleagă tot ce îi explicase. Imediat ce se va întoarce din Portugalia, se va înscrie la un curs de calculatoare, se hotărî Francesca.

După prima ei săptămână de lucru, plecând acasă prin traficul aglomerat de vineri, se simţea extenuată dar foarte fericită. Trenul trecu de Merrion Gates. Rândurile de maşini aşteptau ca barierele să se ridice. Cel puţin, nu mai era nevoită să conducă în această seară fierbinte de vineri, deloc potrivită pentru cei cu inima slabă. Şofa tul în centrul oraşului şi găsirea unui loc de parcare erau uneori un adevărat coşmar. Doar câteva staţii şi a ajuns; va fi acasă în douăzeci şi cinci de minute. Dacă ar fi condus, i-ar fi luat cel puţin o oră şi jumătate.

Se descurcase bine, se declară Francesca mulţumită în sinea ei, când trenul opri în gara Connolly, din care şi

ruri de călători şerpuiră spre ieşire. Aranjase cât mai logic sistemul de îndosariere şi curăţase biroul. Se ocupase de primul ei autor, a cărui imagine o păstrase intactă în faţa publicului, cu o încredere pe care nu o simţise nici pe departe şi pe plan personal. Magda fusese o binecuvântare deghizată, şi dacă i-a putut face faţă acestui personaj dificil, poate să facă faţă oricui. Nu ştersese nimic din nesuferitul de calculator, deşi era mai mult vorba de noroc decât de pricepere. Trenul ajunse în sfârşit în staţia Clontarf şi ea îşi făcu loc printre ceilalţi pasageri, ca să coboare.

O briză plăcută o înconjură în timp ce urca scările verzi de metal, ce treceau peste calea ferată. Soarele dogoritor, încălzindu-i însă plăcut faţa, o binedispuse. O să îşi ia ceaiul afară pe verandă, se va relaxa un pic şi apoi îşi va face bagajele. Săptămâna în Portugalia n-ar fi putut sosi într-un moment mai bun: duminică pe vremea asta, va sorbi dintr-un cocktail pe marginea piscinei. Vacanţa asta era exact ce-i trebuia.

29

Francesca căscă. Era moartă de oboseală şi de-abia aştepta să ajungă la apartamentul lor de vacanţă.

— Aş dori ca moşnegii ăştia idioţi să îşi rezolve problemele şi să urce o dată în autobuz, spuse iritată Millie.

— Şi eu la fel, murmură Francesca, privind cuplul în vârstă certându-se de zor cu agentul de voiaj, lângă autobuz.

— Care e problema lor, până la urmă?

Francesca căscă din nou şi aproape că îşi muşcă limba.

— Cred că ceva legat de bagaj.

Un copil aflat în fundul autobuzului începu să bocească jalnic.

— Ah, asta ne mai lipsea, oftă Millie. Data viitoare când mai am idei din astea excepţionale să plecăm în vacanţă, pune-mă repede la punct. Am uitat complet ce înseamnă „cursă specială de vacanţă, cu plată redusă”.

— La fel zic şi eu, recunoscu Francesca. Cât ne ia ca să ajungem la hotel?

— Aproape o oră. Dacă mai pornim anul ăsta, bombăni Millie, abţinându-se din greu să deschidă geamul şi să înceapă să urle. Dacă nu se mişcă mai repede, cobor şi îi împing eu singură în autobuz.

— Mamaa! Mamaa! Un alt copil se lansă într-un val de plânsete şi icneli.

— Vai de mine, Pavarotti ar fi mândru de ăsta mic, spuse exasperată Millie.

Francesca râse pe înfundate.

— Termină, Millie, eşti de groază. Sunt obosiţi, micuţii de ei. E trecut de miezul nopţii.

— Ai noroc că toţi piticii ăştia n-o să ajungă în apartamentul nostru, că altfel n-ai mai fi aşa de înţelegătoare, pufni Millie.

— Era o piesă nou-nouţă Louis Vuitton şi vreau să mi se înlocuiască întocmai, striga cu voce tare bătrâna doamnă în costum roz, în timp ce urca scările autobuzului, urmată de soţul ei foarte roşu la faţă. Este absolut strigător la cer felul în care suntem trataţi, declară femeia în faţa tuturor şi se trânti pe un scaun.

— Ce naiba caută baba asta sulemenită într-o vacanţă cu preţ redus, dacă-şi poate permite un Louis Vuitton nou nouţ? râse zgomotos Millie.

— Şşşt, o să te audă! o certă Francesca.

— Foarte bine! Vreau să mă audă. Millie se săturase. Zborul întârziase deja peste măsură, fusese o zi obositoare şi răbdarea ei se evaporase de mult. Motorul căpătă viaţă şi autobuzul se urni cu greu din parcare. în sfârşit, murmură Millie pe măsură ce urletele copiilor se mai calmară ca, în final, să se liniştească de tot.

O oră şi jumătate mai târziu, Francesca şi Millie îşi cărau bagajele în sala de primire a apartamentelor Oura Praia. Ele erau ultimele turiste de cazat după o călătorie lungă şi plină de peripeţii, care le lăsase suferind de greţuri. Din fericire, baba cu costum roz şi copiii trâmbiţă- tori se dăduseră jos primii. Un bărbat tânăr şi drăguţ din

spatele biroului de recepţie le înmânã formularele de înregistrare şi le luă paşapoartele. După două minute, aveau deja cheia garsonierei lor.

— Nu-mi convine, începu Millie să vocifereze în timp ce urcau cu liftul la etajul desemnat. Liftul ăsta coboară. Eu am cerut un apartament la etaj superior. Uşile ascensorului se deschiseră şi un miros urât de clor le adie pe la nas.

— Rahat, suntem la parter. Francesca, eu nu accept. Am specificat că vreau la etaj. Millie mai avea puţin şi exploda.

— Hai să ne uităm întâi şi să vedem cum arată, sugeră Francesca, de-abia aşteptând să se întindă pe un pat. îmi place cum au îmbrăcat coridorul cu multe covoare. N-am mai văzut niciodată aşa ceva într-un complex de apartamente, adăugă ea mulţumită trăgând bagajele în urma ei.

Millie introduse cheia în ială, împinse uşa şi aprinse lumina.

— Hai să vedem. E drăguţă. Francesca privi nerăbdătoare peste umărul lui Millie. Ea nu fusese în străinătate decât de două ori, cu prieteni, înainte să se căsătorească; brusc, o memorie vie îi reveni în minte, memoria bucuriei imense când ea şi două prietene ameţite de băutură, hlizindu-se, se împiedicaseră de o mie de ori pe holul cu marmură al unui hotel din Ibiza, ca să tragă o primă ocheadă la minusculul lor apartament cu un singur dormitor.

Millie strâmbă din nas când se îndreptă către uşile înalte, cu geamuri, ce dădeau într-o curte interioară, şi desfăcu draperiile.

— Nu, cu siguranţă, nu, Francesca. Miroase a fum aici şi e chiar vizavi de piscină. îţi imaginezi ce zgomot!

Ieşind din garsonieră, Francescăi îi venea să leşine.

Millie se pricepea de minune să facă scandal şi să îşi spună punctul de vedere. Mult mai bine decât ea. Dacă ea ar fi descoperit că Aidan se distrează cu o altă femeie într-o cameră de hotel, soţul ei ar fi acum cel puţin olog, se gândi Francesca posomorâtă, în timp ce o urma pe Millie pe drumul pe care veniseră.

îşi ascunse o grimasă privind-o pe sora ei străbătând holul complexului de vacanţă. Bietul amărât de la recepţie n-avea idee nici pe ce lume se află. însă cu Millie nu te puteai juca, în special în primele ore ale dimineţii. Francesca se târî cu greu după ea, trăgând de geamantan. Nu era deloc în formă, era chiar patetic. De-abia mai respira după ce se chinui să îşi mute valiza de colo-colo. E adevărat, avea cel puţin şapte cărţi imense împachetate înăuntru, dar, totuşi, trebuia să facă ceva cu privire la lipsa de mişcare. Era ridicol. Avea patruzeci de ani, nu nouăzeci.

— Dar am specificat că doresc o garsonieră la etaj, accentua vehement Millie.

— îmi pare rău, doamnă, toate garsonierele sunt ocupate deja, îi răspunse politicos recepţionerul.

— Dar este strigător la cer...

— îmi cer scuze, interveni Francesca, dar măcar un apartament cu un singur dormitor mai este liber la vreun etaj?

— Sincer să fiu, doamnă, este, dar costă mult mai mult. Staţi să verific. Tastă ceva pe computer şi zâmbi către Francesca. Asta înseamnă patruzeci şi opt de mii, cu trei sute de escudo mai mult.

Millie rămase cu gura căscată.

— Nu sună atât de rău dacă vorbeşti repede, rânji Francesca scoţând cartea de credit. Visa? întrebă ea plină de speranţă.

— E foarte bine, doamnă. Tânărul se înveseli, uşurat peste măsură că nu mai trebuia să aibă de-a face cu amazoana care arăta pregătită să-l lase lat la pământ dintr-o singură lovitură.
— Francesca, cât înseamnă asta? întrebă Millie.
— Cui îi pasă. Tocmai mi-am luat primul salariu. Şi pot să te las bine mersi în sala de aşteptare dacă începi să mă calci pe nervi.
Millie râse.
— Nu fii obraznică.
Pentru a doua oară în acea noapte se aflau în lift, numai că de data asta urcau la etajul şase.
— Francesca, cât a costat în plus? întrebă din nou Millie. Nu pot să-mi dau seama cu toate zerourile alea.
— Aproximativ cu o sută şaizeci de lire mai mult. Dar va merita să avem şi noi un apartament liniştit şi plăcut.
— Sper că aşa o să fie, că dacă nu, o să provoc o ceartă pe cinste, spuse ea cu satisfacţie.
— Dar chiar e drăguţ, se entuziasmă Millie când păşi în micul hol de intrare şi admiră un salon spaţios şi frumos mobilat.
— Dormitorul e uriaş şi balconul e lung până în dreptul salonului. Iar baia parcă e un bazin de înot, spuse fericită Francesca.
— O, Francesca, uite ce privelişte, o îndemnă Millie.
Ea se duse alături de sora ei pe balcon şi privi în jur cu plăcere. Dedesubt, imensa piscină plină cu o apă turcoaz strălucea incitant. Luminile din staţiune sclipeau sub balconul lor şi departe, luna plină răsărise deasupra mării ca de sticlă, pe un cer plin de stele.
— Hai să bem ceva. Mor după un ceai, sugeră Millie. O să stăm un pic pe balcon, ca să ne restabilim echilibrul.

— Bine gândit, Femeia Minune. Şi vezi că e un pachet de Club Milks în geantă. Francesca scotoci într-o gen- tuţă drăguţă stil sport, în care-şi împachetase obiecte esenţiale, şi găsi un pachet de snack-uri Club Milks, pe care îl flutură triumfătoare în aer.

Douăzeci de minute mai târziu, ele stăteau admirân- du-şi regatul de o săptămână, ronţăind pufuleţi de ciocolată, cu bagajele încă nedesfăcute şi cu încă şase zile de lenevealăbinecuvântată în faţă. Era un sentiment plă- cut şi Francesca se simţea aproape din nou tânără, stând alături de sora ei şi râzând la remarcile ei spirituale.

Bărbaţii! Cine mai are nevoie de ei când ai o soră ca Millie, a fost ultimul gând conştient al Francescăi, puţin mai târziu, înainte de a adormi în sfârşit pe nişte cearşafuri apretate.

Mark îşi dădu ochii peste cap în timp ce Viv Cassidy continua să pălăvrăgească vrute şi nevrute.

— Ideea e că mi-ar plăcea la nebunie să o avem şi pe Francesca în partida de tenis dublu mixt, dar nu pot să dau de ea. Am telefonat în continuu acasă, dar nici un răspuns. De obicei, intră robotul şi las un mesaj, în ultimele zile însă, nici ăsta nu a mai mers. Din păcate, nu am numărul ei de mobil. Este plecată cumva? Nici pe Trixie nu am mai auzit-o lătrând, şi desigur, clubul nostru de carte e închis până în septembrie, deci aici n-o mai pot întâlni, turui Viv fără răsuflare.

— Uite, Viv, lasă-mă pe mine să rezolv şi o să-i spun să te sune. Acum am o întâlnire şi trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să te văd, spuse Mark cu răbdare şi închise. Vacă afurisită şi bârfitoare, bombăni el, întinzându- se şi căscând. îţi dai seama, s-o macine într-atâta pe femeia

asta ce se-ntâmplă în familia Kirwan, încât să ajungă să-l sune la bancă. Şi ce mai faci, trebuie neapărat să ne întâlnim la un pahar, s-o aduci cu tine şi pe noua ta prietenă, îi făcuse ea o invitaţie pe tonul ei piţigăiat şi miorlăit, care îl scotea din pepeni. Parcă şi-o imagina pe Nikki stând la taclale cu Viv. Sau poate că nu. Viv cu siguranţă n-ar fi pe gustul lui Nikki, care nu-i înghiţea cu uşurinţă pe proşti.

Mark se încruntă. Să fie el al naibii dacă avea să-i dea nesimţitei de Viv telefonul mobil al Francescăi. Viv ar bate-o la cap pe soţia lui zi şi noapte, ăsta era felul ei de-a fi.

Apelă fostul lui număr fix de acasă, nici un răspuns. Francesca nu obişnuia să oprească robotul telefonic. Poate că într-adevăr era plecată. Dar slabe şanse. Cu siguranţă ar fi avut bunul simţ să-l anunţe; la urma urmei, el îi spusese că intenţiona să plece la Kinsale, se gândi prezumţios, uitând de numeroasele călătorii scurte făcute împreună cu Nikki şi despre care nu-i menţionase nimic soţiei sale.

Secretara îl trezi din meditaţie.

— Charles de Fressange e la telefon acum, sună din Paris.

— Bine. Fă-mi legătura, o rugă Mark. O să încerce şi mai târziu cu un telefon acasă şi, dacă nici atunci nu va răspunde nimeni, o s-o sune pe Francesca pe mobil. La urma urmei, avea o scuză întemeiată. Dacă o poţi numi pe Viv Cassidy o scuză. Era îngrozitor să se gândească că îi trebuie un anumit motiv ca să vorbească cu femeia care îi fusese parteneră de viaţă douăzeci de ani, se în tristă el. Trebuia neapărat ca Francesca să se trezească la realitate şi să lase trecutul în urmă. Prea îi purta pică de multă vreme.

— Bonjour, Mark. Vocea puternică şi vioaie a colegului său francez se auzi în receptor atât de clar, încât Mark îşi

îndreptă atenţia spre alte probleme, mult mai importante decât Viv Cassidy care încearcă să ia legătura cu soţia lui, acum înstrăinată de el.

— Asta da viaţă! Francesca se întoarse pe burtă şi simţi razele calde ale soarelui mângâindu-i spatele.

— Am fost născută pentru aşa ceva, se întinse Millie satisfăcută pe şezlongul ei. Tocmai luaseră un prânz delicios la restaurantul de lângă piscină şi se pregăteau pentru o mică siestă sub umbrelele lor galbene, vesel colorate.

— Am de gând să dorm săptămâna asta pentru un an întreg, declară Millie.

— Ţi-e dor de copii? o întrebă Francesca cu multă compasiune.

— Nu. Sunt încântată că Aidan petrece puţin timp cu fetele, spuse hotărâtă Millie şi sora ei râse.

— A fost foarte frumos din partea lui să îşi ia liber o săptămână, ca tu să poţi pleca.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Francesca, ce tot baţi câmpii acolo? se enervă Millie. El pleacă în fiecare week- end ori la rugby, ori la pescuit. Eu sunt îndreptăţită. Dacă le-ai fi auzit pe colegele mele la şcoală. „Nu-i aşa că e minunat”. „Nu-i aşa că e un bărbat înţelegător.” „Eşti foarte fericită, al meu n-ar face asta pentru mine.” E ridicol. Mie nu-mi spune nimeni niciodată că sunt minunată sau înţelegătoare când mă ocup zi de zi de copii, iar Aidan e plecat.

— Presupun că ai dreptate, murmură Francesca.

— Ăsta-i adevărul. De la femei se aşteaptă să facă totul singure. Serviciu, ai grijă de copii şi de gospodărie, iar dacă bărbatul face şi el ceva în casă, din când în când, eşti considerată norocoasă.

— Aidan e oricum mult mai priceput decât Mark, remarcă Francesca.

— Asta pentru că eu lucrez. Aşa că trebuie să se priceapă. Dacă aş sta acasă tot timpul, aşa cum ai făcut tu, îţi garantez că toată contribuţia lui la gospodărie ar fi mult mai mică – fără supărare. Dar aşa stau lucrurile. În adâncul sufletului lor, bărbaţii consideră şi astăzi că rolul femeii este acela de mamă şi de gospodină şi percepţia asta nu se va schimba niciodată. Millie se aşeză mai confortabil după ce-şi dădu frâu liber indignării.

— Chiar mă întrebam, oare Nikki Langan îşi doreşte copii? Francesca îşi sprijini bărbia în mâini. Ea cu siguranţă nu pare genul ăsta de femeie: mamă sau gospodină.

— Cred că Mark ar muri dacă Nikki ar rămâne însărcinată. Nu-i aşa? Millie bufni în râs. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte el e un copil.

— Dar să ştii că par fericiţi împreună. S-ar putea întâmpla şi asta în viitor, spuse tristă Francesca. Au plecat la Kinsale pentru vreo două zile.

— Foarte frumos din partea lor, spuse sec Millie. Poate că par fericiţi, dar el nu se grăbeşte deloc să divorţeze de tine şi să se căsătorească cu ea. îţi spun eu, Francesca, acum se bucură de ce-i mai bun şi dintr-o parte, şi din alta. Tu l-ai primi înapoi dacă s-ar reîntoarce la tine? o întrebă curioasă.

— Nu ştiu, recunoscu Francesca. Uneori cred că l-aş primi, alteori îmi jur că n-o s-o fac. Depinde de starea de spirit în care mă aflu. Sunt teribil de singură, însă. Mi-e dor de zilele în care ne trezeam sâmbătă dimineaţa, ne strângeam în braţe şi apoi făceam planuri pentru toată ziua. Mi-e dor să vorbesc cu cineva – ştii tu, discuţii care încep cu „aşteaptă să-ţi spun...”. Casa parcă e un cimitir. E aşa de linişte, e sinistru.

— Vinde-o, îi replică Millie.

— S-o vând? repetă întrebarea Francesca. O, nu aş putea. Este moştenirea familiei.

— Francesca, draga mea copilă, Jonathan este în Statele Unite şi pun pariu că Owen o să rămână definitiv acolo. Soţul tău a şters-o. Nu vă opreşte nimic, nici pe tine nici pe Mark, să vindeţi casa şi să luaţi fiecare câte jumătate din suma totală, apoi îţi poţi cumpăra pentru tine o casă mai mică. Jonathan şi Owen pot veni oricând să stea cu tine. Ar fi un nou început. Cred că e soluţia ideală în cazul tău.

— Mark n-ar fi de acord. Cred că n-ar vrea în ruptul capului să vândă.

— Să-l ia dracu', Francesca. Nu e vorba de ce vrea el, e vorba de ce vrei tu. Şi pot să-ţi pun un lucru acum, pentru ultima oară: dacă vrei să-i sabotezi relaţia pe care o are în prezent, singurul lucru pe care trebuie să-l faci e să-i spui lui Mark că vrei să divorţezi. Dacă divorţezi, el nu mai are nici o scuză ca să nu însoare cu Nikki. Dacă ar fi vrut să-i pună ăsteia inelul pe deget, ţi-ar fi cerut de mult divorţul. Te foloseşte ca scuză pe tine, ca să o liniştească pe ea, spuse cu multă înţelepciune Millie. Ea este disperată. Altfel nu ar fi apărut la uşa ta în ziua aia. Dacă tu divorţezi de el, cei doi o să se despartă în cel mult şase luni.

— Aşa crezi?

— Ştiu sigur, spuse cu încredere Millie. Şi atunci o să fugă înapoi la tine, iar tu o să fii în avantaj.

— Îţi imaginezi ce ar spune mama dacă ar şti că divorţez? oftă Francesca.

— Ei, şi! O să-i treacă. Ai doar o singură viaţă de trăit, şi nu poţi s-o trăieşti după placul mamei. Şi-aşa mi-a făcut capul calendar când a auzit că plec pentru o săptă

mână şi-i las pe copii cu Aidan. îţi spun, am avut parte numai de cârcoteli şi strâmbături de nas! Trebuie să faci ceea ce e mai bine pentru tine, nu ce-i convine lui Mark sau mamei sau oricui altcuiva.

— Eh, hai să nu ne mai gândim acum la toate astea, şopti Francesca. Hai să ne bucurăm de soare.

— Scuze că ţi-am ţinut teorie, spuse Millie. N-am vrut să mă ambalez aşa de tare.

— Ştiu, spuse cu multă drăgălăşenie Francesca. Normal ar fi să ca eu să îţi dau lecţii, că doar eu sunt cea mai mare.

— Tu n-ai putea să mă certi nici dacă viaţa ta ar depinde de asta. Eu am moştenit toate calităţile de şef. Millie căscă. Trezeşte-mă la patru să bem un cocktail.

— Bine, şefa, glumi Francesca. închise ochii şi simţi cum oboseala din ultimele luni i se scurge în trup, acaparată de o letargie delicioasă, şi aţipi sub soarele torid.

Fusese o siestă încântătoare şi se trezi o oră mai târziu, plină de prospeţime. Millie sforăia foarte încet lângă ea. Francesca o privi cu invidie pe sora ei mai mică, admi- rându-i picioarele lungi şi aurii. Având din naştere o statură atletică, meseria ei de profesor de sport o menţinuse suplă şi cu o musculatură perfectă; pe lângă ea, Francesca se simţea ca o matroană fleşcăită. Pe un şezlong de alături, o tânără blondă de naţionalitate germană se bronza graţios. Purtând doar un sumar bikini, arăta ca un foto- model. Era cel puţin deprimant pentru Francesca, astfel că renunţă să o mai privească şi se duse să înoate. Câteva ture rapide în piscină o s-o ajute să îşi mai alunge gândurile negre. Se hotărî să înceapă cura ei de slăbire aici în Portugalia, cu reprize de înot şi plimbări lungi, apoi o să continue acasă.

Apa era puţin rece, dar extrem de plăcută la atingerea pielii ei încălzite de soare şi înotă mulţumită, golindu-şi

mintea de toate grijile şi concentrându-se doar asupra loviturilor de apă. Millie tocmai se trezise când Francesca ieşi din apă înviorată, douăzeci de minute mai târziu.
— A fost minunat. Chiar mi-a plăcut. Ar trebui să intri şi tu, îi spuse surorii sale.
— Poate mai târziu, răspunse leneşă Millie. Mi-e sete. S-a făcut ora de cocktail?
— Oricând e vremea potrivită pentru cocktail. Francesca zâmbi. Ce vrei?
— Cred că un lichior ar fi ideal.
— Hm, sună bine. Mă duc şi iau câte unul pentru amândouă.
— Mersi, micuţa mea slujitoare. Millie se întinse languros şi se întoarse pe cealaltă parte a corpului, ca să se asigure că bronzul o va prinde uniform. O privi pe sora ei cum îşi croieşte drum printre şezlonguri. Era atât de fericită că cedase impulsului de moment şi făcuse rezervare pentru această vacanţă şi, cu toată vorbăria ei măreaţă, îi părea bine că Aidan o sprijinise şi nu se supărase că rămâne acasă, o săptămână, cu micuţii lor. O să-i cumpere ceva frumos de aici; de-abia aştepta să meargă la cumpărături fără să mai aibă şi copiii după ea.
Din geanta de plajă a Francescăi, se auzi uşor o melodie ce indica un apel pe telefonul mobil. Nu putea fi Aidan, de-abia vorbise cu el de dimineaţă, de pe telefonul surorii sale. Pe mobilul ei nu putea primi apeluri din afara Irlandei.
Se apucă agitată să cotrobăie în geantă şi găsi telefonul.
— Alo?
— Cine-i acolo?
Millie îngheţă. Era Mark. Nu mai vorbise cu el de când Francesca îl dăduse afară din casă.

— Eu sunt, Millie, spuse ea serioasă.
— O, Millie. Ce mai faci? Aş putea vorbi cu Francesca, te rog? Părea cumplit de stingherit.
— Ăăă, e... e la toaletă momentan, inventă Millie. Nu era sigură dacă Francesca îi spusese ceva lui Mark despre vacanţa lor. Dar avea presimţirea că nu.
— Unde sunteţi? întrebă într-o doară Mark.
— Pe-afară, îi răspunse ea răspicat. O să-i spun Francescăi să te sune. Pa. Rămase nedumerită, muşcându-şi buzele. Să-i spună Francescăi că a sunat Mark? Poate că era ceva urgent, deşi nu părea la telefon că se grăbeşte. Era evident că Mark nu ştia că ea şi Francesca sunt în vacanţă. Altfel, cu siguranţă nu ar fi întrebat unde se află. Ce ghinion! Şi sunt de-abia la începutul distracţiei. O văzu pe Francesca cum se întoarce cu băuturile.
— Am luat şi nişte alune şi nişte cartofi prăjiţi, ca s-avem ce ronţăi, spuse ea veselă, oferindu-i lui Millie un pahar înalt şi rece ca gheaţa, cu un cocktail în care o mică umbreluţă era înfiptă în cireaşă.
— Mulţumesc, murmură Millie, luând o gură. Era delicios. Tu ce ţi-ai luat?
— Un daquiri*. Francesca se aşează pe şezlongul ei şi sorbi din pahar.
— Ăă... ai primit un telefon cât ai fost plecată.
— Da? Cine era? Francesca îşi aruncă câteva alune în gură şi îi întinse farfuria şi lui Millie.
— Ăă... mm... era Mark.
— Mama dracului! Francesca se enervă. Of, rahat! Numai asta îmi lipsea. Ce naiba vrea?
* Cocktail alcătuit din rom, suc proaspăt de lămâie, zahăr şi gheaţă, (n. tr.)

30

— Ce ţi-a spus? Şi tu ce i-ai spus lui? Pun pariu că a fost tare surprins când ai răspuns la telefon, se strâmbă Francesca.

— Nu m-a recunoscut la început. A trebuit să-i spun eu, răspunse Millie. M-a întrebat unde eşti.

— Şi tu ce i-ai zis?

— I-am spus doar că suntem în oraş şi că o să-l suni tu. Apoi am închis. Nu eram foarte nerăbdătoare să port o discuţie cu dragul meu cumnat. E clar că nu ştie că suntem plecate în vacanţă, remarcă ea pe un ton obişnuit.

— Păi, nu i-am spus.

— Şi de ce să-i spui? Nu mai e treaba lui să ştie ce faci tu.

— Nu i-am spus nici că m-am angajat, declară mândră Francesca, terminând de băut.

— Nici asta nu îl priveşte, replică Millie.

— Ei bine, aveam de gând să-i spun totuşi, după un timp. În cazul ăsta, ar fi corect să readapteze alocaţia pentru mine, spuse încet Francesca. Dar voiam să mă asigur că îmi place slujba şi că mă descurc.

Millie se înnegri la faţă.

— Nu-i mai spune alocaţie, Francesca. Sunt nişte bani la care eşti al naibii de îndreptăţită.

— Ah, Millie, nu-mi place deloc să-i iau banii. Mă simt atât de prost ca femeie întreţinută. Vreau să am propriii mei bani. De aceea m-am şi angajat. Vreau să stau pe picioarele mele şi să nu am nici o obligaţie faţă de el. E groaznic să te simţi îndatorat.

— Dar nu îi eşti îndatorată, Francesca. Ai tot dreptul la jumătate din ceea ce aţi deţinut împreună, până v-aţi despărţit. Şi el ştie lucrul ăsta.

— Da, dar nu e băiat rău. Şi nici zgârcit, îi luă Francesca apărarea lui Mark.

— Pentru că nu vrea să te supere, asta e. El ştie că ai putea să-i faci viaţa grea. Dar chiar vrei să stai singură în casa aia? Nu ţi-ai dori să începi o viaţă nouă într-un loc numai al tău? insistă Millie.

— Presupun că mi-ar prinde bine, recunoscu Francesca.

— Atunci, divorţează de nemernic şi ia-ţi partea cuvenită din vânzarea casei. E foarte valoroasă şi, din banii câştigaţi, cel puţin vei fi asigurată o vreme şi îţi poţi cumpăra ceva numai pentru tine. După care, îţi garantez că Mark îşi va da cu pumnii în cap în fiecare zi. îţi spun eu, jumătate din bărbaţii despărţiţi din Irlanda, care sunt încurcaţi cu alte femei, au luat-o razna rău de tot când s-a pus problema divorţului, căci erau perfect fericiţi în situaţia de concubinaj. Şi Mark e unul din aceşti bărbaţi.

— Mai bine l-aş suna să văd ce vrea.

— Nu te grăbi atâta, pufni Millie. Eu l-aş mai lăsa să fiarbă puţin. De fapt, în locul tău, nici măcar nu m-aş deranja să-l sun până nu aş ajunge înapoi acasă.

— Ei bine, eu prefer să-l sun acum şi să termin o dată. Altfel o să stau ca pe ghimpi aici, întrebându-mă ce s-a întâmplat, spuse cu multă blândeţe Francesca.

— Eşti prea moale pentru el. Ai fi în stare să-l aperi şi de-o crimă, zise Millie îmbufnată.

Ea râse văzând indignarea surorii sale.
— Nu e dracul în carne şi oase, Millie.
— Tu te auzi cum îi iei apărarea? Nu vezi că eşti încă sub controlul lui? Pur şi simplu, nu-mi place cum te joacă pe degete. Mai pune şi tu piciorul în prag, o sfătui fără menajamente sora ei.
— Nu sunt deloc sub controlul lui, se încinse Francesca.
— înseamnă că nu vedem lucrurile la fel, replică Millie.
Francesca se încruntă. Nu venise în vacanţa asta ca să-i facă Millie teorie. Şi la naiba cu Mark, care o sunase ca să-i strice o după-amiază atât de relaxantă şi de plăcută. Ridică telefonul şi formă numărul.
— Bună. Ţi-a transmis mesajul Millie, spuse el cu o voce dulceagă.
— Da! Care e problema? Tonul ei rece dădea de înţeles că nu era interesată de mici conversaţii politicoase.
— Viv Cassidy mi-a telefonat. Te căuta ca să jucaţi împreună o partidă de tenis. Spunea că nu te-a mai văzut pe-acasă şi nu te-a găsit nici la telefon. Aşa că m-a sunat pe mine, în speranţa că o să îţi transmit eu mesajul ei, explică răbdător Mark.
— Chiar aşa? Ei bine, n-o să mă găsească pentru că nu sunt acasă. Sunt în Portugalia, izbucni Francesca.
— Oh! Nu mi-ai spus că intenţionezi să pleci aşa departe. Mark părea bosumflat.
— Şi de ce ţi-aş fi spus? Nu e treaba ta, spuse rece Francesca. Millie o lăudă, făcându-i semn cu degetul mare.
— Nu mai fii aşa de nesimţită, Francesca, explodă Mark. Dacă mi-ai fi spus că pleci, aş fi putut să îţi mai pun nişte bani pe cec, asta e tot. Eu doar încercam să fiu drăguţ cu tine. Cu siguranţă, nişte bani în plus ţi-ar fi fost de mare ajutor.

— Mark, n-am nevoie de mila ta şi, te rog, nu mă mai suna decât dacă este absolut necesar, strigă Francesca furioasă că o făcuse iar să se simtă ca ultima sărăntoacă din lume.

— Francesca Kirwan, eşti o copilăroasă, nerecunoscătoare, egoistă...

Ea nu mai aşteptă să afle cum se termină cuvântarea, închise şi aruncă telefonul înapoi în geantă. „Ticălos înfumurat!”, sâsâi printre dinţi, plină de mânie.

Millie ridică din sprâncene.

— A zis că trebuia să-i fi spus că plec în vacanţă ca să-mi mai dea nişte bani în plus faţă de cecul lunar. Crede că mi-ar fi fost de mare ajutor.

— Cât de altruist din partea lui, râse în batjocură Millie, muşcând dintr-o cireaşă.

— Şi când i-am spus că n-am nevoie de mila lui...

— Mi-ai plăcut la faza asta, o întrerupse Millie, cu ochii scânteietori.

— S-a lansat într-o tiradă de jigniri şi m-a numit egoistă, nerecunoscătoare şi copilăroasă. Ce tupeul naibii pe capul lui. Atunci, i-am închis, radie Francesca.

— Francesca, fă-ţi un bine. Termină cu mariajul ăsta, o sfătui Millie.

— Of, hai să o lăsăm baltă pentru moment, spuse Francesca plictisită. Am venit în vacanţă să mă relaxez, nu să-mi bat capul cu toată harababura în care se află viaţa mea.

— Dar nu eşti în nici o harababură. Eşti foarte bine, o alină Millie. Şi acum mă duc să mai aduc ceva de băut, după aceea mergem în cameră şi deschidem o sticlă de vin şi stăm pe minunatul nostru balcon, ca să prindem ultimele raze de soare. Apoi căutăm un loc drăguţ unde să mâncăm şi să ne îmbătăm. Ce zici?

Francesca reuşi să producă un zâmbet şters.

— Am obosit deja ascultându-te.

— Ei, hai. Inveseleşte-te. Eu cred că o să-mi iau o Mărgărită*. De fapt, o să aduc o sticlă întreagă şi bem amândouă din ea. Millie sări din şezlong cu o privire jucăuşă. Nu mi-am mai făcut aşa de cap, de ani de zile. E tocmai ce ne trebuie.

— Pe mine n-o să mă auzi plângându-mă. Francesca sorbi ultima picătură din pahar şi apoi i-l înmână lui Millie.

— Aşa te vreau. Ai trăit o viaţă prea protejată, asta e problema ta. Din fericire, sunt eu aici ca să schimb situaţia. O sticlă de Mărgărită vine imediat! Of, bărbaţi din Portugalia, feri ţi-vă. Femei feroce în libertate!

O pereche de adolescenţi dolofani şi cu tenul acneic trecură pe lângă şezlongurile lor, în drum spre piscină.

— Aţi vrea să creşteţi mai repede, băieţi? şopti Millie, chicotind.

Francesca izbucni în râs, în timp ce Millie se îndrepta mlădiindu-se către bar. Era o mare figură, o neastâmpărată. Exact tonicul de care avea nevoie Francesca. Impertinenţa lui Mark o afectase puternic, dar acum nu era momentul potrivit să îi dea atenţie. Să fie ea a naibii dacă avea să-l lase pe Mark să îi strice vacanţa.

Mark desfăcea şi închidea la loc capacul stiloului din mână, plin de furie. Era timpul să-i spună vreo două Francescăi. Trăia pe picior mare datorită lui şi nu apre

* Cocktail alcătuit, de obicei, din tequila, bere, suc concentrat şi îngheţat de lămâie şi cuburi mari de gheaţă. Toate se amestecă bine până se obţine o băutură cu o consistenţă groasă. Există mai multe variaţiuni pe baza acestei reţete, (n. tr.)

cia nici cât negru sub unghie. Cât de bine pentru ea, se lăfăie în Portugalia pe banii lui, câştigaţi cu sudoarea frunţii. Chiar nu îşi dădea seama că n-ar fi putut beneficia de stilul ăsta luxos de viaţă dacă el n-ar fi muncit pe brânci să câştige afurisiţii de bani?

Când se va întoarce din vacanţă, o s-o pună la punct. Trebuie să înveţe să îl trateze cu minim de respect. Măcar atâta merita şi el, se gândi sigur de sine. O mare calitate a lui Nikki era că îşi câştiga singură existenţa şi că nu are pretenţii financiare din partea lui. Lucru pentru care o admira. Francesca era un afurisit de parazit, fără maniere, şi putea să se ducă, învârtindu-se. Dacă s-ar trezi, o dată sau de două ori, cu contul din bancă gol, atunci ar fi obligată să se poarte mai politicos. Mark visa cu ochii deschişi ziua în care soţia lui îl va suna ca să îi ceară bani şi el va fi blând şi suav, cum îşi tratează de obicei clienţii, şi îi va spune că o să vadă ce poate face atunci când va avea timp, căci momentan este foarte ocupat. Ar fi bine ca Francesca să afle că nu e nici pe departe centrul universului.

Nu că ea ar fi atât de înţelegătoare, se gândi Mark cu regret. Dimpotrivă, ar putea să facă valuri şi să provoace scandal, iar lui numai asta nu îi trebuia. Mark aruncă stiloul pe birou, se ridică de pe scaun şi se duse lângă fereastră, cu faţa încordată şi tâmplele zvâcnind. Era complet enervat de comportarea grosolană a Francescăi. Totuşi, o să aibă o discuţie serioasă cu ea şi o s-o pună la punct.

Totul are o limită.

31

— Nu-i aşa că e minunat? Francesca inspiră adânc aerul parfumat al nopţii, cu arome de iasomie şi caprifoi. Era ultima seară a vacanţei lor. Stăteau în curtea interioară a unui mic restaurant, proprietatea unui cuplu de căsătoriţi. Mirosul fripturilor de miel şi de porc era răspândit de imensul grătar pe care bucătarul-şef învârtea carnea sfârâind, iar fumul plutea ispititor pe sub nasul clienţilor înfometaţi.

Francesca luă cu furculiţa o bucată de ton din salată şi o savură apreciativ.

— Este atât de gustoasă! Doamne! Cred că am pus pe mine trei kilograme de când am descoperit locul ăsta, se plânse ea. Restaurantul Casa Velha era vizavi de apartamentul lor şi îl găsiseră în a treia noapte de la sosire. De atunci, luaseră mesele doar aici, unde mâncarea era delicioasă.

Millie străpunse cu dinţii un crevete gras şi suculent, înăbuşit în cel mai divin sos pe care îl gustase vreodată şi salivă de plăcere.

— Trebuie să merg acasă? Trebuie să ajung iar în faţa aragazului şi să gătescl Francesca, săptămâna asta a fost un adevărat paradis.

— Daa, a fost nemaipomenit, nu-i aşa? Millie, îţi mulţumesc din suflet pentru că ai făcut rezervări. M-am simţit cu adevărat excelent!

— O, nu-mi mulţumi, râse Millie. M-am folosit de tine ca să am o scuză să pot pleca de acasă. A fost o adevărată binecuvântare.

— Da, ne-am distrat pe cinste, consimţi sora ei. A fost pentru prima dată când am râs şi m-am simţit bine de când... ei, ştii tu. Francesca se strâmbă.

— Ştiu. Millie îi apucă mâna peste masă şi i-o strânse cu multă căldură. Şi ăsta e doar începutul. Stai pe lângă mine, puicuţo... distracţie e numele meu mic.

— Nebunia e numele tău mic, o tachină Francesca.

— De ce nu vii cu noi în Franţa pentru o săptămână, în august? sugeră Millie, în timp ce ospătarul elibera masa de primul fel.

— Nu cred că pot, pe cuvânt. N-ar fi drept faţă de Ken. Nu am început decât de o săptămână. Poate reuşesc să obţin un week-end mai lung. Vom vedea.

— Aoleu! Am uitat că acum lucrezi! Bingo! Millie luă o gură de vin.

— Asta sunt eu: Francesca Kirwan, Femeia Carieră, spuse veselă, pe măsură ce ospătarul aşeza în faţa ei un platou cu medalioane de porc, cartofi sote şi legume amestecate.

— Să ciocnim pentru asta! chicoti Millie, luând încă o gură de vin. Ştii ceva? M-am cherchelit deja. E îngrozitor, am devenit o beţivă.

— Ei, hai că nu am băut acum nici pe departe cât am băut în prima seară când am ieşit în oraş, o avertiză Francesca.

— Of, nu-mi mai aminti! oftă Millie, atacând porţia de peşte-sabie. Am suferit de mama mahmurerilor a doua

zi de dimineaţă, nu-i aşa? Nu te mai văzusem niciodată verde la faţă. Dar am avut circumstanţe atenuante, evi- denţie ea, umplând din nou paharul.

— Adevărat, încuviinţă Francesca, mâncând dintr-o felie zemoasă de friptură de porc. Mark este cu siguranţă o circumstanţă atenuantă. Mmm, îţi lasă gura apă friptura asta, Millie, gustă, îi oferi ea.

— Să ştii că nu mă jenez. Millie luă în furculiţă o bucată serioasă de carne şi o savură. E formidabilă. Aş vrea să-l răpesc pe bucătar şi să-l iau acasă cu mine. Poate reuşesc să-l seduc. Doamne, cum o să ne mai putem întoarce la viaţa reală?

— Cu mare dificultate, o asigură ea solemnă. Vinul începuse să îşi facă efectul şi Francesca simţea deja cum i se urcă la cap. începu să râdă pe înfundate.

— De ce te hlizeşti? o întrebă Millie, începând şi ea să râdă.

— Tocmai mă gândeam: dacă mama ne-ar putea vedea acum, ameţite şi cu gura până la urechi, eu pe punctul de a divorţa şi tu pusă pe sedus bărbaţi şi întrebându-i pe puştani dacă vor să crească mai repede – ce dezamăgire am fi pentru ea!

Millie şi Francesca se puseră pe un râs molipsitor, în hohote, spre amuzamentul celorlalţi comeseni. Chicotiră aşa vreo cinci minute înainte de a-şi reveni în fire, atât cât putură ca să îşi continue cina şi să comande încă o sticlă de vin. Era genul acela de nopţi.

Nikki îl urmărea pe furiş pe Mark, trăgând ocheade peste ziarul Business & Finance. Fusese indispus toată săptămâna şi ea nu mai înţelegea nimic.

— Ai văzut că Euro nu stă prea grozav, remarcă ea într-o doară.

— Ihî, murmură el.
Nikki închise ziarul.
— Ce ai, Mark? Eşti într-o dispoziţie foarte proastă, îl întrebă ea direct.
— O, nimic, se încruntă el.
— Haide. Spune-mi. Se duse lângă el pe sofa şi îl îm- brăţişă. Nu-ţi stă în fire, dragule. De obicei, eşti destul de vesel. Mă îngrijorezi, spuse ea tandru.
Mark îi zâmbi şi o sărută pe nas.
— E plăcut să ştiu că cineva îşi face griji pentru mine, spuse el profund deprimat.
— Dar cine te-a supărat? Spune-i lui Nikki, îl linguşi ea, mângâindu-l pe obraz.
Mark scoase un oftat parcă din străfundul inimii.
— Haide... spune-mi, îl îndemnă ea.
— Nu că m-ar fi supărat cineva, exact..., ezită el. Doar că, ei bine, Viv Cassidy – o prietenă, sau mai bine zis o cunoştinţă a Francescăi – m-a sunat lunea trecută ca să dea de Francesca. N-o găsise acasă şi nu avea numărul ei de mobil. Oricum, e o vacă bârfitoare şi îi place să îşi bage nasul unde nu-i fierbe oala, spuse îmbufnat Mark.
— Şi? îl repezi Nikki. Ştia că nu are de-a face cu nici o babă băgăcioasă.
— Oricum nu i-aş fi dat numărul de mobil al Francescăi. Cu toate că ar fi trebuit, mormăi el.
Nikki îl asculta cu interes tot mai crescut. Era supărat pe soţia lui, deduse ea... cu mare satisfacţie. Ce e bun e greu de găsit.
— Am sunat-o pe Francesca să-i dau mesajul şi a răspuns sora ei, Millie, care a fost şi ea a naibii de nepoliticoasă.
Din ce în ce mai bine, se gândi fericită Nikki, dar nu

spuse nimic. Să-l lase să îşi verse tot oful. Dacă ar interveni cu ceva comentarii, poate că iar s-ar răţoi la ea.

— Mi-a spus că sunt amândouă undeva în oraş şi că Francesca e la toaletă, continuă Mark. Totuşi, am rugat-o pe Millie să-i spună surorii ei să mă sune înapoi.

— Şi te-a sunat? murmură Nikki.

— Da şi m-a anunţat că sunt în Portugalia. Imaginea- ză-ţi! N-a avut bunul simţ să îmi spună că pleacă. Indignarea lui era o bucurie de neimaginat pentru Nikki. Era minunat.

— Şi când i-am spus că, dacă aş fi ştiut că pleacă, i-aş mai fi pus nişte bani în cont, a avut neobrăzarea dracului să mă insulte şi să-mi spună că nu vrea mila mea. Mark scotea fum pe nări de nervos ce era. Pe cuvânt, Nikki, spune şi tu, ea se tolăneşte sub soarele Portugaliei mulţumită generozităţii mele şi nu se poate purta măcar civilizat. Mi-a ajuns până aici. Făcu semn cu mâna la gât, cu ochii ficşi şi negri de supărare.

— A fost extrem de urât din partea ei, dragule. Eşti atât de bun cu ea în privinţa finanţelor. Nimeni nu te poate acuza că eşti egoist. Chiar mă întristează că ea ia totul de-a gata şi nu ştie să se poarte frumos cu tine, exclamă indignată Nikki.

— Ei bine, m-am săturat de prostiile şi de purtarea ei. Am să-i spun tot ce-am pe suflet o dată pentru totdeauna şi o să-i cer să mă trateze cu respect. Ştii că nu sunt un om rău, Nikki, dar să fiu al naibii dacă nu mi-a trecut prin minte ca, luna asta, să nu-i mai completez nici un cec. Sau măcar să i-l trimit în cont cu ceva întârziere.

Da! Da! Da! jubilă în tăcere Nikki. Asta era muzică în urechi. Există deci şi reversul medaliei. Răbdarea ei dădea acum roade.

— Ai fi îndreptăţit să procedezi astfel. Poate aşa se trezeşte şi ea la realitate şi îşi dă seama cât de norocoasă este cu tine, cât de onorabil te porţi cu ea, îl consolă Nikki, atingându-i faţa.

— Eh, om vedea, spuse plictisit Mark. în orice caz, n-o las să scape fără o teorie bună.

— Faci ce crezi tu că e mai bine, Mark. Poate că ar fi bine să clarificaţi lucrurile. Nikki nu voia să se avânte în conversaţie şi să spună că era o idee nemaipomenită să stea de vorbă. Nu voia să se dea de gol cât de încântată era, aşa că îşi păstră un ton calm şi obişnuit, dar era în al nouălea cer acum când aflase că Mark avea să-i facă deşănţatei ăleia leneşe şi egoiste un scandal pe cinste. Poate că sărind unul la gâtul altuia, ideea de a divorţa de scumpa lui Francesca ar deveni mai atrăgătoare, deşi acum nu i se mai părea lui Mark că soţia lui e o scumpă, se gândi Nikki triumfătoare, în timp ce-l săruta pe ureche.

— Iubitule, a fost o săptămână lungă şi ai avut atâtea griji pe cap. De ce nu mergem în pat, aprind câteva lumânări parfumate şi pun o muzică lentă, după care îţi fac un masaj de relaxare, se oferi Nikki.

— Cred că este exact ce am nevoie, draga mea. Muşchii inferiori de la gât îmi fac zile negre, se plânse Mark.

— O să am eu grijă de ei, îl alină ea.

— Te pricepi atât de bine să ai grijă de mine, spuse el recunoscător, trăgând-o aproape de el.

— Asta pentru că te iubesc, replică hotărâtă Nikki.

— Şi eu te iubesc, şopti Mark, odihnindu-şi capul pe umărul ei.

Nikki îl mângâie pe frunte.

— N-ar trebui să te afecteze atât de mult chestia cu Francesca, murmură ea.

— Ştiu.

— Poate că ar trebui şi tu să te mai detaşezi un pic, s-o laşi pe Francesca să îşi vadă de viaţa ei.

— Poate că ai dreptate.

— Haide, îi ordonă ea. Să dăm totul uitării momentan. Nikki nu voia să îşi forţeze norocul. Mână de mână, se duseră amândoi în dormitor, unde ea îi desfăcu nasturii de la cămaşă şi cureaua de la pantaloni. Acum, în pat cu tine şi eu aduc uleiurile de masaj şi aprind lumânările, dădu ea instrucţiuni. Nikki se schimbă într-un halat de mătase, aprinse încet lumânările şi puse un CD în combină. Mark se întinse pe burtă în mijlocul patului, reze- mându-şi capul pe braţe.

Când ea termină pregătirile, îngenunche peste mijlocul lui şi îşi turnă puţin ulei în palme. încetişor, începu să-i maseze muşchii tensionaţi şi gradual, Mark se rela- xă sub atingerile ei uşoare. Deşi mişcările erau lente şi ritmice, mintea îi zbura razna, exubera. Relaţia dintre cei doi Kirwan se destrăma tot mai mult şi ei îi convenea de minune. Mark nu mai dovedise niciodată atâta ostilitate făţişă faţă de soţia lui.

Nikki zâmbi în timp ce masa un punct extrem de sensibil, determinându-l pe Mark să suspine de plăcere.

Francesca stătea la poarta de Plecări din aeroportul Faro, aşteptând ca zborul lor să fie anunţat. Millie făcea nişte cumpărături de ultimă oră în magazinul cu ciocolată, ca să îşi consume ultimii escudo. O invitase pe sora ei să îşi petreacă seara cu ea şi restul familiei, ca să nu fie singură în prima noapte acasă. Francesca era tentată să accepte. Fusese grozav s-o aibă drept companie pe Millie o săptămână întreagă şi se îngrozea la gândul că va des

chide uşa unei case complet goale. Dar trebuia să treacă şi de asta şi, cu cât se întâmpla mai repede, cu atât mai bine. în plus, trebuia să îşi sorteze îmbrăcămintea de serviciu pentru săptămâna următoare.

Era greu de crezut că vacanţa se sfârşise, deşi trecuse aşa de repede. Se bucurase din plin de ea. Pentru prima dată în mulţi ani de zile, nu mai fusese nevoită să se agite în jurul nimănui sau să facă compromisuri pentru nimeni. Lui Mark nu-i plăcea aşa de mult soarele, mai degrabă vizita galerii de artă şi muzee sau făcea turul oricărei ţări în care se afla. Deseori, în concediile cu Mark, ajungea să hoinărească prin vreo galerie de artă, înnebunind că soarele ardea afară şi nu putea să profite de el. Dar cu Millie nu se întâmplase deloc aşa. Fusese minunat doar să se trântească în şezlong şi să citească o carte, ştiind că sora ei era mai mult decât fericită să procedeze la fel. Acum, cele câteva zile idilice se terminaseră şi ele se întorseseră la realitate.

Cel puţin, avea un loc de muncă unde să se ducă, se gândi mulţumită. Era mai bine decât să stea singură acasă, plângându-şi de milă.

— Eşti sigură că nu vrei să vii diseară la noi? Millie era aşezată lângă ea, păzind bagajele.

— Sunt sigură, Millie, dar mersi de invitaţie, zâmbi Francesca.

— Atunci, hai să bem un ultim pahar, ca să ne ţină pe drum, deşi soarele încă nu a apus, beţivane înrăite ce suntem, sugeră Millie.

— Toastez pentru asta, râse Francesca.

Era trecut de patru când introduse cheia în uşa de la intrare. Băuse o cafea acasă la Millie şi se bucurase de agitaţia şi încântarea nepoţelelor ei, când acestea despa

chetară cadourile. Trixie o întâmpină plină de veselie, lingând-o peste tot şi privind-o insistent cu ochii ei mari şi căprui, dând vehement din coadă. Fusese foarte bine hrănită în timpul şederii cu Aidan şi fetele. Dar ar avea nevoie de puţină mişcare fizică, la fel ca şi stăpâna ei, se gândi Francesca în timp ce-şi aranja frumos bluza de mătase. Cumnatul ei o condusese acasă şi îi purtase valiza înăuntru şi, când închise uşa în urma lui, se lăsă o tăcere ca de mormânt, iar singurătatea îi invadă inima.

Se plimba prin camere, pipăind parcă solitudinea. O- dată, casa aceasta fusese castelul ei, în care domnise fericită ca regină. Acum, era închisoarea ei. Poate că Millie are dreptate. Poate ar trebui să vândă şi să îşi cumpere o casă mai mică, doar pentru ea. Să încheie acest capitol al vieţii ei şi să înceapă unul nou. Uşor de zis, greu de făcut, totuşi. Vânzarea casei ar fi însemnat acceptarea faptului că mariajul ei era definitiv terminat şi o parte din ea nu era încă pregătită să accepte acest lucru.

îşi goli valiza şi umplu maşina cu rufe de spălat. Tăcerea din casă o scotea din minţi.

— Haide, Trixie, hai să plecăm de aici, murmură ea. Se schimbă într-o pereche de blue-jeans şi un tricou. Aici era frig faţă de căldura din Portugalia. Cerul era înnorat, iar briza – rece şi proaspătă, pe când se îndreptă spre garaj ca să îşi ia maşina. Nu luase decât un pahar mic de bere la aeroport şi asta fusese cu ore bune în urmă, parcă în altă viaţă, se gândi ea, puţin şocată de revenirea pe pământ atât de brusc.

Conduse până pe digul Howth, parcă maşina şi plecă într-o plimbare scurtă, Trixie smucindu-se agitată în lesă. Pescăruşii zburau în cercuri şi ţipau deasupra capului, iar pescarii în traulere navigau spre port cu prada lor.

Plimbându-se pe digu, vântul era proaspăt şi sărat, iar ea trase adânc în piept. Ieri, pe vremea asta, stătea pe balconul ei din Oura Praia, delectându-se cu o bere, în timp ce Millie îşi făcea duş.

— Acceptă şi mergi mai departe, murmură ea, cu capul în jos, grăbindu-se pe drum, împingându-se împotriva vântului. Dintr-o toană, pe drumul spre casă se opri la Corr Castle, o nouă clădire exclusivistă, care încă mai avea a- partamente de vânzare. Conduse încet în jurul complexu-lui bine gândit şi îi crescu interesul. N-avea nimic de pierdut dacă se uita la un apartament, se hotărî ea. De fapt, ar trebui să înceapă să se uite prin anunţurile imobiliare, doar ca să vadă ce e pe piaţă şi cum merg vânzările. Nu era sigură dacă îşi dorea să locuiască la bloc. I-ar fi dor de grădină. O casă cu verandă şi fereastră de fronton ar fi drăguţă. Ar fi plăcut să o ia de la zero cu decorarea şi mobilarea. Ar alege un aspect complet diferit de eleganţa pluşată de acasă. Cu mult lemn şi sticlă şi lumină. Chiar ar fi drăguţ, reflectă ea în drum spre casă, pe şoseaua prin-cipală. Aşa ar avea ceva de făcut.

Până marţi săptămâna următoare, Francesca se simţi ca şi cum nu plecase deloc. Când sosi la birou luni dimineaţa, erau o grămadă de dosare rămase în urmă cu sortarea, două sute de invitaţii trebuiau puse în plic şi adresate, iar telefonul nu se mai oprea din sunat. În acea seară, ajunse acasă extenuată şi adormi instantaneu în fotoliu.

La patru şi jumătate în după-amiaza următoare, se duse în capătul celălalt al oraşului, la Smithfield, unde se întâlnea cu Ken la Chief O'Neill's, pentru vernisajul unei expoziţii de artă. Mai mulţi artişti expuneau acolo şi tensiunea era crescută pentru că aceştia nu puteau să cadă de acord asupra modalităţii corecte de a atârna picturile pe pereţi.

— Uite, de ce să fie Darina în prim plan? Eu sunt un artist mult mai bun decât ea. Cel puţin eu sunt original. Picasso ar putea-o da în judecată pentru plagiat, trăncănea un tânăr bărbat cu părul vâlvoi şi cu ochelari.

— Evident că nu ştii ce înseamnă plagiat, rahat cu ochi analfabet. Şi nu ştii nimic nici despre expunerea tablourilor pe pereţi. Du-te înapoi la creşa ta şi învaţă să colorezi, doar la asta eşti bun, se răsti Darina, o fată înaltă, cu alură anorexică.

— Ticăloasă slăbănoagă! Dacă-ţi mai creşte puţin părul, poţi să faci o pensulă din el, o insultă din nou tânărul artist ochelarist, cu un stil magnific, din punctul de vedere al Francescăi. Ochii Darinei începură să scoată scântei periculoase.

— Acultă aici, netot patetic ce eşti, şi ăia din epoca de piatră ştiu să picteze mai bine ca tine. Vedem noi cine vinde cele mai multe tablouri diseară şi pot să-ţi spun de pe acum că nu o să fii tu.

— Vrei să pui pariu, dacă tot nu-ţi tace gura aia păcătoasă?

Francesca se strecură afară pentru a-l căuta pe Ken, lă- sându-i pe cei doi artişti să facă schimb de injurii. Şeful ei vorbea pe mobil, gesticulând sălbatic cu mâna stângă. Se întâmpla ceva. Ken dădea din mâini doar când era foarte agitat. O observă şi îi făcu frenetic semn, în timp ce-şi termina conversaţia.

— Invitatul de onoare tocmai m-a sunat să-mi spună că are diaree şi că-şi aşteaptă doctorul să-i facă o injecţie. Doar asta-mi mai lipsea. I-ai auzit pe nebunii ăia? Arătă spre cei doi tineri artişti.

— Da, spuse Francesca.

— O să fie una din nopţile acelea de pomină. Sper din

tot sufletul ca toţi criticii de artă să-i devoreze, spuse răutăcios Ken. Sunt mai răi decât nişte copii. O, la naiba, iată echipa de la televiziune, filmează pentru o emisiune de artă .Vor vrea să aprindă reflectoarele şi camerele de filmat. Francesca, te ocupi tu de bar şi de furnizorii de alimente, să fie totul organizat?

— Sigur, aprobă Francesca, uitându-se în jur pentru a-şi da seama unde vor fi servite băuturile. Observă o masă lungă demontabilă, acoperită cu feţe de masă albe şi se îndreptă într-acolo, să îşi facă datoria.

Până când nefericitul invitat de onoare a sosit şi a fost prezentat, artiştii erau deja bine ameţiţi şi toate animozităţile uitate, în timp ce se îmbrăţişau şi se felicitau unul pe altul. în ciuda stării sale precare de sănătate, invitatul de onoare – artist şi proprietar al unei galerii despre care Francesca nu auzise niciodată – ţinu un scurt şi spiritual discurs, bine primit. O dată ce toate discursurile şi fotografiile de rigoare s-au terminat, Ken şi-a croit drum către ea, prin camera aglomerată.

— Totul e bine când se termină cu bine. De-acum înainte pot să facă ce vor, noi ne-am terminat treaba. îşi frecă mâinile mulţumit şi examină mulţimea vibrantă. Trei critici de ziar, un jurnalist de la o revistă de artă, o ştire TV şi un interviu la radio, doi reporteri de social. Bună pradă, Frannie.

— Termină! îl avertiză ea.

— Bosumflici! Nu ştii de glumă, rânji el. De ce nu te duci acasă, dacă vrei? Mă descurc singur mai departe.

— Eşti sigur?

— Chiar vrei să-ţi pierzi vremea pe aici cu nebunii ăştia? Du-te, a fost o zi lungă şi de-abia te-ai întors din vacanţă.

— Insişti?

— Insist, o asigură el.

— Mulţumesc, Ken, spuse ea recunoscătoare. Ne vedem mâine dis-de-dimineaţă.

îşi făcu loc prin grămada de lume. Picioarele o omorau. Purtase sandale toată săptămâna de vacanţă, iar acum, pantofii cu toc înalt erau crimă şi pedeapsă. începuse să plouă când părăsi clădirea şi se grăbi la maşină, sperând să evite să ajungă udă leoarcă.

Nu-i veni să creadă când observă piedica de la roată. Dar era chiar acolo, în faţa ei: galben-strălucitoare, lipită, ca un melc, pe cauciuc.

— Nemernici idioţi, proşti, ţipă ea îngrozită, de parcă cerul s-ar fi deschis şi ar fi înghiţi t-o. Formă numărul de pe tichetul de amendă şi dădu detalii firmei de deblocare despre locul în care se afla. Fusese atât de ocupată să pună totul la punct înăuntru, încât uitase să iasă afară şi să introducă monezi în aparatul de taxat parcarea.

— Sper să te umpli de sifilis, îl înjură Francesca pe necunoscutul ce-i pusese piedică la roată, aşteptând plină de draci în maşină, ca să fie eliberată. Nu se mai simţi în stare să-i vorbească bărbatului între două vârste care veni să-i scoată piedica de la roată, cu o jumătate de oră mai târziu. Ea completă un cec plină de furie şi demară iute, ca din gaură de şarpe.

Tocmai ieşise de sub duş şi îşi ştergea părul cu un prosop când auzi soneria de la intrare. Nedumerită, se uită la ceas. Era trecut de nouă, nu aştepta pe nimeni. Poate că era Millie. Spera să fie Millie, avea nevoie să îşi descarce sufletul în faţa cuiva.

Se strecură în halatul de baie şi îşi puse în picioare o pereche de papuci, apoi se grăbi să coboare. Trixie veni iute din bucătărie, aproape împiedicându-se de stăpâna ei şi lătrând agitată.

— Şşşt! Taci! spuse Francesca, strângându-şi mai temeinic cordonul şi deschizând uşa. Inima i se opri în piept când îl văzu pe Mark în prag.

— Ei bine, ăsta e modul perfect de a încheia o zi perfectă, spuse ea sarcastic, stând aşa în picioare şi ţintuin- du-l cu privirea.

— Politicoasă ca de obicei, văd, remarcă sec Mark, o- prindu-se s-o mângâie pe Trixie, care îl lingea extatică. Trădătoruîe, se gândi Francesca strâmbându-se.
— Ce doreşti? îl întrebă.
— Aş vrea să intru, dacă nu te superi, spuse el cu răceală. Nu vreau să stea Viv Cassidy cu binoclul pe noi.
Francesca făcu câţiva paşi înapoi şi-l lăsă înăuntru. Arăta obosit, observă ea. Purta un costum de mohair cenuşiu, cu o croială frumoasă. Era nou. Se întrebă dacă Nikki se dusese împreună cu el să cumpere îmbrăcăminte.
Mark păşi în bucătărie şi rămase privind la grădina din spate.
— Arată foarte bine. Şi e atât de intimă. în ziua de azi, nu mai găseşti astfel de grădini. Trandafirii cresc întruna, nu-i aşa? spuse el visător.
Nu datorită ţie, ar fi vrut ea să zică, dar se abţinu.
— Trebuie să mă ocup de tablier, să aduc pe cineva care să-l lustruiască. Ar merge vopsit cumva, remarcă el pe un ton obişnuit.
Francesca simţi cum fierbe de nervi. Mark continua să vorbească de parcă mai locuia aici. De ce naiba nu ieşea odată din viaţa ei? Dacă ar fi vrut să lustruiască tablie-

rul, ar fi putut aduce ea pe cineva şi să plătească amândoi. Se comporta mult prea familiar.

— Mie mi se pare că arată foarte bine, spuse ea.

— N-are rost să-l laşi de izbelişte, Francesca. Odată şi odată, tot trebuie reparat. îi vorbea de parcă ar fi fost o puştoaică de zece ani.

— Bine, izbucni ea. Poate că avea dreptate, ar fi probabil mai rău dacă el ar refuza să cheltuiască bani cu reparaţiile.

— Te-ai distrat în vacanţă? Arăţi foarte bine, spuse el politicos, întorcându-se cu faţa spre ea.

— A fost o vacanţă splendidă, mulţumesc, Mark, dar am avut o zi lungă şi obositoare. De ce ai venit să mă vezi? spuse ea pe un ton ascuţit, începând să îşi usuce părul cu prosopul în care era înfăşurat.

— Te deranjează dacă pun ibricul pe foc, pentru o ceaşcă de ceai? Tocmai mă întorceam aca.... ăă, de la aeroport şi mi-ar prinde bine nişte ceai, îndrăzni el.

Ea strânse din umeri. Pricepuse foarte bine ceea ce ar fi vrut să spună, că se întorcea „acasă", dar apoi schimbase subiectul. Credea că o protejează emoţional? se gândi înverşunată. Deci apartamentul luxos al lui Nikki devenise acum „acasă; se simţi rănită.

— Dar ce-ai făcut de zici că ai avut o zi lungă şi obositoare? întrebă el neîncrezător, ocupându-se de ibric, um- plându-l cu apă şi scoţând două căni din dulap. Era ca pe vremuri, se gândi ea cu o ciudată tresărire a inimii, în timp ce se apleca înainte, spre a-şi usca şi părul de la ceafă.

— Ei bine, în primul rând mi s-a pus piedică la roată, oftă ea frecându-şi cu putere părul, prosopul atârnând pe ambele părţi ale feţei.

— Of, Dumnezeule! Tâmpiţii! Unde s-a întâmplat? se indignă el, arătând cu adevărat compasiune.

— în faţă la Chief O'Neill's.
— Ce e ăsta şi pe unde se află? Mark cătată în frigider după nişte lapte.
— E un hotel din Smithfield.
— Ce naiba făceai tu în Smithfield?
— Munceam, explică ea, luată prin surprindere, plictisită de tonul lui dispreţuitor.
— Munceam!
Francesca amuţi. Of la dracu'! se gândi ea, înjurându-se pentru prostia ei. Acum o să pară că nu intenţiona deloc să-i spună, ca şi cum ar fi făcut ceva pe ascuns. îşi ţinu în continuare capul sub prosop.
— Da. Munceam. Tocmai am început, e o slujbă nouă. Era extrem de impresionată de aparenta normalitate a vocii ei.
— Şi când aveai de gând să-mi spui despre acest nou job, Francesca? Asta are efecte de impozitare şi asupra mea, să ştii. Numai dacă nu eşti plătită la negru. Atitudinea lui severă era ca pânza roşie în faţa taurului, mai ales când el adăugă iritat: La ce-ţi trebuie ţie o slujbă? îţi plătesc eu mai mult decât e necesar ca să trăieşti confortabil.
Ea îşi aruncă capul pe spate, stropindu-l uşor.
— Uite ce e, am început cu o săptămână înainte de a pleca în vacanţă. Tocmai m-am întors. Aveam de gând să te anunţ când mă voi fi eliberat puţin. Şi motivul pentru care mi-am luat o slujbă mă priveşte doar pe mine, spuse ea înfierbântată.
— Şi unde lucrezi? întrebă el pe un ton tărăgănat, neimpresionat.
— Lucrez la o companie de PR, dacă vrei să ştii.
— Care din ele? Aruncă două pliculeţe de ceai în ibric.

— Ken Kennedy PR.

— N-am auzit niciodată de ea, spuse el respingător. E legală sau la negru?

— E legală, îi replică Francesca.

— Asta o să-mi influenţeze alocaţia pe care ţi-o dau, pentru că acum e scutită de taxe. Şi o să fie o mare pacoste pe capul meu. Cât câştigi?

— Cincisprezece mii plus primele, răspunse ea ursuză.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Francesca, dar e o nimica toată.

Tonul lui condescendent o făcu să îşi dorească să-l pleznească zdravăn peste faţă, dar îşi strânse mâinile în buzunarele halatului şi spuse printre dinţi:

— Ei bine, o fi o nimica toată pentru tine, dar este nimicul meu şi poţi să deduci salariul meu din alocaţia ta lunară. Cu el, poţi cumpăra mici fleacuri pentru amanta ta, spuse ea glacial.

— Francesca, mai pune naibii lacăt la gura aia afurisită. Mark aşează enervat cana cu ceai pe masă, lichidul sărind astfel pe margine. Avea faţa neagră de furie. Am venit aici să-ţi spun că m-am săturat de prostiile tale. Eşti nepoliticoasă, ignorantă şi total nerecunoscătoare pentru tot ceea ce ţi-am dat şi încă îţi mai dau. Am grijă de tine mai bine decât mulţi alţi bărbaţi în situaţia mea. Tu ai casa. Eu plătesc întreţinerea ei, îţi ofer o alocaţie lunară mai mult decât generoasă şi tot ceea ce doresc în schimb este să te porţi şi tu civilizat, ce dracu'. Nu cred că poate fi atât de greu... chiar şi pentru tine, explodă el.

— Uite cine vorbeşte de comportare civilizată, răspunse Francesca cu o privire nimicitoare. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Mark Kirwan. Nu-mi pasă cât al naibii de „generos” eşti. Nu-ţi sunt datoare cu nimic. Asta este casa

mea pe cât este şi a ta. Şi iartă-mă că nu sunt toată numai lapte şi miere când vorbim, dar pur şi simplu nu am chef să mă comport „civilizat”. Nu am nici un pic de respect pentru tine, te dispreţuiesc. Şi momentan, nici măcar nu îmi mai placi. Aşa că nu te aştepta să joc teatru şi să mă prefac că sunt civilizată cu tine, când nu simt aşa ceva. Dacă nu te poţi împăca cu ideea, nu mă mai suna şi nu mai călca pragul uşii mele. Francesca fierbea de mânie.

— Pragul uşii noastre, Francesca! A noastră! mârâi nemulţumit Mark.

— Of, ieşi afară, strigă Francesca. Du-te „acasă”, unde ţi-e locul.

Ea se întoarse pe călcâie şi părăsi bucătăria, temându-se că, dacă va mai stărui un minut, va lua un cuţit şi-l va înjunghia. Era copleşită de furie şi se străduia din răsputeri, strângând din dinţi, să nu îşi piardă controlul. Nevoia de a recurge la violenţă era atât de puternică încât o înfricoşa. Ar fi vrut să-l ia la bătaie pe Mark şi să-l umple de vânătăi, să arunce cu toate lucrurile în el şi să facă toată casa praf. Nenorocita lui de casă. Cum îndrăzneşte să-i trateze cu atâta dispreţ noua ei slujbă? Asta doar pentru că nemernica cu care trăieşte lucrează la bancă şi câştigă o avere. Cum îndrăzneşte el! Nu se mai simţise niciodată atât de umilită. Ochii i se umplură de lacrimi. Stătea în pragul dormitorului, aşteptând ca Mark să plece şi, când el trânti uşa de intrare în urma lui, ea ţipă cu toată forţa „călătorie sprâncenată, imbecil înfumurat!” înainte de a se prăbuşi pe pat, plângând de nervi, de durere şi totodată de disperare.

Mark se urcă în maşină şi simţi nevoia să îşi afunde piciorul în pedala de acceleraţie şi să spargă uşa de la

intrare a casei. Doamne, femeia asta e în stare să te bage la spitalul de nebuni. Ce pierdere de timp! N-avea cum să se înţeleagă cu ea. Şi-acum, trebuia să se mai ocupe şi de slujba asta a ei de doi bani. Ce de încurcături o să-i provoace cu impozitele! O să trebuiască să se ducă cât mai repede la contabilă, ca să rezolve problema. De parcă nu avea atâtea altele pe cap.

Porni vijelios motorul şi demară în zgomot de pe alee. O să mai treacă mult timp până când o să se deranjeze s-o mai viziteze pe nemernica asta răzbunătoare, îşi promise el, frânând brusc pentru a evita ciocnirea cu o altă maşină. Şi pentru că era atât de nesuferită şi de nesimţită, să fie el al naibii dacă nu o să-i scoată valoarea salariului din alocaţie.

Apartamentul era întunecat şi gol când sosi acasă. Nikki plecase la Londra şi îi era dor de ea. I-ar fi fost de mare ajutor compania ei în această seară, se gândi deprimat. îşi aruncă sacoul pe un scaun, îşi eliberă cravata de la gât şi luă o cutie de bere din frigider. După toate aceste luni, relaţia cu Francesca se înrăutăţea în loc să se îndrepte. Dar o s-o lase în plata Domnului, să se descurce singură. La naiba şi cu tablierul din grădină şi cu tot restul. Dacă o să mai vrea ajutorul lui, de acum înainte să vină în genunchi la el şi să-l implore.

Sună telefonul. Ridică receptorul şi zâmbi uşurat când auzi vocea plăcută a lui Nikki.

— Bună, iubire. Mi-e dor de tine, oftă el.

— Şi mie mi-e dor de tine, dragul meu. Cum a mers?

— Nu întreba, mormăi Mark, luând o înghiţitură de bere. Francesca era la fel de fermecătoare ca de obicei. Adică, o adevărată javră şi nu am rezolvat nimic. Şi, colac peste pupăză, şi-a luat o slujbă care o să-mi afecteze im

pozitul pe alocaţie de toată frumuseţea. La ce mama naibii trebuia să se mai angajeze acum, la vârsta ei, nu pot să-nţeleg.
— Ce fel de slujbă? întrebă Nikki, intrigată.
— Ei, ceva în PR. Nu cred că e mare lucru, salariul e de rahat.
— Cât anume?
Mark căscă.
— Cincisprezece plus bonusuri.
— Oh! Nikki părea dezamăgită.
— A fost o zi groaznică. Mark îşi frecă bărbia obosit. Maurice St Deville a părăsit azi şedinţa ca un turbat şi Anton a trebuit să piardă o jumătate de oră ca să-l îmbuneze. Am întârziat la Charles de Gaule două ore, apoi am nimerit lângă o gură-spartă în avion, iar acum a trebuit să mă cert şi cu Francesca. Chiar nu ştiu ce a mers mai prost astăzi.
— Bietul de tine, spuse Nikki, compătimindu-l.
— Cred că mă bag în pat. Vorbim mâine. Mark căscă din nou.
— OK, noapte bună, Mark.
— Noapte bună, Nikki. Mark închise, îşi termină berea, stinse lumina şi, peste douăzeci de minute, sforăia de zor în pat, cu picioarele şi braţele întinse peste tot.
Nikki închise telefonul şi se întinse pe spate, sprijinin- du-se de perne. Ar trebui să fie în al nouălea cer ştiind că Mark şi Francesca avuseseră ceea ce părea un scandal pe cinste. Era o veste bună, încercă ea să se convingă singură. Atunci de ce nu putea să se bucure? Doar telefonul lui Mark o determinase să fie atât de agitată. Îi spusese de ziua lui proastă, de întâlnirea lui cu probleme, de

zborul lui întârziat spre casă, dar nu o întrebase măcar o dată cum îi mersese ei.

întâmplarea făcea ca şi ziua ei să se fi desfăşurat cum nu se poate mai prost. Rămăsese blocată la metrou mai mult de două ore datorită unei defecţiuni tehnice şi pierduse astfel o întâlnire importantă. Hotelul la care îi făcuse rezervare secretara se dovedi deja ocupat în totalitate şi Nikki ajunsese într-o cameră mică de la mansardă; când se dusese să facă o baie, apa ţâşnise pe lângă robinet şi ar fi fost exagerat să îi spună „călduţă”. Dar Mark ştia ceva din toate astea, sau măcar îi păsa vreun pic? Nikki îşi muşcă buzele nefericită.

Ce îi determină pe bărbaţi să fie atât de egoişti? De ce se consideră ei centrul universului? La începutul relaţiei lor, ea cumpărase chiar şi cartea aceea despre Marte şi Venus, în efortul de a-l înţelege pe Mark. Ar fi trebuit să se aştepte, se gândi iritată, amintindu-şi că era scrisă de un bărbat. Şi toate acele aiureli despre bărbaţii care intră în peşterile lor şi sunt comparaţi cu benzi de cauciuc ce se îndepărtează şi apoi revin la punctul de plecare când simt din nou nevoia de intimitate. Toată vorbăria aia despre cum îşi plâng ei de milă. Bărbaţii fac oricum asta în fiecare zi. Nikki se încruntă.

Deci leneşa lui soţie îşi luase o slujbă în PR. Adevărurile pe care i le spuse ea atunci, acasă la Francesca, trebuie să fi atins un punct sensibil, se gândi Nikki cu satisfacţie. Era păcat că salariul nu este deloc mare, asta înseamnă că tot rămâne legată de Mark în privinţa banilor.

Slavă Domnului că ea este o femeie independentă financiar şi spera să fie mereu aşa. Mark nu va trebui niciodată să o întreţină, îşi jură Nikki. Era şi el conştient de asta, atunci de ce nu se putea angaja emoţional faţă de

ea? Aveau o relaţie de egalitate, nu trebuia să îşi facă griji că ea o să-l usuce de bani, îşi spuse enervată. Oare Mark nu se vedea cu Nikki într-o relaţie de lungă durată? Rareori insinua că ar avea de gând să se mai întoarcă vreodată la Francesca. Asta-i ridicol. Măcar dacă el şi-ar da seama că, în ciuda firii ei independente, Nikki are nevoie de siguranţă emoţională ca orice altă femeie. Îi cerea oare prea mult? De ce era atât de reţinut faţă de ea? Oare afurisitele astea de întrebări n-o să se mai oprească niciodată să i se învârtească în cap?

Parcă avea chef să bea ceva, dar coşmelia în care era cazată nu avea room service şi nu se simţea în stare să coboare în amărâtul ăla de bar, de la parter. Alunecă uşor din pat şi începu să se dezbrace. Era istovită şi în seara asta nu-i mai trebuia nimic. Îl iubea pe Mark, dar voia să fie iubită la fel şi, în ultimul timp, nu se simţise aproape deloc aşa. Ea oferea totul şi el primea totul. Atât. Asta îşi doreşte ea de la viaţă? În străfundul inimii, Nikki ştia că nu poate da întreaga vină pe Francesca. Mark era responsabil de propriul comportament. Şi în seara asta, totul se rezumase la el. Ea nu meritase nici măcar un amărât de „ce faci?”.

Era momentul să-i zică în faţă câteva adevăruri când va ajunge acasă, se decise enervată Nikki, băgându-se în pat şi stingând lumina.

33

— Bună, Janet, eu sunt, îmi pare rău că n-am mai dat nici un semn de viaţă. A fost o nebunie în ultimul timp, îşi ceru scuze Francesca. Era în pauza de cafea şi, ştiind că prietena ei Janet era interesată de probleme spirituale, dorea să-i spună de autorul pe care îl însoţea la TV3 şi la emisiunea lui Gerry Ryan.

— Francesca, bună, ce mai faci? Dacă mă crezi, intenţionam să te sun şi eu astăzi; ca să vezi, gând la gând cu bucurie, exclamă Janet.

— Dacă aşa spui tu, râse Francesca. Ascultă, Janet, lucrez acum la o firmă de PR. Mi-am luat în sfârşit o slujbă şi m-am gândit că poate ţi-ar plăcea să afli că dimineaţă aduc un scriitor de literatură MTS la TV3 şi mai târziu, autoarea va fi prezentă în emisiunea lui Gerry Ryan. E un fel de vindecător spiritual. Poate vedea câmpul de energie şi aura magnetică şi toate astea. Şi m-am gândit la tine.

— Francesca, lucrezi, asta e minunat. Când ai început?

— Doar acum două săptămâni. Dar îmi place. Lucrez pentru nepotul Monicăi, Ken. E un dulce.

— Excelent. Mi-ai dat nişte veşti grozave. Şi, în rest, cum merge? o întrebă Janet cu multă căldură.

— Nu foarte bine, recunoscu Francesca. Aseară am

avut o discuţie aprinsă cu Mark. Nu prea apreciază noua mea slujbă sau salariul meu şi se tot plânge că acum o să aibă probleme cu impozitul.

— Bineînţeles că o să aibă probleme, chicoti Janet. Şi nu-l lăsa să te prostească pe tema asta, şi asta e cu siguranţă doar o parte a problemei. Acum îi e greu să accepte şi nu-i place deloc faptul că micuţa şi pasiva Francesca deţine din nou puterea. Am trecut şi eu prin asta, Francesca, nu uita. Sunt expertă în materie, spuse râzând Janet. Simte că eşti pe punctul de a-i da papucii şi nu face faţă.

— Asta fac eu acum? Francesca zâmbi ciudat. Parcă aş fi într-un montagne russe. Acum urc, plină de optimism, şi imediat, după un episod cum a fost cel de aseară, cobor brusc şi n-am nici cea mai vagă idee unde mă îndrept.

— Te îndrepţi în direcţia cea bună, nu te mai îngrijora, o consolă Janet.

— Sunt plină de mânie şi de ură, şopti Francesca şi simţi acel nod tare şi înfiorător cum i se pune în gât.

— O să treacă. Sincer. Dacă îţi doreşti cu adevărat să nu mai suferi, aşa o să fie. Dacă însă intenţionezi să te ţii cu mâinile de trecut, atunci, iubire mică, o să-ţi faci rău singură, spuse încet Janet.

— Vreau să nu mai sufăr, dar asta mă ajută momentan să nu cedez psihic. Vreau să-i demonstrez câteva dobitocului. Vreau să-i dovedesc că pot merge mai departe şi fără el.

— Atunci, aşa să faci, Francesca. E foarte bine. Dar nu ai nevoie de atâta furie pentru asta. Propriile tale resurse sunt îndeajuns. Când simţi că te enervezi, cere să îţi dispară mânia şi eliberează-te.

— Cui să-i cer? întrebă uimită Francesca.

— Divinităţii, Creatorului, lui Iisus, Fecioarei Maria, îngerilor, Forţei Supreme, lui Buddha, lui Mohammed,

sfântului la care te rogi tu, Sf. Mihail, Sf. Antoniu, cui vrei tu, doar îi ştii pe toţi. Orice şi oricui reprezintă un adevăr pentru tine, spuse Janet cu absolută convingere.

Francesca oftă.

— Oh, ai atâta încredere în toate astea. Eu nu am.

— încrederea mi-am căpătat-o din nevoie, Francesca, când veneam dintr-un loc de neiertat, plin de ură şi amărăciune. Mi-am învăţat lecţia de iertare şi eliberare cu mare dificultate şi nu trebuie să fie mereu aşa. învaţă de la mine, scumpa mea, învaţă de la mine, spuse Janet veselă. Nu vrei să ne întâlnim să bem ceva sau să luăm masa împreună într-o seară, după ce termini munca? îţi promit că nu-ţi fac teorie.

— Mi-ar plăcea. Şi nu mă deranjează să-mi dai sfaturi. Tu eşti inspiraţia mea, tu ai reuşit. Ţi-ai revenit şi ţi-ai creat o nouă viaţă. Şi nu eşti deloc înrăită.

— Şi exact asta faci şi tu acum. Nu mai fii aşa de aspră cu tine. Doar eşti şi tu om, Francesca. Ai inima frântă, dar o să îşi revină şi la fel vei face şi tu, atâta vreme cât mergi mai departe. Ascultă ce are de spus autoarea a- ceasta mâine. S-ar putea să afli lucruri folositoare. Uneori, nu e nevoie decât de cele mai simple lucruri pentru a face o mare diferenţă.

— OK, aşa voi face, promise Francesca. Şi o să stabilim cât mai curând o seară ca să ne întâlnim.

— De-abia aştept, o asigură Janet.

Francesca puse receptorul jos, zâmbind. Deşi îi venea greu să accepte adevărurile pe care Janet i le explica, totdeauna sd simţea mai bine după ce vorbea cu ea. Optimismul prietenei ei începea s-o mai liniştească. O seară petrecută în oraş cu Janet ar fi încântătoare. Mark nu dăduse niciodată prea multă atenţie prietenelor ei de la

clubul de carte. De fapt, majoritatea prietenilor lor comuni fuseseră la început prietenii lui. Prietenii din tinereţea ei dispăruseră, încetul cu încetul, din viaţa lor. Vechea şi familiara furie îşi făcu din nou simţită prezenţa când se gândi la Mark. „Vreau să renunţ la mânie”, şopti ea. „Oricine ar fi acolo sus, vreau să renunţ la mânie”.
Nikki îşi băgă capul pe uşa biroului lui Mark.
— Hai să mergem la prânz, Mark, trebuie să vorbim.
— Nu primesc nici măcar un sărut? întrebă el. Când te-ai întors?
— Acum cinci minute. Trebuie să plec. Ne vedem la unu. Nikki îl salută scurt şi închise uşa. Gata, s-a terminat cu Domnişoara Drăgălăşenie, zâmbi ea strâmb. Astăzi, totul va fi despre ea.
Se grăbi spre lift. Trebuia să termine un raport şi voia să se apuce de treabă. întâlnirea de dimineaţă, de la ora 7, se desfăşurase foarte bine, mult mai bine decât sperase, şi era încântată. Munca, nimic nu se compară cu ea când vrei să-ţi creşti nivelul adrenalinei.
— Elaine, cafea, ordonă ea prompt intrând în birou.
— Un „Te rog” ar fi şi mai frumos, bombăni Elaine ridicându-se de pe scaun. Uneori, Nikki era aşa de greu de înghiţit. Astăzi era evident într-una din zilele ei cu toane, când făcea exces de zel şi înnebunea pe toată lumea. Cel mai bine era ca Elaine să tacă din gură şi să facă ce i se cere.
Nikki scria când Mark ciocăni la uşa ei şi intră.
— E unu şi zece. Te aşteptam, o anunţă el.
— Unde? întrebă ea fără să ridice capul.
— în biroul meu, spuse el surprins.
Nikki îl privi şi îi zâmbi.

Petrecerea Francescăi
— Ei bine, eu te aşteptam în biroul meu şi iată-te. Aşa că, să mergem.
El se încruntă în timp ce-i ţinea haina, ajutând-o să se îmbrace.
— Astăzi eşti cam ciudată.
— Ciudată? Ce vrei să spui? întrebă încet Nikki, după ce închiseră uşa biroului.
— Nu ştiu. Distantă. Dificilă.
— Serios? Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nikki apăsă butonul liftului. Mai erau câteva persoane în ascensor când uşile acestuia se deschiseră, iar ea şi Mark stătură tăcuţi.
— M-am gândit că ar fi drăguţ la Mama Mia's, spuse ea, grăbindu-se prin holul clădirii, pe scările de marmură.
El se strâmbă.
— E foarte liniştit şi nu vreau cine ştie ce festin.
— Fără aperitive, atunci, doar felul întâi. Vreau să fim în linişte. Trebuie să vorbesc cu tine.
— Despre ce?
— Despre noi, spuse hotărâtă Nikki.
— Despre noi! Mark părea uluit. Sper că n-ai de gând să-mi dai dureri de cap, Nikki. Şi-aşa am o zi grea. O să fim nevoiţi să plătim o avere pe impozite datorită afurisitelor de tribunale şi profiturile noastre o să scadă vertiginos.
Nikki îşi ţuguie buzele. Mark o lua de la capăt. Ea nu spuse nimic când traversară Stephen's Green în direcţia străzii Baggot.
Zece minute mai târziu, erau aşezaţi la o masă retrasă din restaurantul Mamma Mia's şi comandă fiecare câte o salată Caesar.
— Ce s-a întâmplat, Nikki? Ce-i cu toate astea? întrebă morocănos Mark, luând o gură de bere.

— Este vorba că eu dau totul şi nu primesc nimic de la tine, Mark, spuse încet Nikki. Şi m-am cam săturat.
— Of, pentru numele lui Dumnezeu! El îşi ridică privirea spre cer, exasperat. Chiar trebuie să avem discuţia asta astăzi? Sincronizarea ta, ca a tuturor femeilor de altfel, e de plâns.
— Poftim! Iar începi, Mark. Acum nu e vorba de tine, e vorba de mine, se răsti Nikki. La fel ca aseară. Mi-ai împuiat capul cu ce ţi s-a întâmplat ţie. Nu m-ai întrebat măcar o dată ce-am făcut eu sau cum a fost ziua mea. Nu te interesează, Mark? ceru ea să afle.
— Nu fi ridicolă, desigur că mă interesează, sări el.
— Atunci, de ce nu m-ai întrebat?
— Nikki, eram obosit, explică el pierzându-şi răbdarea.
— Şi eu eram la fel. Şi eu am avut o zi la fel de proastă ca a ta, dar n-ai avut nici măcar bunul simţ să mă întrebi.
— Ei bine, îmi pare rău, mârâi el. Pe viitor, o să te întreb.
— Mark, de ce eşti tu cu mine? întrebă ea încet.
— Pe toţi sfinţii, Nikki, chiar trebuie să purtăm conversaţia asta aici? se enervă el.
— Aici e la fel de bine ca oriunde altundeva, Mark. De ce eşti cu mine?
— Pentru că vreau să fiu cu tine.
— Ei bine, eu cred că, dacă Francesca nu ar fi aflat despre noi, tu şi eu am fi fost în continuare amanţi şi tu ai locui tot cu ea, evidenţie Nikki cu mult calm. Şi uneori simt că tu eşti cu mine pentru că aşa e convenabil.
— Nikki, nu e corect!
— Eu aşa simt, repetă ea.
— Ei bine, nu te mai simţi aşa, pentru că nu e adevărat, se enervă el.
— Atunci, încearcă să fii conştient de sentimentele

mele şi oferă-mi sprijin emoţional deoarece momentan nu sunt fericită de relaţia noastră, spuse ea cu răceală. Se lăsă pe spate pentru a-i permite ospătarului să-i aşeze mâncarea în faţă.

Luară masa în tăcere.

— Vrei cafea? o întrebă Mark când ea dădu la o parte farfuria.

Nikki dădu din cap.

— Nu. Trebuie să mă întorc, nu-mi văd capul de treabă.

— Atunci, du-te. Eu mai rămân să iau o cafea şi să plătesc. Ne vedem diseară, spuse el afectat, fără s-o privească în ochi.

— Bine, răspunse ea înţepată şi ieşi din restaurant cu capul sus.

Dobitoc! înjură ea în gând, mergând pe Str. Baggot. Putea să se ducă în peştera lui şi să rămână acolo definitiv, din partea ei.

Mark stătea încruntat, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea tare. Plutea ceva în aer? Era lună plină? Sufereau toate de sindromul premenstrual? Nu-şi putea da seama. Amândouă, şi Francesca şi Nikki, două vipere. Şi el trebuia să ducă greul.

Ce se petrecea cu Nikki? Doar trăia cu ea, nu? Nu era corect din partea ei să spună că nu-l interesează. În general – cu mici excepţii ca aseară – o întreba mereu despre munca ei şi era cu adevărat interesat, pentru că Nikki este o femeie interesantă, cu care îi plăcea să stea de vorbă. Cu siguranţă, ea ştia asta. Era dezamăgit de atitudinea ei. Părea o altfel de Nikki decât cea care-l vrăjise şi de care se îndrăgostise. îi plăcea foarte mult spiritul ei independent şi stilul debordant, al unei femei de lume.

Mark

suspină adânc, încercând să înţeleagă această schimbare. Sincer, fusese iniţial atras de faptul că ea nu-i va cere mult pentru că părea o femeie atât de independentă, autonomă. Mare greşeală din partea lui, se gândi trist.

Ce este oare în capul femeilor, vor tot timpul să li se spună că sunt iubite? Ar putea să-i facă declaraţii de dragoste de douăzeci de ori pe lună şi tot nu ar fi de ajuns. De ce au nevoie permanent femeile să se asigure că sunt iubite? Era un adevărat mister pentru el. Câteodată, simţea că i-ar fi mai bine de unul singur.

Ar fi părăsit-o pe Francesca pentru Nikki? Cine ştie? se gândi melancolic. Decizia fusese luată de altcineva în locul lui, aşa că nu mai avea acum rost să speculeze. De ce nu era mulţumită Nikki de relaţia actuală, de ce insista pentru mai mult?

Cu inima grea, Mark îşi termină cafeaua şi plăti consumaţia. începuse să plouă şi nu avea pardesiul cu el. Doar asta îi mai lipsea, se gândi el plângându-şi de milă în timp ce alerga pe Str. Baggot spre Stephen's Garden. Dacă ieri fusese o zi proastă, astăzi nu era deloc mai prejos şi ultimul loc unde ar fi vrut să se ducă era biroul. Poate va reuşi să se strecoare şi să joace o partidă de golf mai târziu, avea nevoie de puţină relaxare după tot stresul îndurat în ultima vreme.

Alarma zbârnâi strident, speriind-o pe Francesca, care se trezi vrând-ne vrând. încercă să se uite prin ochii înceţoşaţi la ceasul deşteptător. Patru şi patruzeci şi cinci a.m. Ce naiba îi venise să-l pună să sune atât de devreme? Şi apoi îşi aminti că trebuie s-o ducă pe femeia vindecător la TV3, pentru emisiunea de dimineaţă. Se târî jos din pat, căscând şi frecându-se ameţită la ochi. Katherine Kron-

skey, autoarea în cauză, petrecuse noaptea la Hotelul Great Southern din aeroport. Trebuia s-o ia de acolo, s-o ducă la studio şi apoi la RTE. E cazul să se grăbească.

Ajunse la timp la aeroport şi, la şase treizeci şi cinci, stătea în holul de la intrare, curioasă să îşi cunoască noua însărcinare. Nu ştia la ce să se aştepte. Să citeşti energiile şi aura magnetică a oamenilor i se părea ceva exagerat. Poate că era genul ăla de femeie îndrăgostită de Pământul Mamă, cu fuste lungi şi largi, punând peste tot beţişoare aromate. Când Francesca îi telefonă de la recepţie să-i spună ca a sosit, părea o persoană foarte normală. Hotelul era aglomerat de călătorii sosiţi cu zborurile de dimineaţă, aşa încât Francesca se apropie de lift ca să fie atentă când va coborî scriitoarea.

Uşile ascensorului se deschiseră şi din el ieşiră doi bărbaţi şi două femei. Cupluri, presupuse Francesca, dar femeia înaltă şi elegantă cu o structură osoasă magnifică şi cu un păr blond, foarte şic aranjat, se depărtă de ceilalţi şi se uită atent în jur.

— Katherine? întrebă ezitant Francesca, gândindu-se că s-ar putea înşela.

Aceasta se întoarse, zâmbi larg şi întinse mâna.

— Da, eu sunt Katherine. Tu trebuie să fii Francesca? spuse ea cu un pronunţat accent din Boston. Avea o strângere de mână puternică, nişte ochi căprui mari şi prietenoşi, iar Francesca se simţi cuprinsă de un val de uşurare. Amintirea Magdei era încă destul de proaspătă în mintea ei. îmi pare rău să te trezesc la o oră aşa de matinală, dar crede-mă, aici e mult mai civilizat decât în State. Am fost în studiouri şi la ora cinci dimineaţa, râse Katherine.

— Ai luat micul dejun? o întrebă Francesca, conducând-o spre maşină.

— Doamne, nu, se cutremură Katherine. Doar cafea am putut să înghit la ora asta.
— Oh! Francesca era surprinsă. Nu-şi imaginase că cineva care se ocupă de vindecare spirituală, energie şi toate chestiile astea ar bea cafea. Mai degrabă, suc de morcovi.
— îmi permit o ceaşcă de cafea dimineaţa. Este una din multele mele slăbiciuni. Katherine clipi din ochi.
Francesca a avut decenţa să roşească.
— îmi pare rău, chiar nu ştiam la ce trebuie să mă aştept. Şi vreau să mă asigur că ai tot ce-ţi trebuie şi te simţi confortabil, explică ea. Eşti doar a doua autoare de care mă ocup şi prima a fost un adevărat coşmar.
— într-adevăr? Ia povesteşte-mi, ca să ştiu până unde pot să merg, glumi Katherine, urcându-se în maşină. Francesca îi povesti pe scurt şi cu umor întâmplările cu Magda, în timp ce conducea pe autostrada M50 şi accelera până la 70 mile/oră. Katherine râse din toată inima.
— Se pare că am o grămadă de variante la dispoziţie, glumi ea şi Francesca se relaxă. Katherine Kronskey era o persoană drăguţă şi normală.
Katherine o studie curioasă pe însoţitoarea sa.
— Şi cum se face că sunt doar a doua autoare a ta?
— De-abia am început să lucrez la Ken Kennedy PR, explică Francesca, depăşind un camion.
— Şi unde ai lucrat înainte?
— Am fost casnică, răspunse ea scurt.
— în State, am auzit că femeile casnice sunt denumite Directori Generali ai Domiciului. Katherine zâmbi. Şi eu am fost casnică douăzeci de ani de zile, înainte de a începe să-mi prezint scrierile.
— Serios? Francesca era surprinsă. Cum ai început?
— Am fost părăsită de soţul meu, apoi am făcut can

cer, am încercat să mă sinucid şi apoi am trecut printr-o experienţă purificatoare şi iată-mă aici! spuse veselă Katherine.

— Doamne! Şi eu care credeam că nimeni nu stă mai prost ca mine! exclamă Francesca, şocată şi înmărmurită de uimire că această femeie putea vorbi de încercarea de sinucidere cu atâta uşurinţă.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Eh, şi eu am fost părăsită de soţ. De fapt, nu chiar, l-am prins cu o altă femeie şi l-am părăsit eu, clarifică Francesca.

— Şi eşti încă zdruncinată sufleteşte, spuse Katherine cu înţelegere. E greu.

— Da, este, încuviinţă Francesca, aşteptând bine cunoscutele sfaturi despre cum să îşi elibereze mânia şi frica şi despre posibila îmbrăţişare a copilului ascuns în sine.

Dar Katherine nu mai continuă discuţia; în schimb, se uită pe geamul maşinii şi spuse:

— Frumoasele voastre peisaje sunt un balsam pentru suflet, mi-aş dori să pot sta mai mult.

— Ai într-adevăr un program foarte aglomerat, îl citeam mai devreme. Două interviuri în Londra, în după- amiaza asta. Cum te descurci?

Katherine râse.

— Francesca, la anii mei de experienţă ca vindecător spiritual, dacă n-aş şti cum să-mi conserv energia, nu prea m-aş descurca în meseria mea. Meditez în fiecare dimineaţă şi seară, şi astfel mă vindec singură spiritual. Am alături Graţiile de care simt nevoie, spuse ea simplu.

Era greu de crezut că o femeie atât de exuberantă cum era Katherine suferise de cancer şi încercase să se sinucidă, se gândi Francesca, parcând în curtea studioului

de televiziune. Mai târziu, urmărind-o pe ecran, coafată şi machiată, aşteptând să înceapă interviul, nu se putu abţine să nu fie impresionată de echilibrul şi calmul ei. Femeia asta nu şi-a plâns nici o clipă de milă, se gândi Francesca, un pic ruşinată de ea însăşi, pentru că se auto-compătimea mereu.

Amintindu-şi de sfatul lui Janet, să fie atentă în caz că auzea ceva interesant, Francesca o ascultă pe scriitoare cu real interes. Interviul era fascinant.

— Suferinţele noastre nu le fac rău oamenilor care ne rănesc, ele ne fac rău doar nouă înşine. Dacă rămânem încleştaţi în energii negative, în loc să mergem mai departe, să răzbatem prin durere, întristare, mânie şi resentimente, din oricare motiv, trupurile ni se umplu de toxine şi ne îmbolnăvim, fizic. Cu alte cuvinte, dacă sufletele noastre nu trăiesc în armonie, trupurile noastre vor reflecta această stare, spuse Katherine foarte clar şi Francesca a avut senzaţia stranie că i se adresează direct ei.

I-ar fi plăcut să aprofundeze mai mult subiectul în drum spre RTE, dar îi era ruşine să deschidă discuţia şi, pe lângă asta, traficul era foarte aglomerat – erau chiar în mijlocul aglomeraţiei din prima parte a zilei – şi traversarea oraşului îi acapară toată atenţia.

O dată ce ajunseră la RTE, Katherine a fost luată rapid în studio, deoarece s-a anunţat în direct că ordinea programelor se schimbase şi celebra autoare intra în emisie mai repede. într-un fel, era mai bine pentru Katherine, care nu se va mai plimba pe coridoare aşteptând să înceapă interviul, având timp de o mică gustare înainte să se întoarcă la aeroport.

— Mi-a plăcut interviul, anunţă autoarea peste trei sferturi de oră, în timp ce se îndreptau spre maşină. Jurnalistul e foarte chiţibuşar şi inteligent.

— îmi place să-l ascult pe Gerry Ryan, e foarte direct dar foarte simţit, spuse Francesca, mulţumită că, de data aceasta, interviurile autoarei ei se desfăşuraseră atât de bine. Ţi-e foame, Katherine? Vrei să mergem să luăm o gustare mică?

— Sunt lihnită! recunoscu femeia. Mi-e o foame de lup.

Nedorind să o ia din nou prin oraş, Francesca se decise să meargă la hotelul Herbert Park, unde puteau lua o gustare delicioasă înainte de a pleca spre aeroport. îi plăcea acest aspect al muncii ei, se gândi ea în timp ce plătea şi punea chitanţa în geantă, pentru a o deduce din cheltuielile firmei.

Fusese o încântare să o cunoască pe Katherine Krons- key, comparativ cu biata Magda, realiză ea în timp ce o aştepta pe scriitoare să treacă de check-in.

După ce îşi lăsă bagajele, Katherine se depărtă de poarta de verificare şi se uită la Francesca.

— Mulţumesc din suflet pentru că ai avut atâta grijă de mine.

— A fost o adevărată plăcere pentru mine, spuse cu căldură Francesca. Ca din instinct, cele două femei se îmbrăţişară.

— Ştii, trebuie să închizi singură uşa înainte ca următoarea să se deschidă, zâmbi Katherine. Vechile zicale sunt adevărate. Singurul lucru de care trebuie să-ţi fie teamă este teama în sine. Cucereşte-o şi ai cucerit lumea. La revedere, Francesca. Dacă ai fi fost unul din pacienţii mei, ţi-aş fi spus: eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe, şi totul va fi bine.

— O să încerc, promise Francesca.

— Ştiu, îi spuse încurajator Katherine şi, cu un zâmbet şi un semn din mână, se îndreptă către poarta de îm

barcare, această femeie complet împăcată cu ea însăşi şi cu întreaga lume.

Eliberează-te, relaxează-te şi mergi mai departe. Mantra îi sună în cap tot drumul spre Clontarf. Intenţiona să ia trenul înapoi la birou. Parcă în gara Dart şi aşteptă următorul transport, meditând asupra dimineţii petrecute. Fusese cu adevărat o dimineaţă interesantă, se gândi ea pe când se urca, într-un final, în tren.

Mergi mai departe, mergi mai departe. Roţile trenului ţăcănind pe şine păreau să fie în ton cu gândurile ei, îndemnând-o: mergi mai departe, mergi mai departe, mergi mai departe.

Era chiar aşa de uşor? O dată ce Janet luase o hotărâre, uşile i se deschiseseră. Ascultând-o pe Katherine fusese într-adevăr un lucru inspirat. Autoarea părea să aibă acum tot ce-i trebuie. Avea un nou partener, avea munca ei, sănătate şi vitalitate şi o adevărată pace sufletească.

Dar cu băieţii ei cum rămâne? Trebuiau luaţi în considerare.

Francesca zâmbi trist. Cu siguranţă, Owen nu i-ar mulţumi că-l foloseşte drept scuză pentru a nu lua o decizie şi nici Jonathan, la o adică. Ar fi surprinsă dacă Jonathan s-ar mai întoarce vreodată să trăiască în Irlanda. îşi aranjase o viaţă foarte bună în America şi îi plăcea acolo. Era însă devreme să spună ce anume ar face Owen. Dar acum, el nu avea timp pentru Mark şi ea nu putea decât spera că acest lucru se va schimba în viitor.

Nu, Francesca, nu-ţi poţi folosi copiii drept scuză, se mustră ea singură. Eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe. Privea în gol prin geamul trenului, pierdută în visări. Ar vrea să-i urmeze sfatul lui Katherine, părea atât de simplu, dar oare avea puterea necesară? Singurul lucru de

care trebuie să te temi este teama însăşi. Ce puteai face ca să nu-ţi mai fie teamă?
Voia să trăiască tot restul vieţii ei doborâtă de frică?
Nu.
Voia să îşi câştige independenţa?
Da.
Voia să-ifacă viaţa amară lui Mark?
Nu prea frumos, de fapt, răzbunător ar fi o descriere corectă a raţionamentului ei de aici; cu siguranţă nu era ceea ce Katherine o îndemnase să gândească, dar ea nu e perfectă şi răspunsul la întrebare era un mare şi definitiv DA!
Nu s-a dovedit capabilă să facă faţă slujbei?
Ba da.
Aşa se derulă monologul ei interior, pe măsură ce trenul se îndrepta tutuind spre Landsdown Road şi un minut mai târziu o luă iar în viteză. Doar două staţii, tu-tu, tu-tu, eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe. E timpul să închid uşa aceasta ca următoarea să mi se poată deschide din plin. Tu-tu, tu-tu, eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe.
— OK atunci, tot înainte, murmură ea cu voce tare – spre surprinderea ei şi a femeii din faţa ei.
— îmi pare rău, se scuză Francesca.
— Nici o problemă, zâmbi femeia. Tot înainte.

— Mulţumesc, spuse Francesca. Cred că aşa o să fac.

34

— Aşadar, doamnă Kirwan, cel mai bine ar fi să discutaţi cu soţul dumneavoastră şi să vedeţi ce zice. Anun- ţaţi-mă când luaţi o hotărâre şi vom vedea apoi cum procedăm mai departe, spuse scurt Jessica O'Farrell, strângându-i cu putere mâna.

— Bine, aşa voi face, consimţi Francesca. îşi luă geanta şi ieşi din biroul avocatului. Inima îi bătea ca nebună. Nu-i venea crede că îşi făcuse într-adevăr o programare şi se dusese la întâlnire.

îl rugase pe Ken să-i dea liber două ore, relaş ce i se cuvenea, şi el îi spusese amabil că poate lipsi cât timp are nevoie. Cei doi se înţelegeau extrem de bine, ei îi plăcea isteţimea lui, iar el îi declarase de mai multe ori că nu-i va putea mulţumi niciodată îndeajuns mătuşii lui pentru că i-o recomandase. Deşi Francesca lucra doar de o perioadă scurtă de timp, siguranţa de sine pe care i-o dăduse această slujbă era o adevărată revelaţie pentru ea. Ajunsă aici mai mult împinsă de la spate, se descurcase foarte bine şi cu o încredere ce o surprinsese chiar şi pe ea însăşi. Monica a avut dreptate, toţi anii aceia în care avusese grijă de clienţii lui Mark dădeau acum roade. Cât de ironic că îi putea mulţumi soţului pentru asta. Lipsa

lui de respect pentru munca ei fusese ca o palmă puternică peste faţă, dar poate că era cel mai bine că s-a întâmplat aşa. într-un mod aparte, o motivase să meargă mai departe. Dar, indiferent dacă o motiva sau nu, el se purtase oricum foarte urât. Nemernic înfumurat. Se încruntă, supărată din nou pe el.

Nu mai ezita atâta, îşi spuse în sine cu asprime şi, dintr-un impuls, făcu semn cu mâna, opri un taxi şi-i dădu adresa băncii lui Mark. Trebuia făcută şi asta, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Altfel, se va duce acasă, iar va lua ideea la mărunţit, o să îşi piardă curajul şi se va duce totul de râpă.

Poate că el este în Bruxelles, se gândi brusc. La naiba! Ar fi cam prostesc să intre în sediul băncii ca să aibă o confruntare cu soţul ei şi apoi să afle că el e plecat în străinătate. îşi scoase agenda din geantă şi găsi numărul fix al băncii, pe care îl tastă rapid de la mobilul ei. Fata de la recepţie răspunse laconic şi rece: Da, dl. Mark Kir- wan a fost astăzi la birou şi da, domnişoara Nikki Lan- gan, la fel.

Dacă nu mi-ar fi fost menit să fac asta, ei n-ar fi la birou, se consolă Francesca, în timp ce nervii începeau iar s-o acapareze. Scoase gentuţa de cosmetice şi se studie în oglindă. Arăta destul de bine, încă mai era bronzată, ceea ce o avantaja. Nu mai avea faţa aceea palidă şi insipidă. Ochii îi erau strălucitori şi limpezi; un pic de der- matograf şi un pic de rimei ca să-i evidenţieze o să facă minuni. Fardul de pe pleoape se menţinuse bine. îşi pudră puţin obrajii în bronz, îşi aranjă ochii, îşi dădu iar cu ruj, se pieptănă şi gata, se declară mulţumită. Un strop de parfum pe gât şi la încheietura mâinilor; ştia că mai bine pregătită ca acum nu avea să fie niciodată. Purta o jachetă în carouri, cambrată pe talie, o bluză fără mâneci

transparentă şi o fustă neagră; arăta sofisticată şi inteligentă, era conştientă de asta. Se bucură că purta acest costum, o făcea să pară mai slabă şi astfel se simţea bine.

Taxiul opri în faţa sediului băncii Eurobank Irl. şi, cu stomacul strâns, privi în sus clădirea familiară. De câte ori nu fugise pe scările acestea de marmură pentru a se întâlni cu Mark la prânz? Cine s-ar fi gândit că vor ajunge aici? Plăti taximetristului, trase adânc aer în piept şi ieşi din maşină. Nu era prea târziu să îşi schimbe decizia. S-ar putea urca imediat înapoi în taxi, întorcându-se la birou şi uitând întreaga poveste, dar, instinctiv, Fran- cesca ştia că, dacă nu termina ce începuse, va fi nefericită tot restul vieţii.

Se grăbi pe scări şi uşile automate ale clădirii se deschiseră pentru a-i permite intrarea. Ştia unde se află biroul lui Mark, desigur, doar dacă nu-l schimbase de când se despărţiseră, dar nu ştia unde e biroul lui Nikki. Merse calmă la recepţie şi îi spuse fetei de acolo care, din fericire, nu o recunoscu şi pe care nici ea nu şi-o amintea:

— Voiam doar să verific, biroul lui Mark Kirwan este tot la etajul trei, prima uşă pe stânga?

— Da, aşa este, răspunse politicos tânăra femeie.

— Şi cel al lui Nikki Langan? întrebă ea nonşalant.

— Primul etaj, a patra uşă pe dreapta.

— Mulţumesc mult. Francesca se îndepărtă calmă, pentru a permite şi altei persoane să pună întrebări.

Uşile liftului erau deschise, aşa că nu mai trebui să aştepte, altfel ar fi putut să ia cale întoarsă, se gândi, în parte şocată, în parte amuzată de comportamentul ei total neobişnuit. Era straniu, emoţiile de mai devreme îi dispăruseră. Se simţea stăpână pe sine şi deţinând controlul, aproape ca şi cum ar fi observat întreaga poveste de undeva, de la distanţă.

Petrecerea Francescăi

Uşile liftului se deschiseră şi din nou ea se grăbi pe coridorul îmbrăcat în mochetă. A patra uşă pe dreapta. Iat-o, plăcuţa cu numele acelei femei înscrisă pe ea, lustruită şi strălucitoare. îi venea să scuipe direct acolo. înainte de a se gândi măcar ce va spune sau ce va face, Francesca ciocăni şi intră brusc. O secretară ce lucra la computer îşi ridică privirea, speriată. Francesca ridică mâna.

— Trebuie s-o văd o clipă pe Nikki, nu e în vreo întâlnire, nu-i aşa?

Secretara îşi scoase căştile dictafonului din urechi.

— Nu, pe cine să anunţ?

— N-o să dureze decât două minute, nu te agita. Ne cunoaştem, spuse repede Francesca, continuând să se îndrepte spre uşa din fund.

— O! Bine atunci, spuse îndoită secretara, în timp ce Francesca ciocănea foarte uşor la uşă şi intra singură în biroul lui Nikki.

Cealaltă femeie stătea într-un scaun rotitor din piele crem, cu spatele la uşă. Vorbea la telefon.

Francesca mărşălui spre birou tocmai când Nikki se întorcea cu privirea către ea. Aceasta rămase blocată şi cu ochii holbaţi, acoperind receptorul cu mâna.

— Cum ai intrat aici? Nu vezi fă vorbesc la telefon?

— Am mers pe picioare şi nu, acum nu mai vorbeşti, replică Francesca foarte calmă, smulgând telefonul din mâna tinerei femei, rămasă năucă de uimire, şi punân- du-l la loc în furcă.

Nikki sări în picioare furioasă.

— Ce dracului îţi închipui că faci? întrebă ea, stupefiată.

— Am venit să purtăm o mică discuţie, aşa cum ai venit şi tu să faci la fel cu mine, izbucni Francesca. Aşa că taci din gură şi stai jos.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Nikki scotea flăcări pe nări.

— Of, calmează-te, Nikki, şi hai să terminăm o dată, sunt o femeie ocupată, vorbi tărăgănat Francesca. Am venit să-ţi spun că intenţionez să divorţez de Mark. E totul numai al tău. Poţi să-l păstrezi. Eşti binevenită, din partea mea. Sunt sigură că o să aveţi o viaţă foarte fericită împreună, mulţi ani de acum înainte. Şi nu te deranja să mă inviţi la nuntă, nu o să fie una la care să-mi facă plăcere să asist, adăugă ea cu răutate. Să-l văd pe Mark cum face încă un rând de jurăminte ar fi cam greu de înghiţit, dar sunt sigură că pe tine nu te va deranja. Distracţie plăcută, spuse ea fără să se sinchisească şi aproape râse în faţa expresiei tâmpite de pe faţa lui Nikki. Aceasta rămăsese fără cuvinte şi nu îşi reveni din buimăceală nici când Francesca părăsi biroul, extrem de bucuroasă. Am terminat cu unul. A mai rămas încă unul, şi gata.

Merse mai departe pe coridor, zâmbind câtorva persoane pe care le recunoscu. O femeie tânără, ce căra o grămadă de dosare se opri să îşi mai aranjeze greutatea, iar Francesca o salută dând din cap politicos. O cunoştea de la numeroase evenimente organizate de bancă. Vestea vizitei ei în biroul lui Nikki avea acum să se răspândească cu viteza luminii, se gândi satisfăcută. E tocmai bine, bârfa o să-l enerveze pe Mark. De-aia nu mai putea ea.

Apăsă pe buton şi aşteptă răbdătoare să coboare liftul. Era ciudat de calmă, aproape detaşată, ca şi cum, o dată ce luase decizia şi o exprimase verbal, întreaga poveste căpătase o viaţă proprie. Fără îndoială, Nikki i-a telefonat deja lui Mark, ca să-l pună în gardă cu privire la sosirea ei. Ce păcat! I-ar fi plăcut să-l ia prin surprindere. Dar ţinta ei principală fusese Nikki, dorea ca ea să ştie că divorţează.

Se simţise bine să scape de Mark şi să-l dea mai departe, se gândi răutăcioasă. Trăise un moment foarte puternic. Soţul ei fusese redus la nimic mai mult decât o marfă. îşi aminti expresia de pe faţa lui Nikki când îi spusese „poţi să-l păstrezi”. Şoc şi frică în acelaşi timp.

Millie avusese atâta dreptate când anticipase situaţia, se gândi triumfătoare Francesca, în timp ce bătea la uşa biroului soţului ei. Nikki, în ciuda imaginii ei de femeie sofisticată, de carieră, era disperat de nesigură pe Mark. Şi asta se potrivea perfect cu planurile Francescăi: nu numai că îl făcea pe Mark să sufere, dar îi cauza şi o enormă suferinţă javrei ăleia. Ce-i bun pentru gâscan e bun şi pentru gâscă, concluzionă ea, cu imensă satisfacţie.

Intrând singură în antecamera cu uşă capitonată, îl observă pe soţul ei cum stă la intrarea spre propriul lui birou. Secretara lipsea. Negru la faţă, Mark îi ţinu uşor uşa deschisă şi o pofti înăuntru.

— Ce dracului e cu teatrul ăsta? spuse el cu dinţii strânşi închizând uşa în urma ei.

— Nu e nici un teatru, Mark, replică Francesca cu răceală şi se aşează graţioasă într-un scaun, punându-şi picior peste picior. Pur şi simplu, am venit să-ţi spun că am vorbit cu avocata mea de dimineaţă şi voi divorţa de tine, cu sau fără consimţământul tău.

35

— Nu fi ridicolă, o luă peste picior Mark. E exagerat, chiar şi pentru tine, Francesca.

— îmi pare rău, dar sunt cum nu se poate de serioasă. Vreau să divorţez.

— De ce? întrebă el, pus în încurcătură.

— Ar trebui să fie evident. Nu mai vreau să fiu soţia ta.

— Dar de ce nu vrei să lăsăm lucrurile aşa cum sunt? Ai casa, o alocaţie generoasă, ce mai vrei? întrebă supărat Mark.

— Tocmai ţi-am spus, Mark. Nu mai vreau să fiu căsătorită cu tine, repetă Francesca. Nikki poate să te aibă, poate să fie a doua doamnă Kirwan, dacă îşi doreşte atât de mult. O onoare dubioasă, te asigur, continuă ea, înfi- gând cuţitul mai adânc în rană. Chiar era distractiv, se gândi ea, pe jumătate miratã. Mark nu ştia ce l-a lovit.

— Eu nu vreau să divorţez, explodă soţul ei.

— Ghinionul tău. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să urci în patul lui Nikki Langan, spuse maliţioasă Francesca. în caz că ai dubii, aici nu e vorba de ce vrei tu, e vorba de ce vreau eu. Şi, cu siguranţă, am motive întemeiate pentru divorţ. Avocatul mi-a spus că e totul foarte clar, aşa că vreau mai întâi să scoatem casa la vânzare...

— Nici nu se discută, Francesca! Nu, sub nici o formă. Nu vând casa, strigă Mark. E casa familiei.

— Acum tu eşti ridicol, îi reproşă Francesca. Ce familie? Tu ai plecat. Jonathan este în America definitiv şi nu m-ar surprinde dacă şi Owen va rămâne acolo. Deci, tot ce-a mai rămas din familie sunt eu, iar eu nu vreau să mai stau în casa aia mare de una singură. Vreau un nou început. Francesca strânse din umeri. Poţi să-mi cumperi tu partea mea, dacă nu vrei să vinzi casa. La valoarea pieţei, desigur.

— Să fiu al naibii dacă o să plătesc o avere ca să-mi cumpăr propria casă. Casa pentru care am plătit ipoteca ani de zile, din munca mea nenorocită. Mark devenea din ce în ce mai agitat.

— O, şi desigur, eu nu am făcut nimic, am stat doar pe scaun ca o doamnă şi nu am avut nici o contribuţie. Scu- teşte-mă, Mark. Am dreptul la jumătate din casă şi asta vreau. De fapt, am dreptul la jumătate din valoarea tuturor bunurilor, dar nu sunt lacomă. Vinde casa şi dă-mi partea mea şi tu poţi să-ţi păstrezi restul de acţiuni şi alte bunuri pe care le mai ai, şi fondul de pensie şi orice alte investiţii pentru care ai muncit al dracului de greu, spuse cu dezgust Francesca.

— Nu-ţi dau nici un divorţ, izbucni Mark.

— Dar nu îţi cer nici un divorţ. Am venit să-ţi spun că o să obţin divorţul, indiferent dacă îţi convine sau nu.

— O să-l contest, ameninţă Mark.

Francesca îl privi cu atâta dispreţ, încât el lăsă ochii în jos.

— Poţi să faci ce vrei, Mark. Dacă o să-l conteşti – şi dă-mi voie să-ţi amintesc că nu ai nici o bază, din moment ce tu eşti cel care are o aventură – o să te coste mai mult, aşa că meschinăria asta nu-ţi va fi de nici un folos,

în final. Şi totuşi, dacă te decizi să conteşti divorţul, o să obţin absolut tot ceea ce mi se cuvine. E alegerea ta, spuse ea pe un ton usturător.

— Se pare atunci că n-am de ales, nu-i aşa? întrebă el, înverşunat.

— Nu prea, nu, încuviinţă Francesca, ridicându-se să plece. Ai avut de ales şi ai ales când ai început să te întâlneşti cu femeia aceea. Dar acum te poate avea. Poţi să te căsătoreşti cu ea şi s-o transformi în femeie cinstită. Mark nu mai putu suporta tonul ei acerb.

— Ascultă, o căsătorie mi-a fost de ajuns, crede-mă. Te-ai făcut aşa de rea, Francesca, încât nu te-aş dori nici celui mai rău duşman al meu, explodă el.

— Of, dragule. Se pare că biata de Nikki nu îşi doreşte altceva decât să devină doamna Kirwan. Totuşi, nu mă mai priveşte. O să lămuriţi treaba asta în patru ochi, Mark, iar eu o să-mi văd de ale mele. Lăsă o carte de vizită pe masă. Numele avocatei mele şi adresa ei. E foarte pricepută în drept familial, din câte ştiu. O să te anunţe în scris.

Mark ridică cartea de vizită şi o aruncă la coşul de gunoi.

— Nu fi copilăros, Mark, nu ţi se potriveşte, îl sfătui Francesca, ieşind pe uşă. Era în al nouălea cer. Acum Mark era cel neajutorat, musti ea de bucurie, amintindu-şi propria teamă şi teroare când îl descoperise sărutând-o pe acea femeie, în aeroportul Dublin. Acum el era cel care va suferi nopţi întregi de nesomn, la fel cum făcuse şi ea. îl lovise cu adevărat acolo unde îl durea mai tare. Şi, cel mai minunat se simţise când îl auzise spunând, cu gura lui, că nu are de gând să se însoare din nou. Nikki Langan alerga după cai verzi pe pereţi şi, mai mult decât atât, era conştientă de asta, se gândi Francesca cu o imensă satisfacţie. Curând, va cunoaşte şi Nikki ce înseamnă să

fii respinsă. Curând, va afla şi ea ce înseamnă durerea şi suferinţa şi mânia şi turbarea şi tristeţea, când îşi va da seama, în final, că Mark doar o folosise. Să vedem acum cât de puternică e relaţia lor, râse în sinea ei Francesca. Dacă ai multe lucruri în comun cu o femeie al cărui scop este să se mărite, nu e de ajuns s-o ţii fericită. În seara asta, Francesca şi-ar fi dorit să se transforme într-o muscă pe perete, din apartamentul lor, se gândi ea fericită, luând liftul către parter şi ieşind din clădire, complet uimită de ceea ce reuşise.

Cu nivelul adrenalinei crescut, îi telefonă lui Millie.

— Bună, eu sunt, spuse ea veselă când auzi vocea surorii ei. Ghici? Tocmai i-am spus lui Nikki că-l poate avea pe Mark, eu divorţez de el. Şi acum, tocmai i-am dat soţului meu trădător cea mai mare lovitură din viaţa lui. Când i-am spus că scot casa la vânzare şi că vreau jumătate din bani, a fost atât de şocat încât am crezut că o să rămân văduvă acolo, pe loc, turui Francesca.

— Ce? ţipă Millie înnebunită. Nu-mi vine să cred. Trebuie să ne întâlnim. Vreau să aflu fiecare detaliu, fiecare silabă pe care ai rostit-o. Doamne, fătuco, dar ştiu că nu pierzi timpul. Nu pot să te las singură zece secunde că tu, iată, eşti practic divorţată. Jos pălăria în faţa ta. Dar ce ţi-a venit? Cum a reacţionat Nikki? Ce-a zis? Unde ai întâlnit-o sau i-ai prins pe cei doi împreună? Of, este atât defrustrant. Vreau să aud totul chiar acum!

— Poţi să vii în oraş, la gara Dart? Ne-am putea vedea la prânz în Harbour Maşter, sugeră Francesca.

— Gata, s-a făcut. Copiii sunt plecaţi într-o excursie la Butlin's pentru proiectul lor de vară. O să fiu acolo în doi timpi şi trei mişcări, spuse Millie. Bravo, iubita mea. Bravo. Sunt aşa de mândră de tine.

— Of, Millie, şi eu sunt aşa de mândră de mine. Sunt şi înspăimântată, şi fericită în acelaşi timp. Acum sunt cu capul în nori, sper să nu mă răzgândesc când revin cu picioarele pe pământ.

— Şi să-l laşi pe Mark să scape? Nu vorbi prostii, o certă sora ei. Ne vedem la prânz.

Mark stătea la birou cu capul în mâini. îi era rău de la stomac, avea greaţă. Oare nu trăise adineaori cel mai mare coşmar al vieţii lui? Se va trezi în câteva minute într-o baie de sudoare, dar complet uşurat? Sună telefonul, ţâ- râiala lui discretă dar insistentă anunţându-l cu certitudine că nu visa, că era treaz şi în mijlocul unei catastrofe.

— Alo?... O, bună, Nikki, spuse el încet.

— A plecat Francesca?

— Da, spuse el obosit.

— Chiar vrea să divorţeze?

— Aşa se pare, răspunse el reticent.

— înţeleg. Ai face bine să-ţi iei un avocat bun, îl sfătui calmă Nikki. O, şi apropo, ştie toată clădirea că Francesca a fost aici şi se pare că zvonul se împrăştie mai departe cu fiecare clipă. Ar fi putut avea bunul simţ să se întâlnească cu noi undeva, în afara băncii.

— Ei bine, n-a avut, sări Mark. Uite ce e, trebuie să închid. Ne vedem diseară acasă.

— Cum rămâne cu prânzul?

— Nu pot, răspunse Mark. Ne vedem mai târziu. Puse telefonul jos şi se frecă la ochi obosit. Ar fi putut să se întâlnească cu Nikki la prânz, dar acum nu voia altceva decât să se ascundă într-un bar aglomerat şi anonim, unde să îşi alunge supărarea cu o halbă de bere. Nu numai că va trebui să rezolve cu Francesca şi cu divorţul ăsta,

dar va trebui să dezbată foarte atent situaţia cu Nikki. întrevedea semnele unei discuţii aprinse despre „angajament”, în special după tirada ei de la restaurantul Mama Mia, cu o zi înainte. Mark oftă numai gândindu-se.

Chiar nu voia să divorţeze. I s-ar complica extrem de mult viaţa şi nu era în culmea fericirii nici în prezent. Plus că era disperat: nu voia să îşi vândă scumpa lui casă. Cum putea Francesca să renunţe la ea? Mark se îngrozea în faţa acestui gând. îi era foarte dragă inimii. Toate amintirile legate de copiii lui se petreceau în acea casă. Şi se obişnuise s-o ştie pe Francesca acolo. Acum va trebui să ia o grămadă de bani gheaţă pe investiţiile sale, ca să-i plătească Francescăi partea ei din valoarea pe piaţă a imobilului. Sau să se împrumute. Ce chin pe capul lui, la vârsta asta.

Şi chiar dacă îi plătea Francescăi partea cuvenită, nu era sigur că vrea să locuiască acolo, cu Nikki. Ar fi prea ciudat, puţin pervers într-un fel. Nu e o casă gen Nikki. Pe lângă asta, ea o să vrea să remobileze şi să redecoreze şi asta l-ar costa iar încă un braţ şi un picior; în plus, nu era o casă pentru decorul modern şi minimalist care îi plăcea ei.

Mark dădu din cap, aproape năucit. Trebuia să existe o soluţie. Cu siguranţă, Francesca va înţelege şi vor căuta împreună o ieşire. Ea nu judeca limpede, nu era posibil. Parcă nu mai era ea însăşi, se gândi el agitat.

Dar Francesca nu păruse deloc o femeie zăpăcită. Dimpotrivă, arăta chiar foarte bine, mai bine decât arătase ea de mult timp, în special aşa, bronzată. Dar nu era vorba doar de bronz. Era acolo o scânteie pe care el nu o mai văzuse de mult. Ceva din vechea ei poftă de viaţă se întorsese. Şi exista acum o duritate pe care rareori o expe

rimentase în timpul căsniciei lor. în prezent, era o femeie rece şi răzbunătoare, nici pe departe Francesca pe care el o ştia atât de bine. E adevărat ce se spune despre femeile care au suferit. Mark se aplecă în scaun şi luă cartea de vizită pe care o aruncase mai devreme la coş. Jessica O'Farrell. Nu mai auzise de ea. Din cele spuse de Francesca, era o avocată versată în dreptul familial. Mark era conştient că şansele de a câştiga o contestaţie a divorţului sunt minime dacă Francesca voia într-adevăr unul. De asemenea, ştia că, dacă nu cădeau de acord asupra unui aranjament, ar deveni o afacere foarte costisitoare pentru el. Dacă divorţau, era în interesul amândurora să ajungă la o înţelegere. Dar, cu siguranţă, ea nu vorbise serios. La vârsta ei, să începi iar de la zero trebuie să fie o perspectivă îngrijorătoare. Să cumpere o casă, să se angajeze pe o nimica toată – de ce naiba se chinuia atâta, când el îi oferea un stil de viaţă extrem de confortabil şi nici nu făcuse nazuri pe seama asta? Pur şi simplu nu înţelegea raţionamentul ei. Trebuia să se gândească şi să găsească el o soluţie. Dar care?

Şi Nikki îşi dorea cu adevărat să se căsătorească? Acum avea totul. De ce naiba s-ar schimba ceva? El nu voia să se căsătorească, căsnicia n-avea nici o legătură cu sentimentele pentru ea. După experienţa cu Francesca, nu se grăbea deloc să o ia de la capăt. Se gândi să invoce motivul religiei şi să pretindă că nu crede în divorţ. Putea spune că este o convingere puternică, în ciuda faptului că el nu se ţine permanent de nici o practică religioasă. Nici nu îşi mai amintea când fusese ultima oară la mesă. Nikki n-o să-l creadă niciodată, era o tactică patetică, recunoscu el. Nu-i putea insulta inteligenţa femeii cu aşa ceva.

Viaţa lui se afla într-un moment de criză, se gândi

Mark deprimat, trăgând pe el pardesiul. Poate îşi va găsi inspiraţia la un pahar cu bere. Pentru că, dacă a avut vreodată nevoie de ajutor şi de inspiraţie, acum avea nevoie mai mult ca oricând.

Nikki ronţăia îngândurată capătul pixului Sheaffer de argint, un cadou primit de la Mark. Azi ar trebui să fie una din cele mai fericite zile din viaţa ei, căci Francesca îndeplinea exact ceea ce Nikki îşi dorise tot timpul: divorţa. Mark devenea un bărbat liber. Atunci, de ce era aşa de nefericită? De ce avea sentimentul ăsta de groază şi de ce îşi simţea stomacul greu, de parcă un bloc de ciment i-l presa? De ce îi era atât de teamă că, deşi lucrurile păreau să se îndrepte în direcţia dorită, totul era o mare greşeală, ce se va sfârşi prost?

Era felul în care Francesca dăduse buzna în biroul ei, arătând nici pe departe deşănţată, ci bronzată, plină de viaţă, foarte elegantă – şi, mai rău de atât, totalmente stăpână pe sine. Nikki de-abia a recunoscut-o pe femeia care îi deschisese uşa, îmbrăcată în halatul de casă. Nikki făcu o grimasă amintindu-şi aerul de superioritate cu care i se spusese că poate să-l aibă pe Mark, de parcă i l-ar fi întins pe tavă. Era ceva aproape duşmănos în felul în se comportase Francesca. În ochii acesteia, erau sclipiri de triumf, ceea ce o îngrijoră pe Nikki.

Ce o determinase pe cealaltă femeie să se răzgândească în privinţa divorţului? Doar se exprimase atât de categoric împotriva lui în ziua discuţiei dintre ele două. De unde această schimbare bruscă?

Şi Mark? Ce să mai zic de el, se gândi neliniştită Nikki. La telefon i se păruse zdruncinat şi el nu acceptase să ia prânzul împreună. Cu siguranţă şi el o să se bucure că

situaţia se va clarifica o dată pentru totdeauna. Nu putea rămâne în starea asta ambiguă pentru totdeauna, indiferent care ar fi rezultatul. Divorţul era singurul pas logic de făcut, el nu îşi dădea seama? Nikki ştia că Mark nu vrea să vândă casa, dar era vorba doar de cărămizi şi ciment şi, pe lângă asta, valora o avere. Lichidarea unui astfel de bun ar fi o mişcare deşteaptă, în special dacă ar obţine un profit imens. Şi ce dacă trebuie să îi dea jumătate Francescăi? Tot o să-i mai rămână o grămadă ca să cumpere o casă la fel de mare pentru el... şi pentru ea.

Dar tocmai asta era problema. Ştia că el se va simţi prins în capcană şi Nikki nu dorea să se întâmple aşa ceva. De ce nu insistase el asupra obţinerii divorţului? De ce nu o dorise el atât de mult pe Nikki, încât să facă pasul ăsta? De ce fusese atât de pasiv în această privinţă, de ce preferase această pasivitate? Dacă ar fi avut de ales, Mark ar fi lăsat lucrurile exact aşa cum sunt acum, nedispus să facă vreo concesie faţă de sentimentele ei, se gândi supărată Nikki. Oare această nouă schimbare de situaţie le va afecta relaţia? Mark se purtase deosebit de grijuliu de când Nikki izbucnise nervos în restaurant.

Termenul limită de Crăciun, impus personal de ea fără să mai ştie nimeni, se apropia cu paşi repezi; dacă, până atunci lucrurile nu se schimbau radical, Mark va trebui să îşi ia tălpăşiţa. Nu avea nici un rost să mai stea legată de acest bărbat, din moment ce scopurile lor nu coincid. Şi nu era chiar atât de fraieră încât să nu îşi dea seama când nu e dorită. Dar o să facă abstracţie de toate acestea pentru o vreme. Nici nu va mai menţiona divorţul până când nu va fi el cel care deschide discuţia. De fapt, Nikki îi telefonase deja unei prietene şi aranjase să iasă, în această seară, într-un club. Asta o să-i demon

streze lui Mark cât de blazată este în faţa întregii poveşti, se hotărî Nikki, căutând, în agenda electronică, numărul prietenei sale.

Elaine ciocăni şi intră, pe faţa ei ştearsă putându-se observa un zâmbet atotcunoscător. Nikki se gândi atunci ce mare pacoste că trebuie să lucreze în aceeaşi clădire cu Mark. Se pare că toată lumea ştia deja toată afurisita de afacere. Fără dubiu, Elaine şi prostuţele ei prietene bârfiră non-stop lângă copiator.

— Da? spuse Nikki glacial.

— Iată dosarul pe care îl căutaţi, al băncii Richmond, spuse foarte amabilă Elaine. Vreţi să vă aduc cafea sau altceva?

— Nu, mulţumesc. O, Elaine – îi înmână secretarei două scrisori dactilografiate – sunt o grămadă de greşeli în aceste scrisori pe care le-ai întocmit de dimineaţă. Evident, nu ai stat cu capul la treabă şi, prin urmare, nu sunt destul de bune. Fii drăguţă şi refă-le, imediat, o apostrofă ea cu răceală. Vreau să mai prindă poşta de astăzi.

— îmi pare rău, se bâlbâi Elaine, luând scrisorile întinse cu vădit dispreţ, ţinute între degetul arătător şi cel mare. Căţea nesuferită, înjură ea în gând, ieşind şi închizând uşa după ea.

Asta cu siguranţă ţi-a şters zâmbetul ăla atotcunoscător de pe faţa ta încrezută, se gândi Nikki cu oarecare satisfacţie. Poate că ar trebui să îşi caute o slujbă în altă parte. Nu ar avea probleme să îşi găsească un post bun, dar îi plăcea să lucreze la Eurobank Irl., salariile erau excelente şi era totuşi un preţ prea mare de plătit, să îşi părăsească slujba din cauza unei relaţii care probabil nu va duce nicăieri. Ar putea totuşi să îşi schimbe secretara, se gândi răutăcioasă. O să înceapă să creeze un mic dosar despre Ma

dame Elaine. Munca de calitate inferioară nu poate fi acceptată. De acum înainte, Elaine era sub lupă.

Nikki se ridică de pe scaun şi se întinse obosită. De fapt, nu Elaine era problema, ea era doar o mică iritare. Mark era problema ei. Sau, mai degrabă, nevoile ei legate de Mark. într-un fel sau altul, va trebui să le rezolve. Dacă punea termene temporale pentru soluţionarea problemei, nu făcea altceva decât să amâne inevitabilul. Crăciunul părea atât de departe, se gândi deznădăjduită, aşteptând ca prietena ei să răspundă la telefon.

36

— Mi-ar fi plăcut să-i văd faţa, râse Millie, în timp ce-şi bea porţia de cappuccino. Dar eşti absolut sigură că asta vrei? Te-ai gândit bine?

Francescă dădu din cap.

— Nu m-am gândit deloc la toate, în afară de faptul că ştiu că vreau o casă a mea. Şi vreau să continuu să lucrez şi presupun că vreau cu adevărat ca lucrurile să se termine într-un fel sau altul – o finalitate, nu-i zic aşa americanii? Dacă Mark nu s-ar fi purtat ca un nesimţit înfumurat referitor la slujba mea, nu cred că aş fi luat decizia aşa de repede. Dar a fost ultima picătură din pahar, Millie. M-a enervat al naibii de tare şi după aceea, când a continuat să tot zică de casa noastră, am simţit că nu mai am nici un fel de control asupra vieţii mele. Aşa că, acum am din nou controlul, zâmbi ea trist. Mama va fi îngrozită.

— Biata mama, spuse sora ei cu afecţiune. Suntem o mare dezamăgire pentru ea. Crezi că Mark se va căsători vreodată cu Nikki? Te-ar deranja dacă ar face-o? întrebă ea, în obişnuitul ei stil direct.

— Presupun că aş fi puţin şocată, recunoscu Fran- cesca. În special, fiindcă unul din motivele pentru care divorţez este să-l fac să fugă cât îl ţin picioarele de even

tualitatea asta. Era sincer terorizat, mai mult ca sigur nu se gândise că eu voi fi cea care ar cere vreodată divorţul. E îngrozitor. Toată dragostea pe care i-am purtat-o s-a risipit şi nu vreau acum decât să-l rănesc, aşa cum şi el m-a rănit pe mine. A fost foarte bine să ştiu că l-am afectat într-atâta. Asta nu spune multe lucruri despre mine, nu-i aşa? se strâmbă Francesca.

— Nu ştiu cu ce te ajută, dar eu cred că faci ceea ce trebuie, indiferent de motive. Şi să-l răneşti pe Mark e doar o latură a problemei. La alt nivel, tu îţi recapeţi puterile şi îţi refaci viaţa mai departe. Ăsta e un lucru foarte pozitiv. Multe femei în situaţia ta rămân pierdute în nefericirea lor pentru tot restul vieţii. Te-ai descurcat foarte bine, Francesca. Cred că eşti de milioane, pe cuvânt, spuse Millie cu căldură.

— Mersi, Millie. Aş fi fost pierdută fără tine.

— Pentru asta sunt surorile. Şi tu ai face la fel pentru mine. O să-ţi vină greu să părăseşti casa?

— A fost ciudat, oftă Francesca. Când m-am întors din vacanţa noastră, casa era atât de tăcută şi singuratică, încât am avut senzaţia că nu mai doresc să locuiesc acolo. Sunt prea multe fantome în jur. Oricum, e prea mare pentru mine singură. Şi e o casă care are nevoie de viaţă în ea. De copii. Sper să o cumpere o familie numeroasă. Cred totuşi că o să înnebunesc dacă Mark cumpără partea mea şi o instalează acolo pe nesuferita de Nikki. Atunci, chiar o să cad în propria-mi plasă.

— Dar chemi un specialist să evalueze casa, nu-i aşa? sări Millie.

— Desigur. I-am spus lui Mark că, dacă el îmi cumpără partea, o să plătească la preţul pieţei. Aproape că a leşinat când a auzit. Francesca înghiţi o bomboană men-

tolată. Sincer, Millie, el îşi imagina că o să-mi petrec acolo tot restul vieţii singură, întreţinută de el. Ce fel de femeie mă crede? Nu poate înţelege cum sunt în stare să dau cu piciorul la tot ce îmi „oferă” el. Consideră că sunt o nerecunoscătoare. Nu-i de mirare că se plictisise de mine, spuse ea tânguindu-se. Crede că nu am pic de pasiune, că sunt fadă şi am concepţii limitate. Pur şi simplu, nu mă mai observa în casă. Devenisem un articol de mobilă.

— Ei bine, acum te observă cu vârf şi îndesat, draga mea, şi într-o nouă lumină. Şi vreau să-ţi spun că ţi se potriveşte de minune. N-ai mai arătat aşa de bine de nu ştiu când. Ai idee unde ţi-ar plăcea să locuieşti?

— Nu prea m-am gândit şi nici n-am început să caut ceva. Sincer, Millie, când m-am trezit azi de dimineaţă, nu aveam nici cea mai vagă idee că o să ajung în biroul lui şi o să le spun în faţă, lui Mark şi lui Nikki, ceea ce le- am spus, mărturisi Francesca. îmi place cartierul Monk- stown. Ar fi şi foarte la îndemână pentru serviciu. E pe digul Dart, chiar lângă mare. Aici n-aş avea amintiri neplăcute. Cred că mi-ar plăcea să plec din Howth.

— Dar toţi prietenii tăi sunt aici, evidenţie Millie.

— Mulţi dintre ei erau prietenii mei când eram căsătorită cu Mark. E uimitor câte persoane fug de tine ca de dracu' când ajungi să divorţezi. Femeile singure de vârsta mea nu sunt musafirii ideali pentru dineuri şi petreceri, spuse tristă Francesca. Janet Dalton şi Bart şi Monica sunt prietenii care, într-adevăr, mi-au stat alături în momentele astea şi pot oricând să traversez Dart-ul ca să îi vizitez. La fel şi în cazul tău. O să vedem, nu vreau să intru în panică din privinţa asta acuma.

— Ştiu, dar o dată ce scoţi casa la vânzare, se va vinde imediat. Proprietăţile din Howth sunt foarte căutate, în special casele mari.

— Ştiu, suspină Francesca. Presupun că, din moment ce am început, ar trebui să mă pun pe treabă şi să-mi caut o locuinţă. Ce faci în week-end?
— Stai să mă gândesc, plecăm la vânătoare de case? rânji Millie.
— Corect, spuse Francesca, făcându-i semn unui ospătar cu cartea ei de credit. Dar înainte de a lua vreo măsură, vreau să-i sun pe băieţi şi să le spun. Sper să nu se supere pe mine.
— Nu se vor supăra. Ei îşi doresc ce e mai bine pentru tine, o sprijini Millie.
— Sper, murmură Francesca, semnând factura.
Cele două surori se îndreptară împreună spre gara
Connolly. O ploaie mocănească începu să cadă şi îşi scoaseră umbrelele.
— Ce mai vară avem şi noi, se plânse Millie. Bine că am plecat săptămâna aceea în Portugalia.
— Cel puţin, tu ştii că pleci în Franţa acum, îi reaminti Francesca.
— Hai, te rog, încearcă să vii cu noi, da? o îndemnă Millie. Stăm acolo o lună de zile.
— Dacă voi vinde casa până atunci, o să încerc, îi promise Francesca. Nu vreau să zică Mark că mă plimb prin Europa pe banii lui, greu munciţi.
— S-a făcut, căzu de acord Millie în timp ce urcau cu zgomot scările staţiei de metrou. Aşadar, nu mai pierde timpul şi începe să cauţi o casă.
— Aşa voi face. Francesca îi zâmbi, fiecare plecând cu trenul în altă direcţie, Millie acasă, iar Francesca înapoi la birou.
— Totul e în regulă? o întrebă vesel Ken, când ea sosi din nou la firmă, douăzeci de minute mai târziu.

— Cred că da. Francesca se strâmbă când îşi dădu jos, zgribulindu-se, haina udă de ploaie. I-am spus lui Mark, soţul meu, că vreau să divorţez, explică ea.
— Of, draga de tine. Să te felicit? N-am vrut să fiu indiscret. Credeam că te-ai dus la dentist sau ceva de genul ăsta, spuse repede Ken.
— Nu fii prostuţ, nu eşti indiscret. Oricum, cred că sunt bucuroasă de ce-am realizat. Dar trebuie să încep să-mi caut o locuinţă doar pentru mine. Mă gândeam că poate Monkstown ar fi potrivit, mărturisi ea.
— E drăguţ aici. Şi sunt şi case frumoase. Dar destul de piperate, o avertiză Ken.
— Cred că o să-mi permit după ce vând casa din Howth, murmură Francesca.
— Desigur, am uitat de casa aceea. O să-ţi găseşti una frumoasă aici sau în Sandycove sau Glasthule fără nici o problemă. De ce nu dai o fugă până la agenţia imobiliară din capătul străzii? îi sugeră el.
— Bună idee, tânărul meu geniu, îl tachină Francesca.
Ken se uită la ea.
— Ei, ce mai aştepţi, du-te!
— Acum?
— De ce nu? Sună telefonul? E vreo coadă de oameni afară, care ne caută? Du-te, Frannie, du-te, Frannie, du-te, Frannie, du-te.
— O să te trag de urechi, Kenneth, dacă nu încetezi să-mi mai spui Frannie, spuse Francesca cu severitate.
— Asaltat de o femeie mai în vârstă, hmmm, rosti şeful ei neastâmpărat, în timp ce îi ţinea haina.
— Ştrengar mic ce eşti, îl dojeni Francesca cu drăgălăşenie. O să-ţi aduc o prăjitură cu sirop pentru ceaiul de după-amiază.

— Mai bună decât sexul. Ken se linse pe buze. Mă îngrijeşti aşa de bine. Prietena mea este chiar geloasă.

Francesca râse.

— N-aş prea zice despre Caria că este tipul de femeie geloasă.

— Ei bine, poate nu geloasă, consimţi Ken. Caria era soră medicală, foarte atrăgătoare şi cu picioarele pe pământ, iar Ken era nebun după ea. Du-te să cumperi o casă. Va fi un motiv excelent ca să dăm o petrecere. O s-o aduc pe Caria şi, când ea o să vadă cât de devotată îmi eşti, poate că o să mă privească într-o altă lumină. Da, petrecerea Franescăi va fi un punct de cotitură în vieţile noastre, ale tuturor, declară el, dramatizând.

— Eşti un nebun, ştiai? replică Francesca. Ken îşi roti prosteşte ochii peste cap şi ea se găsi nevoită să râdă. Gândindu-se cât de mult seamănă Ken cu Owen, o făcu subit să-i amintească cât de dor îi este de băiatul ei mai mic. îi lipsea exuberanţa acestuia, acea joie de vivre atât de caracteristică. Casa goală îi amintea permanent că ambii ei fii au acum propria lor viaţă de trăit, aşa cum şi ea trebuie să meargă mai departe, să şi-o trăiască pe a ei. Va fi dificil să le dea telefon şi să le spună că divorţează de tatăl lor.

Ploaia se oprise. Se grăbi pe strada principală, între- bându-se dacă va vedea ceva care să-i placă într-adevăr, îi săriră în ochi mai multe proprietăţi care, probabil, s-ar încadra în bugetul ei. O casă cu trei dormitoare, transformată din nişte grajduri, părea foarte interesantă. Luă descrierea acestei proprietăţi, pentru a-i arăta şi lui Millie mai târziu, apoi se întoarse la birou.

— Ceva interesant? o întrebă Ken.

îi arătă ce avea şi el studie detaliile cu atenţie.

— îmi place asta, spuse el, arătând spre casa transformată din grajduri. Are personalitate.
— Şi mie îmi place, recunoscu ea.
— Dacă o vrei, trebuie să te mişti foarte repede. Locuinţe ca acestea sunt imediat luate, o sfătui Ken.
— Bănuiesc că da. O s-o văd mai bine sâmbătă.
— îţi urez tot norocul din lume, Francesca, spuse Ken când cele două telefoane din birou începură să sune simultan, semn că munca era iar în toi.
în acea seară, Francesca le telefonă băieţilor ei. Prima dată vorbi cu Owen.
— Bună, iubire, eu sunt. Ce faci? îl întrebă ea veselă.
— Mamă, tu ce faci? Cum merge treaba? Cum e serviciul? Owen era foarte încântat s-o audă.
— E totul foarte bine, Owen. Chiar îmi place. Săptămâna viitoare mă înscriu la un curs de calculatoare, aşa că, înainte să-ţi dai seama, probabil o să fiu expertă în transmiterea de e-mail-uri, deşi prefer să ne auzim la telefon.
— Astea sunt veşti minunate, mamă. Mă bucur că îţi merge bine.
— Ascultă, Owen, v-am dat telefon, ţie şi fratelui tău, ca să ştiţi că i-am cerut tatălui vostru să îmi acorde divorţul, spuse ea ezitant. Urmă o tăcere de gheaţă. Owen, mai eşti acolo?
— Sunt aici, mamă, spuse el ţâfnos, şi cred că aşa este corect din partea ta.
— Sincer? Dintr-o dată, Francesca nu mai era aşa de sigură.
— Da, mamă. Este un pas înainte. înseamnă că îţi vezi mai departe de viaţa ta. Cel puţin, nu mai pierzi vremea prin casă, cu flecuşteţe.
Francesca râse.

— Asta înseamnă că trebuie să vindem casa mare şi să îmi cumpăr eu o locuinţă a mea.
— Pun pariu că tata e înnebunit pe tema asta, zise cu şiretenie Owen.
— E puţin spus, aprobă Francesca.
— Aşa-i trebuie.
— Owen, nu mai fii aşa, îl mustră mama sa.
— îmi pare rău, se scuză el. Mamă, te-ai supăra dacă aş mai rămâne aici încă vreo două luni? îmi place tare mult şi am întâlnit şi o fată drăguţă. E din Scoţia, studiază aici dreptul. Ţi-ar plăcea şi ţie. Numele ei e Morag.
— Sigur că nu mă supăr, dragoste. Mă bucur din tot sufletul că te simţi bine acolo. Şi de-abia aştept s-o cunosc pe Morag, îl asigură Francesca.
— Crezi că vindeţi casa repede? întrebă el.
— Ei bine, întâi mă duc să văd o locuinţă în Monks- town sâmbătă.
— Monkstown? păru Owen surprins.
— Da, e aproape de serviciu şi e pe digul Dart; vreau să scap de Howth. Prea multe amintiri, explică ea.
— E o idee bună, mamă. Dar, te rog, să nu-mi arunci echipamentul de sport, te rog.
— O să strâng tot ce e al tău şi o să le pun în noul tău dormitor, promise ea.
— Mersi. Sper ca totul să se rezolve bine pentru tine. O să te ajute Millie şi Aidan cu mutatul?
— Bineînţeles. Şi nu-ţi face probleme în privinţa lucrurilor tale. Da?
— Bine, mamă, te iubesc.
— Şi eu te iubesc, ţinem legătura. Te mai sun duminică să-ţi spun dacă am cumpărat ceva.
— OK, pa.

Francesca avea lacrimi în ochi când închise telefonul şi trebui să îşi revină înainte de a-l suna pe fiul ei cel mare.

Conversaţia cu Jonathan se derulă asemănător cu cea purtată mai devreme, cu Owen.

— Mamă, dacă tu simţi că divorţul este singura soluţie, atunci, aşa să faci. Tata este acum cu o altă femeie, are o nouă viaţă. Tu dă-i înainte şi fă ce consideri că e mai bine pentru tine. Eu şi Owen suntem alături de tine, indiferent de alegerea ta, o asigură el. Dacă vrei, încerc să-mi iau o săptămână liber şi vin să te ajut cu mutatul.

— Ei, e prea devreme pentru asta, dar mi-ar plăcea să te văd, dragule, şi mulţumesc pentru sprijinul tău. Il apreciez din toată inima, scumpule.

— Aş vrea să fac ceva să te ajut. Ai trecut prin atâtea, spuse Jonathan.

— A fost greu, nu neg asta. Dar îmi place munca pe care o am acum. Şi emoţional, nu îmi mai este atât de dificil, ca la început. Nu mai plâng în continuu, ca înainte.

— Bine, mamă, atunci anunţă-mă când eşti gata să te muţi şi voi veni să te ajut, spuse cu fermitate Jonathan. Măcar atât să pot face şi eu.

— În ordine, iubirea mea, te voi anunţa, promise Francesca. Ştiind că fiul ei mai mare va veni acasă, s-o ajute să facă cel mai mare pas din viaţa ei, totul părea mai puţin înfricoşător. Acum era, pe de o parte, emoţionată la gândul de se muta în casă nouă. De-abia aştepta să vadă locuinţele de vânzare. Dacă totul mergea bine, una din ele avea să devină noul ei cămin.

37

— Eu una nu mă dau în vânt după casa asta, să ştii, şopti Millie în timp ce-l urmau pe agentul imobiliar în jurul bungaloului cu aer îmbâcsit. E foarte linear şi uşile astea maro, de lemn, sunt îngrozitoare. E ca un coridor cu celule.

— Ştiu. Grădinile sunt drăguţe, totuşi, aş putea să iau săpăliga şi să le fac ca noi, spuse îndoielnică Francesca.

— Nu, draga mea, nu sunt de aceeaşi părere. Nu aici. Nu mi-aş îndeplini datoria de soră dacă te-aş lăsa să cumperi casa asta. În plus, e doar a doua pe care ai văzu t-o astăzi. Deşi nu prea mă înnebunesc nici după prima. Nu te aleargă nimeni de la spate ca să cumperi, aşa că stai calmă, o sfătui Millie.

— Bine, Millie. Cum spui tu, Millie, declară cu sfială Francesca. îmi cer scuze că exist şi toate cele.

— Of, îmi pare rău, avu Millie bunul simţ să se scuze. Iar am făcut-o pe şefa.

— Eşti o adevărată tirană, glumi Francesca. Hai să vedem şi casa transformată din grajduri, de-abia aştept.

La fel de nerăbdătoare mai erau şi alte câteva persoane. Francesca îşi pierdu tot elanul când văzu mici grupuri de oameni ce se strânseseră în faţa proprietăţii. Se

căutau fervent case în zilele acestea, lucru în avantajul ei dacă va fi să îşi vândă casa din Howth, dar îşi dădu seama că, atunci când va găsi o locuinţă care să-i placă cu adevărat, va trebui să se lupte pentru ea. De-ar fi avut măcar nişte bani în mână, atunci ar putea face o ofertă cu mai multă încredere.

Casa se dovedi corespunzătoare descrierii agentului imobiliar. Aspectul ei exterior era deprimant. I se păru chiar mică dar, păşind în holul larg, a fost plăcut surprinsă. Un salon spaţios se întindea de-a lungul întregii case. Podelele acoperite cu parchet din arţar şi ferestrele în stil franţuzesc, până în tavan, ce dădeau într-o curte interioară cu o frumoasă arhitectură, ofereau acea senzaţie de luminozitate şi spaţiu ce o atrăgeau îndeosebi pe Francesca. Pereţii erau zugrăviţi într-un crem pal, de culoarea untului, dând un aer intim şi călduros, încât se hotărî să păstreze aceste culori în caz că va cumpăra proprietatea. Bucătăria mică, dar bine echipată cu dulapuri în stil Shaker, ducea într-o mică sufragerie, care şi ea se deschidea în curtea interioară.

La etaj, dormitorul principal, cu un scaun elegant la fereastră, avea o anfiladă şi un dulap frumos construit şi spaţios. Celelalte două dormitoare erau micuţe dar decorate cu gust, însă cu mult mai puţin încăpătoare decât dormitoarele lui Jonathan şi Owen de acasă.

— Sunt puţin cam înguste, îi spuse ea îndoielnică lui Millie, care scotea sunete de admiraţie.

— Dar nu vrei să încetezi, Francesca? Jonathan şi Owen şi-au părăsit cuibul de-acuma. Nu mai sunt copii. Sunt adulţi şi au propria lor viaţă care, în cele din urmă, va include şi propria lor casă. Ce rost are să ai dormitoare imense doar pentru o dată sau de două ori la câteva luni

de zile? Dacă te interesează aspectul ăsta, atunci poţi foarte bine să rămâi în casa în care eşti, explică raţional Millie. Francesca, casa asta este senzaţională. E ideală pentru tine. Eşti nebună dacă nu faci o ofertă.

— Aşa crezi? Francescă îşi ivi capul pe uşa de la baie. E aşa de modern. Uită-te la duş.

— Uite-te la faianţă, se entuziasmă Millie, pipăind de- sign-ul floral, pictat manual. Mi-ar plăcea la nebunie să locuiesc într-o casă ca asta. Căminul meu e atât de plictisitor în comparaţie cu ce-i aici.

Un cuplu trecu pe lângă ele şi intră în baie. „O vreau” o auziră vorbind pe femeie.

— Ghinionul tău, murmură Millie, şi sora mea la fel.

— Termină, Milie, chicoti Francesca.

— Du-te la agentul ăsta chiar acum şi spune-i că oferi exact cât se cere şi sub nici o formă să nu vândă casa altcuiva, îi comandă Millie. Şi de data asta, sunt complet îndreptăţită să mă comport ca o şefă.

— Ştiu. Ai dreptate. Hai să coborâm, spuse hotărâtă Francesca.

— Aşa te vreau, doamnă! Tot înainte! Millie practic o împinse pe scări, atât de nerăbdătoare era ca Francesca să încheie contractul.

Stephen Boyle, agentul imobiliar, îi vorbi foarte concis şi profesionist când Francesca îi spuse că e dispusă să ofere preţul de cerere, cu condiţia de a întocmi contract şi de a fi de acord să mai aştepte până obţine un împrumut şi rugându-l, până atunci, să nu înstrăineze proprietatea altcuiva.

— Vânzătorii se grăbesc, doamnă Kirwan. Dacă avem un client dispus să dea banii gheaţă imediat, mă tem că nu am putea refuza.

— Uite ce e, măcar lăsaţi-mă o zi sau două până rezolv eu nişte treburi.

— O să vă ţin la curent cu tot ceea ce se mai întâmplă între timp, îi promise el.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Millie. Ce păcat că nu ai vândut casa ta. Ai fi putut atunci să plăteşti cu bani gheaţă.

— O să discut cu Mark. Poate reuşeşte să aranjeze ceva cu banca până când ne vindem noi casa, spuse Francesca.

— Eşti cam optimistă, nu crezi? remarcă Millie în timp ce se urcau din nou în maşină.

— Poate. Dar ce pot face altceva? Nu am banii ăştia peşin.

— Ai putea obţine un împrumut, sugeră Millie.

— Ştiu destule despre sistemul bancar încât să fiu conştientă că nu voi obţine nici pe departe suma asta date fiind garanţiile mele, spuse sec Francesca. Mark e singura mea speranţă.

— Asta e al naibii de ironic, nu crezi? remarcă Millie dezgustată.

— Presupun că cel mai bine e să încerc şi să văd. Măcar aşa o să-i demonstrez că vorbesc serios, spuse amărâtă Francesca, pornind motorul. Era enervant să ştie că a- cest moment crucial al viitorului va fi influenţat de soţul ei şi de acordul lui de a fi pregătit s-o ajute. Cu cât îşi tăia mai repede orice legătură financiară cu el, cu atât mai bine, se gândi ea, strâmbându-se în timp ce conducea de-a lungul falezei şi privind soarele sclipind în marea verde-cenuşie. Îi plăcea mult zona, ar fi vrut să locuiască aici, văzuse casa pe care intenţiona s-o cumpere şi totul depindea de Mark. Viaţa e al naibii de nedreaptă, tot timpul trăgea ea paiul cel scurt şi se cam săturase. Dacă Mark avea capsa pusă, Francesca va pierde noua casă şi n-avea ce să mai facă în privinţa asta. Şi dacă

pierdea vânzarea din cauza lui, n-o să-i mai vorbească niciodată şi o să-l facă cu ou şi cu oţet la tribunal, îşi jură ea, în timp ce vira la dreapta, spre Blackrock.
— Mă întreb dacă o fi în apartament? E pe undeva, dincolo de bulevardul Mount Merrion, gândi ea cu voce tare.
— Te-ai duce să-i baţi la uşă? întrebă surprinsă Milie.
Francesca făcu o grimasă.
— Nu prea mi-ar conveni să dau peste tipa aia, Nikki. Cu toate astea, aş vrea să rezolv cu Mark cât mai repede.
— De ce nu-l suni şi nu-l rogi să vă întâlniţi undeva? Pe mine mă poţi lăsa la gara Dart, sugeră Millie.
— Nu e corect din partea mea, protestă Francesca. Te-am rugat să mă însoţeşti la vânătoare de case, nu vreau să te las acuma baltă.
— Nu fi prostuţă. Sunt doar cinci minute distanţă de la staţia Sutton Dart până la mine şi ce faci tu acum e mai important. Haide, sună-l, îi comandă Millie.
— Bine, şefa, spuse sec Francesca.
— Scuze, îşi ridică Millie mâinile în aer, prefăcându-se că se predă. N-o să mai fac aşa.
Francesca formă numărul de mobil al lui Mark şi, când auzi că sună, se simţi brusc emoţionată. Era exasperant să fie nevoită să se poarte civilizat după ce plecase ca o furtună de la ultima lor întâlnire.
— Eu sunt, spuse ea categoric.
— Ţi-am recunoscut numărul, răspunse cu răceală Mark.
— Trebuie să vorbesc cu tine şi întâmplător, mă aflu în Blackrock. Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni? Ştiu că te anunţ prea târziu, dar a intervenit ceva.
— Băieţii sunt bine? spuse el ascuţit.
— Sunt foarte bine. Nu are nici o legătură cu ei. E vorba de ce-am discutat noi doi ieri, spuse ea repede.

Petrecerea Francescăi
— Ah! Mark părea precaut.
— Ascultă, poţi să vii sau nu? îşi pierdu Francesca răbdarea.
— Pardon. Trebuie să vorbesc întâi cu Nikki. El apăsă butonul de tăcere şi Francesca simţi cum i se urcă sângele la cap. Cum îndrăzneşte el s-o pună pe aşteptare? Cum îndrăzneşte s-o facă să se simtă atât de respinsă, se gândi ea iraţional.
— Sper ca ticălosul ăsta o să îşi găsească naşul într-o bună zi, răbufni ea. Millie ridică din sprâncene. Vorbeşte puţin cu Nikki. Am fost pusă pe aşteptare, o informă cu furie Francesca.
— Stai calmă. Respiră adânc. Gândeşte-te la frumoasa casă pe care tocmai am vizitat-o, o alină Millie.
Mark reveni la telefon.
— Unde vrei să ne întâlnim?
— Ăă... ăăă... hmm. Francesca era prinsă cu garda jos. Ne-am putea întâlni în faţa complexului de apartamente, ca să te scutesc să-ţi mai scoţi maşina, sugeră ea.
— Bine. Sună-mă când ajungi. E la jumătatea distanţei spre centru, pe partea ta dreaptă, când vii dinspre Black- rock, spuse concis soţul ei.
— OK. Francesca închise. Of, Dumnezeule, Millie, nu-mi place deloc treaba asta, cârcoti ea.
— Atunci, rămân cu tine dacă vrei, dar nu cred că te-ar ajuta foarte mult, se oferi Millie. Şi nici nu pot să-ţi garantez că n-o să-i trag una.
Francesca râse.
— Mulţumesc, Millie, dar nervii mei sunt atât de fragili şi-aşa. Oricât de mult mi-ar plăcea să văd cum îi tragi un şut în fund lui Mark, acum nu e momentul potrivit pentru agresiuni.

— Din nefericire, spuse cu regret Millie. Lasă-mă în faţa centrului de shopping, tu poţi face la stânga pe bulevardul Mount Merrion şi eu pot traversa parcul spre gara Dart. Şi sună-mă imediat ce ai terminat.

— Aşa o să fac, îi promise Francesca.

Cinci minute mai târziu, ea oprea maşina în faţa impresionantelor porţi negre ce duceau la complexul de apartamente. Se întreba care era apartamentul lui Nikki şi îl apelă pe Mark.

— Dar ai ajuns repede, vin imediat, spuse el rece.

Francesca stătea aşteptându-l, o avalanşă de sentimente rostogolindu-se înăuntrul ei. îşi imaginase vreodată că îşi va aştepta soţul să vină din apartamentul altei femei? Un apartament pe care el îl numea acum „acasă”. Cum se întâmplase coşmarul ăsta? Se simţi copleşită de tristeţe când îl văzu cum merge pe cărare, spre maşină, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou cu mâneci scurte Lacoste, de un bej pal. întotdeauna ştia să se îmbrace, se gândi ea, simţindu-se deodată atât de singură.

— Bună, murmură ea, abătută, în timp ce el deschidea portiera şi intra în maşină.

— Bună, spuse Mark precaut. Ce se întâmplă?

— Am văzut o casă pe care vreau s-o cumpăr. Dar îmi trebuie urgent nişte bani gheaţă, dezvălui ea totul dintr-o dată.

— Poftim! izbucni el complet uluit. Francesca, de unde atâta grabă pe capul tău? Nu cred că te-ai gândit bine la implicaţiile acestei decizii. Nu vrei cu adevărat să vindem casa.

— Ba da, spuse ea emfatic, cu inima bătându-i puternic. Cât de proastă era? Chiar crezuse că el îi va răspunde:

OK, Francesca, uite banii sau O să te ajut să obţii un împrumut pe termen scurt.
— Vrei să-mi cumperi partea mea de casă? întrebă ea cu agresivitate.
— Eşti nebună, Francesca? E complet aiurea să te aştepţi ca eu să scot o avere din buzunar ca să-mi cumpăr propria casă când am plătit ipoteca pentru ea ani de zile, spuse supărat Mark. Valoarea i s-a triplat, dacă nu mai mult, de când am cumpărat-o noi. Ar fi ridicol să mai dau iar nişte bani pe ea.
— Uite ce e, Mark, nu mai este casa ta acum. Asta a fost alegerea ta când ai început o relaţie amoroasă cu acea femeie. Eu nu am avut de ales, tu însă, da.
— Tu m-ai dat afară, nici eu n-am avut de ales aici, se bâlbâi el.
— Dar ce credeai că o să fac, că o să te las să-ţi continui mica ta afacere murdară sub nasul meu? izbucni Francesca.
— Nu mi-ai dat niciodată ocazia de a încerca să-mi repar greşeala, o acuză Mark.
— Şi de ce-aş fi vrut să-ţi repari greşeala, nemernic prost? Tu mi-ai spus că sunt plictisitoare, îţi aminteşti, şi că ai fost obligat să te căsătoreşti cu mine, ţipă Francesca, pierzându-şi cumpătul.
Mark îşi dădu ochii peste cap.
— Of, hai să nu mai discutăm iar chestiile astea.
— Uite ce e, Mark. Vrei să mă ajuţi sau nu? Chiar îmi place casa asta, vreau şi eu să încep o viaţă nouă.
Mark îşi jucă ultima carte.
— Nu te deranjează să vinzi moştenirea copiilor?
— Asta e chiar josnic, Mark. Ultimul dintre ultimele şantaje emoţionale.
Francesca era dezgustată.
— Ei bine, ăsta-i adevărul.

— Am vorbit cu băieţii şi au fost mai mult decât susţinători ai deciziei mele de a divorţa de tine şi de a vinde casa. Jonathan însuşi s-a oferit să vină acasă şi să mă ajute cu mutatul. Ieşi din maşină, Mark. Avocatul meu te va contacta. O să cumpăr o locuinţă când o să-mi capăt partea mea din vânzarea casei, spuse ea cu dispreţ.

— Ce altceva ai fi crezut că o să spună copiii? Eu sunt omul negru aici. Desigur că îţi iau ţie partea, afirmă el recalcitrant.

— Nu-i corect ce spui, Mark, protestă înfierbântată Francesca. N-am avut niciodată pretenţie de la nimeni să ia o parte sau alta. Problema ne priveşte doar pe noi doi şi dă-mi voie să-ţi spun că am făcut tot posibilul ca tu şi Owen să vă împăcaţi înainte ca el să plece.

— Şi presupun că vrei să te şi cred? surâse el batjocoritor.

Francesca rămase cu privirea fixă la soţul ei, nevenindu-i să creadă.

— Ai devenit o persoană îngrozitoare, Mark.

— Iar tu ai devenit o căţea înrăită, manipulatoare şi e- goistă, o insultă Mark, deschizând uşa maşinii şi coborând.

— Iar tu eşti un rahat cu ochi arogant, demn de milă şi înfumurat, ripostă ea aprinzând motorul şi întinzân- du-se ca să închidă uşa.

Cu lacrimi de supărare şi umilinţă săpându-i faţa, ea conduse înapoi pe drumul pe care venise, ştiind că minunata căsuţă transformată din grajduri nu va fi niciodată a ei şi că va trebui să se lupte cu îndârjire ca să câştige ceea ce i se cuvine.

38

Nikki deschise uşa de la balcon şi puse ceaşca de cafea şi un teanc de hârtii pe masa albă din fier forjat. Îl urmărise pe Mark atâta cât putuse, dar, din nefericire, apartamentele din faţa complexului îi blocau vederea porţilor, aşa că nu şi-a putut da seama dacă Francesca şi Mark plecaseră sau discutau în maşină.

Era hotărâtă să nu întrebe de ce voia să-l vadă Francesca. Acţionează cu calm şi logică, ăsta era motto-ul ei. Mark fusese mai mult decât surprins când, întors de la birou prost dispus în ziua în care Francesca îi ceruse divorţul, o găsise pe Nikki pregătindu-se pentru o noapte de distracţie în oraş. Ea nu scosese nici un cuvânt cu privire la evenimentele din ziua respectivă şi ştia că asta îl enerva. Mark dorea să îşi descarce sufletul, dar mândria îl împiedica să deschidă el primul subiectul. Dar a naibii să fie ea dacă va părea măcar un pic de tot interesată.

Problema era însă că Nikki murea de curiozitate. De ce venise Francesca în Blackrock şi de ce voia să-l vadă pe soţul ei? Poate că se răzgândise cu privire la divorţ. Nikki îngheţă. Asta i-ar conveni de minune lui Mark, care ar fi de acord imediat să renunţe la ideea de divorţ. Era aşa al dracului de enervant. Luă o gură de cafea şi

ridică un raport la care lucra, dar cuvintele i se plimbau prin faţa ochilor pierzându-şi sensul, chiar dacă citea rândul şi de trei ori. Puterea de concentrare îi lipsea cu desăvârşire zilele astea, se gândi ea, ridicându-şi faţa către soare.

Era plăcut aici pe balcon, cald şi liniştit. O briză slabă fâşâia frunzele plopilor şi doar ciripitul păsărelelor rupea tăcerea din jur. Nikki căscă, obosită. I-ar prinde bine o pauză. Din punct de vedere emoţional, ultimele două luni fuseseră extrem de dificile. Câteva zile în sudul Franţei ar fi grozave. O prietenă de-a ei avea un apartament acolo, dar fiind plin sezon, probabil că îl închiriase deja pe timpul verii.

Unde s-ar mai putea duce? Undeva plăcut şi liniştit, de una singură, dar nu în străinătate. Acum ar fi un adevărat coşmar să încerci să găseşti un loc în cursele internaţionale cu avionul şi nu avea nevoie de bătăi de cap. Nişte prieteni deţineau o căsuţă chiar pe plajă, la câteva mile sud de Golful Brittas, de-a lungul graniţei dintre Wicklow şi Wexford. într-adevăr, nu la fel de exotic ca în sudul Franţei, dar ar fi tocmai potrivit pentru o mini vacanţă.

Luni dimineaţă avea o întâlnire importantă, dar ar putea să plece de la bancă marţi dimineaţă şi să stea până vineri. Vara, prietenii ei foloseau acea casă în fiecare week-end, aşa că nu voia să-i încurce. S-ar putea întoarce acasă vineri. Aşa ar avea şi Mark la ce să se gândească şi ar mai scăpa şi ea de proasta lui dispoziţie.

Formă numărul de mobil al prietenei ei, Jacquie, şi îi făcu cunoscută rugămintea sa.

— Desigur, eşti binevenită. S-a făcut frumos acum, deşi a plouat toată săptămâna trecută. Dar se pare că vremea frumoasă o să ţină de-acuma. O să pun aşternuturi curate pe patul tău şi o să las cheia sub ghiveciul cu flori,

de lângă uşa din spate. Jacquie era o persoană foarte amabilă şi ospitalieră. Vine şi Mark cu tine?

— Nu, vreau să mă relaxez singură câteva zile. El are nişte probleme cu fosta nevastă şi nu te mai poţi apropia de el de nervos ce e, mărturisi Nikki. Avem nevoie de puţin spaţiu, fiecare în parte.

— Bine gândit, aprobă Jacquie. De ce nu vii chiar din seara asta? Facem un mic grătar.

— Din păcate, nu pot, Jacquie. Am o întâlnire de la care nu pot lipsi luni dimineaţă, aşa că, până atunci, sunt blocată. Dar o să plec mai devreme marţi dimineaţă şi vin acolo direct de la birou.

— Bine, atunci, şedere frumoasă. Stai şi în week-end, dacă vrei. Noi o să aterizăm vineri seara.

— O să văd. Nikki îl observă pe Mark cum trece de colţul blocului, tunând şi fulgerând. Jacquie, mulţumesc din suflet. Trebuie să te las. Ţinem legătura, spuse ea încet, în timp ce se prefăcea că studiază cu atenţie paginile din faţa ei. Cu coada ochiului, îl putea vedea pe Mark care se uita în sus, spre balcon, dar nu îl lăsă să îşi dea seama că şi ea îl văzuse. Câteva minute mai târziu, auzi cheia în uşă, dar rămase cu capul aplecat peste hârtii, în timp ce Mark se arunca dărâmat pe sofa, suspinând şi oftând.

Evident, întâlnirea nu decursese bine deloc, deduse ea.

— E cafea în filtru, îi strigă Nikki prin uşile deschise de la balcon.

— Nu vreau, mersi, bombăni el. Nikki păstră tăcerea, în cele din urmă, Mark nu mai rezistă şi veni în pragul uşii.

— Vino şi stai jos, îl invită ea.

— Ce faci?

— Lucrez la raportul ăsta. Vrei să-l citeşti şi să-mi spui părerea ta când termin?

— OK, zise el, fără entuziasm. Nikki începu deja să se enerveze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, din moment ce era clar că Mark aştepta să deschidă ea prima discuţia.

— Nimic, mormăi îmbufnat.

— Nu s-ar părea, spuse ea sec.

— Of, Francesca e aşa o căţea egoistă, strigă el. A avut tupeul să-mi ceară bani ca să îşi cumpere o locuinţă până când vindem casa noastră. I-am spus că vinde moştenirea băieţilor, dar asta n-are nici un dram de importanţă pentru ea. Nu e deloc rezonabilă. Doar e averea familiei, până una alta.

— Mark, cum poţi spune asta? replică Nikki. Nu e deloc nerezonabilă. Tu eşti cel care se comportă nerezonabil. Maturizează-te şi acceptă situaţia. Asumă-ţi responsabilitatea de a încheia acest mariaj şi nu te mai purta ca un puştan mârâit, care nu îşi primeşte prăjitura.

— Ca să vezi, mersi, Nikki. De partea cui eşti? Mark era furios din cauza lipsei ei de loialitate.

— Nu e vorba aici să iei partea cuiva sau altcuiva, spuse ea calmă. Trebuie să faci faţă realităţii, Mark. E timpul să mergi mai departe. Evident, Francesca vrea să îşi facă ordine în viaţă, să aibă un cămin al ei şi e îndreptăţită la jumătate din valoarea casei voastre. Tu te gândeşti însă doar la tine şi nu suporţi ca altcuiva să-i fie bine şi ţie, nu?

Mark sări în picioare.

— Nu am nevoie să-mi spui tu cum să mă comport şi ce atitudine să iau, Nikki. Dacă nu ţi-ai fi băgat coada unde nu te priveşte şi dacă nu i-ai fi insuflat Francescăi ideea asta tâmpită cu divorţul, nu s-ar fi întâmplat nimic. O să-ţi fiu recunoscător dacă, pe viitor, nu-ţi mai bagi nasul în treburile mele, ai făcut deja atâtea prostii.

Mark ieşi pe holul apartamentului, înşfăcă cheile de la maşină şi trânti uşa în urma lui.

— Du-te dracului, Mark, înjură Nikki, umilită de reproşurile lui usturătoare. Dacă nu era atent, se trezea urgent cu valizele, pline cu toate lucrurile lui, aruncate în foaierul blocului şi apoi, unde se va duce? Cu greu şi-l imagina alergând înapoi la Francesca; aici îşi tăiase evident creanga de sub picioare.

Nikki se grăbi în bucătărie şi îşi mai turnă cafea. Răbdarea ei ajunsese la maxim. Bine că-şi aranjase aceste câteva zile de repaus, pentru că, în ceea ce o priveşte, Mark Kirwan îşi forţase norocul mai mult decât se putea şi soarta lui atârna doar de un fir de aţă.

— Ţi-am spus să nu-ţi faci iluzii prea mari, rosti cu blândeţe Millie.

— Ştiu. Francesca îşi şterse ochii, căci tocmai se lansase într-o serie terapeutică de plâns. Speram că o să fie de acord, nu numai datorită casei pe care am văzut-o amândouă, dar şi pentru că voiam să mă conving că încă mai are un dram de bun simţ în el. Corectitudine, mai ales. E oribil să-ţi pierzi respectul pentru o persoană pe care ai iubit-o. Nu pot să cred că m-a acuzat că vreau să vând moştenirea băieţilor. Asta m-a durut cumplit.

Millie îşi aspri privirea.

— Asta a fost cea mai meschină chestie dintre toate. Nu te mai gândi acum, las-o pe avocata ta să se descurce cu el.

— OK, spuse obosită Francesca. Ziua aceasta, care începuse atât de bine, se transformase într-un dezastru. Simţea că nu reuşise nimic, că o luase din nou de la zero. Mai înghiţi o gură de vin şi ronţăi dintr-un cracker Ritz, uns cu nişte pateu de ficat de pasăre, o specialitate delicioasă, pe care Millie o prepara acasă.

— Mulţumesc că ai venit, spuse ea recunoscătoare.

— Nu fii prostuţă. Şi rămân, dacă vrei, se oferi Millie.

— Nu, nici vorbă. Aidan o să se sature până la urmă de monopolul pe care l-am pus asupra ta, protestă Francesca.

— Draga mea, soţul meu petrece o seară încântătoare trântit pe canapea, în faţa televizorului, căci se uită la sport şi bea bere fără să mă audă pe mine cum îi fac teorie. Mie nu-mi place defel să urmăresc emisiuni sportive. Millie devoră un cracker dintr-o singură muşcătură.

— Dar o să mă descurc foarte bine. Sunt doar puţin dezamăgită din cauza casei transformată din grajduri. Chiar mi-a plăcut. Mă vedeam deja locuind acolo. Era o adevărată casă stil femeia mileniului, nu?

— Francesca, a fost doar prima zi în care ai început să cauţi. Nu te dezamăgi. Mai sunt o grămadă de alte locuri drăguţe. Liniştеşte-te, draga mea.

— Cum spui tu, Millie. Francesca reuşi să-i ofere un zâmbet, înainte de a o apuca un căscat lung.

— Eu zic să-ţi mişti fundul tiptil în pat şi să tragi un somn zdravăn; poate că ar fi mai bine să amâni vânătoarea de case până când a voastră e pe punctul de a fi vândută, altfel iar o să fii dezamăgită, o sfătui sora ei, ducând farfuriile folosite la cină în bucătărie.

Era un sfat bun, se gândi Francesca stând în pat, o jumătate de oră mai târziu. Nu avea rost să îşi facă iluzii de fiecare dată şi apoi să fie dezamăgită. Când o să aibă la dispoziţie nişte bani gheaţă, atunci va face oferte pentru case. Dar se părea că asta nu se va întâmpla în viitorul apropiat, iar gândul o deprima. Acum că luase o decizie, era nerăbdătoare să pună în practică ce-şi propusese. Parcă nu avea stare şi nu îşi mai găsea locul în casa asta mare şi goală. Simţea că nu-i mai aparţine.

S-a cam dus cu eliberarea, relaxarea şi mersul mai de

parte, se gândi ea cu tristeţe, aranjându-şi perna astfel încât să stea cât mai confortabil pe ea. Astăzi fusese una din cele mai dramatice şi supărătoare zile din viaţa ei. Simţise faţă de Mark ură şi înverşunare uriaşă pentru că el încă mai avea puterea să-i controleze viaţa într-o aşa mare măsură.

Cum era posibil să se elibereze de atâta furie când ea se simţea mai neajutorată şi mânioasă ca niciodată? Ce-ar fi sfătuit-o Katherine Kronskey dacă ar fi fost martorul episodului neconvingător de astăzi? încercă să îşi aducă aminte de interviurile scriitoarei. Aceasta vorbise mult despre încercarea de a substitui gândirea negativă cu una pozitivă. Problema era că, momentan, nu se putea gândi la nimic pozitiv în ceea ce-l priveşte pe Mark.

Se hotărî cu fermitate să îşi scoată din minte întreaga ceartă cu soţul ei. Nu se va mai gândi la ea întruna, aşa cum făcuse până atunci, cu fiecare discuţie înfierbântată dintre ei doi. Nu îşi va permite să se gândească la incidentul de astăzi mai mult de zece minute în fiecare zi, astfel încât să nu îi creeze un spaţiu prea confortabil în mintea ei. Apoi, va fi liberă să se ocupe de alte idei noi. Poate că asta voia să spună Katherine când vorbea de a te elibera şi de a merge mai departe.

O să-i dea de capăt acestui sfat într-o bună zi, dar trebuia să înceapă de undeva şi, în clipa asta, ea reprezenta începutul, se decise Francesca. N-o să-l mai lase pe Mark să-i controleze gândurile şi sentimentele. Poate că el o are la mână acuma în privinţa banilor, dar situaţia se va schimba; până atunci, depinde numai de ea să îşi controleze gândurile şi sentimentele şi să fie ea a naibii dacă îşi va petrece noaptea foindu-se şi răsucindu-se din cauza lui. Poate că azi nu fusese totuşi un dezastru, se hotărî ea, aşezându-se mai comod şi luând o carte a lui Katherine, despre vindecarea trupului prin vindecarea sufletului.

Citind primul capitol, în care Katherine descria cum soţul ei o părăsise, Francesca aproape că îi putea auzi vocea acelei femei înalte şi elegante. Citi în continuare aproape o oră, complet adâncită printre rânduri, după care se cuibări cu picioarele la piept şi stinse lumina. Adormi fără să îşi dea seama când.
— Oh, Aidan, mi-a părut aşa de rău pentru ea, îi spuse Millie soţului ei, în timp ce stătea rezemată de el, în pat.
— El face pe viteazul acum pentru că a intrat în panică. Ştii, pun pariu că Mark nu s-a gândit niciodată că viaţa lui se va transforma în...
— Nu-i lua tu apărarea ticălosului! exclamă indignată Millie.
— Nu-i iau apărarea, Millie, vreau doar să-ţi explic de ce cred eu că se comportă aşa, spuse blajin Aidan.
— E un mare dobitoc, asta e, pufni Millie.
— Ştiu asta, dar, totuşi, e un dobitoc tare speriat, susţinu în continuare soţul ei.
— Tu te-ai purta la fel cu mine dacă noi doi am ajunge în situaţia asta? întrebă Millie.
— Glumeşti? Aidan rânji. Eu pun preţ şi pe viaţa şi pe testiculele mele.
— Amărâtule, chicoti Millie în timp ce se cuibărea mai strâns de el.
— Ce ziceţi, doamnă, aveţi chef de o „plimbare” în seara asta? Soţul ei îşi coborî mâinile spre pieptul şi şoldurile lui Millie, trăgând-o mult mai aproape de el.
— întotdeauna, domnule, murmură ea, zâmbind, înainte de a-l săruta fierbinte şi de a-şi plimba degetele pe abdomenul plat al lui Aidan, care gemu de plăcere la atingerea mâinilor ei.
Mai târziu, unul în braţele celuilalt, Millie trimise o

rugă de mulţumire către cer pentru darul reprezentat de soţul ei. Era atât de norocoasă, se gândi recunoscătoare, amintindu-şi faţa spălată de atâtea lacrimi a surorii ei.

— Am putea să mai ipotecăm o dată casa noastră sau să o punem drept garanţie pentru un împrumut al Francescăi, sugeră Aidan somnoros, cu faţa îngropată în curba fină a umărului ei.

— Of, Aidan, vorbeşti serios? Millie se ridică brusc şi îşi privi soţul doar pe jumătate treaz, cu ochii înceţoşaţi.

— E o opţiune ce merită luată în considerare. Vino înapoi aici, doamnă, era aşa de bine şi de plăcut. O trase iar în braţe.

— Doamne, nu-i aşa că ar fi grozav? Mi-ar plăcea să-i văd faţa ticălosului de Mark dacă Francesca şi-ar cumpăra casă fără ajutorul lui. Eşti un geniu, Aidan. Ştii că nu trebuie să-ţi faci griji, primeşti banii înapoi imediat ce se vinde casa mare a familiei Kirwan, spuse încântată Millie. Of, de-abia aştept să-i spun. Şi pentru că eşti soţul cel mai bun, magnific şi cel mai drăguţ din lumea asta, şi cel mai sălbatic în pat, vei avea parte de o „plimbare” la prima oră, mâine dimineaţă.

— Nici nu mi-aş putea dori ceva mai mult, doamnă, şopti soţul ei aproape adormit şi o strânse mai puternic cu braţele.

Millie îl ţinu aproape şi încercă să nu se simtă vinovată de fericirea ce-i invada întreaga fiinţă şi se întreba cum de avea ea o viaţă aşa de bună, iar sora ei, una aşa de îngrozitoare.

Ei bine, poate că, dacă totul mergea conform planului, Francesca ar avea până la urma căsuţa ei, iar Mark s-ar putea duce bine mersi la dracu'.

39

— Millie, nu pot să vă las pe tine şi pe Aidan să faceţi asta. Dar mulţumesc oricum. Este foarte, foarte drăguţ din partea voastră. Francesca era profund impresionată de oferta mai mult decât generoasă a surorii şi a cumnatului ei.

— Uite, cel puţin, hai să vedem ce zice directorul băncii. Aidan o să treacă pe la el la prânz. Nu ar fi grozav să ai casa ta, fără să mai fii nevoită să te rogi de Mark? El oricum o să trebuiască atunci să vândă casa. Singura ta problemă momentan sunt banii gheaţă. Iar asta se va rezolva după ce vindeţi. Haide măcar să vedem cum merge planul ăsta, spuse Millie. Vorbim mai târziu.

— Bine atunci şi, Millie, mulţumesc foarte mult. Francesca închise şi se simţi un pic mai înviorată. N-ar fi minunat dacă ar putea să facă rost de bani? Chiar dacă va rămâne lefteră ca să plătească împrumutul, tot n-ar mai conta. Până la urmă, o să îşi primească şi partea ei de bani. Oftă. Trebuia să fie realistă. Divorţul s-ar putea finaliza şi în patru ani de zile. Iar dacă Mark continua să se opună vehement vânzării casei, s-ar putea lovi de multe şi neplăcute amânări. îşi planificase să-l sune pe agentul imobiliar şi să-i spună că nu o mai interesa să cumpere

casa transformată din grajduri, dar după convorbirea cu Millie, se decise să mai amâne. Poate se întâmpla vreun miracol.
— Ne vedem marţi seară, spuse Mark, închizând cu zgomot valiza lui de călătorie.
— Nu, nu o să ne vedem, îl informă Nikki. Plec din oraş pentru câteva zile. Plec direct de la birou marţi, pe la prânz.
— Oo! Mark era surprins. Nu mi-ai spus nimic despre asta.
— Nu ne vorbeam, tărăgănă sarcastic Nikki.
— Unde te duci?
Nikki se ridică în capul patului.
— Nu contează unde mă duc. Ar trebui să te intereseze de ce mă duc.
— Şi de ce, mă rog, pleci în acest loc despre care nu vrei să-mi spui nimic?
— Plec ca să petrec puţin timp singură, ca să mă eliberez o vreme de tine şi de toanele tale. De fapt, plec ca să mă gândesc dacă mai vreau să continuu relaţia cu tine.
— înţeleg, spuse el cu răceală în timp ce se îmbrăca. Fii drăguţă şi anunţă-mă când iei o decizie.
— Stai liniştit, vei fi primul care va afla, îi replică Nikki. Se întinse la loc pe pat, trase pătura până la gât, se întoarse pe o parte şi închise ochii. Zăcu aşa, clocotind de furie, până când auzi uşa din hol închizându-se.
— Gata, până aici, murmură ea. Mi-a ajuns. Nu mai are ce căuta aici. Ducă-se învârtindu-se!
Mark stătea supărat în spatele taxiului. Era atât de enervat. Nikki, care ar trebui să-l sprijine în aceste mo

mente de criză, se purta la fel de urât ca şi Francesca. Ce credea ea, că o s-o implore să rămână cu el? Imediat ar pleca din apartamentul ei şi s-ar muta liniştit, singur, în altul. Dar asta i-ar conveni de minune Francescăi! Femeile! Blestemul vieţii lui. Era uşurat că trebuie să plece la Paris. Păcat că nu era pentru şase luni, se gândi el întristat.

Munca era binevenită în situaţia lui, aşa că se îngropă în întâlniri de afaceri, aruncându-şi din minte grijile personale. în acea seară, luă masa împreună cu câţiva colegi francezi şi ajunse în pat de-abia spre dimineaţă, după o noapte petrecută în cluburi şi baruri.

Sunt prea bătrân pentru asta, se văită el în dimineaţa următoare, când ţârâitul enervant al telefonului îl anunţa că e momentul să se trezească. Capul îi zvâcnea; nu putea să îşi concentreze privirea pe nimic, căci ochii îl usturau şi îi erau înceţoşaţi. îşi aminti că agăţase o co- doaşă noaptea trecută. Băuseră ceva împreună, dar nu o invitase cu el la hotel. Nu se mai comportase niciodată aşa, se gândi el plictisit în timp ce intră sub duş, sperând să îşi revină din mahmureală.

Fusese un nebun să se îmbete aseară. Avea o întâlnire în dimineaţa asta cu Louis Vevasse, omologul lui francez, şi trebuia să fie în cea mai bună formă. Vevasse era un puşti de treizeci de ani, foarte inteligent, care avansase în carieră cu viteza luminii. Era menit pentru lucruri măreţe. Or fi ei amândoi pe acelaşi nivel profesional momentan, dar nu va dura prea mult. Se zvonea că se planifică schimbări de structură şi că Vevasse va mai sări câteva trepte în ierarhie. Deseori, el lucra câte şaptezeci de ore pe săptămână, venind şi în week-end, deoarece asta se aştepta de la el, la fel ca de la majoritatea tinerilor pupători în fund de acasă, din Irlanda. Vevasse era

înfometat, ca şi Mark odinioară. Când se întâlnea cu acest tânăr francez, Mark se simţea mereu bătrân şi în coborâre alunecoasă, îndreptându-se vijelios spre înlăturare şi uitare. în ultimul timp, el recunoştea cu reticenţă că nu mai poseda acea dorinţă şi acea ambiţie care îl ajutaseră să aibă o carieră de succes. Nikki ar înţelege perfect ce vrea el să spună. Ei discutaseră foarte aprins pe tema asta de câteva ori. Dar nu i se putea confesa întru totul. în mare parte, Nikki se simţea atrasă de puterea şi de poziţia lui socială. Se simţise, se corectă el, ridicându-şi faţa în jetul fierbinte de apă şi îşi săpuni corpul. Ea nu păruse deloc atrasă de el ieri dimineaţă, se gândi mâhnit, şi, de fapt, nici n-o putea condamna.

Avea dreptate să fie supărată. El îşi vărsase toţi nervii produşi de Francesca pe Nikki. Ceea ce nu era corect, recunoscu Mark. Se purtase ca un struţ ce-şi ascunde capul în nisip când dă de greu, dar îl duruse că Nikki îl numise puştan morocănos şi egoist, ce se gândeşte doar la el. Considera că fusese mai mult decât corect faţă de Francesca, dar, evident, soţia lui nu vedea aşa lucrurile. îl durea că ea vrea să meargă singură mai departe. Intreţi- nând-o financiar, avea senzaţia că plăteşte pentru vina de a fi înşelat-o cu Nikki. Casa lui era o dovadă tangibilă a realizărilor lui, muncite din greu. Vânzarea acesteia ar însemna să îşi privească împărăţia, cu multă grijă construită, cum se distruge şi dispare. Simţea că stă pe nisipuri mişcătoare şi îi dădea o senzaţie groaznică. Oare Francesca şi Nikki nu sunt în stare să înţeleagă ce simte el? Dacă ar fi forţat, ar putea să folosească o parte din capitalul conturilor lui din străinătate, dar era cel puţin riscant, dată fiind toată zarva ce înconjoară impozitele neachitate momentan. Ar prefera să nu atragă atenţia în

domeniul ăsta. Dar să fie nevoit să plătească de trei ori mai mult decât cheltuise deja pentru casă în urmă cu cincisprezece ani şi s-o privească pe Francesca cum pleacă bine mersi cu o avere de pe urma lui, ar fi prea greu de îndurat.

Se hotărî să stea de vorbă cu avocatul lui, poate acesta îi va oferi o soluţie. Şi ar face bine să-i trimită nişte flori lui Nikki, înainte ca ea să plece către destinaţia ei necunoscută. O să le trimită mai bine la bancă; acolo sigur o să le primească.

Când sosi la filiala franceză HQ a băncii Eurobank, o mică confruntare avea loc în holul principal. II recunoscu pe Jean Boudet, unul din managerii fondurilor de investiţii, care se certa furios cu personalul de siguranţă şi pază.

— Despre ce era vorba acolo, jos, cu Boudet? îl întrebă Mark pe Louis Vevasse, când acesta îl servi cu o ceaşcă de cafea.

— N-ai aflat? Boudet pleacă. E de mult vânat de germani pentru VWB Investment. Dar cei de la pază nu-l lasă să urce în birou, ca să îşi adune lucrurile. Louis strânse elocvent din umeri. Procedură standard, desigur. O să i se trimită acasă toate boarfele. El ştie asta, de ce crede că ar fi diferit în cazul lui? Dar lui mereu îi place să facă scandal. Tot timpul, o prima donna, nu?

— VWB, bani grămadă acolo, spuse invidios Mark. Mi-aş fi dorit să mă vâneze şi pe mine.

Louis râse.

— Managerii de fonduri trăiesc puţin. Tu, prietene, cu siguranţă nu ţi-ai dori postul ăsta. Şi ai auzit de George Dupont, care a avut o cădere nervoasă? A fost pensionat prematur, indiferent că-i place sau nu. Mon Dieu, şi are doar patruzeci de ani. Cred că suntem nebuuuni, Mark,

că am ales să lucrăm în domeniul ăsta. Dar îmi place grozav.

Ai visuri mari acum, dar mai vorbim noi peste zece ani, se gândi Mark deschizându-şi servieta şi scoţând dosarele de care avea nevoie. Parcă îl mai lăsase puţin capul, îl ajuta şi cafeaua. Vevasse era un mic viclean şi un bârfi- tor. Mark nu voia ca el să facă nici un fel de comentariu, în urechile celor interesaţi, cum că ar fi petrecut noaptea în beţie sau că nu era prea bine dispus. Respiră adânc, se concentră şi spuse scurt:

— Hai să ne apucăm de treabă, Louis, avem multe de terminat azi.

— Oui, oui, încuviinţă francezul. Peste câteva minute, cei doi bancheri erau adânciţi în discuţii şi toate celelalte griji ale lui Mark au dispărut ca prin farmec. Ca de obicei, munca avea prioritate.

Nikki verifică grămada de scrisori pe care Elaine i le dăduse la semnat. Nici o greşeală. Asta era bine sau rău? Dat fiind că ea încerca să scape de mica doamnă, o greşeală ici-colo i-ar fi servit scopul, dar Elaine era evident în formă completă astăzi şi toate scrisorile erau perfecte. Nikki le semnă cu caracterele ei stilate şi era pe punctul de a o chema prin intercom pe secretară, când Elain ciocăni la uşă.

— Intră, spuse Nikki. Nu-şi putu stăpâni emoţia şi surpriza când o văzu stând în uşă cu un imens buchet de trandafiri galbeni şi încă unul mai mic, de frezii.

Elaine zâmbi afectată.

— Acestea au venit pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, Elaine. Nikki surâse dulceag. Şi acestea sunt pentru tine. Îi înmână teancul de scrisori sem

nate. Şi aceasta – Nikki ridică de pe birou un alt document – este o listă cu îndatoriri de care vreau să te ocupi cât sunt eu plecată. Mulţumesc. Îi făcu semn din cap că e liberă.

— Să vă aduc o vază? întrebă amabilă tânăra femeie.

— Nu, o să le iau cu mine. Nikki se aplecă deasupra biroului şi începu să scrie, spre dezamăgirea lui Elaine care murea de curiozitate să afle de la cine erau florile. Biletul ce le însoţea fusese sigilat, altfel ar fi tras ea rapid o ocheadă. E puţin probabil ca Mark să-i fi trimis flori la bancă. Nu era deloc un tip căruia să-i placă să se afişeze. Rareori venea la ea în birou şi când erau împreună, se purtau foarte profesional şi nici pe departe ca doi porumbei, spre nemulţumirea lui Elaine. O adevărată romantică, ea era tot timpul cu ochii în patru, sperând să prindă ceva acţiune. Nu putea înţelege ce naiba văzuse Mark la căţeaua asta afurisită de Nikki. Francesca era mult mai drăguţă. Poate că şefa ei avea un nou admirator şi marea idilă dintre ea şi Mark se ducea pe apa sâmbetei. Hmmm, interesant, se gândi Elaine, împachetând cu grijă scrisorile şi introducându-le în plicuri cu antet. Se opri din treabă şi începu să viseze cu ochii deschişi. Dacă povestea de dragoste lua sfârşit, poate i-ar putea oferi ea consolare frumosului Mark care, în ciuda stilului oarecum rezervat, era un şef foarte cunoscut şi foarte plăcut. Cei tăcuţi sunt întotdeauna mai interesanţi şi Mark, deşi era mai în vârstă decât mulţi şmecheri din birou, le dădea clasă la toţi când era vorba de sex-appeal.

Nikki deschise plicul sigilat dintre flori şi citi mesajul, copleşită de tot felul de emoţii.

îmi pare rău, draga mea. Te iubesc. Ţi-am trimis florile la birou ca să fiu sigur că le primeşti înainte să pleci, cred că nu

te superi. Sper să te simţi bine, relaxează-te şi sună-mă dacă ai chef.

Cu dragoste, Mark.

Nu numai că îi trimisese trandafiri galbeni, dar îi trimisese şi frumoasele frezii parfumate, preferatele ei. Asta dovedea că e un tip atent, recunoscu ea. Dar nu rezolva nici o problemă. Dimpotrivă, se năştea încă una pentru ea. Nikki îi scosese valizele din dulap şi le lăsase pe pat cu un bileţel scurt în care îl ruga să părăsească apartamentul până când ea se va întoarce acasă, vineri. Însă, după acest gest de împăcare, îşi mai dorea ea ca Mark să plece sau trebuia să-i mai dea o şansă până la Crăciun, aşa cum fusese planul ei iniţial? începu să bată cu degetele în birou. Dacă ar fi trimis numai trandafirii, Nikki nu s-ar mai fi deranjat. Oricine poate trimite trandafiri. Dar freziile erau un gest atent şi tandru; poate, dacă îl va lăsa singur câteva zile, îşi va da seama că, prin comportamentul lui, le pune în pericol relaţia. Inima i se înduioşă. Era evident că el se gândise la ea şi la modul cum o tratase şi că se simţea puţin vinovat – un lucru pozitiv.

în drum spre Wicklow, va trece pe acasă, va pune valizele înapoi în dulap şi va rupe hârtiuţa. Dar o să-l mai lase să aştepte vreo două-trei zile, înainte să-i dea telefon. O să vadă. Nikki puse biletul înapoi în plic şi îl băgă în geantă. Era întotdeauna foarte atentă cu ceea ce rămânea în urma ei, în birou. Sub nici o formă nu i-ar da lui Elaine motive să caute, cu stăruinţă, în coşul de gunoi. Ei bine, mica domnişorică nu va găsi mare lucru acolo, se gândi ea cu satisfacţie, îngropându-şi faţa în buchetul de frezii şi inhalând superbul lor parfum. Mark îi scrise

se că o iubeşte, dar va fi necesar mult mai mult decât un buchet sau două de flori ca s-o convingă de intenţiile sale serioase.

— Simon, trebuie să vorbesc cu tine cât mai repede posibil. Francesca vrea să divorţeze. Eu nu. Ea vrea să vândă casa şi să împărţim câştigul, eu nu...

— Casa e pe numele amândurora? întrebă cu mult calm Simon Carter. Legătura nu era deloc bună cu Dublin-ul. Mark era în camera lui de hotel, pregătindu-se de plecare.

— Da, este.

— Hmmm. Cine se ocupă de soţia ta?

— Cineva pe nume O'Farrell, cred că Monica e numele mic.

— Jessica O'Farrell, un avocat excelent. E specializată în drept familial. Hmm. Uite ce e, vorbim când te întorci de la Paris. Ce zici de mâine dimineaţă, la nouă. O să amân o altă întâlnire.

— îţi rămân dator, Simon, spuse Mark. Ne vedem atunci mâine. închise telefonul şi se duse lângă fereastră. Era o zi toridă dar umedă şi câteva tunete îşi trimiteau ecoul slab de la distanţă.

Simon nu-i spusese nimic care să-l liniştească. Deşi trebuia să fie realist, sperase şi tot sperase că Simon va spune ceva de genul: Nu-ţiface probleme, o scoatem noi la capăt. Nedumeririle lui, exprimate prin „hmmm”, nu sunaseră deloc încurajator.

Se uită la ceas. Două şi un sfert. Mai mult ca sigur, Nikki a primit florile. închisese telefonul în timpul întâlnirii cu Vevasse, dar nu avea încă nici un mesaj, un oarecare semn de mulţumire din partea ei. Probabil că este în continuare supărată. Oftă. Nu prea avea chef să se

388

Petrecerea Francescăi

ducă la bancă direct de la aeroport, ar fi vrut să se întindă în pat şi să doarmă zile în şir. Poate că aşa o să şi facă. La naiba cu toţi puştii ăştia minune, care nu fac altceva decât să vâneze posturi de manageri şi bani gârlă. El era obosit, încă mahmur, şi viaţa lui părea să se întoarcă în direcţia greşită. Ce rost avea să se sinucidă acum, după ce îndurase toate grozăviile? se gândi trist. I-ar plăcea însă mult să stea în grădina din spatele casei lui din Howth, cu o bere rece de la frigider şi să completeze rubrica de rebus din Irish Times, dar se pare că aşa ceva nu va mai fi posibil niciodată. II năpădi un val de tristeţe şi de durere. Mark se aşează pe marginea patului cu faţa îngropată în mâini, lacrimi fierbinţi curgându-i printre degete şi suspine cutremurându-i trupul.

40

— Francesca, îmi pare atât de rău. Directorul băncii mele nu vrea să îmi acorde împrumutul pentru că ipoteca noastră este încă destul de mare şi nu îmi dă voie să încep o a doua ipotecă din lipsă de garanţii solide că tu vei restitui banii. Am făcut tot ce-am putut, o asigură Aidan în timp ce stăteau în bucătărie la o cană de cafea, înainte de a pleca la birou.

— Nu-ţi face probleme, Aidan. Dacă stau să mă gândesc mai bine, îmi dau seama că nici nu aş fi fost împăcată cu soluţia asta. Cel puţin, până când nu voi şti sigur cum decurge divorţul. De fapt, nici nu ar fi trebuit să-mi caut o locuinţă până nu aveam bani gheaţă. Francesca îşi îmbrăţişă cumnatul şi, la rândul ei, a fost îmbrăţişată.

— Vrei să vorbesc eu cu Mark? se oferi el.

— Aidan, nu are rost să-ţi usuci gura de pomană, dar, oricum, mulţumesc din suflet. E plăcut să ştiu că sunteţi alături de mine şi nu o să vă pot răsplăti niciodată, pe tine şi pe Millie, pentru felul în care m-aţi sprijinit, spuse cu recunoştinţă Francesca. Mă duc la avocatul meu săptămâna viitoare şi vom vedea ce trebuie să mai facem. Dacă Mark vrea război, depinde de el, dar o să afle că nu sunt aşa de uşor de intimidat.

— Atunci, ori de câte ori ai nevoie de noi, ştii unde ne găseşti şi sper că nu o să ai probleme mari cu Mark. Poate îi vine mintea la cap. Eu cred că e aşa de încăpăţânat tocmai pentru că ai fost tu cea care a iniţiat divorţul. Pun pariu că nu se aştepta. S-ar putea să vadă diferit lucrurile după ce va reflecta mai mult asupra lor.

— Atunci va fi prea târziu pentru mine, din nefericire, casa transformată din grajduri va fi deja vândută, spuse cu regret Francesca.

— Dar se vor mai ivi şi alte case. Piaţa imobiliară e în floare momentan şi poate că, în timp, Mark îşi va schimba atitudinea. Aidan puse cana de cafea pe masa din bucătărie şi se ridică pentru a pleca.

— Nu-mi pun prea mari speranţe în privinţa asta, spuse Francesca, urmându-l pe hol. Mulţumesc că ai venit. Sper că nu ai întârziat la serviciu.

— Nu, e în ordine. Traficul nu e prea aglomerat acum, când copiii sunt în vacanţa de vară.

— Mulţumeşte-i lui Millie din partea mea şi ţinem legătura. Eu şi Ken plecăm mâine la Cork, avem un contract de publicitate pentru festivalul de artă.

— Distracţie plăcută, spuse Aidan.

— Mersi. îmi place foarte mult ce fac. Sunt extraordinar de încântată de slujba mea. Francescăi îi străluceau ochii. E un stil de viaţă cu totul diferit pentru mine.

— Mă bucur. Este foarte important să îţi placă ce faci. Altfel, e numai un ghimpe-n coaste. Aidan ridică mâna în aer pentru a o saluta şi, închizând uşa, Francesca se gândi că sora ei se măritase cu un bărbat foarte hotărât. O calitate pe care odinioară credea că o găsise la Mark.

Poate că soţul ei mai păstra încă această însuşire, dar nu-i mai ajuta cu nimic. Nikki era acum recipientul tu

turor atributelor demne ale soţului ei, se gândi tristă şi simţi nevoia nebună de a ţipa.

„Of, pentru numele lui Dumnezeu”, murmură ea exasperată, cu inima cât un purice şi lacrimile udându-i din nou obrajii. Oare când o să dispară durerea asta? Când nu va mai simţi gelozie şi amărăciune? De ce o alesese Dumnezeu pe ea? Stătu în capul scărilor şi îşi umflă ochii de plâns.

— Uite cum stă treaba, Mark, şi îţi vorbesc atât ca prieten, cât şi ca avocat: sfatul meu este ca amândoi să cădeţi de acord asupra divorţului şi a aranjamentelor financiare cât mai amical posibil. Pe termen lung, vei cheltui mult mai puţini bani şi rănile nu se vor mai vindeca aşa de greu. Poţi să cauţi nod în papură şi eu pot să lupt la sânge şi pentru ultimul bănuţ, dar te avertizez, Mark, când lucrurile devin urâte, poţi pierde mult mai mult decât dacă ai rezolva totul pe cale amicală. Dracul nu cunoaşte furia, şi multe altele. Ştiu cazuri de divorţ acerbe, în care soţul a ajuns, de multe ori, în ruină. Finanţele pot dispărea într-o clipă după o pieptănătură serioasă. În unele cazuri, aceasta a dus la nişte... ăă... descoperiri jenante, ca să zic aşa, spuse încet Simon.

— E în regulă, Simon, ştiu ce insinuezi, spuse plictisit Mark. Cu alte cuvinte, crezi că ar trebui să fiu de acord cu divorţul şi să vând casa.

— Din nefericire, date fiind circumstanţele, este opţiunea cea mai potrivită pentru tine. Te poţi lupta, după cum ţi-am zis, dar în final, Francesca va fi văzută ca partea vătămată din cauza infidelităţii tale şi a intransigenţei observabile. Casa e pe numele amândurora şi tu mi-ai spus că ea se mulţumeşte cu jumătate din vânzarea

acesteia şi nu mai are pretenţii la alte economii sau investiţii de ale tale. Dacă însă îi îngreunezi situaţia, s-ar putea să nu mai fie mulţumită doar cu atât. Simon, rezemat pe spate în scaunul său, îşi aprinse pipa. îmi pare rău, bătrâne, dar asta e. Cel mai bine să-ţi dau cărţile pe faţă acum, decât să te induc în eroare cu false speranţe.

— Mulţumesc, Simon, apreciez sinceritatea ta. Presupun că ştiam deja toate astea. Dar voiam să mi le confirmi şi tu, spuse cu vocea joasă Mark.

— Tot o să obţii un profit bunicel de pe urma casei, spuse voios Simon. Nu ar fi un dezastru financiar.

— Ştiu, dar e plasa mea de siguranţă, care va dispărea, şopti Mark, parcă mai mult pentru sine.

— Ei, haide acum, bătrâne, încă nu eşti cu două picioare în groapă. Eşti un bărbat înstărit şi lucrezi în cel mai bun loc posibil ca să poţi beneficia de sfaturi solide privind investiţiile şi oportunităţile de afaceri. Asta e doar o piedică temporară, o să-ţi revii, şi întreg, pot să-ţi spun, îl încurajă Simon.

— Presupun că nu am de ales, oftă Mark. O să te ocupi tu de vânzare pentru mine?

— Desigur, spuse suav Simon, şi voi lua legătura cu avocata Francescăi, ca să vedem cum putem cădea de acord, să fie cât mai benefic pentru tine. Ah! Doar o sugestie, poate vorbeşti cu soţia ta despre agentul imobiliar şi alegeţi unul care să vă convină la amândoi. Ar fi bine să nu se simtă exclusă din luarea acestei decizii. Mai uşurează situaţia pe termen lung.

— Sigur, mi se pare corect, Simon. Te-ai gândit bine. Mark se ridică şi îi întinse mâna. Mulţumesc pentru sfaturi. Ţinem legătura.

— Nu-ţi face griji, Mark. O să-ţi menţin la minim

pierderile dar, cum am spus, consensul este, tot timpul, cea mai bună strategie.

Vrei să spui predarea, se gândi Mark ieşind din biroul avocatului. îşi deschise mobilul şi verifică mesajele. Două de la bancă, unul din Paris, nici unul de la Nikki. Nici măcar nu se deranjase să-i mulţumească pentru flori. Verificase la florărie şi îi confirmaseră că buchetul ajunsese la destinaţie. Cu inima grea, o luă pe Str. Wicklow. Soarele strălucea şi peste tot vedeai numai turişti străini. Sunetul accentelor străine oferea un aer exotic şi vivace cafenelelor şi birturilor de pe bulevard. Dintr-un impuls, Mark se îndreptă spre Café Rio şi comandă un ca- ppuccino. Tocmai terminase de descifrat prima definiţie din rebusul său, când sună telefonul. Slavă Domnului, se gândi el uşurat când văzu afişat numărul lui Nikki.

— Bună, spuse el mieros, nesigur de cum va fi întâmpinat.

— Bună, Mark. Mulţumesc pentru flori.

— Eram îngrijorat că nu au ajuns. El nu rezistă să folosească un ton puţin răutăcios referitor la întârzierea ei de a-i răspunde la gest.

— Au sosit ieri. Sunt superbe.

— Unde eşti? întrebă Mark.

— Mă plimb pe o plajă pustie chiar în minutul ăsta. Stau la Jacquie pentru câteva zile. Nikki părea incredibil de veselă.

— Sună minunat, spuse el visător, pe jumătate sperând că ea o să-l invite să-i ţină companie.

— Da, aşa şi este. Exact ce-mi trebuia. Tu unde eşti?

— Sunt la Café Rio pe Str. Wicklow şi beau un cappucdno.

— La ora asta a dimineţii! exclamă Nikki. Mark zâmbi, sesizând cum interesul ei creştea.

— Am fost până la avocatul meu, spuse el.

— O! E totul în regulă?

— O să mă ajute el să vând casa. Eu unul nu sunt în stare singur.

— Şi nu te-ai gândit să-i cumperi partea Francescăi? întrebă Nikki.

— Nu! Asta nu e o opţiune.

— Bine, tu ştii ce e mai bine pentru tine, dragule. Legătura e foarte proastă, aşa că te las. Mai vorbim mâine. Vocea ei se auzi din ce în ce mai slab, apoi urmă un clic şi convorbirea se termină. Mark se încruntă, nemulţumit că Nikki nu prea reacţionase la aflarea veştii că el s-a hotărât să vândă. Poate că judecase greşit relaţia lor, dar se aştepta la mai mult interes din partea ei, în special pentru că sărise atât de vehement în apărarea Francescăi când i-a povestit că soţia lui vrea să divorţeze şi să vândă casa. Astăzi părea aproape impasibilă cu privire la toată afacerea. Mark era neliniştit, ceva nu-i dădea pace. Poate Nikki, după ce-şi trecuse în revistă opţiunile, se hotărâse că viaţa cu el nu era cea pe care şi-o planificase în viitor. Dar el nu îşi dorea să fie singur acum. Pe de altă parte însă, era mai mult decât sigur că nu vrea să se aventureze într-o nouă căsnicie. O dată fusese de ajuns. Dacă Nikki nu poate accepta acest lucru, atunci nu mai există nici o speranţă pentru ei doi împreună.

Nikki stătea pe marginea apei, lăsând marea rece ca gheaţa să-i ude picioarele goale. Trase adânc în piept aerul puternic sărat al mării. Nu ştia ce să mai creadă. Ce naiba îl determinase pe Mark să se răzgândească în privinţa vânzării casei? Era total împotriva acestei idei. Probabil că avocatul îi băgase minţile în cap, deduse Nikki.

Poate că, o dată ce proprietatea era vândută şi legăturile financiare cu Francesca dispăreau, relaţia dintre ei se va schimba în mai bine. Era evident că Mark nu voia să-i pună capăt. Discuţiile lor în contradictoriu îi oferiseră lui Mark multe ocazii de a rupe legătura, dar până acum n-o făcuse.

Nikki se plimbă de-a lungul plajei, până spre casă. El îşi dorise să-l invite alături de ea, să fie împreună. La telefon îşi dăduse seama imediat că asta era intenţia lui. Ar fi fost plăcut să petreacă o zi liniştită alături de el, deoarece acum se simţea agitată şi stresată. îi era extrem de dificil să se relaxeze, chiar şi în pacea şi liniştea cui- buşorului ei rural, cu vedere la mare. Uitase cât de izolată este ca9a, tocmai la capătul unui drum şerpuit, de ţară. Cel mai apropiat magazin era de-abia la două mile depărtare. Se aşează pe scaunul balansoar de pe verandă şi îşi luă cartea, un roman de groază ce necesita mai multă concentrare decât era pregătită. Aşa că doar se balansă, privind fără noimă către marea strălucitoare şi calmă. Se ghemui între pernele moi în timp ce sunetele ritmate ale mării începură să arunce magia lor. Respiraţia i se apro- fundă; corpul i se relaxă. Adormi.

— Nu v-am mai văzut până acum pe aici! Ralph Casson, reporter de artă la Daily Press şi Contemporary Arts. Un bărbat înalt, brunet, cu nişte gene incredibil de lungi şi ochi căprui cu pleoape grele îi întinse Francescăi o mână şi i-o strânse pe a ei cu multă putere.

— Bună ziua. Sunt Francesca Kirwan. Lucrez la Ken Kennedy PR. încântată să vă cunosc, cred că am mai vorbit însă o dată la telefon.

— A, al naibii de norocos Ken Kennedy. Ralph o mă

sură cu privirea din cap până-n picioare atât de făţiş încât ea roşi. O femeie care roşeşte, cât de rar, o tachină el. Ce caută o femeie atât de atrăgătoare ca tine cu javra de Kennedy?
— E o poveste lungă, spuse înţepată Francesca, enervată că roşise. Nu i se mai întâmplase de când era adolescentă.
— Aş vrea s-o aud. Ce zici să mergem să bem ceva şi poţi să-mi spui apoi povestea asta lungă?
— Mulţumesc, dar nu pot, lucrez, zâmbi ea dulceag.
— Şi eu la fel, dar asta nu m-a împiedicat niciodată să beau un pahar. Ralph râse. Ce-ai zice dacă aş face un reportaj despre „Femeile din PR”. Tu poţi fi interlocutorul meu şi eu pot afla toate secretele tale profesionale, în timp ce, desigur, aflu povestea asta a ta, lungă.
— Credeam că te ocupi de arte, spuse caustică Francesca.
— O, aşa e, o asigură el. Dar scriu sub diverse nume. Poate că ai citit articolele semnate de Brenda Carroll?
El ridică din sprâncene întrebător.
— Hmm. Ea scrie mereu despre ceea ce vor femeile de la un bărbat şi cum femeile ce au carieră îşi pierd libido-ul – ceva de genul ăsta. Articole gen Cosmopolitan, neschimbate de douăzeci de ani. Francesca nu părea deloc impresionată. Vrei să spui că tu eşti Brenda Carroll?
— Mea culpa, se înclină Ralph. Am chiar şi nişte rochii cu ajutorul cărora pot să-ţi dovedesc.
— După opinia mea, Brenda e puţin cam demodată, i-ar trebui niţică actualizare.
Ralph râse silit.
— Da' nu te dai pe ocolite, nu-i aşa?
— Nu ţi-ar plăcea să înşir gogoşi doar ca să te flatez, nu? spuse Francesca pe un ton glumeţ, în timp ce-i în

mâna un comunicat de presă. Tu, care eşti un jurnalist şi un căutător de adevăr şi toate cele?
— Poate că îmi poţi da nişte ponturi ca să actualizez imaginea bătrânei Brenda, spuse el şiret, cu priviri sclipitoare.
Are nişte ochi ai naibii de seri, observă Francesca puţin şocată. Nu mai văzuse aşa ceva într-un bărbat de ani de zile.
— Ei, bine? o încurajă Ralph.
— Ei, bine, ce? întrebă Francesca.
— Mă însoţeşti la un pahar?
— Mulţumesc de invitaţie, Ralph, dar chiar trebuie să lucrez şi tu, la fel. Şi, dacă programul tău e la fel ca al meu, trebuie să-i iei interviu lui Kris Synott în cinci minute.
— Băşinosul ăla plictisitor, bombăni Ralph. Cine naiba vrea să-l asculte ridicându-se singur în slăvi? Ăsta îşi adoră şi sunetul propriei voci. Mai bine merg să beau ceva cu tine. Să ştii că eşti o femeie superbă şi sexi.
Francesca rămase perplexă în faţa acestei declaraţii.
— Probabil că ţi s-a spus asta de o mie de ori, o studie el amuzat. De ce eşti aşa de surprinsă? Norocosul tău soţ nu-ţi spune aşa? Şi îi făcu semn către verighetă. Dacă eu aş fi în locul lui, ţi-aş declara asta în fiecare zi.
— Sunt despărţită, spuse ea uşor.
— Oh! Şi eu. De cât timp?
— Dinainte de Crăciun.
— Eşti o novice, se ambală Ralph. Eu sunt singur şi disponibil de doi ani. Poate că am fost sortiţi să ne întâlnim. Eu cred în soartă. Tu? Cred că ai putea fi sufletul meu pereche, cea pe care o caut din totdeauna. Simt că te cunosc deja. S-ar putea să fi fost împreună într-o viaţă anterioară, sau chiar două, cine ştie. Cred că tu eşti femeia pe care o caut fără încetare. Şi acum te-am găsit. El o ta

china, zâmbindu-i şi privind-o direct în ochi, cu faţa luminată de un zâmbet atrăgător, puţin aplecată spre ea.

Francesca încercă să nu se piardă cu firea.

— O să te trezeşti că trebuie să îţi cauţi altceva de lucru dacă nu te duci să-i iei interviu lui Kris Synott. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar sunt nevoită să plec, trebuie să îl găsesc pe Ken. Te rog, nu-l pune pe Kris să te aştepte, şi-aşa ne dă mari bătăi de cap. De-abia aştept să citesc interviul. Ne mai vedem. Se întoarse şi plecă, traversând foaierul hotelului, conştientă că el o urmărea fix din spate.

— Nu reununţ aşa de uşor, strigă Ralph şi ea zâmbi.

— Iar eu nu cedez aşa de uşor, murmură ea, grăbindu-se să ajungă la întâlnirea programată cu şeful ei, Ken.

41

Francesca deschise ochii, căscă, clipi şi îşi aminti unde se află.
— îmi pare rău, Ken, se scuză ea. Am adormit, sper că nu am sforăit.
— Ai sforăit?! o privi Ken. Credeam că merg cu maşina printr-o furtună.
— Of, termină! A fost chiar aşa de rău? Era îngrozită.
— Glumesc, Francesca. Erai ca Frumoasa din Pădurea Adormită, nici un zgomot.
— Unde ne aflăm? Ea se întinse atât cât îi permise centura de siguranţă.
— Tocmai am ieşit din împrejurimile oraşului Naas, pe şoseaua M50. Acum o s-o iau pe scurtătură, prin Tallaght.
— Doamne! Cred că ai condus ca la Formula 1. Deja suntem în Dublin!
Francesca se frecă la ochi şi rămase cu privirea pierdută către dealurile depăşite în viteză şi către munţii din Doublin întinşi în faţa lor, îndreptându-se spre sud pe autostradă.
— Francesca, ai adormit înainte de a părăsi Mallow şi asta era la şase şi jumătate. Acum e zece dimineaţa.
— Cred că eşti frânt.
— Un pic, admise el. Nu mi-ar fi stricat să mai dorm

puţin. Păi, m-am băgat în pat de-abia după ora două, azi dimineaţă.
— Uite ce e, când ajungem la birou, te duci tu acasă să tragi un pui de somn vreo două ore. O să mă ocup eu de invitaţiile pentru premiile Carey, le pun la poştă şi când te întorci la prânz, putem confirma programul pentru turneul autorului acela, după care îl trimitem prin fax la Londra până la ora cinci, sugeră Francesca.
— Sunt o grămadă de invitaţii de trimis. Peste trei sute. Carey Award e un eveniment mare. Şi trebuie să le punem azi la poştă. Ken căscă.
— O să ne încadrăm în timp, îl asigură ea.
Ken încetini viteza pentru a ieşi de pe autostradă.
— Eşti foarte pricepută, ştiai? Când Monica mi te-a recomandat prima oară, am crezut că nu o să meargă, dar eram disperat...
— Şi eu la fel, interveni Francesca.
Ken râse.
— Nu, vreau să spun că nu mă aşteptam la prea mult, sincer. Cu siguranţă nu m-am gândit că o să fii în stare să faci faţă atâtor responsabilităţi, să organizezi evenimente singură şi să creezi impresii atât de bune asupra jurnaliştilor, adăugă el nărăvaş.
— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea.
— Oh, un anume Ralph Casson m-a tras deoparte la bar şi a vrut să afle totul despre tine. Consideră că eşti o persoană uimitoare! o informă Ken.
— Şi tu ce i-ai spus? întrebă curioasă Francesca.
— I-am spus că eşti de milioane în ceea ce faci aici la firmă, că mi-ai salvat spatele, că ne înţelegem superb şi că momentan nu te interesează bărbaţii. I-am spus că prioritatea ta numărul unu este acum cariera.

Francesca îl privi cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.
— Ei, nu i-ai spus aşa ceva.
— Ba da. Să ştii că e un Don Juan tipul ăsta, crede-mă. Dar probabil că ai sesizat şi tu până acum. Ken depăşi un Volvo şi apăsă mai ferm pe acceleraţie.
— Sunt de acord, are darul conversaţiei. Unde locuieşte?
— Are un apartament undeva pe marginea canalului, aşa cred. Soţia lui şi cele două fete locuiesc în Ranelagh.
— O! Francesca analiză în gând această informaţie.
— Nu e rău traficul, nu-i aşa? remarcă Ken în timp ce treceau cu uşurinţă de mai multe semafoare, toate pe verde. Am scăpat de partea cea mai rea a dimineţii şi mergem contra fluxului, ceea ce e de ajutor.
— Hmm, murmură Francesca. Nu era deloc interesată să discute despre trafic. Voia să revină la subiectul legat de Ralph.
— Este un jurnalist bun? întrebă ea puţin mai târziu.
— Cine? A, Ralph. Ken era evident cu gândul la kilometri depărtare. îşi cunoaşte meseria, dar e un coşmar să lucrezi cu el, uneori apare şi cu o jumătate de oră întârziere la interviuri. E păcat, pentru că e un scriitor bun.
— Trebuie să-i urmăresc articolele. Mi-a spus că unul din pseudonimele lui e Brenda Carroll.
— Ştiu. E la modă acum. Mulţi jurnalişti scriu articole sub diferite nume. Şi eu am fost deseori tentat să încerc să scriu.
— Ei, asta chiar că ar fi ceva ce mi-ar plăcea să văd, glumi răutăcios Francesca.
— Râzi tu, râzi, dar într-o zi o să ai surpriza asta, replică el, oprind în faţa biroului.
— Du-te acasă şi dormi puţin. O să te sun la unu şi jumătate, îl îndemnă Francesca.

— Eşti sigură, Frannie?

— Absolut, Kenneth.

— Bine, atunci. Nu trebuie să-mi spui de două ori. Eşti o dulcică mică, spuse Ken.

— Mică! rosti tărăgănat Francesca, dându-se jos din maşină. Cu siguranţă ai imaginaţia unui scriitor. Pa, ne vedem mai târziu. Îi făcu semn cu mâna şi intră în birou, în timp ce aştepta să fiarbă apa în ibric, ascultă mesajele pe robotul telefonic şi îşi notă numele şi numerele celor care sunaseră. Verifică şi e-mail-ul. Ken o instruise cum să folosească poşta electronică şi acum nu mai avea nici un fel de reţinere. Apoi îşi îndreptă atenţia către scrisorile primite. Când sună telefonul ei mobil, arunca la coş toate plicurile şi foile volante pro moţionale. Nu recunoscu numărul de pe micul ecran al telefonului.

— Alo?

— Alo, Stephen Boyle mă numesc...

— Ah, agentul imobiliar, spuse ea repede, inima o- prindu-i-se în piept. Chiar am vrut să vă sun. Dar am fost plecată cu treabă în Cork, se scuză ea.

— A, doamna Kirwan. Voiam să ştiu dacă vă mai interesează casa transformată din grajduri? Am primit deja o ofertă fermă. Dar v-am spus că o să vă anunţ dacă se mai întâmplă ceva între timp.

— Sunteţi foarte amabil, domnul Boyle. Intenţionam să vă sun în după-masa asta. Mă tem că au apărut nişte complicaţii cu propria mea casă şi trebuie să-mi retrag oferta. îmi pare foarte rău, spuse ea cu regret.

— Nu vă faceţi probleme, spuse amabil agentul. Astfel de lucruri se mai întâmplă. Am numărul dumneavoastră de telefon şi, dacă mai apare ceva care consider că v-ar interesa, o să vă sun eu.

— Aţi face asta? Oh, ar fi minunat. Dar s-ar putea să nu pot cumpăra în acel moment, explică Francesca.
— Oricând sunteţi pregătită. Ţinem legătura, promise agentul imobiliar.
— Grozav. Mulţumesc mult. Francesca oftă când închise telefonul. O ocazie pierdută, mulţumită lui Mark. Dar n-o să-i mai dea niciodată şansa să o pună într-o astfel de situaţie.
Tocmai îşi pregătise o ceaşcă de cafea tare când sună telefonul fix.
— Bună dimineaţa, Ken Kennedy PR, răspunse ea pe un ton formal.
— Stau cumva de vorbă cu superba Francesca, cea grozav de sexi? auzi ea o voce groasă de bărbat.
Francesca nu îşi putu reţine un zâmbet.
— Cine întreabă?
— M-ai părăsit. Eu sunt aici în Cork şi încerc să-l fac pe Kris Synott interesant pentru că mi-ai spus că o să citeşti interviul şi acum sufăr de un blocaj de creaţie. Frumoasa mea Francesca, cum mi-ai putut face aşa ceva? întrebă Ralph Casson tânguit.
— Probabil că eşti încă ameţit după seara de ieri, spuse Francesca, amestecând cafeaua în cană.
— Francesca! Mă jigneşti. Mi-aş mai fi amintit unde lucrezi dacă eram abţiguit? Aş mai fi fost eu în stare să-ţi aflu numărul de telefon dacă...
— Directoarele de firme şi servicii te-ar fi scos imediat din impas, evidenţie iute Francesca.
— Sexi, voluptuoasă, inteligentă, dar foarte, foarte suspicioasă. Of, of, of. Dar eu sunt perseverent.
îşi putea da seama că şi el zâmbea.
— Ce pot face pentru tine, Ralph? întrebă ea la fel de serioasă ca la început.

— Of, Francesca. Ralf scoase un oftat adânc. Nu-mi mai pune întrebări din astea retorice. Aş vrea să te văd. Să stăm de vorbă. Să facem împreună lucruri pe care le fac de obicei sufletele-pereche.

Francesca nu reuşi să se abţină şi izbucni în râs.

— Ralph, nu-mi văd capul de treabă, trebuie să te las.

— Te rog, nu-mi da papucii aşa de repede. O să mă întorc în Dublin diseară, spune măcar că accepţi să bem un pahar împreună.

— Ralph, mulţumesc de invitaţie, poate altă dată. Am o grămadă de lucruri de terminat. Acum trebuie neapărat să închid. Mulţumesc pentru telefon, spuse Francesca pe un ton energic. Spor la treabă, să ai inspiraţie, adăugă ea înainte de a pune receptorul în furcă. Zâmbi, amuzată. Stai să vezi când i-o spune lui Millie că are un admirator. Parcă zicea cineva că viaţa începe doar la patruzeci de ani! Dar bine că nu a luat-o prea în serios. Ralph Casson era o complicaţie de care se putea lipsi foarte uşor.

Ralph închise telefonul oftând adânc, cu inima bătân- du-i nebună în piept. Nu i-ar strica o gură de whisky. Se întinse înapoi pe perne şi închise ochii, încercând să şi-o amintească. Ochii aceia mari, de un cenuşiu atât de frumos. Pometii aceia pe care i-ar fi plăcut să-i atingă uşor cu degetele. Buzele acelea făcute special pentru a fi sărutate. Sânii aceia plini şi robuşti. Mijlocul ondulat atât de voluptuos, care te invita să-l cuprinzi în mâini. Şi şoldurile acelea rotunde, atât de feminine, care s-ar potrivi atât de bine într-ale lui. Francesca era genul de femeie care îl înnebunea. Coaptă ca o piersică, moale acolo unde trebuie şi dulce, dulce, dulce. Mult mai senzuală decât majoritatea tinerelor schelete care ţopăie de ici-colo în fustele lor scurte.

Nu era obişnuit ca femeile să-i reziste avansurilor de la început. Şi Francesca nici nu se prefăcea că se lasă greu cucerită. Ralph petrecuse destul de mult timp în compania reprezentantelor sexului slab ca să-şi dea seama de diferenţă. Tipul ăla Ken cu care lucra îi spusese că pe ea nu o interesează bărbaţii. Prostii. O femeie ca Francesca era făcută pentru a fi cu un bărbat. Cu bărbatul potrivit. Se întreba dacă mai avusese altă relaţie de când se despărţise de soţul ei. Spera că nu. Ar fi vrut să fie el primul care să-i redea pofta de viaţă. Şi se decise că va fi. Răsfoi prin agendă şi găsi notate acolo detaliile firmei Ken Kennedy PR. Monkstown, adăugă el. Bine. O să treacă pe la biroul lui din Cork, o să-şi predea articolul, se va duce acasă, va face un duş şi o va aştepta pe această femeie magnifică care îi invadase de curând lumea şi, de data asta, nu va accepta sub nici o formă un refuz.

42

Mark termină de citit raportul de pe birou, notă ceva pe marginea lui, semnă nişte scrisori pe care secretara i le lăsase, apoi se ridică şi se întinse. Era doar puţin peste şase. Problema era că nu avea deloc chef să se ducă acasă, în apartamentul acela gol.

Ar fi putut să treacă într-o scurtă vizită pe la tatăl lui. Se gândea că îl neglijase în ultima vreme, dar o oră în compania lui Gerald era ultimul lucru de care avea acum nevoie. Ar putea să se ducă până în Clontarf cu maşina, unde să joace puţin golf. Ar fi plăcut să mai ia o gură de aer proaspăt. Dacă tot era în zonă, ar putea trece pe la Francesca, să-i spună că se hotărâse să scoată casa la vânzare. Nu avea nici un rost să se încăpăţâneze şi să-şi facă singur rău. Dacă aşa trebuia să procedeze, atunci aşa o să facă, se gândi el descurajat. Poate că acceptul lui de a vinde o s-o mai înveţe pe soţia lui înstrăinată să se poarte cum trebuie şi poate chiar să se simtă prost pentru felul nepoliticos în care-l tratase. Poate o să-i arate chiar puţin respect.

Nikki îl sunase mai devreme, informându-l că dormise buştean şi că nu se trezise mai devreme de unsprezece. Mark se bucura că ea se relaxează. Fusese extrem

de irascibilă în ultimul timp şi el ştia mai bine ca oricine tensiunea sub care se afla iubita lui, la birou. Iar circumstanţele lor personale nu ajutaseră deloc. Fusese înţeleaptă când îşi luase această pauză, înainte ca stresul să pună complet stăpânire pe ea. Nu făcuse nici o referire la Francesca sau la divorţ sau la propria lor situaţie. Cel puţin din punctul ăsta de vedere era uşurat, dacă nu un pic nelinişţit. Poate că Nikki avea de gând să se despartă de el. O s-o sune mai târziu şi o să-i vorbească frumos, o să-i spună cât de mult îi duce dorul. Ei îi plăcea mereu să audă astfel de declaraţii. Sub faţada atât de dură, Nikki era vulnerabilă uneori, aspect care lui Mark îi luase mult timp să-şi dea seama. în privinţa asta, Nikki nu era cu nimic diferită de alte femei... din păcate.

Se duse în mica baie aflată chiar în biroul său – unul din mofturile sale – unde se dezbrăcă şi intră sub duş. în dulap avea şi un echipament pentru golf; vremea se îmbunătăţise; era o zi superbă de vară şi avea să profite de ea. Pentru prima dată după mult timp, era momentul să se relaxeze şi să facă ce vrea. Se săpuni energic şi simţi cum muşchii din jurul gâtului şi al umerilor se destin- deau sub jetul fierbinte de apă. Aşa mai merge, se gândi el satisfăcut, şi starea de spirit i se îmbunătăţi. Poate că lucrurile nu erau aşa de rele cum păreau.

Nikki se odihnea în balansoar, ronţăind câţiva biscuiţi şi brânză şi sorbind, între înghiţituri, din cafea. Era totuşi foarte cald sub soarele serii şi ea se legăna uşor înainte şi înapoi, bucurându-se de vremea plăcută. Avusese o zi încântătoare, spre surprinderea ei. Aerul de mare era mai bun ca orice tranchilizant. Lâncezise în pat până la ora unsprezece, un mare şoc pentru ea, apoi luase o

gustare prelungită înainte de a se plimba de-a lungul dunelor de nisip de pe plajă, unde îşi petrecu o după-amiază extrem de relaxantă, frunzărind reviste şi ascultând cântecul de leagăn hipnotic, al mării. Chiar aţipise din nou.

Era o femeie mult mai relaxată decât pachetul de nervi, stres şi tensiune cu care sosise aici alaltăieri. Avusese nevoie de spaţiu, îşi confirmă. Mark fusese preocupat şi dornic să afle mai multe despre ea când îi telefonase adineaori şi i s-a făcut dor de el. Patul dublu din casa lui Jacquie era extrem de confortabil şi vederea de-a lungul coastei marine te lăsa fără cuvinte. Un loc perfect să faci dragoste nebună, pasională şi apoi să stai în braţele persoanei iubite, să asculţi cântecul mării şi să priveşti stelele sclipind pe cerul azuriu. Dorinţa de a se afla în braţele lui Mark, alintată şi dezmierdată, era atât de puternică încât o tenta să-l sune imediat şi să-l invite aici, cu ea.

Se uită la ceas. Probabil că acum e blocat în trafic. II mai lasă vreo două ore să ajungă acasă, să facă baie şi să mănânce, apoi îl va suna ca să vadă ce părere are. l-ar lua doar o oră şi ceva ca să ajungă. începu să-şi croiască speranţe, era mai vioaie. Toate turbulenţele din săptămânile trecute păreau a se fi dizolvat în aer şi ea simţea că şi-a recâştigat echilibrul. în ciuda cuvintelor grele şi a ultimatumurilor, tânjea după Mark şi voia să fie împreună cu el. Poate diseară va adormi pe pieptul lui şi toate temerile şi incertitudinile ei vor dispărea miraculos.

Nikki se pierdu cu privirea spre marea de safir. Valuri cu mici creste se spărgeau de mal. Pacea peisajului era într-un contrast aşa de mare cu freneticul ei stil de viaţă. Era conştientă că prietenele ei credeau că ea are totul: o carieră în ascensiune, un apartament luxos într-un complex foarte select. O maşină bună, o relaţie amoroasă cu

un bărbat foarte atrăgător şi de foarte mare succes. în urmă cu optsprezece luni, ar fi gândit şi ea la fel. Ar fi fost complet îngrozită să întrevadă posibilitatea de a ajunge să se simtă atât de lipsită de putere şi de neajutorată în relaţia cu Mark. Pe atunci, deţinea total controlul. Avea puterea. Acum, poziţiile se întorseseră la o sută optzeci de grade. Devenise genul de femeie pe care anterior îl detesta. Nikki zâmbi amar. Nu avea niciodată răbdare cu prietenele care se văitau şi se plângeau de nefericirea lor în dragoste. Nu înţelesese niciodată cum puteau ele să-şi lase destinul în mâinile unui simplu bărbat. Sigur, bărbaţii sunt şi ei folositori, dar pune-i după aceea înapoi în cutia lor, dădea ea sfaturi foarte sigură pe sine. Acum Nikki putea fi de râsul tuturor. Era la fel de rea ca oricare dintre ele, numai că îi luase mai mult timp să ajungă aici. Conştientizarea acestui fapt o dezamăgi incomensurabil. Pentru prima dată în viaţa ei, recunoştea că se află în faţa unui eşec absolut.

Francesca îşi masă gâtul. Era frântă de oboseală. Nu voia decât să ajungă acasă şi să sară în pat. Trezitul de dimineaţă la ora cinci e pentru cei tineri, plini de vitalitate. Totuşi, invitaţiile pentru decernarea premiilor erau puse deja la poştă. Din Londra se trimisese un fax prin care se confirma programul turneului autorului, sistemul de îndosariere era actualizat, dosarele de presă terminate, iar cănile de cafea spălate şi aşezate la locul lor. O zi de muncă extrem de satisfăcătoare, se gândi ea în timp ce deschidea robotul telefonic.

Ken lucra la computer, agitând în continuu mouse-ul şi plimbându-şi degetele pe tastatură. Ea îl urmărea, fascinată. încă nu reuşise să se înscrie la cursul de calcula

toare, dar intenţiona să o facă în curând. Voia să fie în stare să stea în faţa computerului cu încredere şi să nu-i mai fie teamă că va şterge din greşeală tot ce se află în afurisitul de aparat.

— Ne vedem mâine. Nu mai sta şi tu mult la computer, îl avertiză ea.

— Nici dac-aş vrea, nu aş putea. Eu şi Caria o să petrecem o seară fierbinte împreună ... sper. Mulţumesc că m-ai lăsat să trag un pui de somn mai devreme. Aveam neapărată nevoie, spuse recunoscător.

— Cu plăcere. Francesca zâmbi, îşi reîmprospătă rujul şi se parfumă un pic la încheieturi. Dacă se simţea atât de istovită, nu însemna că trebuie să şi arate ca atare. îşi perie şi părul. Murea de nerăbdare să facă un duş, să scape de costum şi de tocuri. Gândul de a lua trenul o îngrozea şi era pe jumătate tentată să ia un taxi din Monkstown, dar asta însemna să rămână blocată în traficul de după-amiază cel puţin o oră şi jumătate. Va ajunge însă acasă în patruzeci şi cinci de minute dacă va lua trenul până în Clontarf şi apoi un taxi care, într-un sfert de oră, o lasă în faţa casei.

închise uşa biroului după ea şi respiră aerul sărat al brizei. Era o seară frumoasă. O să-şi bea ceaiul pe verandă şi apoi va aţipi frumuşel, îşi promise ea, aşteptând acel moment încântător de pură relaxare, întinsă în şezlong, cu trupul scufundându-i-se într-o letargie delicioasă şi apoi adormind cu soarele mângâindu-i pielea bronzată. Era momentul preferat al zilei, pe care îl pierduse când vremea fusese deosebit de umedă şi rece.

Gândul îi zburase la mii de kilometri depărtare, amin- tindu-şi că ar trebui să-şi mai sune părinţii, să vadă ce fac, când auzi o voce uşor familiară în dreptul urechii ei stângi:

— Ca să vezi, tocmai aici ne întâlnim. Trebuie să fie soarta.
Francesca tresări când îl recunoscu pe Ralph Casson.
— Dumnezeule mare! Ce cauţi aici? Credeam că eşti în Cork, exclamă ea, mulţumită peste poate că reuşise să-şi refacă machiajul, astfel încât să arate prezentabil.
— Am fost. Dar acum am venit acasă şi sper din tot sufletul, dacă nu ai alte planuri, să mă însoţeşti la cină astă seară. Ralph o studie cu ochii lui căprui şi adânci.
Francesca râse.
— Ralph, astăzi am fost în picioare de la spartul zorilor. Şi am avut o zi foarte grea şi aglomerată. Singurul lucru pe care mi l-am planificat este să aterizez direct în pat.
— Mie-mi convine pe deplin, şopti el dulceag.
— Singură, adăugă ea sec.
— Un pahar, atunci, insistă el.
— Ralph, sincer, sunt frântă, spuse ea cu vocea plân- găcioasă, minunându-se de perseverenţa lui. Tipic masculin, se gândi ea amuzată. Evident că lui nu-i trecea prin minte că este obosită după o trezire matinală şi o zi plină de muncă sau că ar vrea poate să facă un duş şi să se schimbe înainte de a lua cina.
— Cum ajungi acasă? întrebă el, apropiindu-se cu un pas de ea. Te rog, dă-mi voie să duc eu asta. întinse mâna şi îi luă geanta. Frumoase maniere, se gândi ea, impresionată.
— O să iau trenul până în Clontarf. De obicei îmi parchez maşina acolo, în staţie, dar astăzi iau un taxi pentru că ieri a venit şi m-a luat Ken.
— E o seară prea frumoasă ca să stai strivită ca o sar- dină în tren. Te conduc eu cu maşina acasă. Am nevoie de paşaport ca să trec de podul Liffey? o tachină el.
— Ralph, nu e nevoie. Sincer. Cu trenul ajung acasă în trei sferturi de oră.

Petrecerea Francescăi
— Am venit să mă postez în faţa sediului vostru special ca să te prind când pleci, spuse el încet.
— Ralph, sunt în mijlocul unui divorţ, nu sunt pregătită să mă implic într-o altă relaţie.
— Cina nu înseamnă că te implici în ceva. E vorba doar de a lua masa împreună şi de a sta de vorbă. Şi dacă doar atât îţi doreşti, foarte bine, spuse el.
— Bine, atunci să o lăsăm pe altă seară. Sunt cu adevărat obosită.
— Un motiv în plus să te conduc acasă. Te rog, Francesca.
— OK, dacă nu te deranjează să traversezi tot oraşul.
— Nu mă deranjează deloc, spuse vesel Ralph, în- dreptându-se către maşină, cu geanta ei în mână.
Automobilul său, un Saab vechi de zece ani, era parcat în josul străzii. Îi ţinu Francescăi portiera deschisă, pentru ca ea să se urce. Şi Mark îi ţinea mereu uşa deschisă la maşină când se căsătoriseră, dar, în timp, îi dispăruse acest obicei. Era plăcut să fie din nou tratată cu respect, se gândi ea în timp ce se strecura pe locul din dreapta, faţă.
— Indicaţii, doamnă? zâmbi Ralph, aşezându-se lângă ea.
— Blackrock, Merrion Gates, Strand Road, East Link, la dreapta spre Clontarf din Alfie Byrne Road şi apoi drept înainte. Francesca îi zâmbi la rândul ei.
— Ai un zâmbet minunat, Franceşca, spuse Ralph semnalizând şi intrând în trafic.
— Tare îţi mai place să exagerezi, murmură ea. Nu era deloc obişnuită cu astfel de complimente, o stânjeneau.
— Eu sunt jurnalist. Spun doar adevărul, declară el. Aşadar, ce l-a apucat pe idiotul tău de soţ să se încurce cu altă femeie?
— Câtă curiozitate din partea ta, îl mustră Francesca.

— Ţi-am mai spus, sunt jurnalist. Sunt curios din fire. îmi place să rezoîv toate misterele. Şi un bărbat să părăsească o femeie atât de frumoasă ca tine, cu siguranţă e un mister.

— Nu a fost vorba de nici un mister, Ralph. Se plictisise cu mine, răspunse simplu Francesca.

— E nebun.

— Poate că are dreptate. De unde ştii tu că nu sunt cea mai plictisitoare femeie din lume? De-abia ne-am întâlnit şi am stat de vorbă câteva minute. Nu mă cunoşti deloc.

— Adevărat, nu te cunosc. Dar ştiu îndeajuns ca să fiu convins că vreau să ajung să te cunosc. Pot să te asigur – şi aici ai încredere în mine, după cum ţi-am mai zis, sunt jurnalist şi mă pricep la astfel de lucruri – nu există nimic, nimic plictisitor în ceea ce te priveşte.

Francesca râse.

— Ralph, te-ai gândit vreodată să scrii ficţiune? Te-ai pricepe de minune.

— Nu mă iei deloc în serios, nu-i aşa?

— Ba bineînţeles că te iau în serios, spuse ea cu o sinceritate prefăcută. Acum, spune-mi tu cum ai divorţat?

— Soţiei mele nu-i plăcea stilul meu de viaţă. Multe călătorii, nopţi târzii, lucruri de genul ăsta. Fetele erau mici şi eu nu eram alături de ele atât cât ar fi trebuit. încercam să obţin cât mai mult de lucru. Şi s-au concretizat toate în multe discuţii şi neînţelegeri. Răspunsul lui era sincer şi Francesca îl respecta pentru asta.

— Acum le mai vezi des? întrebă ea, curioasă.

— Nu atât de des cât mi-aş dori, spuse el trist. Am fost omul negru pentru multă vreme, pentru că Jill s-a supărat la culme pe mine. Cred că e important să nu-l vorbeşti de rău pe celălalt părinte în faţa copiilor, dar fosta mea soţie nu e de acord cu asta.

— Eu sunt norocoasă. Fiii mei sunt mari, locuiesc în America. Nu am fost nevoită să trec prin asta. Cred că e o situaţie absolut imposibilă.

— Te-ai căsătorit de tânără?

— Mda! Francesca oftă. Soţul meu consideră şi asta o parte din problemă. Presupun că acum gândeşte că l-am împiedicat să-şi trăiască tinereţea.

Ralph îi trase o privire scurtă.

— Îţi este dor să fii căsătorită?

— Ei bine, încă sunt căsătorită, tehnic, dar înţeleg ce vrei să spui, rosti încet Francesca. La început, mi-a fost foarte dor. Mă simţeam singură şi speriată şi chiar m-am retras de restul lumii. Apoi, am început să mă obişnuiesc cu mine însămi. Zâmbi uşor. îmi place mult slujba asta. Şi nu aş fi ajuns niciodată aici dacă aş fi rămas cu Mark. într-un fel, parcă m-am reinventat. Şi îmi place. Este o nouă şi inedită aventură, şi este aventura mea. Probabil că sună cam aiurea toate astea, adăugă ea, jenată.

— Dar nu e aiurea deloc. O uşă se închide, alta se deschide, încă un pas înainte, remarcă Ralph în timp ce încetinea pentru a opri la bariera Merrion Gates. Din câte îmi aduc aminte, chinezii folosesc acelaşi cuvânt atât pentru criză, cât şi pentru ocazie. Nu ce ţi se întâmplă în viaţă este important, ci felul în care faci faţă acestor întâmplări.

— Presupun că e şi ăsta un mod de a privi lucrurile. Personal, eu m-aş fi descurcat şi fără atâta şoc, durere şi întristare. Francesca căscă, acoperindu-şi gura cu mâna. Putea vorbi foarte uşor cu el şi era o prezenţă extrem de relaxantă. Se simţea bine în compania lui.

— Dar ai trecut cu bine prin această experienţă, evi- denţie el.

— Şi tu nu? întrebă ea.

— Presupun că da, spuse el pe când trenul trecea uru- ind. Pe parcursul traseului, continuară să discute tot felul de lucruri mărunte şi Ralph fluieră de admiraţie când se opri pe aleea din faţa casei ei. Drăguţ loc, Francesca. Cred că valorează un milion sau două. N-o să ai probleme cu vânzarea, spuse el.

— Nu, aşa e.

— Ei bine, atunci îţi urez mult noroc. Şi sper să găseşti locuinţa visurilor tale. Sunt sigură că te aşteaptă acolo, undeva.

— Mulţumesc, Ralph, şi eu sper la fel, spuse ea cu căldură.

— Eşti sigură că nu vrei să mă însoţeşti la cină? întrebă el din nou, plin de speranţă.

Avea o calitate băieţească care era mai degrabă de îndrăgit, aşa că, impulsiv, ea se trezi spunând:

— Sunt prea obosită să mă îmbrac ca să ieşim în oraş, dar, dacă vrei să-ţi asumi riscul, putem căuta ceva în frigider, deschidem o sticlă de vin şi luăm aşa-zisa cină pe verandă.

— De acord, spuse el cu zel, sărind din maşină ca să-i deschidă uşa.

Douăzeci de minute mai târziu, amândoi stăteau pe verandă, cu câte un pahar de vin alb şi mâncând pâine neagră, somon afumat şi mai multe feluri de brânză. Soarele încă mai încălzea. Era o seară încântătoare. Francesca se schimbase de costum şi tocuri înalte într-o rochie simplă şi sandale.

— E păcat că nu poţi vinde casa şi să iei grădina cu tine, aici zici că eşti la ţară, observă Ralph în timp ce întindea brânză Brie pe un cracker şi îl mânca cu multă plăcere.

— Ştiu. O să-mi fie cu adevărat dor de ea. Acesta este unul din motivele pentru care aş fi vrut să cumpăr casa transformată din grajduri, de care ţi-am vorbit. Curtea interioară era superbă, bătea soarele exact pe ea. Francesca îşi ridică faţa spre astrul strălucitor şi se lăsă pe spate, în şezlong. Ralph îşi întinse picioarele lungi în faţă.
— Apartamentul meu are vedere la canal. E drăguţ totuşi, dar nu ai deloc intimitate şi zgomotul traficului este foarte deranjant, chiar dacă te obişnuieşti cu el în timp.
Soneria de la uşa principală o sperie pe Francesca, care tresări. Nu aştepta pe nimeni.
— Scuză-mă, spuse ea politicos. Mă duc să văd cine e.
— Oricine ar fi, spune-i să plece. Te vreau doar pentru mine, dădu instrucţiuni Ralph.
Ea îşi puse din nou sandalele în picioare şi se grăbi în hol. Inima îi făcu feste într-un mod mai ciudat când deschise uşa şi îl văzu pe Mark stând în prag, încruntat.
— Văd că ai musafiri, poate că am venit într-un moment nepotrivit.
Ce mă fac, se gândi ea tulburată. îl invit înăuntru sau îi spun să se care?
— Francesca? Ralph apăru în spatele ei şi îi întinse mobilul. Ai un telefon.
Cei doi bărbaţi se priviră fix unul pe altul.
— Bună. Ralph dădu din cap politicos. Răspunde la telefon, Francesca, îi reaminti el. Eu pun vinul în frigider ca să nu se încălzească. Şi plecă liniştit spre bucătărie.
— Cine dracu' mai e şi ăsta? ceru Mark să ştie.

43

— Mark, nu mai fii aşa de nepoliticos, îl mustră ea şoptit, acoperind cu mâna telefonul. Il reduse la tăcere cu o privire. Alo?

— Bună, a cui era vocea aia sexi care mi-a răspuns la telefon? întrebă Millie.

— Bună, Millie. Ştii ce, pot să te sun eu mai târziu? Mark tocmai a sosit şi nu vreau să-l ţin din treabă.

— Şi mai e un bărbat cu o voce sexi care a răspuns la telefonul tău şi Mark s-a înfuriat şi a întrebat cine dracu' mai e şi ăla?

— Exact, spuse repede Francesca.

— Oau! Cine zicea că ai o viaţă plicticoasă? Sună-mă imediat ce poţi, îi ordonă sora ei.

— S-a făcut, o asigură Francesca înainte de a închide. Mark se dusese şi el în bucătărie şi se uita nervos în grădină.

— Cine e bufonul ăsta? Şi indică dispreţuitor în direcţia lui Ralph. Ralph ridică paharul şi luă o gură de vin.

— Nu mai fii aşa de ironic, Mark. Nu este un bufon. Este un prieten, se răţoi Francesca, iritată de atitudinea lui grosolană.

— Şi de când are loc chestia asta? Mie mi se pare că aţi aranjat aici o seară foarte intimă. Din cauza lui vrei să vinzi casa? o interogă Mark.

— Mark, Ralph este un prieten. Nu se întâmplă nimic între noi. Şi, dacă ar fi aşa, nu te priveşte pe tine. Şi eu am acelaşi drept ca şi tine să încep o nouă relaţie, dat fiind că tu ai fost cel care a ruinat căsnicia noastră. Ochii Francescăi scânteiau periculos. Aşa că să nu îndrăzneşti nici măcar să încerci să mă iei cu chestia asta. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Cum îndrăzneşti tu să-mi ceri socoteală?

— îmi pare rău, se bâlbâi el, impresionat de vehemenţa ei.

— Acum, poate eşti atât de amabil să-mi spui de ce ai venit. Aş fi preferat să dai telefon înainte şi să mă anunţi că soseşti.

— în caz că eşti în pat cu ... ăăă... prietenul tău? replică Mark pe un ton batjocoritor. O palmă rapidă şi grea peste faţă îl luă total prin surprindere. Ochii i se înnegriră de furie şi o prinse puternic pe Francesca de încheietura mâinii.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva, se răsti el furios.

— Şi tu să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa, ticălos de doi bani. Vocea îi tremura de nervi şi totodată de şoc. Nu-i venea să creadă că tocmai l-a plesnit pe Mark. Dar o meritase pentru comentariul lui atât de meschin. Pleacă de aici, strigă ea.

— Şi dacă nu vreau, ce-ai să faci, o să-l chemi pe frumuşelul ăla să mă arunce afară? întrebă Mark cu vocea groasă de emoţie.

— Eşti patetic. Femeia aia ţi se potriveşte ca o mănuşă, vă meritaţi unul pe altul. Francesca se întoarse cu spatele şi plecă spre verandă, unde intenţiona să i se alăture lui Ralph.

— înainte să pleci, venisem să-ţi spun că poţi să scoţi afurisita asta de casă pe piaţă. Mă spăl pe mâini şi de ea, şi de tine. Va fi o plăcere să dispari din viaţa mea, pen

tru că eşti o javră pe două picioare, înjură el, cu faţa contorsionată de mânie.
— Ăsta-i chiar un compliment din partea unui nemernic mincinos ca tine, ripostă Francesca înainte de a ieşi în grădina din spate.
Mare scofală, îi permitea să vândă casa. Probabil că avocatul băgase în el frica de Dumnezeu. Şi aşa şi trebuia. Ralph se ridică s-o întâmpine.
— E totul în regulă? o întrebă el îngrijorat când îi văzu expresia feţei.
— Ei, doar o ciorovăială cu fostul meu soţ.
— Să ştii că lucrurile se schimbă în mai bine cu timpul, o asigură el cu blândeţe.
Faţa i se înăspri şi două lacrimi mari îi alunecară pe obraji.
— Of, nu plânge, Francesca, spuse el îngrijorat, înconjurând-o cu braţele.
— Nu mă pot abţine, spuse ea printre suspine. A devenit aşa un om de nimic, Ralph, chiar nu îl mai recunosc.
— Mânia ne transformă pentru un timp dar, în final, revenim la noi înşine, îi şopti el prin păr. Trase cu coada ochiului spre bucătărie şi îl văzu pe soţul Francescăi pri- vindu-i. Intenţionat, Ralph o trase pe Francesca mai a-proape de el şi o sărută în creştetul capului.
— Şşşt, murmură el, ca şi cum alina un copil. Şşşt. Când se uită din nou spre bucătărie, Mark plecase.
— îmi pare foarte rău pentru ieşirea asta, se scuză Francesca cu nasul înfundat, depărtându-se de el.
— Nu trebuie să îţi faci griji. Nu uita că eu am un avans bun în faţa ta. Am trecut prin toate astea. Acum, hai să ne aşezăm şi o să aduc eu vinul, o să-l bem liniştiţi iar apoi îmi văd de drum şi tu te poţi duce la culcare, ca să-ţi faci somnul atât de necesar, de înfrumuseţare, sugeră el cu căldură.

Petrecerea Francescăi

Francesca se aşează în şezlong. Soarele începea să apună. Deşi era o seară călduţă, ea tremura un pic. încă mai avea întipărită în suflet senzaţia palmei ei la impactul cu falca dură a lui Mark. O făcea să se simtă puţin jenată. Nu se imaginase niciodată capabilă de violenţă fizică. Şi era a doua oară când îl lovea pe soţul ei. Oribil!

Ciudat, nu era stânjenită că plânsese în faţa lui Ralph. Acesta se comportase atât de delicat, se gândi ea admirativ în timp ce-l urmărea parcurgând cu paşi mari veranda, aducând sticla de vin.

— Uite un pahar curat. L-am luat din dulap, de lângă raftul cu vin.

— Nu prea mult pentru mine, Ralph, spuse ea obosită. Trebuie să fiu cu capul limpede mâine.

— OK. îi umplu paharul ei pe jumătate, iar pe al său – plin ochi. Nu irosim nimic, glumi el, luând o înghiţitură zdravănă. Turnă ce mai rămăsese în sticlă în paharul său şi se aşează pe scaun, lângă ea. Ce voia fostul tău soţ? De obicei apare la uşă neanunţat?

— Mi-aş dori să nu fie aşa. Francesca se încruntă. Mi-a spus că pot să scot casa la vânzare. Presupun că a avut o discuţie cu avocatul lui şi a văzut că nu are altă opţiune. Ei bine, pot să-ţi spun un lucru, Ralph, primul lucru pe care-l fac e să mă duc la o agenţie imobiliară. Cu cât mai repede vând casa şi îmi cumpăr un cămin numai al meu, cu atât mai fericită voi fi.

— Nu te apuca să cumperi o casă veche doar de dragul de a o cumpăra. Asigură-te că e potrivită cerinţelor tale, o avertiză el, golindu-şi paharul. Se ridică în picioare. O să te sun, dacă nu ai nimic împotrivă.

— OK, răspunse ea afirmativ, ridicându-se ca să-l conducă spre uşă.

— Mulţumesc pentru ceai. A fost foarte plăcut, Fran- cesca. Sper că, în curând, vom putea petrece din nou puţin timp împreună. Nu am numărul tău de telefon de aici. El luă un pix şi o mică agendă din buzunarul hainei şi o privi întrebător.

Ea îi dictă numărul. Avea un scris frumos, observă ea.

— Şi mobilul? Vreau să fiu asigurat în toate ocaziile.

Francesca zâmbi, în timp ce i-l dictă şi pe acesta.

— Mulţumesc că m-ai condus acasă.

— Oricând, cu mare plăcere. O bătu prieteneşte pe u- măr. Nu te deranja, găsesc singur drumul. Rămâi aici şi relaxează-te. Noapte bună, Francesca.

— Noapte bună, Ralph. Ai grijă de tine, murmură ea în timp ce el dispărea prin porţile din grădină, întorcân- du-se o dată ca să-i facă semn cu mâna.

Rămase amorţită, cu privirea pierdută în zare. Mark îi stricase o seară care începuse atât de promiţător şi reacţionase surprinzător de enervat la prezenţa lui Ralph. Dar de ce? se întreba ea. Cu siguranţă ar fi bucuros să o vadă alături de alt bărbat? Astfel, nu s-ar mai simţi atât de vinovat. Asta dacă se simţea vreun pic vinovat. Uneori se îndoia că aşa este. De gelozie nu putea fi vorba, era o noţiune absurdă. Obosită, făcu ordine pe verandă şi aruncă resturile gustării lor. După ce va spăla vasele, se va răsfăţă cu o baie bună şi o va suna pe Millie să-i povestească ultimele noutăţi pentru că, de două zile, avusese parte numai de evenimente noi.

Ei bine, nu i-a luat prea mult ca să-şi găsească un fanfaron, clocoti Mark în sinea lui, în timp ce depăşea clubul de golf şi se îndrepta spre oraş. Nu se mai simţea în stare să joace golf după scena de mai devreme. Ar fi tre

buit să se ducă direct la club şi de-abia apoi să-şi viziteze soţia. Cel puţin, s-ar fi relaxat înainte. Acum nu mai avea nici un rost, nu se va mai putea concentra.

Nici nu-i de mirare că Francesca voia să vândă casa. Are nevoie de locuinţa ei proprie ca să-şi construiască acolo un mic cuibuşor de nebunii. De cât timp dura aventura ei? Nesimţitul ăla părea să se fi instalat foarte confortabil. Ticălos desfrânat! Mark înjură şi se încruntă, conducând ca un maniac. Maşina era veche. Evident, nu era un tip bogat. Probabil că umbla după banii Francescăi. Altcineva cine s-ar uita la ea? se gândi el răutăcios. Îi sună telefonul. Era Nikki.

— Alo? bubui el în telefon.

— Bună, dragule, spuse ea veselă. Sunt teribil de singură fără tine. Vrei să vii aici pentru o noapte de pasiune bezmetică? Nu ţi-ar lua mai mult de o oră pe drum. E aşa de frumos şi de liniştit aici.

— Unde anume? spuse el cu vocea groasă. O ascultă în timp ce ea îi dădea indicaţii scurte şi concise.

— OK, căzu el de acord. Nu voia să fie singur în seara asta. Il nemulţumise văzând-o pe Francesca atât de relaxată în compania unui alt bărbat. Felul în care se dusese în braţele tipului ăluia fusese pentru Mark ca o lovitură fizică. Ticălosul ştia că el se uită la ei doi prin fereastra bucătăriei când o sărutase în creştetul capului. Putea la fel de bine să spună: acum e a mea. Nu se gândise niciodată că soţia lui ar putea avea o relaţie cu un alt bărbat. Ce prost! De ce să fie ea singură, doar pentru că aşa îi convenea lui? De ce se simţea însă atât de afectat?

Rochia aceea de plajă era nouă, nu o mai văzuse înainte. O făcea să pară mai tânără. Şi avea un decolteu prea adânc, medită Mark încruntat. Şi orice şi-ar fi făcut la

păr o prindea de minune. Se vedea de la o poştă că dobitocul ăla e nebun după ea. Văzuse cum o privea. Era ciudat să se gândească că alt bărbat e îndrăgostit de soţia lui. Asta îl determina s-o vadă pe Francesca în altă lumină. El nu-i mai dăduse atenţie soţiei de ani de zile. Francesca era Francesca. Făcuse parte din viaţa lui atâta timp, încât i se părea un bun al său, ceva normal. Atracţia şi dorinţa faţă de Nikki îl loviseră ca un fulger la momentul respectiv şi fusese destul de bine. Se simţise din nou plin de viaţă. Şi încă se mai simţea aşa în prezent. Îi plăcea să fie cu ea, dar imaginea Francescăi alături de ţanţoşul ăla scoase la suprafaţă un sentiment bine ascuns, care îl dădea complet peste cap. Ce sentimente – lăsând la o parte mânia – nutrea el pentru ea? Riscul de a o pierde în favoarea altuia nu era o problemă la care să se gândească. De ce? De ce reacţiona aşa? Mark dădu din cap frustrat. Viaţa e atât de-al naibii de complicată. Şi în mare parte era vina lui, lucru care nu-l ajuta deloc.

— Aşadar, cum arată? Avea o voce tare sexi. Millie murea de curiozitate.

— E foarte atrăgător. E înalt, lucru care îmi place, pentru că astfel nu mă mai simt o amazoană...

— Ţţ! Nu fii ridicolă, Francesca, nu eşti aşa de înaltă, o întrerupse Millie. Şi ţi se potriveşte. Acum spune-mi despre Cuceritorul Ralph.

— Are nişte frumoşi ochi căprui, cu o privire puţin languroasă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Adică, de genul hai-în-pat, o corectă Millie. Şi?

— Şi are o faţă brăzdată, care îţi spune că a trăit multe la vremea lui. E despărţit de doi ani, are două fete mici. Locuieşte într-un apartament pe Grand Canal. Este jurnalist şi mă tot invită în oraş.

— Şi de ce nu te duci? o întrebă Millie.
— Ei bine, poate după seara asta, o să mă duc.
— Oh, mi-ar fi plăcut să-i văd faţa lui Mark când v-a zărit pe amândoi stând pe verandă. Ce bombă trebuie să fi fost, jubilă Millie.
— S-a purtat ca un nemernic, spuse acră Francesca. Pe cuvânt de cinste, nu l-am mai văzut niciodată compor- tându-se aşa. N-am crezut că poate fi atât de nesuferit. A fost insuportabil.
— Bineînţeles că aşa a fost. De ce eşti aşa de surprinsă? E gelos, prostuţo.
— Nu fi ridicolă, o luă în derâdere Francesca. E înnebunit că trebuie să vândă casa şi crede că se datorează faptului că am eu o aventură cu Ralph.
— îţi spun eu, e galben de gelozie, spuse hotărâtă Millie.
— Dar de ce? Doar e cu fotomodelul lui. De ce naiba ar fi gelos?
— Ei bine, parţial pentru că este un egoist, un meschin care nu concepe că tu poţi fi fericită fără el, dar aş spune că şocul de a te vedea cu alt bărbat l-a făcut să-şi dea seama că îi este dor de tine, păru Millie foarte perspicace.
— Tu acum îmi cânţi în strună, spuse cu drăgălăşenie Francesca.
— O să vezi tu. Stabileşte o întâlnire cu frumosul de Ralph. Se pare că e exact ce-ţi trebuie momentan.
— Nu prea am nevoie de complicaţii, replică sora ei.
— Dar cine zice ceva de complicaţii, Doamne! E o întâlnire, atâta tot.
— întâlnirile sunt pentru adolescenţi. Eu am patruzeci de ani, Millie, şi mă îndrept cu viteză spre patruzeci şi unu, se văită Francesca.
— Of, nu mai fi aşa de mototoală, o certă Millie. Mai vorbim mâine. Pa.

— Pa. Francesca zâmbi şi închise telefonul. Millie era aşa de pricepută să ridice moralul. Şi avea dreptate. Ce rău ar putea fi într-o întâlnire la cină? Ar fi plăcut să se afle din nou în compania unui bărbat. Data viitoare când o va suna Ralph, o să-i accepte invitaţia de a ieşi în oraş. Nu o interesa un interludiu romantic, dar prietenia lui i-ar plăcea. Vorbise serios cu privire la complicaţii. Văzuse prietene divorţate care se grăbiseră în relaţii de refacere şi care le aduseseră doar mai multă suferinţă. Nu avea de gând să cadă şi ea în capcana asta. îi convenea să fie singură acum, se hotărî ea, începând să răsfoiască Pagini Aurii şi să-şi noteze mai multe numere de telefon ale agenţiilor imobiliare.

Ralph dibui cu greu iala, deschise uşa şi intră în apartament. Se oprise la Barge şi mai luase ceva la bord după vinul stors la Francesca acasă şi acum era puţin aburit, ca să nu spună mai mult. îi era milă de el însuşi. Venise tocmai din Cork ca s-o scoată pe femeia aceasta în oraş, la cină, şi la ce-i folosise? Sperase ca, în momentul ăsta, Francesca să fie în braţele lui, făcându-i lucruri sălbatice şi nepermise. Oftă adânc şi râgâi. Aburii alcoolului i se învârteau în cap.

Ar putea foarte bine să mai bea un pahar, se hotărî el, clătinându-se din picioare. Văzu lumina roşie de la robotul telefonic pâlpâind constant. Ducă-se naibii, se gândi el în timp ce-şi turna încă un pahar generos de whisky, o parte din licoare vărsând-o pe covor, căci mâna îi tremura.

Puse paharul aproape de buze şi luă o sorbitură, făcând o grimasă când whisky-ul îl arse pe gât. îşi înfipse degetul în butonul start şi auzi cum banda începe să ruleze.

— Ralph, ticălosule. Unde eşti? Ai promis că vei ajun

ge la piesa lui Sally, proiectul ei de vară. Cum poţi să-i faci asta propriei tale fiice? Aşa te comporţi mereu. Cum poţi fi atât de egoist? Nu ai nici un fel de sentimente faţă de copiii tăi? Nu meriţi să fii tată, strigă soţia lui.

Ralph îşi puse mâna pe frunte. Uitase complet de piesa de teatru a lui Sally. La naiba. La naiba. La naiba. O să se revanşeze faţă de ea. O s-o ducă la McDonald's şi la film. Ei o să-i placă. Jill nu trebuia să-i vorbească aşa, se gândi el plângându-şi de milă, împiedicându-se şi aterizând într-un scaun, ţinând strâns de preţiosul lui pahar cu whisky.

44

Nikki puse aşternuturile în maşina de spălat, adăugă nişte detergent şi îi dădu drumul. Apoi îşi îndreptă atenţia către vasele din chiuvetă. Cele câteva zile de linişte şi odihnă trecuseră ca prin zbor. Era greu de crezut că trebuie să plece deja acasă. Stătea în dreptul chiuvetei, cu mâinile până la încheieturi în apă fierbinte, cu spumă de săpun, şi privea fix fără o ţintă anume, prin fereastra bucătăriei. Venise aici ca să-şi limpezească mintea şi pleca acasă la fel de confuză, se gândi ea abătută.

Fusese atât de încântată şi de-abia aşteptase să vină Mark dar, când el sosise în final şi ea se grăbise să-i iasă în întâmpinare, tot ce primise nu a fost decât o pupătură neatentă pe obraz. În cele din urmă, după multe stăruinţe, întreaga poveste cu Francesca ieşi la iveală din gura lui ca dintr-un vulcan, spre nemulţumirea ei. Mark era înnebunit de furie.

Pur şi simplu nu-l putea înţelege, reflectă ea deprimată în timp ce spăla vasele şi le punea la scurs. Ajunsese în culmea fericirii când auzi că vrăjitoarea din Howth se vedea cu un alt bărbat. Era exact vestea pe care o aştepta de luni de zile. Dar Mark parcă înnebunise.

— Conduce un Saab vechi de zece ani, e clar că umblă

după banii ei, îţi spun eu. Nici nu-i de mirare că vrea să vândă, spuse el cu emfază. Tipul ăsta ştie că a dat de ceva bun. Iar Francesca e aşa de naivă că nu-şi dă seama. Dar eu nu sunt prost. Pot să-mi dau seama de un profitor când îl văd.

Indiferent ce ar fi încercat Nikki să spună ca să-i înlăture temerile, Mark nu putea fi înduplecat. Făcuseră dragoste mai mult de mântuială, iar Mark se suci şi răsuci în pat în timp ce ea stătea întinsă lângă el, frustrată şi ne-mulţumită.

Şi ce dacă tipul ăla umbla după banii Francescăi? Erau banii ei, să se descurce. E destul de mare – în toate privinţele, se gândi vicioasă Nikki – ca să-şi poarte singură de grijă. Ce se întâmpla cu Mark? Ce-i păsa lui? De ce se încăpăţâna să fie legat în continuare de soţia lui? Dacă era sinceră cu ea însăşi, singurul răspuns pe care şi-l putea da Nikki era că Mark încă are sentimente de afecţiune pentru Francesca. Altfel nu ar fi reacţionat niciodată atât de puternic de fiecare dată când aveau o discuţie pe tema asta. De ce n-o sunase pe soţia lui să-i spună că era de acord cu vânzarea casei? De ce a trebuit să traverseze tot ţinutul Howth ca să-i spună personal decizia lui? Era doar un pretext ca s-o vadă? încă o mai iubea pe Francesca?

Nikki se şterse pe mâini, se duse pe verandă şi se aşează în scaunul balansoar. Briza marină îi arunca părul în ochi şi ea şi-l dădu la o parte cu nervozitate. Simţea că luptă pentru o cauză pierdută. Francesca, în schimb, părea să deţină toate atuurile şi ştia cum să le joace. Poate că tipul ăsta, Ralph e doar un şiretlic prin care să-l facă pe Mark atât de gelos încât să se întoarcă la ea. Asta chiar ar fi umilitor. Nikki n-ar mai putea rămâne nici o clipă în Eurobank Irl. Dar ce-ar putea face altceva? Trebuia să

se gândească la ceva, şi repede, ca să-l ţină pe Mark legat de ea.

Exista o singură modalitate în sensul ăsta, dar era puţin cam drastică. Şi, pe lângă asta, adevărul era că Nikki nu voia ca Mark să fie obligat să stea cu ea. Mai mult decât orice, îşi dorea ca el să fie împreună cu ea pentru că acolo îşi doreşte într-adevăr el să fie. Numai aşa putea fi Nikki împăcată sufleteşte. În ce dezastru ajunsese viaţa ei! în adâncul sufletului, ştia că, oricât de greu îi era să trăiască cu Mark, ar fi fost imposibil să continue fără el. Pe de altă parte, dacă rămâneau împreună, tot timpul va fi în condiţiile impuse de el. Era o prostie să se gândească că ar putea fi altfel.

— Va fi plăcerea mea să vă evaluez casa, doamnă Kirwan, dacă îmi spuneţi o zi şi o oră convenabilă ca să ne întâlnim, spuse William Lloyd, de la Agenţia Imobiliară, de Licitaţie şi Evaluare, Lloyd and Flood.

— Cum vi se pare mâine dimineaţă, la unsprezece? în timpul săptămânii lucrez, sugeră Francesca.

— Foarte bine. Voi fi acolo. Nu veţi avea dificultăţi în a vinde casa, doamnă Kirwan, deşi e mijlocul verii, un moment deloc propice pentru piaţa imobiliară. Dar întotdeauna există o revigorare la sfârşitul lui august, septembrie.

— E foarte bine, oricând se poate, răspunse Francesca. Ne vedem sâmbătă.

— Sigur. La revedere, doamnă Kirwan.

Francesca puse receptorul înapoi în furcă. Asta era.

Acum intrase în horă, trebuia să joace. Panoul cu înscrisul „De vânzare” va fi gata săptămâna viitoare, se gândi ea cu puţină tristeţe.

Eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe. Mica incantaţie îi veni din nou în minte. Vânzarea casei va fi într-a- devăr o bună ocazie de a uita trecutul şi de a merge mai departe, recunoscu ea. Atunci nu va mai fi cale de întoarcere. Nu-i făcea deloc plăcere să-l sune pe Mark şi să-l anunţe că apelase la serviciile unei agenţii. Nu mai putea îndura încă un şir de jigniri. Dar se gândi la altceva. Desigur. De ce nu îi venise ideea mai devreme? Căută în geantă după portofelul ei şi scose de acolo o carte de vizită a lui Mark. Nu apucase încă s-o arunce. Cu atât mai bine, se gândi ea, studiind detaliile acesteia. Se aşeză la computer şi se conectă la server pentru a trimite un e-mail. Asta însemna că nu mai era nevoită să stea de vorbă cu nesuferitul ei soţ, dar putea să-l ţină la curent cu ultimele întâmplări.

Îi trimise un mesaj scurt prin care îi spunea de alegerea privind agenţia imobiliară. Făcu o pauză, întrebân- du-se dacă să scrie: dacă eşti şi tu de acord?, dar se decise că asta ar fi însemnat într-un fel că-i cere permisiunea, lucru care nu era deloc adevărat. încheie simplu, spu- nându-i că o să-l ţină la curent. Reciti cu atenţie mesajul înainte de a-l trimite şi se întreba ce răspuns va primi.

A fost o zi agitată. Se ridica şi se aşeza iar pe scaun la fiecare zece minute, pentru a vedea dacă Mark îi răspunsese şi de câte ori suna telefonul, sărea în picioare, pe jumătate aşteptându-se să fie Mark, declamând isteric în receptor. în acelaşi timp, spera ca şi Ralph să sune să o întrebe cum se simte, probabil să sugereze o întâlnire la cină în week- end. Cum se făcu ora patru şi nici unul din ei nu o contactă, se simţi cumplit dezamăgită. Din fericire, Ken era plecat de la birou toată ziua şi nu putea să observe că azi era întoarsă pe dos.

La ora cinci fără zece mai verifică o dată e-mail-ul. I se puse un gol în stomac când văzu că are un mesaj. Bine, era răspunsul lui scurt şi pe ea o înfurie inexplicabil. Doar atât era în stare să spună? Uneori era teribil de copilăros.

Se duse acasă prost-dispusă şi timp de mai multe ore, se ocupă de curăţenie în bucătărie de la a la z, în ciuda faptului că angajase o femeie care venea să cureţe o dată pe săptămână şi care ar fi fost jignită de moarte dacă ar fi ştiut ce are de gând Francesca.

în acea seară, se duse la culcare deziluzionată. Acum, că luase hotărârea să iasă în oraş cu Ralph, cel puţin ar fi putut şi el s-o sune, se gândi ea iraţional, stând în pat şi răsfoind fără chef paginile revistei Vanity Fair. Poate că-l alungase de tot cu refuzurile ei. Atunci, se dădea bătut prea uşor, dacă într-adevăr ăsta era motivul, se gândi ea îmbufnată. Poate că ar trebui să-l sune ea. Aşa se procedează în ziua de azi. Femeile nu mai aşteaptă lângă telefon, să fie sunate de bărbaţi. Li se permite acum să ia iniţiativa. Este o societate egalitară. Mult diferită de cea în care crescuse ea.

Dacă nu primeşte nici un semn de la el în week-end, o să-l sune ea luni, decise Francesca, citind rubrica de horoscop de la sfârşitul revistei. Era totul despre Saturn aflat în a şaptea casă şi alte aiureli din care nu înţelegea nimic. Nu-i era de nici un ajutor, concluzionă stingând lampa de lângă pat şi aşteptând s-o ia somnul.

Mark căscă. Nikki se dusese la culcare de multă vreme. Ar fi trebuit şi el să facă la fel, dar voia să fie puţin singur. Ieşi pe balcon şi privi luminile de la ferestrele celorlalte apartamente din complex. Mici felinare iluminau aleile din jur, oferind arbuştilor şi florilor forme şi

umbre ciudate în întunericul nopţii. Briza şuiera şoptit printre ramurile copacilor, purtând cu ea parfum de ca- prifoi. O lună nouă argintie atârna într-o parte pe cer şi stelele de-abia scânteiau. Era greu să le observi în oraş. Pe veranda casei de pe plajă, în noaptea neagră ca cerneala, stelele străluceau puternic şi păreau aşa de aproape încât Mark avea impresia că poate ajunge la ele şi le poate lua cu mâna de pe cerul negru ca de catifea. Era păcat că se agitase atâta din cauza aventurii Francescăi. Stricase o seară plăcută atât pentru el, cât şi pentru Nikki.

Mark îşi întinse picioarele în faţă. Deci casa era, în cele din urmă, scoasă la vânzare. Primise e-mail-ul Francescăi oarecum surprins. Cât fuseseră împreună, soţia lui habar nu avea cum să lucreze cu un computer şi iată că acum trimitea e-mail-uri. Ce urma? se întreba el mirat.

Nu avea ce să comenteze referitor la agenţia imobiliară aleasă. Lloyd and Flood erau primii pe piaţă. N-o să fie probleme, aşa că ea, să se descurce singură mai departe, se gândi el cu încăpăţânare. Din partea lui, Francesca putea să continue tărăşenia asta şi să se poarte ca Iuda. Curând, el nu va mai avea nici un cămin al lui. Va trebui să ia măsuri în acest sens. Nu se vedea trăind tot restul vieţii în apartamentul lui Nikki. Era de neconceput. Lui îi place să fie pe propriile picioare. Trebuie sa ia nişte decizii. Inima i se strânse gândindu-se la asta.

Se simţi cuprins de singurătate. Tot ceea ce ştia el, tot ceea ce îi era familiar se schimbase complet. Odată, viitorul nu-l înspăimânta cu nimic, astăzi se simţea însă ca un vas în derivă, la marginea unui vârtej de apă. Vânzarea casei va reprezenta sfârşitul unui capitol pentru el
şi unde se va duce de aici, habar nu avea.
*

Ralph zăcea pe podea sforăind, cu o sticlă goală de whisky lângă el. Sună telefonul, dar târâitul pregnant al acestuia nu avu nici un efect asupra creierului lui intoxicat de alcool. Suna în continuu, la intervale regulate, fără nici un rost. Amurgul se transformă în întuneric şi, încet, orele nopţii trecură până când fâşii de un roz pal apărură la răsărit, vestind zorii unei noi zile. Uitând de tot şi de toate, Ralph dormea într-o amorţire totală, datorată beţiei, cu un mic zâmbet arcuit în jurul buzelor.

45

Francesca era în bucătărie, savurând o ceaşcă de cafea. Sus îl putea auzi pe agentul William Lloyd, plimbân- du-se din cameră în cameră. Il urmărise cum îşi făcea notiţe în agenda cu îmbrăcăminte de piele şi se întreba curioasă oare ce descriere primise casa ei. Era aproape indiferentă acum privind vânzarea. Cu cât avea loc mai repede, cu atât mai bine.

O dată ce William Lloyd va pleca cu agenda lui cu tot, Francesca o să înceapă să elibereze absolut tot din casă. Şi încă un lucru mai avea de făcut cât mai repede, să le spună părinţilor ei că divorţează. Dar nu va fi deloc plăcut. Millie îi spusese că mama lor se roagă la Sf. Iuda, patronul cauzelor pierdute, ca ea şi Mark să se împace.

Slabe şanse, se gândi Francesca, dat fiind că ei doi de-abia mai reuşeau să poarte o conversaţie fără să facă schimb de insulte.

Il auzi pe agent cum se învârte şi se uită prin baie. Era extrem de meticulos. Stătuse atâta timp sus, în dormitoare, că probabil scrie un roman, se gândi ea nervoasă. Nici un telefon de la Ralph până acum. în week-end-ul ăsta o să ia cina singură, ca de obicei, de altfel.

într-un final, agentul coborî scările şi veni în bucătărie.

— Excelentă casă, doamnă Kirwan, spuse el, frecân- du-şi mâinile. Nici nu-mi puteam dori ceva mai bun. O să-l aduc pe fotograf să ia câteva instantanee când vă convine şi dumneavoastră.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Sunt nerăbdătoare să vând, îl informă politicos Francesca.

— Bine, bine, asta îmi place să aud. O să mă uit şi în curte, dacă nu vă deranjează. Carneţelul negru ieşi iar la iveală când ea deschise uşile franceze pentru a-i da voie lui William Lloyd să intre în grădină. Il văzu cum scrie de zor stând pe verandă şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Mai mult ca sigur scrie un roman, sau cel puţin un anunţ de o pagină întreagă în Irish Times.

Week-end-ul trecu liniştit. Acum că vânzarea se pusese în mişcare, voia să se termine. Era prea dureros să mai rămână. Se simţi cuprinsă de un sentiment de eşec. Nu aşa ar fi trebuit să decurgă lucrurile. Umplu saci întregi de tot felul de catrafuse şi genţi pline cu lucruri de pomană, hotărâtă să fie de neînduplecat. Dar era o treabă tristă, căci amintiri după amintiri ieşeau la iveală şi ea plângea după reminiscenţa a ceea ce fusese odată o căsnicie fericită.

— Eşti foarte tristă şi abătută, Frannie. Ce s-a întâmplat? o întrebă Ken într-o pauză de cafea, luni la prânz.

— Am scos casa la vânzare. Am tot aruncat vechituri de pe-acolo şi am dat o grămadă de lucruri de pomană. M-am simţit teribil de singură, se confesă ea.

— E greu, ştiu. Mai ales că trebuie să te ocupi singură de toate, să iei decizii ce să păstrezi şi ce să arunci. Nu te ajută şi soţul tău?

— Glumeşti? Ultima dată când am fost în aceeaşi cameră i-am mutat falca în partea cealaltă, îi spuse Francesca.

— Aoleu! Ken se strâmbă. Atât de rău?
— Atât de rău.
— Atunci lasă-l pe el să-şi facă ordine în lucrurile lui când nu eşti tu acasă, sugeră Ken.
— Păi, aşa o să fac. O dată ce va apărea anunţul de vânzare în ziare, o să-i trimit un e-mail şi o să-i spun să pună umărul la treabă, declară Francessca. Şi dacă face pe nebunul, o să-i arunc toate lucrurile la gunoi.
— Eşti complet neîndurătoare? o tachină Ken.
— Ai putea să-mi dai liber o oră-două săptămâna asta, ca să vină fotograful să facă nişte poze ale casei?
— Mi-e teamă să te refuz, spuse Ken. Nu vreau să mă trezesc cu o palmă peste faţă, mersi.
— Nu mai spune nimănui de incidentul ăsta, îl avertiză Francesca.
— Moi? Eu nu ştiu nimic, o asigură el. Ia-ţi liber când vrei şi cât ai nevoie. Miercuri dimineaţă, trimitea dosare de presă clienţilor când sună telefonul.
— Ken Kennedy PR, cu ce vă putem ajuta? răspunse ea politicos.
— Insoţeşte-mă la cină, auzi o voce familiară.
— Bună, spuse ea, zâmbind. Ce faci?
— Am fost extrem de ocupat, spuse Ralph. Brenda Caroll a avut de respectat un termen limită cu articolul „Soluţii de evitare a stresului pentru femeile de carieră”. Şi a trebuit să mă ocup şi de o licitaţie de artă. Tu cum te mai simţi?
— Ei bine, a venit agentul imobiliar. Anunţul de vânzare o să apară în presă săptămâna viitoare... Telefonul sună pe cealaltă linie. Stai un pic, am un apel în cealaltă parte.

— Ascultă, ce-ai zice să vin să te iau diseară de acasă, pe la şapte? Mergem să mâncăm ceva şi mai stăm de vorbă? sugeră el.

— Bine, atunci, spuse repede Francesca. Trebuie să te las.

Termină de vorbit şi cu celălalt apelant, organizatorul unui festival de teatru, apoi se aşează pe scaunul ei, ron- ţăind capacul pixului. Cu ce se va îmbrăca diseară? Va avea timp la prânz să tragă o fugă până la coafor? Voia să arate cât mai bine. Ridică telefonul şi o sună pe Millie să-i spună noutăţile. Sora ei va pleca în Franţa cât de curând, pentru o lună întreagă. O să-i simtă lipsa. Ele două fuseseră tot timpul apropiate, iar Millie se dovedise un umăr de nădejde pentru ea de când se despărţise de Mark. Era norocoasă cu o aşa soră.

Ralph amestecă o linguriţă de Alka-Seltzer în paharul cu apă şi-l dădu pe gât. Se simţea groaznic. Se întoarse la laptop-ul lui şi încercă să se concentreze asupra unui articol pe care îl scria despre antichităţile dintr-un magazin de lux. îi îndrugase Francescăi numai minciuni, se gândi el dezamăgit. Astăzi era, de fapt, prima zi când se apucase de lucru după ultima sa chefuială. Gata, până aici, îşi promise el. Se jură că de data asta o să renunţe definitiv la băutură. Din greşeală, închise fişierul, începând să înjure. Mâinile nu-i erau prea sigure; tot apăsa tastele greşit. Şi trebuia să termine articolul la timp. Nu-şi putea permite să piardă onorariul, avea nevoie de bani ca să plătească pensia alimentară. Dacă va întârzia cu un minut, Jill o să-i sară în spate, zgâriind ca o pisică. Şi-aşa îl făcuse cu ou şi cu oţet pentru că nu se prezentase la piesa de teatru a lui Sally. Ar putea să se ducă să-şi ia fiica de la şcoală şi să discute cu fosta lui soţie mâine.

Dar trebuie întâi să vorbească cu Jill pentru că, altfel, o să-i facă un adevărat tărăboi.

Ridică receptorul şi formă numărul soţiei sale.

— Bună, eu sunt.

— Ce vrei? îl întrebă Jill cu răceală.

— Speram s-o pot lua pe Sally mâine de la şcoală şi să ne petrecem împreună după-amiaza.

— Eu nu-i spun nimic copilei. Dacă ajungi acolo, foarte bine, dacă nu, barem aşa nu-şi mai face iluzii. Eu oricum mă duc s-o iau de la şcoală. O să-mi asum riscul că tu nu o să apari.

— Nu e nevoie... era pe punctul de a protesta vehement când ea îi închise telefonul în nas. Ralph bombăni enervat. O femeie cu toane era singurul lucru care-i mai trebuia acum. Jill nu-l slăbea niciodată. Mereu se aştepta la prea mult din partea lui. Este şi el doar un om, pentru numele lui Dumnezeu.

Slavă cerului că avea acum o femeie atât de blândă şi de încântătoare ca Francesca. De-abia aştepta s-o vadă din nou.

Soneria de la intrare o luă prin surprindere pe Francesca, care era aproape să-şi scrântească glezna, împie- dicându-se de aparatul ei de epilat, Ladyshave. Se uită la ceasul de pe noptieră: doar şase şi jumătate. Ralph trebuia să vină de-abia peste o oră. Şi nu putea fi din nou Mark. N-ar fi fost în stare să mai facă faţă unei alte serii de certuri. Se strecură repede în dormitorul lui Owen pentru a trage cu coada ochiului pe fereastră, să vadă dacă maşina lui Mark era cumva pe alee. Nu era. Din nefericire, nu putea vedea cine se află la uşa principală, îşi strânse mai bine cordonul de la halat şi coborî scările.

I se făcu rău când deschise uşa şi o văzu pe Viv Cassidy zâmbindu-i dulceag.
— Francesca, dragă. Am avut un adevărat şoc când am văzu semnul cu „De vânzare”. Sunt distrusă la gândul că vă pierdem ca vecini.
— Ah, Viv, bună. Intră. Nu te pot servi cu nimic. Tocmai mă pregătesc să plec, spuse ea politicos.
— Undeva drăguţ? clipi nărăvaş Viv.
— Nu ştiu încă.
— Ah, o surpriză. Cu cineva special, sper, continuă ea să iscodească.
— Doar un coleg de serviciu, murmură Francesca.
— Dragă, ai fost aşa de norocoasă să obţii slujba asta. A picat ca din cer, tocmai la ţanc. Unele femei reuşesc atât de greu să-şi revină când căsnicia lor ia sfârşit. Tu te-ai descurcat minunat. Era un dram de acuză în observaţia atât de mieroasă a vecinei ei. Fracescăi îi venea să spună îmi cer scuze că n-am căzut la pat de durere, Viv, şi că n-am ajuns la spitalul de nebuni doar ca să-ţi fac ţie pe plac. Dar nu spuse nimic.
— Şi, dragă, cât ceri pe casă? Ar fi bine să ştim preţul ca să ne putem orienta şi noi dacă ne gândim vreodată să ne mutăm.
— O să apară în toate ziarele cu anunţuri imobiliare, foarte curând, Viv. Acum, chiar că trebuie să plec, dar mulţumesc că ai trecut pe aici. Şi o împinse pe vecina ei indiscretă afară, pe uşă.
— Dar unde te muţi? întrebă Viv cu glasul subţiat, deranjată.
— Habar n-am. Pa, Viv, spuse veselă Francesca.
— Eşti sigură că procedezi înţelept, dragă? Oamenii pot face mari greşeli când sunt sub stres. Foarte mari greşeli, adăugă ea, ca să accentueze.

— Sunt perfect sigură că fac ceea ce trebuie. Acum, pa. Francesca îi făcu semn de adio cu mâna şi închise uşa. Babă mahalagioaică, murmură ea alergând pe scări, spre dormitor. Viv era cu siguranţă o persoană de care nu o să-i fie dor. Se postă în faţa dulapului cu îmbrăcăminte. Ralph nu menţionase unde o să ia cina. Să se îmbrace elegant sau comod? Era un loc formal, informai sau su- per luxos?

După ce încercă cinci variante, se hotărî asupra unei bluze negre fără mâneci, marca Dolce and Gabbana şi o pereche de pantaloni de olandă crem, iar deasupra o jachetă cambrată, tot neagră. Era şi informai, şi elegant. Ar trebui să se potrivească. îşi strecură pe mână o brăţară îngustă de aur şi o pereche de cercei de aur în urechi. Nu voia să exagereze cu bijuteriile. Se studie critic în o- glindă. Cu siguranţă arăta mai bine decât în urmă cu trei luni, recunoscu ea. Reuşise să nu se mai îngraşe, dar nu i-ar fi stricat deloc să mai dea jos cel puţin trei kilograme, încă mai era bronzată. Ochii îi erau limpezi şi strălucitori, părul lucios. Nu-i rău pentru o damă de patruzeci de ani. Se dădu cu ruj roz-coral pe buze şi se aşeză, ca să-şi lăcuiască unghiile.

Viv era o javră aşa de invidioasă, se gândi ea. Da, slujba îi picase la ţanc şi nici nu avea greutăţi financiare, dar asta datorită circumstanţelor norocoase. Trauma emoţională fusese însă la fel de cruntă. Cel puţin ea îşi revenise din şoc şi depresie şi îşi continuase viaţa. Şi dacă lui Viv sau altcuiva nu-i convenea, asta era problema lor. Francesca era mândră de ea însăşi. Suflă peste unghii ca oja să se usuce. Oamenii sunt ciudaţi, asta e sigur. Mark ar fi vrut ca ea să rămână în ruină, să depindă de el tot restul vieţii ei, în timp ce el se lăfăia în noua relaţie. Viv

nu părea să înghită ideea că totul îi merge de minune vecinei ei. Ei bine, ghinionul lor! Nu trebuie să dea socoteală nimănui. Este o femeie independentă, stăpână pe propria soartă, se gândi ea rânjind. Ce bine suna fraza asta! Stăpână pe propria soartă!

Se întreba dacă Ralph va sosi la timp. Ei îi plăcea punctualitatea; considera că denotă respect. Ralph are mani- re frumoase, de modă veche. Ocolise maşina şi venise să ţină portiera deschisă pentru ea. Se simţise atunci atât de feminină. Un lucru atât de banal, dar care o atrăgea deosebit, se gândi ea zâmbind uşor.

Ralph sosi la şapte şi douăzeci şi nouă de minute. Avea în braţe un buchet de liliac alb.

— Pentru tine. El făcu o mică plecăciune, galant.

— Sunt minunate, Ralph. Mulţumesc. Era foarte impresionată.

— Arăţi extraordinar. Privirea lui intensă o cuprinse încet, de sus în jos.

Ea zâmbi.

— Şi tu arăţi destul de fercheş. El purta un costum simplu bej şi un tricou negru pe dedesubt. Se potrivea cu statura lui înaltă şi subţire. Avea însă ochii obosiţi şi uşor înroşiţi. Probabil că a stat mult în faţa computerului, se gândi ea plină de compasiune.

— îţi surâde la Trocadero? Sau La Stampa? încă nu am făcut nici o rezervare, ziceam să ne încercăm norocul.

— Am putea foarte bine să mergem undeva aici, în Howth. La King Sitric putem lua o porţie grozavă de fructe de mare şi după aceea ne putem plimba pe chei, dacă vrei, desigur, sugeră ea puţin ezitant. Acum că el se afla aici, îmbrăcat la patru ace, începuse să fie puţin timidă.

— Perfect! Ar fi foarte frumos, încuviinţă el. Chiar simt nevoia de aer proaspăt.

— Ai stat cu ochii fixaţi pe monitor prea mult timp?

— Mda, cam aşa ceva, presupun, răspunse Ralph. Eşti gata? Sper că ţi-e foame?

— Sunt lihnită, râse Francesca. Trebuie să-ţi mărturisesc că eram puţin emoţionată privind seara asta, aşa că nu am mâncat aproape nimic azi.

— Emoţionată? Tu? Pentru că iei cina cu mine?

— Nu uita că tu ai un avantaj de un an asupra mea, îi reaminti ea. Asta e prima mea întâlnire cu alt bărbat de când m-am despărţit de Mark.

— Adevărat. Dar sunt un adevărat pisoiaş, o asigură el, în timp ce ea încuia uşa casei.

Cina a fost o adevărată plăcere. Discutară şi râseră ca şi cum se cunoşteau de ani de zile, iar mâncarea era delicioasă. Francesca a luat calcan cu lămâie şi unt de migdale; Ralph – biban umplut. Pe măsură ce sorbea dintr-un pahar rece de vin alb, Francesca începu să se relaxeze. Era într-adevăr plăcut să se afle din nou în compania unui bărbat, se gândi ea. Ken era un dulce, dar mult mai tânăr decât ea, plus că îi era şef: nu era acelaşi lucru. Ralph era un bărbat matur, sofisticat, de vârsta ei şi o companie încântătoare. Nu mai râsese aşa de luni de zile. Doar mult mai târziu, în timp ce se plimbau pe chei, fugi cu gândul la Mark. Una din multele ei fantome.

Ralph îi observă tăcerea.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-e frig? o întrebă el îngrijorat.

— Nu, nu, mi-e bine. Este o seară încântătoare, şopti ea.

— Dar? o privi el întrebător.

— Of, e o prostie, zău, spuse ea jenată. De fapt, eu şi Mark obişnuiam să ne plimbăm deseori pe aici. E puţin cam ciudat să fiu din nou prin aceste locuri, dar cu alt bărbat.

— încă îţi mai iubeşti soţul? o întrebă el direct.
Francesca se opri şi se întoarse cu faţa spre mare. Luna arunca raze argintii pe apele cu nuanţe indigo. De câte ori stătuse ea aici şi privise luna împreună cu Mark? Nu aşa de mult în ultimii ani, dar, în vremurile bune ale căsniciei lor, multe momente fericite şi le petrecuse cu el pe dig. Fusese o prostie să-l aducă pe Ralph aici. Nu gândise logic. Şi cea mai mare nebunie era că se simţea puţin vinovată. Asta o uimea cel mai mult.
— încă îl mai iubeşti? insistă Ralph, privind-o fix, cu ochii lui mari şi căprui.
Francesca dădu din cap.
— Nu ştiu, Ralph. Pur şi simplu nu ştiu. Am vrut din tot sufletul să ies cu tine, dar ciudăţenia este că simt că-l înşel. Vrei să mă duci acasă, te rog? îl întrebă ea.
— Dacă asta vrei, Francesca, te voi duce acasă, spuse dezamăgit Ralph.
— Mersi, şopti ea.
Nu-l invită în casă. Nu se simţea în stare. Se aplecă spre el şi-l sărută uşor pe obraz.
— îmi pare rău, spuse ea cu vocea scăzută.
— E în ordine. Te sun eu, spuse cu blândeţe Ralph.
— Chiar o să mă suni? îl întrebă ea, surprinsă. Credea că dăduse deja cu piciorul la tot.
— Francesca, prin ceea ce treci tu acum este normal. Dar o să-ţi treacă. Crede-mă. Probabil că o să-ţi fie mai uşor când vei avea locuinţa ta şi când nu vor mai exista amintirile. Nimic din trecut. M-am simţit foarte bine cu tine şi sper să repetăm experienţa.
— Şi eu m-am simţit nemaipomenit, Ralph. A fost foarte plăcut. îmi pare rău că am stricat totul la sfârşit.
— E absolut normal, te asigur. Sau altfel, înseamnă că-mi

pierd eu îndemânarea, o tachină el. Noapte bună, Francesca.

Ea îl privi cum iese cu maşina de pe alee şi într-un fel îi părea rău. De ce se simţise atât de prost în final? Era ridicol. întrebarea lui Ralph îi răsuna încă în urechi când intră în casa mare şi goală. îl mai iubea pe Mark?

încuie uşa în urma ei şi setă alarma. Trixie veni târân- du-se din bucătărie ca s-o întâmpine şi Francesca îşi în- gropă faţa în blăniţa ei moale. Tristeţea resimţită acolo pe chei se datora faptului că încă îşi mai iubea soţul sau că îşi dădea în cele din urmă seama că mariajul lor se terminase definitiv? Un pic din amândouă, presupuse, în ciuda a tot ce se întâmplase între ei doi, Mark este tatăl copiilor ei şi i-a fost partener de viaţă douăzeci şi doi de ani. Cum ar putea să dispară de aici şi ultima fărâmă de dragoste? Era timpul să înceteze cu lupta. Era timpul să încerce să-şi vindece rănile. Timpul s-o ia din nou de la zero, timpul pentru un nou început.

46

Crezi că am putea lua prânzul împreună, dar fără să ne certăm?

Mark studie e-mail-ul Francescăi. Trebui să recunoască: fusese plăcut surprins când l-a primit. Era o adevărată schimbare faţă de obişnuitele ei tirade acuzatoare. Era normal să ia masa împreună şi să discute, presupuse el. Nu putea rămâne cu cuţitul la gât tot restul vieţii şi, pe lângă asta, avocatul îl sfătuise să trateze acest divorţ cât mai amical posibil.

Mâine. 12.30. La Dobbins? Dacă tu nu mă certi, nici eu.

Aşteptă nerăbdător răspunsul ei. Din fericire, nu veni prea târziu.

1 p.m. La Marcello? OK!

Mark zâmbi. Marcello era unul din restaurantele ei preferate. Unul micuţ şi intim, pe canal. O alegere perfectă pentru un prânz civilizat între doi foşti soţi. Se roti pe scaun şi se aşeză la tastatură, scriind:

La Marcello e foarte bine. Ne vedem acolo.

Mark îşi apelă secretara:

— Rezervă-mi o masă pentru două persoane la Mar-

cello, e pe canal. La ora unu mâine, te rog, o informă el. Era nerăbdător. Comunicarea prin e-mail cu Francesca i se păru chiar ilegală. Cu siguranţă, Nikki nu ar fi prea fericită să afle că va lua prânzul cu soţia lui. Dar nici n-o să-i pomenească de asta, se hotărî el. Viaţa lui era deja prea complicată. Şi va fi realmente drăguţ să se întâlnească cu Francesca într-o atmosferă destinsă, fără certuri. îşi promise să facă eforturi de a nu intra în contradictoriu. Fără remarci usturătoare despre iubitul ei. Va fi greu, dar dacă şi ea este pregătită să facă eforturi, atunci e de acord. îi respecta bunul simţ cu care procedase când i-a trimis mesajul de împăcare prin e-mail. Dar, de fapt, ştia că soţia lui nu obişnuia să poarte pică prea mult timp. Când se mai certaseră, ea se oferise mereu prima să ajungă la o conciliere.

Mark zâmbi. De-abia aştepta prânzul de mâine. Parcă s-ar fi dus la o întâlnire cu iubita, se gândi el amuzat. O întâlnire cu soţia lui – cine s-ar fi gândit.

Francesca studie mesajul soţului ei cu multă satisfacţie. Marcello era un restaurant care îi trezea amintiri frumoase legate de ei doi şi era mai uşor pentru ea să ajungă acolo decât în centrul oraşului. Cel puţin, el fusese de acord cu propunerea ei. Era un început. Evident, Mark se mai calmase de la ultima lor confruntare. Era o adevărată nebunie să se războiască în felul ăsta, era prea obositor şi risipitor de energie. Spera ca, a doua zi, să-şi rezolve divergenţele de opinie sau cel puţin să poarte civilizat o discuţie despre situaţia lor financiară. Voia să arate cât putea ea de bine. Poate se va duce în oraş pentru o oră şi îşi va cumpăra ceva nou cu ocazia asta. Nu-şi mai înnoise garderoba de mult timp şi dorea să poarte

ceva în care Mark n-o mai văzuse îmbrăcată. Păcat că nu mai avea timp să treacă pe la Diffusion, în Clontarf. Acest boutique avea obiecte de îmbrăcăminte extrem de stilate şi elegante, dar, din nefericire, timpul ei era limitat.

Chemă un taxi. Timpul este esenţial, nu trebuie să-l irosească căutând loc de parcare.

La unu şi un sfert fix, taxiul o lăsă în capătul străzii Graf ton. La unu şi cincizeci de minute, făcu semn unui alt taxi ca s-o ducă înapoi, acum posesoarea mulţumită a unui costum extrem de şic, Jil Sander. Perfect, se gândi fericită Francesca. Aşează pungile pe locul din dreapta şi îi dădu şoferului adresa de la birou. O fustă gri şi o jachetă trei sferturi cambrată, cu o croială superbă îi dădeau un aspect elegant, care parcă spunea „nu te pune cu mine”. O cămaşă neagră de mătase, pantofi cu toc înalt şi geanta ei neagră Burberry şi o să arate la fel de bine ca o femeie de carieră, cum e şi domnişoara Nikki Langan. Dacă el îşi dorea o femeie de carieră, atunci asta o să aibă. O să se şi coafeze puţin, dacă tot a mers până aici.

— Tu pune-te la punct, fetiţo, şi lasă-l să vadă ce pierde. Personal, cred că eşti foarte iertătoare. Eu nu aş proceda astfel, declară Millie după ce Francesca o puse la curent cu ultimele noutăţi.

— Ştiu. Dar e o nebunie să sărim aşa, unul la gâtul celuilalt, şi m-am simţit foarte ciudat plimbându-mă pe chei, cu Ralph. Am fost extrem de tristă că lucrurile s-au înrăutăţit în halul ăsta între mine şi Mark, explică Francesca.

— Dar nu a fost vina ta, evidenţie Millie.

— Ştiu. Dar ce-a fost a fost. Ralph mi-a spus ceva interesant alaltăieri. A zis că nu ceea ce ţi se întâmplă e important, ci modul în care faci faţă la ceea ce ţi se întâmplă. Şi adevărul este că nu m-am descurcat prea bine.

— Francesca, nu eşti o sfântă, ci o biată muritoare ca noi toţi. Nu-l scoate acum basma curată pe Mark, ca apoi să te poată călca iar în picioare! o sfătui Millie. Mai ales că eu voi pleca luna viitoare şi nu voi fi aici să te sfătuiesc şi să te încurajez.
— Millie, luăm prânzul împreună, asta e tot. Trebuie să rezolv cumva cu lucrurile din casă, spuse răbdătoare Francesca.
— O să te mai vezi cu Ralph?
— Sper că da. însă e extrem de ocupat, să ştii. Mi-a spus că are o grămadă de termene limită de respectat, dar mi-a promis că o să mă sune.
— îţi place? Ţi-ar plăcea să-l sufoci cu sărutări? întrebă Millie în obişnuitul ei stil direct.
Francesca râse.
— Cu siguranţă, are un je ne sais quoi. Nu ştiu, Millie, nu prea mă interesează o relaţie amoroasă. Tot m-am gândit la Mark cât ne-am plimbat împreună.
— Ei bine, prostuţo, nu te mai duce în locuri în care ai fost şi cu Mark, exclamă sora ei.
— Ai dreptate.
— Şi sub nici o formă nu-l săruta pe Mark. Aminteşte-ţi că e un rahat cu ochi! îi ordonă Millie.
— Termină!
— Of, Doamne, Francesca! Mă îngrijorezi, spuse alarmată sora ei. Iar te-a prins în mreje domnul Kirwan. Ai face bine să rămâi pe poziţie şi să vinzi casa.
— Dar asta şi intenţionez, Millie, rosti cu vocea ridicată Francesca.
— Bine! Sună-mă imediat ce aţi terminat prânzul.
— Poate că aşa o să fac!
— Ah, Francesca, nu mă lăsa în suspans.

— Nu o să te las, şi nu-ţi mai face griji, o linişti ea. Şi-ar fi dorit să fie la fel de dură ca Millie. Uneori, blândeţea era cel mai mare duşman al ei.

Intenţionat, nu ajunse la fix la restaurant. Nu voia să pară prea nerăbdătoare şi, pe lângă asta, voia să vadă expresia de pe faţa soţului ei când ea va apărea în noul costum. Ken fluierase îndelung şi tare când o observase de dimineaţă.

— Nu te întâlneşti cu jurnalistul ăla, nu? o întrebă el alarmat.

— Nu, de ce? Francesca era surprinsă de atitudinea lui.

— Fii atentă, te rog, nu e un tip prea de încredere, spuse Ken.

— Ei bine, mie nu mi s-a părut aşa, răspunse Francesca senină. Dar nu mă întâlnesc cu „acel jurnalist”, mă întâlnesc cu soţul meu.

— E anotimpul împăcării? Îi veni ceva în minte. Of, nu, o să mă părăseşti şi nu o să mă pot descurca fără tine.

— Afurisit egoist, râse Francesca. Nu te părăsesc, dar pentru că te-ai dat de gol cu ocazia asta, mă aştept la o primă grasă. Pur şi simplu iau prânzul cu Mark, ca să vedem cum rezolvăm problema legată de casă. OK?

— Dacă pleci, vreau un preaviz de un an.

— Nici o problemă. Francesca îşi ridică servieta.

— Du-te şi toacă-l bine cu tocurile tale cui, Frannie. Succes!

— Mulţumesc, Kenneth. Şi nu fi sadic. Pa.

Fără să vrea, avea furnicături pe şira spinării. Dacă ajungeau iar să se certe în restaurant? Ar fi un dezastru. O să depună eforturi speciale ca să nu facă nici o referire la Nikki. O să încerce să vorbească despre lucruri generale. Sau, în special, despre vânzarea casei şi despre modul în care o să procedeze el cu lucrurile sale.

Petrecerea Francescăi
Opri maşina într-o parcare mică, se mai dădu la încheieturi cu puţin parfum Carolina Herrera 212, inspiră adânc şi ieşi din maşină.
Mark era aşezat la o masă de două persoane, aproape de fereastră. Se ridică în picioare ca s-o întâmpine şi ea observă modul în care ochii lui se măriră admirativ când o văzu.
Bine, se gândi satisfăcută. Costumul meritase fiecare bănuţ.

— Bună, Mark, spuse ea calm. Deci, iată-ne.

47

— Bună, Francesca, spuse el încet. Arăţi foarte bine.
— Mersi. îşi zâmbiră nesiguri unul altuia. Ochii lui se încreţiră în modul acela atrăgător care ei îi plăcuse mereu. I se făcu milă de el văzându-l cât de obosit arată. Mark muncea prea mult. întotdeauna îi spunea s-o lase mai moale. E puţin cam ciudat, remarcă ea, uitând că trebuia să fie calmă şi cumpănită.
— Ştiu. El se aşeză în scaunul din faţa ei. Mă bucur că putem sta de vorbă.
— Uite ce e, înainte să comandăm, vreau doar să-ţi spun că îmi pare rău că te-am plesnit alaltăieri.
— E în ordine, meritam, replică Mark. îmi pare rău că te-am numit căţea pe două picioare.
— Presupun că am exagerat amândoi, recunoscu Francesca.
Mark începu să se joace cu lingura de supă.
— Trebuie să-ţi mărturisesc că am fost surprins să primesc mesajul tău.
Francesca zâmbi. El se fâţâia în continuu, parcă n-avea astâmpăr.
— Ei bine, semnul cu „De vânzare” e pregătit. Săptămâna viitoare va apărea anunţul şi în ziare. Va trebui să

ţinem mai des legătura şi e oribil să ne certăm tot timpul. Ce-a fost a fost. Tu ai făcut o alegere, şi eu am făcut la fel şi trebuie să mergem mai departe.
— Aşa este. Mark făcu o grimasă. Mi-aş fi dorit însă să nu renunţăm la casă.
Francesca simţi că o cuprinde exasperarea, apoi se simţi rănită. Lui îi păsa mai mult de afurisita de casă decât de ea. Ce lovitură pentru mândria ei! Dar rămase tăcută.
— Ar trebui să comandăm, spuse Mark. Fac eu cinste.
— Jumi-juma, îl repezi hotărâtă Francesca. Era tentată să spună: din salariul meu de nimic, dar se abţinu. Nu era nici locul, nici timpul. Venise aici în spiritul reconcilierii.
— Te-ai schimbat, să ştii, râse Mark. Mi-e şi teamă de tine acum, eşti aşa de categorică.
— Nu e nimic rău în asta, spuse Francesca cu însufleţire. Nu vreau aperitiv. Doar o friptură de miel.
— Şi eu la fel. N-am mai mâncat miel de nu mai ţin minte. Mi-e dor de friptura ta şi de piureul de pere.
Francesca ridică din sprâncene.
— Nikki nu-ţi găteşte?
— Ba da, dar ea se dă în vânt mai mult după paste făinoase şi orez, o informă Mark. Mâncare sănătoasă.
— Dar arăţi bine şi aşa. Francesca nu-şi putu ascunde ironia din voce. Ce voia el să spună? Că ea îi gătise mâncare grea, nesănătoasă?
— Desigur, acum mă duc şi la sala de forţă, ajută şi asta, adăugă grăbit Mark, dându-şi seama de ceea ce spusese. Din fericire, ospătarul sosi să le ia comanda.
— Care va să zică... Mark se aşeză din nou comod pe scaun, după ce ospătarul plecă. Pancarda e gata.
— Mda. E straniu s-o văd acolo. Parcă ireal. Viv Cassidy aproape că şi-a rupt gâtul tot pândindu-mă ca să mă

prindă acasă şi să mă supună unui interogatoriu. N-o să-i duc deloc dorul, spuse caustic Francesca.

— Nici eu, zâmbi Mark. Mai ai de gând să cumperi casa aceea transformată din grajduri?

— E prea târziu. Au primit o ofertă cu banii peşin. Trebuie să caut în altă parte. Ea luă o gură din paharul cu apă minerală.

— Oo! El avu bunul simţ să pară ruşinat. îmi pare rău că nu ţi-am fost de ajutor. Am fost şocat că vrei să vinzi, mi s-au înceţoşat minţile.

Francesca strânse din umeri.

— Mai sunt o grămadă de case de vânzare. O să găsesc ceva în altă parte.

Mark se aplecă peste masă.

— Francesca, eşti sigură că vrei să vindem casa? spuse el pe un ton sincer. Te-ai gândit bine? Eşti absolut sigură că nu e doar o decizie impulsivă pe care s-o regreţi mai târziu?

Francesca dădu din cap.

— Mark, mă descurc singură de peste opt luni de zile, am avut destul timp să mă gândesc, crede-mă. Căsnicia noastră a luat sfârşit. Ce rost mai are să stăm aşa, între două luntre? Casa e prea mare pentru mine şi, pe lângă asta, vreau un loc al meu. Din punct de vedere emoţional, îmi va fi mult mai bine.

— Atâta timp cât eşti sigură...

— Sunt, spuse ea hotărâtă. De aceea am vrut să luăm prânzul împreună. Trebuie să vii acasă şi să-ţi iei de acolo lucrurile. Au mai rămas o grămadă de nimicuri de-ale tale şi toate cărţile din biroul tău. Dar ce facem cu sticlăria şi vesela? Ce facem cu picturile? Trebuie să rezolvăm problema asta. Tu ce intenţionezi să faci cu ele?

— Presupun că o să le pun în depozit pentru o vreme. La Nikki nu am cum, nu e spaţiu. Şi ei nu-i place aglomeraţia, spuse el sec.

— Ai putea şi tu să-ţi cumperi o nouă locuinţă din partea ta de bani, spuse veselă Francesca. Dacă şi Nikki şi-ar vinde apartamentul, aţi avea bani mai mulţi, asta cu siguranţă. Francesca încerca apele, curioasă să afle dacă Mark şi Nikki aveau de gând să se mute undeva împreună, dar nedorind să-l întrebe acest lucru direct.

— O să vedem, spuse nehotărât Mark, pe măsură ce aroma rozmarinului semnala sosirea porţiilor de miel. Păstrară tăcerea în timp ce li se servea masa. Francesca se simţea surprinzător de flămândă.

— Le-ai spus părinţilor tăi? o întrebă Mark înfigând furculiţa într-o bucată din friptura zemoasă.

— Nu. Tu i-ai spus tatălui tău?

— Doamne, nu! exclamă Mark. Cum crezi că sunt? Curajos?

Francesca râse şi gustă o bucată de morcov călit în unt.

— Ştiu exact cum te simţi. Teribil, nu-i aşa? Suntem trecuţi de patruzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Avem copii la casele lor.

Mark se strâmbă.

— Indiferent cât de vârstnic eşti, sunt momente când îţi dai seama că, pentru părinţii tăi, eşti tot un copil.

— Când le voi spune de divorţ, o s-o încasez bine de tot, bombăni Francesca. Dar cred că trebuie totuşi să le spunem. Nu mi-ar plăcea să afle din ziare că am dat casa spre vânzare. Sunt sigură că ar prefera să ştie întâi de la noi. Oricât de neplăcută ar fi vestea.

— Eşti sigură în privinţa divorţului? riscă Mark s-o întrebe.

— Nu există nici un motiv să nu divorţăm. îţi oferă şi ţie libertatea de a face ce doreşti şi mie, la fel. Francesca îl privi peste marginea paharului. Era clar că el încă nu se împăcase cu ideea de a divorţa. Millie avusese atâta dreptate.
— Ei bine, depinde complet de tine, şopti Mark.
— Nu vrei să fii liber ca să îţi poţi face planuri? îl întrebă curioasă Francesca.
— Sunt foarte fericit aşa cum sunt.
— Sunt sigură că Nikki preferă să divorţezi.
— Chiar nu are importanţă pentru noi, negă Mark.
— înţeleg, şopti Francesca.
Speranţa îşi croia drum în ochii lui Mark.
— Deci vrei să vindem doar casa şi să uităm de divorţ?
— Nu, cel mai bine ar fi să mergem până la capăt, spuse Francesca, închizând astfel orice şansă de scăpare.
Mark îşi drese vocea.
— Sper că nu te superi că te întreb, dar are legătură cu tipul pe care l-am văzut la tine?
Francesca îşi lăsă jos cuţitul şi furculiţa.
— Mark, nu e deloc important dacă are sau nu vreo legătură. Tot vreau să divorţez. Dar, întâmplător, nu are nici o legătură cu Ralph sau cu alt bărbat. Ceea ce eu doresc contează de acum înainte. Poate sunt egoistă, dar aşa gândesc.
— Ce meserie are, tipul ăsta, Ralph?
— E jurnalist. L-am întâlnit prin intermediul slujbei. Francesca îşi ridică din nou cuţitul şi furculiţa şi continuă să mănânce.
— E ciudat să mă gândesc la tine cu alt bărbat. Remarca îi scăpă lui Mark fără să vrea.
— Şi eu am simţit la fel despre tine şi ea.

Mark se aplecă pe lângă masă, spre soţia lui, şi îi luă mâna.
— N-am vrut niciodată să te rănesc, spuse el brusc. Nu am planificat nimic din toate astea.
— Mi-au plăcut întotdeauna degetele tale, şopti ea neatentă, cu privirea pierdută, deasupra mâinilor lor împreunate. Mark avea degete lungi, ca de pianist. Un val de dorinţă o invadă când îşi aminti cum el o excita cu atingerea acelor degete. Observă aceeaşi dorinţă şi în ochii lui şi îşi retrase mâna, derutată. Era o nebunie totală. Trebuie să plec în câteva minute, trebuie să ajung la RTE. îl atenţionă cu privirea pe ospătar şi îl chemă la masă.
— Vă servim şi desert?
— Nu, doar cafea pentru mine, spuse Mark.
Francesca îi zâmbi ospătarului.
— Două cafele, vă rog.
— Ce faci la RTE? întrebă Mark sprijinindu-se de spătarul scaunului.
— Trebuie să las câteva exemplare de cărţi pentru recenzie, pentru diverse emisiuni. Francesca era mulţumită că purtau iar o conversaţie pe subiecte generale. Vreme de câteva momente periculoase pentru hormonii ei, şi-ar fi dorit să îşi sărute bărbatul – şi chiar mai mult. Era pentru prima dată de mult timp când îl dorea. Şi el simţise la fel. Văzuse în ochii lui.
— Pare interesant, spuse el încet.
Ea îşi ridică privirea.
— Of, Mark, este interesant. îmi place la nebunie munca mea. Eu şi Ken ne înţelegem extrem de bine. Mă simt iar plină de viaţă, spuse ea entuziastă.
— Ţi se potriveşte. Arăţi grozav.
Francesca zâmbi.

— E aşa de ironic să te aud spunând asta. Nici nu-mi mai aduc aminte ultima oară când mi-ai spus că arăt bine în timpul căsniciei noastre. Obişnuinţa şi toate celelalte...
— Uitasem să ne dăm atenţie unul celuilalt, murmură Mark.
— Presupun că da, spuse tristă Francesca. într-un fel, şi ea îl considerase drept un bun al ei la fel de mult ca şi el. Cafeaua sosi şi ei o dădură repede pe gât. Mark, mă grăbesc, se scuză ea. Scoase câteva bancnote din porto-fel. Partea mea.
— Te rog, Francesca, măcar de data asta, lasă-mă pe mine să-ţi fac cinste. Plăteşti tu data viitoare, protestă Mark. Părea atât de sincer, încât ea consideră că ar fi fost grosolan să refuze.
— Bine. Mulţumesc. O să te ţin la curent cu ce se mai întâmplă. Şi poate te gândeşti ce vei face cu lucrurile tale. Poate Gerald te lasă să le depozitezi la el acasă, sugeră ea.
— Şi asta e o idee, presupun. O să-i fac propunerea şi o să văd ce zice. Mark se ridică politicos. La revedere, Francesca. Mi-a făcut plăcere întâlnirea noastră de azi.
— Pa, Mark. Ochii li se întâlniră.
— E tare ciudat, spuse el.
— Ce anume, faptul că ne purtăm civilizat?
— Ştii tu la ce mă refer.
Ea se întristă deodată.
— Ştiu. N-am crezut niciodată că ni se va întâmpla tocmai nouă. Ne mai vedem.
Ieşi repede din restaurant, copleşită de emoţie. Pentru că se comportaseră civilizat unul cu altul şi chiar se simţiseră bine unul în compania celuilalt, era cumva la fel ca odinioară. Şi totuşi, ei se despărţeau şi fiecare îşi crea

o viaţă complet diferită. Cea mai şocantă revelaţie fusese faptul că Francesca era încă atrasă de Mark.

Nu, poate nu era atracţie sexuală. La urma urmei, a trecut mult timp, se certă ea cu sine însăşi, în timp ce se aşeza în maşină.

Ai fi putut face sex cu Ralph dacă ai fi vrut. El cu siguranţă ar fi dorit. Dar tu îl voiai pe Mark.

— Of, taci din gură, Francesca, şopti ea în timp ce semnaliza pentru a se încadra în traficul de-a lungul canalului. Poate că prânzul nu fusese deloc o idee atât de strălucită. îi venea mai uşor să-i facă faţă lui Mark când el era supărat pe ea şi ea pe el. Astăzi simţise cum începe iar să-l iubească şi nu asta îşi dorea.

Dorea divorţul, îşi reconfirmă singură. Mark o folosea doar ca pretext pentru a nu se angaja ferm faţă de Nikki. Dar ea nu va fi niciodată acest pretextl

— Divorţezi? Este absurd! Scumpa ta mamă s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti! izbucni Gerald. Şi o să te coste o avere.

— Ştiu, oftă Mark. Nu-mi mai aminti. El se hotărâse să-i dea vestea tatălui său şi să termine cât mai repede cu acest calvar. Acum când Francesca luase definitiv decizia să vândă casa şi să divorţeze, simţea că lucrurile lui cele mai importante trebuie să stea undeva în siguranţă, până când se va decide în privinţa viitorului său. Din nefericire, Gerald era, ca de obicei, arţăgos.

— De ce vrea să vândă casa aia frumoasă? Nu va mai găsi niciunde o proprietate aşa de bună. O să dai o grămadă de bani ca să-ţi găseşti o locuinţă nouă.

— Ştiu. Eu nu vreau să vând, dar ea vede altfel lucrurile, din păcate, şi cum eu mai am acolo cărţi, tablouri şi

alte acareturi pe care trebuie să le mut, mă întrebam dacă mă poţi lăsa să le pun în dormitorul tău mic o perioadă, până când găsesc eu o soluţie, spuse cu răbdare Mark.
— Şi când va fi asta? întrebă tatăl său.
— Destul de repede.
— încă mai trăieşti cu cealaltă?
Mark încercă să-şi ascundă iritarea.
— Da, tată.
— Şi de ce nu-ţi duci boarfele acolo? îl întrebă Gerald.
— Din lipsă de spaţiu, spuse scurt Mark.
— Mmmfff, fornăi tatăl său.
— Tată, pot să-mi aduc lucrurile acolo sau nu? Dacă nu, bine, o să găsesc eu un depozit undeva, se răsti Mark.
— O să te coste şi depozitarea o avere. Poţi să foloseşti dormitorul meu gol. Dar sper că nu o să dureze prea mult, bombăni tatăl său. Şi dacă tot eşti aici, poate îmi tunzi şi mie gazonul. Mă dor uneori genunchii aşa de rău... Şi altceva, trebuie să cumpăr un nou congelator – al meu e pe ducă. Vreau să vii cu mine pe la magazinele de electrice ca să mă ajuţi să aleg unul. Putem merge mâine, îi dădu instrucţiuni Gerald.
Pe termen lung, ar putea fi mai ieftin să închirieze un depozit, căci, într-un fel sau altul, tatăl său o să-l facă să plătească pentru privilegiul de a folosi una din camerele lui. Mark dădu din cap nemulţumit şi se duse în magazie ca să ia maşina de tuns iarba. O băgă în priză şi începu treaba. îi plăcea să tundă iarba, era o îndeletnicire calmantă. Se învârti în susul şi josul grădinii, cu mintea sărindu-i de la un subiect la altul. Va fi dificil să împartă toate lucrurile din casă. El şi Francesca strânseseră multe objets d'art, în special din perioadele în care călătoriseră.
Francesca era extrem de pornită să divorţeze. El nu

crezuse că ea va merge vreodată aşa de departe. Ştiuse mereu că e o fire ambiţioasă, dar Francesca pe care o cunoscuse astăzi la prânz era o femeie diferită faţă de cea cu care se căsătorise. Ea dădea dovadă de o nouă personalitate categorică şi de multă încredere în sine. întâlnirea de azi de la prânz fusese ceva dulce-amar. I-ar fi plăcut să petreacă mai mult timp cu ea. Când îi luase mâna într-a lui, ceva se petrecuse între ei doi. Vechea scânteie pe care o trăiseră cu ani în urmă parcă se rea- prinsese. Era ca o întâlnire între îndrăgostiţi. Putea pune pariu că mai era în stare s-o excite, dacă voia, se gândi Mark în timp ce curăţa maşinăria. Văzuse privirea din ochii ei. Se întreba dacă Francesca are relaţii sexuale cu jurnalistul ăla. Nu putea fi sigur. Ştia că e meschin din partea lui, dar spera din tot sufletul să nu fie aşa. Se gândi visător ce bine ar fi să stea cu Francesca în patul lor mare şi deodată asta i se păru cea mai aprigă dorinţă din lumea întreagă.

îi era dor de ea, îi era dor de viaţa de familie, îi era dor de fiii lui şi îi era dor de casa lui. Mark rămase nemişcat în timp ce îşi dădu brusc seama ce-i trecea prin minte. Voia să meargă acasă. Voia să se împace cu soţia lui.

Dar cum rămâne cu Nikki? Mark îşi muşcă buza. Iubea pofta de viaţă şi inteligenţa lui Nikki. Ea îl provocase în toate modurile posibile; mental, emoţional, sexual; dar, în cele din urmă, el nu mai voia provocări. îi ajunsese. Voia din nou familiaritate, confort, un trecut petrecut împreună. Dacă Francesca nu ar fi aflat despre Nikki şi nu ar fi forţat lucrurile, el deseori simţise că mariajul lor şi-ar fi continuat cursul normal; şi-ar fi satisfăcut acele nevoi şi dorinţe care îl ardeau într-o oarecare măsură, s-ar fi eliberat astfel cu Nikki şi i-ar fi venit apoi mintea la cap.

Dar oare Francesca l-ar primi înapoi? medită el. Ar salva atâta bătaie de cap dacă l-ar primi. Ar putea păstra casa şi totul ar putea fi la fel ca înainte, iar viaţa şi-ar relua cursul logic, atât de confortabil.

Se gândi la Nikki, la cât de mult îl iubea ea, şi se simţi străpuns de vinovăţie. Dacă se întorcea la Francesca, ea va fi devastată; probabil că ar pleca din bancă deoarece ar fi dificil să mai lucreze acolo. Dar era relativ tânără, cu o frumoasă carieră în faţă. Şi cariera era cea mai importantă din viaţa ei şi avea să ajungă departe, se gândi el cu mândrie. Nikki o să-l uite. Relaţia lor fusese mult mai stabilă şi mai satisfăcătoare când nu locuiau împreună. O să-şi găsească ea pe altcineva.

Conştientizând în cele din urmă ceea ce îl tachina de foarte multă vreme, Mark se simţi de parcă o povară imensă îi fusese luată de pe umeri. De ce nu recunoscuse mai demult acest aspect şi lăsase lucrurile să avanseze până aici? Tot ce trebuia să facă acum era să-şi convingă soţia să-l primească înapoi şi totul va reveni la normal, se gândi uşurat Mark. Văzuse privirea din ochii ei când mâinile lor se atinseseră. O să-i facă din nou curte, se decise el încântat. O să-i facă curte aşa cum îi făcuse prima dată când o cunoscuse şi se îndrăgostise la nebunie de ea.

Fluierând ca pentru sine, puse maşina de tuns iarba înapoi în magazie. Când ea o să-şi dea seama că el vrea cu adevărat să se împace, şi când se va gândi mai bine, o să ajungă la aceeaşi concluzie ca el. Mark era sută la sută sigur de asta.

48

— Ştiu că acum o să-mi faci capul calendar pentru ce-o să-ţi zic, dar într-adevăr mi-a plăcut să iau masa cu Mark. Să nu ne mai certăm a fost o uşurare aşa de mare, explică sinceră Francesca. Ascultă-mă, exclamă ea. N-ar trebui să mă simt datoare să mă justific pentru că am avut o întâlnire civilizată cu soţul meu. Dacă vrei să ştii, sunt chiar puţin derutată. într-un fel, era mai uşor când ne certam, barem atunci ştiam clar care este situaţia. Ea mai împachetă un tricou şi-l puse în punga de plastic pe care Millie o pregătise deoparte. Apoi aranjă frumos punga întreagă în mijlocul valizei. O ajuta pe sora ei să-şi facă bagajele pentru plecarea în Franţa.

— Ştiam eu! exclamă Millie. îţi face cinste cu un amărât de prânz şi eşti deja la picioarele lui. Pun pariu că te-a rugat să te mai gândeşti în privinţa divorţului şi a vânzării casei.

—Mda, recunoscu Francesca în timp ce sorta şosetele.

— Ţi-am spus eu! E al dracului de manipulator, Francesca. înainte să-ţi dai seama, o să te roage să-l primeşti înapoi, declară Millie.

— Nu vorbi prostii!

— Prostii, zici? Nu vrea să se căsătorească cu femeia

aia, nu vrea ca tu să vinzi casa. E gelos pe Ralph. E drăguţ cu tine, îţi face cinste. Prostii, da? Mai vorbim noi, replică Millie.

— Uite ce e, eu l-am invitat la masă, ca să vorbim despre împărţirea lucrurilor. Asta înseamnă că mi-am planificat să rămân în casă?

— încearcă să te facă să te răzgândeşti, o avertiză Millie. Te-a mai căutat Ralph?

— Nu încă, spuse încet Francesca. Credeam că voi auzi de el până acum. Probabil că e ocupat până peste cap.

— Un telefon nu ia mai mult de două minute, se enervă Millie. Acum mai are puţin şi sare pe tine, iar în minutul următor nu dă nici măcar un telefon. E cam misterios tipul, nu ţi se pare?

— Poate că îmi oferă puţină libertate de mişcare, sugeră încrezătoare Francesca.

— Poate, încuviinţă Millie. Dar nu e cazul să exagereze.

Francesca îşi făcu de lucru, sortând rochiile de plajă şi pantalonii scurţi pentru nepoţelele ei. Era dezamăgită că Ralph nu o sunase. Sperase să-l vadă în week-end. Poate comportarea ei stupidă de pe chei fusese ultima picătură din pahar. Dar sigur el putea să înţeleagă cum s-a simţit ea. Şi părea să se fi împăcat cu ideea. Poate că a avut sentimente confuze în seara întâlnirii lor la cină, dar acum se simţea şi mai al naibii de confuză după micul episod din restaurant, cu Mark.

Făcu o pauză, amintindu-şi momentul. Ochii i se umplură de tristeţe. în ciuda scurtei clipe în care se ţinuseră de mână, el se dusese la Nikki, iar ea se întorsese acasă singură. El a ales-o pe Nikki de mult timp. Millie greşea; nu avea cum să aibă dreptate că Mark vrea să se întoarcă acasă. Dar oare ea voia ca soţul ei să se întoarcă acasă,

dacă într-adevăr acesta era planul lui? se întreba Fran- cesca. După tot ce se întâmplase între ei doi, îşi mai dorea soţul înapoi? Nu fii ridicolă, nu vrea el să vină înapoi, indiferent ce spune Millie – şi chiar dacă vrea, e prea târziu, se gândi ea, continuând să împacheteze lucrurile în valiza mare a surorii ei.

Duminică după-amiază, se duse în vizită la părinţii ei. Nu mai putea amâna să le dea vestea. în următoarele zile, casa va apărea la rubrica de vânzări din ziare. Voia să-i înştiinţeze personal din timp.

Maura strâmbă din nas când îi deschise uşa fiicei sale.

— Ei, ca să vezi, până la urmă ai reuşit şi tu să-ţi faci timp pentru noi.

— Nu mai fii aşa, mamă. Acum că lucrez, nu mai am atât de mult timp la dispoziţie ca înainte, protestă Fran- cesca.

— Nu ştiu de ce naiba te-ai apucat acuma să munceşti, bodogăni mama ei. Mi-ai spus că Mark îţi pune la dispoziţie o alocaţie frumuşică.

— Aşa e, dar vreau să-mi câştig singură propriii mei bani. Mă bucur că lucrez, mamă, declară Francesca urmând-o în bucătărie şi sărutându-şi tatăl pe creştetul capului lucios din cauza calviţiei avansate.

— Dar sunt sigură că nu era nevoie să te omori muncind, Ray? Maura se uită la soţul ei, cerându-i s-o susţină.

Ray Johnson îşi coborî ziarul de duminică cu un centimetru sau doi.

— Dacă ei îi place, care e problema?

— îmi place foarte mult, să ştii, spuse Francesca animată. Pentru prima dată în viaţa mea, sunt capabilă să-mi port singură de grijă şi să iau singură decizii; şi asta e o mărturisire tristă, dacă stai s-o analizezi cu atenţie. Am

aproape patruzeci şi unu de ani şi, până acum, am fost fiica cuiva, mama cuiva, soţia cuiva...

— Ei bine, tatăl tău şi eu luăm decizii împreună şi ne convine de minune, spuse Maura cu năduf în timp ce umplea ibricul cu apă.

— Ştiu, mamă, şi e foarte bine pentru voi. Vreau doar să spun că îmi place să fiu o femeie independentă. Fran- cesca făcu o pauză, căutând cuvinte care să nu jignească. De fapt, am luat şi alte decizii privind viitorul meu, unele din ele o să-şi facă efectul chiar foarte curând. I-am cerut lui Mark divorţul şi scoatem casa la vânzare. De fapt, anunţul o să apară deja în presă săptămâna asta, spuse ea cu îndrăzneală, căci altfel nici nu avea cum s-o spună.

— Doamne fereşte! Mama ei rămase nemişcată, şocată şi cu ibricul în mână. Cum poţi să divorţezi? Biserica interzice. Nu vorbi prostii, copilă, nu permit ca numele acestei familii să fie făcut de ruşine. Se întoarse cu faţa către aragaz şi îşi căută de lucru, pregătind plicuţele de ceai.

— Mamă, căsnicia noastră s-a terminat. Mark e acum cu altcineva şi eu vreau să am viaţa mea, şi locuinţa mea şi dacă Bisericii nu-i convine, mă tem că eu n-am cu ce s-o ajut. Şi cât priveşte numele familiei, dacă el e mai important pentru tine decât sentimentele şi nevoile mele, îmi pare rău şi pentru asta, spuse dintr-o răsuflare Francesca.

— Ray, bagă-i minţile în cap. Maura era atât de tulburată încât puse zahăr direct în ibric. Şi cum rămâne cu băieţii? Cum rămâne cu toate cunoştinţele voastre? Nu vei mai putea primi împărtăşanie. Nu pot să cred că fiica mea, o fiică pentru care am făcut tot ce-am putut ca să o cresc ca pe o bună creştină, îşi întoarce faţa de la Dumnezeu şi de la Biserică.

— Mamă! Nu mi-am întors faţa de la Dumnezeu, deşi

la un moment dat, mi-a trecut prin gând că El şi-a întors faţa de la mine, răspunse cu sfială Francesca. E ciudat, dar simt că fiecare pas pe care îl fac îmi este într-o oarecare măsură ghidat. Toate acestea s-au întâmplat cu un motiv. Care anume, nu ştiu, dar...

— Ce fel de vorbe sunt astea? izbucni Maura. Este o blasfemie să spui că Dumnezeu te îndrumă către divorţ. N-am mai auzit niciodată aşa ceva. Ray, vorbeşte cu ea.

Tatăl său îşi coborî din nou ziarul şi faţa lui abordă o expresie neobişnuit de severă.

— Maura, las-o pe Francesca în pace. E destul de mare ca să ia singură decizii şi să aibă propria ei relaţie cu Creatorul. Şi, dacă vrei să ştii, consider că are dreptul de a vinde şi de a-şi cumpăra propria ei locuinţă şi să îşi rezolve cumva situaţia, atât financiar cât şi emoţional. Sunt mândru de modul în care a trecut prin acest calvar. Nici unul dintre noi nu-şi poate imagina sau înţelege cât de greu i-a fost, numai Dumnezeu ştie, aşa că fă-i fetei o ceaşcă de ceai şi nu o mai bate la cap. Asta-i tot ce am de spus legat de problemă. El îşi ridică din nou ziarul, dar înainte, îi făcu pe furiş cu ochiul Francescăi. Ea simţi cum inima i se încălzeşte de afecţiune pentru tatăl ei liniştit şi lipsit de prejudecăţi.

Maura rămase cu ochii holbaţi la soţul ei, deschise gura ca pentru a rosti ceva, dar o închise la loc. Bărbatul ei era prea blând cu fetele şi aşa fusese dintotdeauna, dar nu crezuse niciodată că el va merge atât de departe încât să fie de acord cu divorţul. Nu mai avea rost să se certe cu el o dată ce Ray se hotărâse asupra unui lucru. Poate că era un om tăcut şi rezervat, care o lăsa pe ea să vorbească tot timpul, dar era cel mai încăpăţânat bărbat pe care-l cunoscuse vreodată şi când îşi exprima o astfel de

poziţie, nu te mai înţelegeai cu el. Maura închise gura şi o arcui în jos, într-o linie subţire. Numele familiei va cădea în dizgraţie datorită divorţului şi se părea că celor doi nu le păsa nici cât o ceapă degerată. Evident, ruga ei către Sf. Iuda, ca Francesca şi destrăbălatul ăla de soţ al ei să se împace din nou, nu funcţionase. Cam atât se alesese din sfântul patron al cauzelor pierdute. Dar o să încerce cu Sf. Rita, se hotărî ea în timp ce punea ceainicul pe masă.

Francesca nu mai spuse nimic, dar sprijinul acordat de tatăl ei o impulsionase şi o mai liniştise. Ce era mai greu trecuse acum. Le spusese părinţilor. Owen şi Jonathan o sprijineau în decizia luată. Nu o mai putea opri nimic.

Maura dădu drumul cu zgomot la cana de ceai pe masă, în faţa fiicei ei, privind-o insistent. Ghinion, mamă, obişnuieşte-te cu ideea, se gândi Francesca deloc impresionată, în timp ce se întindea pentru a lua un biscuit îmbrăcat în ciocolată. Pe mama ei nu o interesau decât biserica, reacţia cunoştinţelor şi căderea în dizgraţie a numelui familiei. Sentimentele Francescăi nu făceau parte din ecuaţie. Era ridicol să se simtă rănită, îşi spuse în gând. O ştia doar de atâta vreme pe mama ei. De ce s-ar fi aşteptat la altceva? Cel puţin, tatăl ei nu o dezamăgise; sprijinul lui ferm pentru decizia luată îi reîntări hotărârea de a merge mai departe şi de a începe o nouă viaţă.

— Nu te lăsa influenţată de mama, Francesca. La fel a făcut şi cu mine. Nu e ceva personal, doar ştii. Asta e firea ei, n-a învăţat niciodată să gândească singură sau să rezolve lucrurile doar cu căpşorul ei. Orice spune Biserica e valabil, spuse Millie mai târziu în acea seară, când beau împreună un suc, în aeroportul din Dublin.

— Ştiu. N-o să mai pun la suflet. Mă întreb dacă Mark i-a spus încă lui Gerald?

— Ce-ţi pasă ţie dacă i-a spus sau nu? Nici unul nu mai e acum responsabilitatea ta. Tu vezi-ţi mai departe de ale tale.

— Bine, Millie. Dacă aşa spui tu, zise cu drăgălăşenie Francesca.

— Aşa spun şi vorbesc foarte serios, replică Millie.

— Da, Millie.

— Of, mai lasă-mă în pace! Cine ştie cum te-oi găsi peste o lună. Crezi că poţi veni să ne vizitezi?

— Nu cred. Chiar dacă august e o lună liniştită, Ken îşi ia liber o săptămână, aşa că eu o să păzesc citadela. Poate în ultima voastră săptămână de vacanţă să reuşesc. O să te anunţ, oricum.

— De ce Dumnezeu vrei să o vizitezi pe şefa asta, nu înţeleg, o tachină Aidan. Ne-ar plăcea totuşi să te avem printre noi. Aşa m-ai mai ajuta să scap de tensiune. Femeia asta mă terorizează.

— Ai toată compasiunea mea, Aidan. Nu ştiu cum ai supravieţuit până acum. Francesca râse şi se ridică de la masă. Acum plec, trebuie să mă pregătesc pentru ziua de muncă de mâine. Vă urez o vacanţă uimitoare. Ea îi sărută pe toţi şi plecă fluturând din mâini pentru a-şi lua rămas-bun, ştiind că o să-i fie tare dor de toţi o lună de zile, cât o să fie plecaţi.

A doua zi după-masă, Francesca şterse din greşeală un comunicat de presă pe care tocmai îl introdusese în calculator şi înjura cu voce tare când ţârâi soneria inter- fonului de la intrare.

— Da? răspunse ea exasperată.

— InterFlora, auzi ea un răspuns bosumflat.

— Urcaţi, spuse ea, întrebându-se pentru cine erau florile. Nu puteau fi pentru Ken, el tocmai plecase să ia

prânzul cu un client şi îi spusese că se va întoarce târziu. Dacă florile ar fi pentru ea, Ken ar tachina-o nonstop. Aşteptă nerăbdătoare, auzind paşii grei ai comisionarului, pe scări. Buchetul de trandafiri galbeni şi irişi albaştri era imens. Poate i le trimisese Ralph, speculă ea cu puţină emoţie, în timp ce semna de primire. Curierul de-abia ieşi din birou când ea deschise plicul ataşat la buchet. Rămase cu gura căscată când citi ce scrie.

Prânzul a fost încântător. E nemaipomenit să fim iar prieteni. Sper că ne putem revedea curând.
Cu dragoste, Mark Xxxxxx

Mark trimisese buchetul. Asta era ceva total neaşteptat. Francesca se aşeză la birou şi reciti bileţelul, complet uimită. Şi era şi scrisul lui de mână. Chiar se dusese la florărie şi comandase personal buchetul. Nu făcuse comanda la telefon şi nici nu o pusese pe secretara lui să se ocupe de comandă. Era impresionată. Mark făcea în- tr-adevăr eforturi de a pune capăt zâzaniei dintre ei doi. Asta era bine. Când se străduia, Mark putea fi încântător. Florile trebuie să fi costat o avere. Nu era deloc zgârcit, se gândi ea cu afecţiune.

Se întreba cum s-ar simţi Nikki dacă ar şti că Mark luase prânzul cu ea şi că îi trimisese apoi flori. Probabil că s-ar da cu capul de pereţi. Păcat că nu avea cum s-o anunţe, se gândi cu regret Francesca în timp ce punea buchetul în chiuveta din bucătăria biroului, lăsându-l în apă până avea să plece acasă.

Se gândea acum dacă să-i telefoneze lui Mark sau să-i trimită un e-mail. Telefonul era parcă prea personal, se hotărî ea. Să-i facă cinste cu masa de prânz şi să-i trimi

tă flori erau toate bune şi frumoase, dar nu voia ca el să creadă că totul era dat uitării şi iertat. Mai avea un drum lung de făcut înainte ca ea să-i ierte totul. Se aşează în faţa tastaturii şi îi trimise un e-mail.

Mulţumesc pentru masa de prânz şi pentru frumoasele flori. Nu trebuia să te deranjezi.

Trimise mesajul şi aşteptă răspuns. Acesta sosi a- proape imediat.

Cu multă plăcere. Nici un deranj, a fost dorinţa mea.

A fost dorinţa mea, citi ea din nou şi din nou. De ce voise el să-i trimită flori, aşa, dintr-o dată? De ce era aşa de drăguţ? Oare Millie avea dreptate, Mark ascundea ceva? Ce se petrecea în mintea lui? Nu putea fi vorba de gelozie faţă de Ralph, se gândi ea, confuză. Şi dacă era gelos, nu era cazul. Ralph, din câte îşi dădea ea seama, o lăsase baltă.

49

— Hai să mergem la Cursele Galway, sugeră Nikki veselă în timp ce se întorcea acasă, de la birou, alături de Mark. El fusese teribil de preocupat zilele acestea. Şi asta o tulbura. Ştia însă care e motivul. Anunţul agenţiei imobiliare apăruse în suplimentul ziarelor, alături de o fotografie color a casei. Descrierea proprietăţii era detailată şi strălucitoare. Va atrage cu siguranţă atenţia multor cititori. Mark era foarte tăcut de când observase anunţul. Il studie intens, în special pozele ce evidenţiau camerele, şi nu se putea abţine să nu le compare cu apartamentul ei stilat, de altfel, dar mult mai mic. Nici nu o mira că el nu voia să vândă casa. Nu-şi va mai putea permite niciodată o locuinţă la fel de bună, date fiind preţurile actuale.

— Mm, nu prea am chef de curse. Au fost nişte zile grele pentru mine, spuse Mark plictisit.

— Uite ce e, o să mă ocup eu de cazare...

— Nikki, n-o să mai găseşti nicăieri o cameră aşa de târziu, aşa că ia-ţi gândul. Totul este deja rezervat, pun pariu, o informă el.

— Am prieteni care locuiesc în Galway, nu trebuie să facem nicăieri rezervare. Haide, stăm doar pentru o noapte. Hai să mergem de Ziua Femeii. Conduc eu, se linguşi ea.

— Of, Nikki, nu mă simt în stare, murmură Mark.

— Te rog, Mark. Hai să facem ceva în week-end-ul viitor. Trebuie să ne mai şi destindem din când în când. N-am mai făcut nimic frumos pentru noi de nu mai ştiu când. Şi eu simt nevoia, spuse încet Nikki.

Mark oftă de parcă ar fi fost sfârşitul lumii.

— Ascultă, ştiu că nu îţi este uşor să vezi în ziare a- nunţul de vânzare a fostei tale case. Ştiu că nu asta doreai. Dar faptul e consumat. Hai să mergem la Galway în week- end ca să te mai odihneşti şi tu, să nu te mai gândeşti la toate astea. Te rog, Mark, nu mă neglija.

El rămase tăcut mult timp.

— Mark, chiar nu pot să fac nimic ca să te înveselesc? întrebă ea oropsită.

— Iartă-mă, Nikki. Nu e vina ta. Nu intenţionez să fiu un morocănos. Vom merge la Galway dacă asta vrei.

— O să ne distrăm de minune, îţi promit, îl asigură ea, sperând că schimbarea de aer o să-l facă să-şi revină. El nu mai vorbi mult pe tot parcursul serii şi se culcă devreme. Nikki rămase să verifice un raport asupra căruia nu reuşise să se concentreze toată ziua. Nici acum nu prea putea, se gândi ea nefericită. îi pierise şi ei cheful de orice. Mark se retrăsese în sinea lui şi se părea că nu are cum să ajungă la el. Ceva îl deranja profund şi oricât ar fi încercat ea, pur şi simplu nu putea să-i dea de capăt. Cu cât se vindea mai repede afurisita aia de casă, cu atât mai bine. Poate că atunci Mark o să-şi dea seama că şi căsnicia lui e definitiv terminată şi că toate datoriile lui faţă de pacostea aia de nevastă erau plătite cu vârf şi îndesat.

Mobilul Francescăi începu să sune. Ea se afla în trenul

care se îndrepta legănându-se spre Landsdown Road. începu să caute în fundul genţii, încercând să-şi ţină echilibrul.
— Alo?
— Bună. Scuze că nu te-am mai sunat. Am fost plecat în Cork, o întâmpină Ralph.
— O! Bună, Ralph. Eu sunt în tren. Nu te aud foarte bine.
— Unde eşti?
— Mă duc în Landsdown Road.
— Coboară mai aproape şi hai să bem împreună un pahar, pot să aştept în cinci minute.
— Nu, Ralph, nu pot. M-a sunat agentul imobiliar, o să treacă pe la mine ca să-i dau un set de chei şi trebuie să ajung acasă.
— Am văzut anunţul în ziar. Arată bine. Ce zici atunci de mâine?
— OK, încuviinţă ea.
— Vin să te iau de la birou, sugeră el.
— Nu, mâine o să fiu numai pe drumuri, ici-colo. Mmm... ce zici de hotelul Herbert Park, în jur de şase şi jumătate?
— Excelent. Un loc superb, căzu de acord Ralph. Ne vedem acolo.
Francesca îşi puse telefonul înapoi în geantă. Era plăcut să-i audă din nou vocea, chiar dacă durase ceva timp până s-o sune din nou. Era convinsă, şi dezamăgită totodată, că Ralph nu o va mai căuta. Ar fi vrut să-l mai vadă.
Primii potenţiali cumpărători trebuiau să apară în seara următoare. Ar fi mult mai uşor dacă ea nu se va afla acasă. Gândul de a avea străini care să-i tropăie prin casă, să-şi bage nasul în dulapurile ei şi să tragă cu ochiul în dormitorul ei era înfricoşător. Detesta acest moment.

Petrecerea Francescăi

Un tânăr de la agenţia imobiliară sosi în jur de şapte şi jumătate şi Francesca îi dădu un rând de chei. Casa nu îi mai aparţinea acum, se gândi ea puţin tristă. Oricine ar fi vrut s-o vadă era liber s-o facă. Era o situaţie profund deranjantă. Se băgă în pat devreme, dar nu dormi foarte bine.

A doua zi la prânz şi-o petrecu discutând cu un tipograf, punând la punct detaliile necesare pentru tipărirea de cărţi de vizită şi alte obiecte de papetărie cu antet, înainte de a trece pe la un client căruia să-i lase prezentarea unei campanii de PR. Era emoţionată la gândul primei ei prezentări, dar Ken insistase.

— Lărgeşte-ţi experienţa, Frannie. în caz că mi se întâmplă ceva, stau liniştit dacă ştiu că am pe cine să mă bazez, cineva care să-mi calce pe urme.

— Credeam că trebuie să fac doar muncă de secretariat şi câteva comisioane ici-colo, accentuă ea.

— Şi eu am crezut la fel, dar ai atâta talent pentru slujba asta, că e păcat să ţi-l iroseşti. Şi nu mai fii aşa de modestă, Francesca, du-te acolo şi fă-i praf. Poartă costumul ăla pe care l-ai avut când te-ai întâlnit cu bărbăţelul tău, era super. Ken zâmbi pe sub mustaţă, incorigibil. Datorită lui Ken şi postului oferit de el, ea devenise acum o altă femeie, se gândi recunoscătoare.

Prezentarea decurse mult mai bine decât se aşteptase, cu excepţia primelor minute în care, datorită nervozităţii, nu era sigură dacă vocea îi tremura. Era vorba de o micuţă companie producătoare de confecţii şi managementul păruse impresionat de elocvenţa ei. Francesca considera că agenţia Ken Kennedy PR avea şanse mari cu acest cont. Era obosită, dar mulţumită când ieşi în foaierul elegant al hotelului Herbert Park. Aştepta cu nerăbdare să se întâlnească cu Ralph.

Deşi întârzie zece minute, nici el nu sosise, aşa că Francesca se aşează într-un colţ retras şi comandă o cafea, relaxându-se. îi plăcea acest hotel, se gândi ea, privind în jur. îi plăceau design-ul spaţios şi culoarea galbenă ca de miere, atenţia pentru detalii şi modul în care erau folosite materialele naturale. Era mândră să-i aducă pe clienţi la acest hotel, în special pe cei străini. Karen Kronskey fusese extrem de impresionată de decorul calm, simplu şi de sala de marmură rezervată recepţiei, animată de covoare cu modele speciale, geometrice şi de o foarte bună colecţie de artă irlandeză modernă.

Sorbi din cafea şi se întrebă ce îl reţinea pe Ralph. Era un tip cu maniere atât de frumoase, trebuie că avea un motiv serios pentru întârziere. Când se făcu şapte, apoi şapte şi un sfert iar el nu mai apărea, Francesca începu să se îngrijoreze. Nu avea însă numărul lui de telefon. îl lăsase la birou, dar la ce îi servea acum, se gândi ea îmbufnată, enervată pe ea însăşi că nu avusese intuiţia să îşi copieze numărul lui de telefon în agendă. Se hotărî să-l mai aştepte până la şapte şi jumătate, apoi o să plece. O oră e destul de mult să aştepţi pe cineva, oricine ar fi. Nu mai avea rost să piardă vremea. Ralph mai mult ca sigur nu mai venea. Peste zece minute, tocmai se pregătea să plece când îl văzu rătăcind prin foaier şi căutând-o cu privirea. Ea îi făcu semn cu mâna şi un zâmbet se aprinse pe faţa lui Ralph. Pe măsură ce se apropia, făcându-i la rândul lui semn cu mâna, împleticindu-se printre scaune şi mese, Francesca rămase blocată, dân- du-şi seama că el era beat criţă. Ralph se împiedică şi căzu pe sofa lângă ea şi, înainte ca ea să-şi dea seama ce se petrece, el se aplecă şi îi şopti: „Bună, frumoaso!”, după care o sărută puternic pe gură, un sărut umed şi

larg ce o făcu instinctiv să se şteargă cu dosul palmei imediat ce scăpă din prinsoare.

— Ralph, încetează. îl împinse de lângă ea. Eşti beat!

— Am tras vreo două. El rânji năuc. Of, Francesca, eşti o femeie superbă, hai să mergem la mine şi să ne călărim unul pe altul până ne sar capacele, îi propuse el cu o privire lacomă. Francesca nu mai putu scoate o vorbă, atât era de şocată. El îi interpretă tăcerea drept încuviinţare şi se ridică, balansându-se şi trăgând-o aproape.

— Haide, frumoaso, lasă-l pe Ralphie să-ţi ofere o noapte de neuitat. De-abia aştept să-ţi dezmierd sânii ăştia magnifici. Am erecţie numai când mă gândesc la ei, bolborosi el.

Francescăi nu-i venea să creadă ce aude. Era îngrozită şi dezgustată.

— Mi-ai oferit deja o noapte de neuitat, Ralph, crede-mă, spuse ea cu răceală, eliberându-şi braţul din strânsoarea lui. Traversă apoi foaierul cu toată demnitatea de care mai era în stare în acest moment. El încercă s-o urmeze, protestând cu voce tare, dar se împiedică de măsuţa joasă de cafea. Ultima oară îl văzu răsturnat la pământ, înjurând în timp ce încerca să se ridice. O dată ce ieşi din hotel, Francesca o rupse la fugă, de teamă că el o s-o ajungă din urmă. Nu era deloc uşor să alerge într-o fustă lungă şi strâmtă, dar ajunse în cele din urmă la maşină şi observă, uşurată, că nu venea nimeni după ea. Doar în timp ce conducea spre podul East Link respiraţia îi reveni la normal şi inima încetă să-i mai bată ca nebuna.

— Doamne Dumnezeule! murmură ea. Mulţumesc din suflet. Numai de asta nu aveam nevoie. I se făcu greaţă. Era imposibil să-şi închipuie că fermecătorul, suavul şi manieratul bărbat care o scosese în oraş, la cină, şi care

fusese atât de drăguţ cu ea după cearta cu Mark, era acelaşi cu bădăranul beat criţă, libidinos şi obscen pe care-l lăsase trântit la podea în hotelul Herbert Park. Stai să vezi când o auzi Millie despre „Seducătorul Ralph”. O s-o sune imediat ce ajunge acasă, se gândi ea zdruncinată. Tocmai introducea monedele în aparatul de taxat de pe podul East Link când îşi aminti brusc că Millie era plecată în concediu, în Franţa. Inexplicabil, Francesca izbucni în lacrimi. Tocmai norocul ei să aleagă un dipso- man. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Mark ar sări în sus de bucurie dacă ar şti. Ei bine, n-o să afle niciodată de la ea, îşi jură Francesca în timp ce îşi ştergea ochii şi îşi trăgea nasul, încercând să ţină volanul cu o mână şi aflându-se periculos de aproape de a se ciocni de zidurile de pe East Wall Road.

Dormi foarte prost, incapabilă să-şi reprime amintirea remarcilor oribile ale lui Ralph şi, a doua zi, la serviciu, stătu cu inima strânsă de fiecare dată când suna telefonul, de teamă să nu fie chiar el. Nu voia să-l mai audă sau să-l mai vadă vreodată. De acum înainte, poate să se ocupe Ken de el când era necesară implicarea lui într-unui din evenimentele firmei. Dar Ralph nu sună în acea zi şi nici în următoarea şi, până în week-end, se gândi că Ralph se va simţi mult prea prost ca să mai aibă curajul s-o contacteze. Şi ei îi convenea. Poate Mark nu era o persoană aşa de rea, până la urmă, se gândi ea melancolică. Soţul ei n-ar fi tratat-o niciodată atât de murdar.

Nu, el doar a plecat cu altă femeie, îi reaminti mica şi răz- bunătoarea ei voce interioară.

Duminica următoare, Francesca stătea în bucătărie, luând micul dejun şi răsfoind prin ziare. Bea o cafea şi pâine prăjită, când o fotografie de la rubrica mondenă îi

atrase atenţia. Stomacul i se întoarse pe dos şi circulaţia sângelui i se opri când îi recunoscu pe Mark şi pe Nikki, zâmbindu-i larg amândoi. Erau la cursele Galway şi aparent, se distrau de minune.

— Ei bine, la dracu' cu tine, Mark, înjură ea. Cum ai putut s-o duci pe ea acolo? Ăsta era locul nostru. Millie era nebună crezând că Mark vrea să se întoarcă la ea. Avea chiar sub nasul ei dovada că sora ei se înşală.

Sări de pe scaun şi se duse în salon, scoase trandafirii galbeni şi irişii albaştri din vazele dispuse de ambele părţi ale căminului şi se întoarse din nou cu paşi repezi în bucătărie unde aruncă florile la coşul de gunoi, reuşind astfel să se şi înţepe în ghimpi.

— Poţi să ţi-i bagi undeva, Mark Kirwan! Sau nu, mai bine, să şi-i bage curva ta! ţipă ea. Sună telefonul. Răspunse enervată si cu o voce ascuţită:

— Da!

— Francesca, eu sunt, se auzi o voce pocăită. îmi pare teribil, teribil de rău...

— Du-te dracului şi tu, Ralph! urlă Francesca, trântind cu putere telefonul.

50

Ralph închise telefonul iritat şi îşi masă tâmplele ce-l dureau. Nu mai avea rost s-o sune iar pe Francesca în momentul ăsta. Experienţa îl învăţase să nu încerce niciodată să explice nimic unei femei supărate, iar ea păruse mai mult decât supărată.

Nu-şi amintea o boabă, cu excepţia faptului că aranjase să se întâlnească cu ea într-un loc. Unde, nici asta nu-şi amintea, deoarece, la scurt timp după ce stabilise detaliile, dăduse peste un vechi prieten şi se puseră pe depănat amintiri. Ori îi făcuse figura şi nu ajunsese la întâlnire, ori ajunsese, dar complet afumat. Spera din tot sufletul să fi fost prima variantă. Nu ar fi vrut ca o femeie pe care o admira atât de mult să-l vadă în astfel de momente, când îşi pierde absolut orice control. Soţia lui îi spusese de multe ori că e un beţiv păcătos, cu o limbariţă ascuţită şi vicioasă. înseamnă că a spus sau a făcut el ceva. Gemu nemulţumit. Era atât de frustrant că nu-şi putea aminti.

— Doamne! Doamne! Doamne! îşi prinse capul cu mâinile. De ce sunt aşa? Nu vreau să fiu aşa. De ce nu mă ajuţi? ceru el să afle, ririicându-şi privirea spre cer. Nici un răspuns. Niciodată nu era nici un răspuns. Ralph îşi coborî dezarmat capul în piept şi plânse ca un copil.

*

— Uite, dragule. Fotografia noastră e în ziar, spuse veselă Nikki, împăturind publicaţia şi dându-i-o lui Mark. Se întorseseră de la Galway cu o oră în urmă şi acum se odihneau după drum.

Of rahat! se gândi el. Spera ca Francesca să nu fi văzut ziarul. Nu-i spusese nimic despre plecarea lor la curse. Era un obicei pe care îl practica întotdeauna împreună cu soţia lui şi, privind fotografia din articol, cu el şi Nikki surâzând fericiţi la aparat, ştia că, dacă ar vedea-o, Francesca ar considera că el o făcuse intenţionat, în ciudă.

— Foarte frumoasă, murmură el, înapoindu-i ziarul. Nu trebuia să se fi dus la afurisitele de curse. Poate că zâmbise el în fotografie, dar asta era doar de faţadă. Plecase în această excursie doar ca să-i facă pe plac lui Nikki şi fiindcă se simţea al naibii de vinovat pentru modul în care se comportase cu ea în ultima vreme.

Dacă, printr-un miracol, Francesca l-ar primi înapoi, ar lăsa-o pe Nikki în viitorul apropiat şi ea nici nu ar şti ce se petrece în mintea lui. Se simţea ca o jigodie! Era o jigodie, recunoscu el deloc încântat. Nu-şi imaginase niciodată că poate fi capabil de atâta duplicitate. Dacă ar avea măcar un dram de curaj, ar pune capăt relaţiei cu Nikki indiferent dacă Francesca l-ar primi înapoi sau nu. Doar se folosea de biata fată. Nu era însă în stare să facă pasul ăsta, se gândi el nefericit. Dacă Francesca o să-l refuze, nu vrea să rămână singur.

Ea e cu mult mai curajoasă decât tine! Gândul acesta neplăcut îi invadă mintea. Francesca era singură de peste opt luni de zile – mă rog, până când îşi făcuse apariţia acel gigolo, se corectă el. îşi căutase şi găsise o slujbă şi

îşi croise o nouă viaţă pentru ea, şi iată-l şi pe el, atârnând ca un olog de fusta unei femei pentru care nu mai avea aceleaşi sentimente ca la început. Era patetic, admise el în timp ce răsfoia Sunday Business Post. Nu se putea concentra. Se ridică şi se duse la uşa franceză dinspre balcon, privind fix pe fereastră. Vremea se înrăutăţise din nou şi ploaia bătea în rafale, pe geamuri.

Se decise că trebuie să facă mişcarea cât mai curând. Casa era deja scoasă pe piaţă. Vor veni oferte. Mai bine să înăbuşe totul în faşă înainte ca lucrurile să avanseze. O s-o sune pe Francesca de la birou mâine dimineaţă şi o să stabilească o întâlnire cu ea. Ce se va alege în urma acesteia, nimeni nu ştia; tot ce putea era să spere. Rămase cu privirea aţintită asupra ploii ce sălta pe balcon, dorindu-şi să nu o rănească pe Nikki.

Nikki îl studie pe Mark pe furiş, în timp ce el stătea cu spatele la ea, pierdut cu privirea prin geamurile uşii de la balcon. Fotografia nu i-a picat prea bine, se gândi ea iritată. Îi era probabil teamă că scumpa lui Francesca o s-o observe în ziar şi o să se simtă jignită. Nikki însă fusese încântată. Oricine o va vedea îşi va da seama că ei sunt cu adevărat un cuplu. Mark se întâlnise cu mulţi prieteni şi multe cunoştinţe la curse şi o prezentase ca partenera lui. Totul se petrecuse aşa cum îşi dorise ea, dar tot nu se simţea mai bine.

Mark nu se distrase deloc la Galway, dar nimeni care nu-l cunoştea foarte bine nu şi-ar fi dat seama. Afişase o mască foarte bună. Era ca pe pilot automat, purtându-se ideal cu prietenii, salutându-i, discutând, râzând, ca şi cum ar fi petrecut de minune. La fel făcea şi în timpul serviciului. Îl văzuse cum reuşea să încânte o încăpere

plină de oameni străini şi foarte puţini îşi dădeau seama că nu-l au în faţă pe adevăratul Mark. El este un bărbat retras, extrem de profund, asta observase imediat după ce-l cunoscuse. Dar tocmai firea lui retrasă o atrăsese atât de mult, o considera o provocare şi era hotărâtă să treacă de zidul de gheaţă. Momentan nu prea avea noroc. Poate că el reuşise să prostească pe toată lumea în Galway, dar cu siguranţă, nu şi pe ea. Il cunoştea mai bine decât oricine, se asigură ea. Puteau să se fi dus şi pe lună, căci n-a avut nici o importanţă faptul că îşi petrecuseră o zi împreună, la curse. Nikki era din nou în punctul zero şi n-avea nici o idee ce să facă mai departe.

Crăciunul! îşi spuse ea pentru a nu ştiu câta oară. Crăciunul e ultima lui şansă! Dar, chiar şi numai pentru ea, ameninţarea aceasta începea să pară în zadar. Luă unul din suplimentele de duminică şi îl răsfoi, dar nu se putea concentra.

— Cafea? întrebă ea cu prefăcută vioiciune. Mark era atât de adâncit în gândurile lui încât nici nu o auzi. Mâhnită peste poate, se duse în bucătărie şi îşi pregăti o ceaşcă de cafea. Putea la fel de bine să trăiască şi singură decât să-l aibă pe Mark, cel de acum, drept companie. Şi, pentru a mia oară, se întreba unde greşise.

Francesca o luase pe Trixie la o mică plimbare pe Bull Island. Mai mulţi potenţiali cumpărători veneau să vadă casa în acea după-amiază şi ea nu voia să se afle acolo. Ei o să plece până la trei şi jumătate, o asigură agentul imobiliar. Ploaia cădea grea pe umbrela ei mare de golf, dar nu o deranja. Uneori chiar îi plăcea să se plimbe prin ploaie. Marea vuia şi se încleşta în reflux, urlând cu fiecare val ce se spărgea de ţărm. Putea simţi gustul sărat al picăturilor de apă, rătăcite din spuma valurilor.

Deci Ralph o sunase să-şi ceară iertare. Mare scofală, se gândi ea cu amărăciune. Putea să se ducă învârtindu-se. Avea ea destule complicaţii în viaţă şi fără a se implica într-o relaţie cu un beţivan divorţat. Nu era chiar atât de disperată să fie cu un bărbat. De fapt, după ce-i văzuse mutra lui Mark în ziar, cu braţul protector în jurul acelei femei, Francesca se decise că îi este mult mai bine de una singură, fără nici un reprezentant al acestei specii.

Mergea sprintenă, bucurându-se de agitaţia lui Trixie. Era un câine atât de drăguţ şi uşor de iubit, se gândi ea cu afecţiune. Nici nu se pune problema să cumpere un apartament la bloc, sau nici măcar unul din acele coteţe exagerat de scumpe, numite vile de oraş. Se uitase la câteva din ele şi nu fusese deloc impresionată. Casa transformată din grajduri ar fi fost o alegere deosebită, dar curtea era totuşi foarte mică. Biata Trixie s-ar fi învârtit ca un prizonier în ea. Poate că era mai bine că această casă ieşise oricum din discuţie. Week-end-ul viitor o să se ocupe serios de căutarea unui cămin, îşi promise ea. Se întreba dacă vreunul din vizitatorii de azi o să facă o ofertă serioasă pentru casă sau dacă veniseră doar să se uite, din curiozitate. Ştia că există persoane care-şi petrec sfârşiturile de săptămână vizitând case de vânzare, cu nici o intenţie de a cumpăra.

Se uită la ceas. Trei şi douăzeci. Ar putea deja să se întoarcă. Focul era aprins în salon; o să facă o baie fierbinte şi apoi o să coboare aici şi o să citească restul ziarelor lângă şemineu. Poate face comandă la un restaurant indian sau chinezesc, pentru cină; nu avea chef să gătească.

Casa era tăcută şi goală când se întoarse. Agentul imobiliar se ţinuse într-adevăr de cuvânt. îi făcu baie şi o hrăni pe Trixie, apoi îşi turnă un pahar cu bere şi îşi umplu

cada cu apă. Apa fierbinte şi aromată îi încălzi plăcut tot corpul, căci fusese frig pe Bull Island. Stătea în baie citind o revistă şi sorbind din bere, relaxându-se. Unul din avantajele de a locui singură era libertatea de a face exact ce-i plăcea. Baia o reîmprospătă şi după ce-şi uscă părul, se îmbrăcă într-un trening, se aşeză în faţa focului şi se cufundă în lectura ziarelor. Soneria de la intrare ţârâi în jur de cinci. Dacă era un potenţial cumpărător, putea să aranjeze cu agentul imobiliar o zi în care să viziteze casa, se gândi hotărâtă. Nu avea de gând să dea drumul la tot felul de străini în casă. Deschise uşa, pregătită să-l invite politicos pe vizitator să plece:

— Bună seara, Francesca. Sper că nu te deranjez. Aş vrea să discut cu tine o problemă personală, spuse socrul ei pe un ton oficial, făcându-şi singur drum în casă, pe lângă ea.

— Bună, Gerald, ce mai faci? spuse cu jumătate de gură Francesca, închizând uşa în urma lui. El era ultimul lucru care-i mai lipsea.

— O, acum fac bine, Francesca, sunt sigur însă că mă întrebi doar din politeţe. Că altfel, n-ai făcut nici un efort să ţinem legătura de când te-ai despărţit de fiul meu, o acuză direct Gerald, cu ochii lui mici, reci şi neprie- tenoşi.

— Cu ce te pot ajuta, Gerald? întrebă şi ea tot cu răceală, hotărâtă să nu-l lase s-o ia peste picior.

— Am venit să-ţi spun că faci o mare greşeală că vinzi casa asta. Una pe care o s-o regreţi profund. Băiatul ăsta al meu a venit la mine să mă roage să-i depozitez lucrurile într-o cameră goală de-a mea şi, deşi nu mă deranjează să fac asta pentru el, consider că cineva trebuie să vă bage minţile în cap amândurora. Ştiu că Mark nu vrea

să vândă. Numai tu eşti de vină. Eşti o proastă dacă vinzi casa asta afurisită, atât de bună, izbucni Gerald.

— Mulţumesc pentru sfat, Gerald, dar, teoretic, nu e treaba ta. Fiul tău m-a părăsit pentru o altă femeie şi eu a trebuit să strâng în urma lui şi să-mi continuu viaţa. Şi exact asta am făcut şi voi face fără nici o intervenţie din partea ta. Mulţumesc că ai trecut să mă vezi. La revedere. Ea îi deschise uşa, invitându-l să plece.

— Ia stai o clipă, domnişorică. Gerald era profund jignit. Ai aici un set de porţelanuri Wedgwood care îi aparţine scumpei şi răposatei mele soţii. Dacă intenţionezi să vinzi, îl vreau înapoi. Nu vreau ca Mark să i-l dea celeilalte femei şi nici nu vreau ca tu să-l dai altcuiva.

— Doamna Kirwan ne-a oferit acel set de porţelanuri ca dar de nuntă, Gerald. Mai bine l-ai întreba şi pe Mark ce părere are în privinţa asta. Dacă el e de acord, voi fi şi eu fericită să ţi-l înapoiez. Să fii sigur de asta, spuse ea glacial. Ce meschin putea fi omul ăsta! Slavă Domnului că scăpase de el! Deschise uşa şi mai larg, pentru ca el să perceapă mesajul şi să plece.

— Ei, ca să vezi! Ce zici de asta! Cel puţin, ai putea să-mi oferi o ceaşcă de ceai, bufni Gerald.

— Pardon! Sunt ocupată. Noapte bună, Gerald. O să-l pun pe Mark să-ţi dea telefon ca să discutaţi despre porţelanuri, spuse Francesca, fără a-i da drept de replică. Socrul coborî scările nervos, dar Francesca nu mai aşteptă să-şi ia rămas-bun, închise uşa cu putere în urma lui.

— Zgârcit afurisit, bombăni ea. Ce tupeu pe capul lui, să vină aşa, neanunţat la uşa ei, ca să-i ceară înapoi porţelanurile şi o ceaşcă de ceai de pomană! în ciuda ei, se simţi silită să râdă de neobrăzarea lui. Nu-i era dor să-l aibă constant în preajma ei, asta era sigur.

*

— Ce-ai făcut? întrebă Mark, fără să-i vină a crede.

— M-am dus şi i-am dat nevestei tale un sfat al naibii de bun şi i-am spus că e o toantă dacă scoate casa la vânzare. Şi a fost afurisit de nepoliticoasă cu mine, se văită Gerald. Nici o ceaşcă de ceai nu mi-a oferit, un lichior sau ceva. Extrem de neospitalieră. Şi eu am fost mereu aşa de bun cu ea...

— Nu-mi vine să cred ce aud. N-aveai nici un drept să faci aşa ceva. O să creadă că eu te-am pus. Pentru numele lui Dumnezeu, tată, de ce naiba ţi-ai băgat tu nasul?

— Nu mi-am băgat nici un nas, Mark. I-am dat femeii un sfat părintesc. Dar ea e încăpăţânată şi bătută-n cap. Şi mai mult, i-am spus că vreau porţelanurile Wedgwood înapoi, cele pe care vi le-a dat mama ta. E o moştenire de familie. Nu o s-o las să ajungă pe mâinile cine ştiu eu cui, declară Gerald.

— Vai de mine! bombăni Mark. Ce o să faci tu cu ele? O să le iei cu tine în mormânt? Te las. Trebuie s-o sun pe Francesca şi să-i explic că toate astea n-au nici o legătură cu mine. La revedere. închise telefonul plin de nervi. Tatăl lui exagerase de data asta. Francesca era probabil înnebunită. Tocmai când reuşiseră să se înţeleagă mai bine, trebuia să-şi bage nasul tatăl lui.

Răsfoi prin agendă şi găsi numărul ei de la birou. Francesca răspunse aproape imediat.

— Bună, eu sunt, spuse el prudent.

— O! Bună, Mark.

Era înţepată sau doar extrem de politicoasă? Nu-şi putea da seama. Se întreba dacă ea văzuse fotografia din ziar, cu el şi Nikki la cursele Galway.

— Ă... mm., cred că tatăl meu a trecut aseară pe la ti

ne, spuse el delicat. îmi pare extrem de rău, Francesca. N-am avut nici cea mai vagă idee că va face o prostie ca asta.
Spre imensa lui uşurare, îşi auzi soţia râzând.
— Asta-i Gerald pe care îl ştim. Ce vrei să facem cu porţelanurile Wedgwood?
— Vreau să le păstrezi, spuse hotărât Mark.
— Nu, Mark. Lasă-l să le ia tatăl tău. Nu are nici un rost să-l supărăm tocmai acum, la bătrâneţe, replică Francesca.
— Bine atunci, dar eşti sigură?
— Sunt. Cu cât mai puţină dezordine, cu atât mai bine pentru când m-oi muta în locuinţa mea.
— Ascultă, ce-ai zice dacă aş veni pe la tine într-o seară, să mai facem ordine în lucruri, sugeră el. Era clar că Francesca se hotărâse să se mute. Trebuia s-o convingă să rămână. Totuşi, acum era mai bine să-i facă jocul.
— OK, încuviinţă ea.
— Când ţi-ar conveni? întrebă Mark. La ce oră?
— Miercuri sau joi. în jur de şapte?
— Miercuri, spuse el. Sunt norocos săptămâna asta, nu trebuie să plec în nici o deplasare.
— Bine, spuse destul de veselă Francesca. Ne vedem atunci.
Ea era atât de sigură pe sine, încât îl tulbura. Părea să fi luat o hotărâre decisivă, se gândi el aproape panicat.
— A... ai vrea să luăm cina sau altceva? o invită el.
— Nu, Mark. O să mănânc ceva la prânz.
— O, bine atunci, spuse el, dezamăgit. Ne vedem miercuri.

51

— O să întârzii mai mult diseară, am de lucru, aşa că o să meargă fiecare cu maşina lui, spuse Mark pe un ton obişnuit, în timp ce-şi lega nodul la cravată şi se pieptăna.

— O! Unde te duci? întrebă Nikki, aplicându-şi fardul pe pleoape cu mare uşurinţă, dovadă a unei experienţe îndelungate.

— Ăă... o mică întâlnire la clubul de golf. Mark scotoci prin servietă pentru a se asigura că are toate cele necesare zilei de lucru. Pa, iubi. Se aplecă, o sărută scurt pe obraz şi plecă.

Nikki puse jos rimelul şi îşi sprijini bărbia în palme. Aseară se comportase ca pisica pe acoperişul fierbinte, iar dimineaţă pierduse cel puţin zece minute alegându-şi o cravată şi o cămaşă. Se tunsese cu o zi înainte, deşi nu trecuseră decât trei săptămâni de când fusese ultima oară la frizer.

Ceva nu era în regulă. Pentru prima dată în luni de zile, îl auzea că se duce la o întâlnire la clubul de golf. Instinctul ei îi spunea ceva ce nu putea ignora.

O agasă toată ziua. Ce făcea Mark în seara asta şi nu voia ca ea să afle? Cu cine se vedea? începu să devină paranoică. Poate cunoscuse o altă femeie. Poate începu

se o altă aventură. Ar putea fi un motiv pentru toanele lui din ultimele săptămâni. Dar cine era? Cu siguranţă, ar fi aflat dacă era cineva de la birou. Totdeauna stătea la taclale cu Sandra Daly de la Trezorerie. Şi ea îi cam făcea ochi dulci. Nikki se încruntă.

— Sandra de la Trezorerie are vreo relaţie cu cineva? o întrebă ea pe Elaine, când secretara ei îi aduse în birou un teanc de scrisori. Elaine ştia ce face toată lumea. Era cea mai mare bârfitoare de pe pământ.

Ochii secretarei se măriră de uimire la această întrebare neobişnuită. Nikki se prefăcu că nu observă, în acelaşi timp verificând corespondenţa.

— Nu ştiu, dar aş putea afla, spuse Elaine, dornică să fie de folos.

— O, mersi, murmură Nikki. O cunoştinţă de-a mea, un bărbat, m-a rugat să aflu.

— într-adevăr? Elaine era super încântată de această informaţie. Cine? Îi place de ea?

— Nu-l cunoşti, îi răspunse Nikki tăios, mustrându-se în sinea ei. Acum o să afle tot biroul că un prieten de-al ei era interesat de Sandra. Şi dacă mai ajungea şi la urechile Sandrei, ea ar vrea foarte bine să afle cine este admiratorul secret. Şi s-ar transforma într-o situaţie extrem de stânjenitoare. Nikki o privi cu răceală pe Elaine. Asta-i tot, mulţumesc, îi spuse politicos.

Căţea urâcioasă, află şi singură dacă te interesează atât de mult, clocoti de furie Elaine, intrând în biroul ei. Ce lucru curios să întrebe, totuşi. De când lucra cu Nikki Langan, şefa ei n-o întrebase niciodată nimic altceva în afară de problemele stricte de serviciu. Nu o interesau nici pe departe micile bârfe. Cauzase ea destule de când începuse relaţia cu Mark Kirwan, se gândi cu îngâmfare

Elaine, aşezându-se la computer şi începând să dactilografieze un raport pentru biroul din Londra.

Nikki rămase cu privirea pierdută în spaţiu. Era tulburată. Trebuia să plece dimineaţa următoare la Londra şi nu era deloc pregătită. Era aşa de greu să se concentreze când, în viaţa personală, se petreceau atâtea. Nu mai avusese probleme de concentrare până acum. Era o situaţie dezastruoasă. Ridică dosarul care zăcea neatins pe birou. Era esenţial să fie la curent cu toate informaţiile conţinute în el.

— Concentrează-te! murmură ea. Concentrează-te!

— Ken, trebuie să ajung acasă înainte de a se aglomera traficul. Te deranjează dacă plec în jur de patru şi jumătate? îşi întrebă Francesca şeful.

— Păi, la patru şi jumătate este deja oră de vârf şi traficul, pe măsură, spuse cu înţelepciune Ken. Pleacă la patru, oricum, văd că treaba se mişcă încet. August este întotdeauna o lună mai liniştită. Pleacă şi la trei dacă vrei.

— Mulţumesc, eşti un drăguţ. Poate la trei şi jumătate. Francesca îi zâmbi. Voia să apuce să facă duş şi să se schimbe, să fie complet stăpână pe situaţie, nu să se zbată ca un fluture ars când va sosi Mark. El păruse destul de agitat luni. Fusese evident îngrozit de vizita tatălui său. Francescăi i-ar fi plăcut să vadă cum a reacţionat Mark când a aflat despre păţanie. Gerald era un bătrânel aşa de băgăcios şi de sâcâitor. Nici nu-i de mirare că fiica lui nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Care mai era acum relaţia dintre cumnata sa şi Mark, Francesca nu avea idee. Şi nici că-i păsa. Unul din avantajele despărţirii ei fusese faptul că scăpase de Gerald şi de tot ceea ce implica îngrijirea lui.

Ziua zbură pe nesimţite. Era bucuroasă că ştie din timp de venirea lui Mark, mult mai bine decât să se trezească cu el pe neanunţate. Ciudat însă, o apucase tremuratul din cauza vizitei lui Mark, se gândi ea în timp ce se îndrepta spre casă, pe Dublin Road. Trebuie să clarifice o dată pentru totdeauna cine cu ce rămâne din casă. Din fericire, gusturile lor în materie de muzică şi cărţi erau complet diferite, deci nu vor exista diferenţe de opinii.

Existau însă vreo două tablouri pe care ea le îndrăgea foarte mult, în special Graniţa erbacee de Angie Grimes. Şi lui Mark îi plăcea. Ar fi vrut să păstreze pictura asta dacă soţul ei era de acord, la fel ca şi pictura pe mătase a lui Catherine MacLiam, Bărbaţii tribului Omani. I-ar plăcea să păstreze şi câteva din bibelourile de cristal pe care ei le colecţionaseră de-a lungul anilor. Analizând lucrurile din perspectiva asta, totul părea aşa de definitiv, dar aceste lucruri trebuiau oricum soluţionate în final, se asigură ea pătimaş, pentru că în mintea ei începeau să se ivească dubii.

Mulţumită curăţeniei generale pe care o făcuse, ştiind că proprietatea lor va fi deschisă pentru publicul larg, casa era lună şi bec. Femeia de serviciu fusese în locuinţă de dimineaţă, iar acum mobila şi geamurile străluceau. Trebuia să mai facă un duş şi apoi să aleagă ce va îmbrăca.

— Este ridicol, murmură ea în timp ce ameţea lucrurile din dulap. Nu voia ca Mark să creadă că se îmbrăcase elegant special pentru el. De ce naiba ar vrea să-i dea impresia asta? Vremea însorită se întorsese după vântul şi umezeala din week-end; o să tragă pe ea o rochie de plajă şi o să stea afară, în grădină, dând impresia că era of! atât de calmă, se hotărî ea.

Făcu duş, îşi uscă părul şi îşi trase peste cap rochia verde-mentă, cu modele florale. O cumpărase în timpul vacanţei din Portugalia. Croiala ei uşoară şi largă îi flutura pe lângă corp într-un mod măgulitor. Crăpăturile laterale şi spatele aproape gol îi scoteau în evidenţă bronzul. Era o rochie diferită faţă de articolele ei de îmbrăcăminte, mai formale, pe care le purta de obicei, dar acum era ea însăşi o femeie diferită, mult mai relaxată, ce se îmbrăca după propriul plac. Tocmai îşi pregătise o ceaşcă de ceai când sună mobilul. Pe jumătate, se aştepta să fie Mark care amâna întâlnirea. Era surprinsă de sentimentele ei de dezamăgire în faţa acestei posibilităţi. Pescuindu-şi telefonul din geantă, observă că era afişat un număr necunoscut.

— Alo?

— Doamna Kirwan, Stephen Boyle, am vorbit despre casa transformată din grajduri, din Monkstown, de care eraţi interesată acum ceva vreme. O casă rustică cu trei dormitoare este pusă la vânzare în aceeaşi zonă. Are nevoie de câteva renovări, dar cred că v-ar plăcea. V-aş putea trimite mai multe detalii, dacă doriţi.

— Nu vă mai deranjaţi să le puneţi la poştă, pot să trec eu mâine pe acolo, să le iau personal. Şi mulţumesc foarte frumos pentru telefon, spuse cu căldură Francesca.

— Cu plăcere, doamnă Kirwan. După cum v-am spus, mi se pare că se potriveşte cerinţelor dumneavoastră, şi are şi o grădină drăguţă în spate, complet izolată de ochii lumii.

— Excelent, spuse Francesca. Ne vedem mâine.

Ce interesant, să primească tocmai acum telefon din partea lui Stephen Boyle. Poate pentru că renunţa la vechea ei casă, uşa se deschidea pentru ca o nouă casă să

apară. Avea cel mai ciudat sentiment despre această vilă rustică, chiar dacă n-o văzuse încă. Poate că îi era menită.

Mark puse refractar jos sticla de L'Air du Temps. Era unul din parfumurile preferate ale Francescăi, dar nu era sigur cum ar reacţiona ea dacă i l-ar oferi cadou. Parfumul este un cadou prea personal. Şi ei doi nu mai erau exact ceea ce s-ar numi intimi. Ar fi vrut să-i ofere ceva în dar, însă nu se putea decide asupra ceva anume. Cumpărase un spray cu aromă de irişi albaştri şi o sticlă de Puligny Montrachet, dar mai voia şi un alt cadou, mai micuţ. Dintr-o dată, îl lovi inspiraţia. Ei îi plac la nebunie bomboanele de ciocolată Leonida. Se îndreptă spre Royal Hibernian Way şi îi luă cinci minute ca să aleagă un sortiment de praline şi bomboane de ciocolată cremoase. Era aşa de ironic, se gândi el. Se afla în pauza de prânz, cumpărând cadouri cu ajutorul cărora s-o cucerească din nou pe soţia lui când, nu demult, îşi petrecea pauzele de amiază cumpărând cadouri pentru Nikki. Viaţa cu siguranţă e ciudată. Era ca şi cum situaţia s-ar fi întors complet, cu trei sute şaizeci de grade.

Era emoţionat ca un şcolar când viră la stânga şi intră pe aleea casei. Observarea pancardei cu „De vânzare” echivala cu o lovitură fizică în piept. Nu se putea întâmpla asta, îşi spuse el privind casa mare din cărămidă roşie, cu iedera urcătoare până la streşini şi cu soarele oglindindu-se, în amurg, în ferestrele lungi, stil victorian. Cum putea Francesca să părăsească acest loc de bunăvoie? se întrebă el şi studie grădina împrejmuită de tufe, ascunsă de drumul principal cu garduri vii, mereu verzi. Probabil Francesca angajase pe cineva să le mai tundă, căci arătau bine. Totul avea un aspect impresionant,

se gândi el îndreptându-se spre uşă şi pregătindu-se să apese pe sonerie. O să aibă un cumpărător cât de curând dacă ea insista să vândă. îşi îndreptă cravata şi îşi drese vocea. O putea auzi pe Trixie cum latră agitată. îi era dor de mica potaie, se gândi el cu drăgălăşenie.

Francesca deschise uşa şi lui Mark îi sări inima în piept. Arăta nemaipomenit, se gândi el, surprins. Soţia lui purta o rochie de plajă destul de transparentă şi era în picioarele goale. Se gândise că probabil Francesca o să se îmbrace elegant şi se va machia. Dar pielea ei avea o culoare grozavă. Soarele o prinsese frumos şi tenul îi era strălucitor, radiind a sănătate. O schimbare totală faţă de femeia cu faţa rotunjoară şi pală din urmă cu şase luni.

— Bună, Francesca, ce faci? Ţi-am adus o mică atenţie, spuse el stânjenit, înmânându-i punguţa de cadouri şi spray-ul de irişi.

— Mark, de ce te-ai deranjat? Nu era nevoia, îl mustră ea, făcându-i loc să intre.

— Aşa am vrut, spuse el, închizând uşa în urma lui. Parfumul puternic de pot-pourri şi lac îi invadă simţurile. Casa miroase frumos, spuse el, ca să spargă tăcerea. Se simţea deosebit de stingherit.

— O, păi, se spune că ar trebui să miroasă a pâine coaptă sau a mâncare gătită în casă când prezinţi casa la vânzare, zise veselă Francesca în timp ce-l conducea în bucătărie. Dar lacul de mobilă şi pot-puri-ul ar trebui să fie de ajuns, pentru că nu am timp să coc pâine.

— Eşti aşa de ocupată în prezent? întrebă el politicos, urmând-o în bucătăria luminoasă şi spaţioasă.

— Ah, nu e chiar aşa de rău săptămâna asta. August e o lună mai liniştită. Of, Mark! Bomboane Leonida! exclamă ea, plăcut impresionată. Sunt preferatele mele.

— Ştiu, îi zâmbi el.

— Vrei să stăm puţin pe verandă? E o seară încântătoare, sugeră ea dintr-un impuls. Am o sticlă de vin pusă la rece în frigider. Totuşi, nu e de calitate superioară, ca Montrachet.

— Mi-a plăcea. Mi-e dor de grădină.

— Din păcate, nu mai e aşa de verde acum. În august, totul arată puţin mai ofilit. Francesca deschise sticla de Chardonnay şi turnă vinul rece în două pahare. Ţi-e foame? Aş putea să-ţi pregătesc o omletă sau altceva. Dintr-un motiv oarecare, se găsi din nou în ipostaza de soţie gospodină.

— Nu, mulţumesc. Dar e grozavă! Se îndreptară spre verandă. Francesca se aşeză, iar Mark se plimbă prin grădină, uitându-se la florile şi arbuştii lui preferaţi. Păsărelele umpleau văzduhul cu ciripitul lor. Era o atmosferă pacifică. Ştia că vrea să se întoarcă acasă.

— Nu o să-ţi fie dor de toate astea? întrebă el ezitant, alăturându-i-se Francescăi pe verandă.

— Presupun că da. Dar nu mai pot face faţă. E prea mare casa. Şi sunt şi foarte multe amintiri. Am nevoie de un nou început. De ce nu-mi cumperi tu partea, Mark, dacă tot ai sentimente atât de puternice faţă de locul ăsta? Ochii ei cenuşii erau mari şi întrebători.

— N-aş plăti atâţia bani pentru ea, Francesca. Ar fi o prostie, financiar vorbind, şi nu cred că vei accepta mai puţin decât valoarea ei de pe piaţă, dac-ar fi să continuu şă-ţi plătesc alocaţia lunară? sugeră el, plin de speranţă. Chiar şi dacă el s-ar muta înapoi în casa lui, iar ea ar pleca, tot ar putea s-o curteze, se gândi el încântat.

Francesca dădu din cap.

— Nu mai vreau să fiu condiţionată financiar de tine.

Vreau să fiu liberă, Mark. Vreau să fiu propriul meu stăpân.

— Cu siguranţă nu poate fi atât de rău? Sper că nu te-am făcut să te simţi obligată faţă de mine? întrebă el, rănit.

— Nu chiar, nu, Mark. Eşti un om bun. Dar nu mai vreau să continuăm aşa. S-a ivit o ocazie, o căsuţă rustică, pe care o s-o studiez şi, dacă-mi place, o s-o cumpăr. Aşa că, haide, să sortăm ce-avem de sortat, spuse ea energică, ridicându-se şi întinzând mâna pentru a-l ajuta şi pe el să se pună pe picioare.

El îi cuprinse mâna.

— Dacă asta vrei tu, spuse el dezamăgit, urmând-o înapoi în casă. De unde începem? întrebă el, acum aflaţi în bucătărie.

— Presupun că de aici, spuse nesigură Francesca. Uite toată vesela şi cristalurile. Castroanele Le Creuset şi...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Francesca, ce naiba să fac eu cu tigăi, castroane şi chestii din astea? întrebă irascibil Mark.

— Ei bine, când o să ai locuinţa ta, o să fii nevoit s-o echipezi, explică Francesca.

— Nu, ia tu tot ce vrei.

— Haide în salon, să vorbim despre tablouri şi toate celelalte mărunţişuri pe care am reuşit să le strângem împreună, spuse cu uşurinţă Francesca.

— Hai mai bine să mai bem un pahar de vin, sugeră Mark.

— OK, şi poate câteva bomboane de ciocolată ca să se ducă mai bine pe gât vinul, îl invită Francesca.

— Sigur, dacă vrei şi tu. Mark râse. O să intre în jocul ăsta cu împărţitul lucrurilor, dar era hotărât să-şi refacă mariajul. Ei vor fi din nou împreună. Asta era ultima lui şansă şi nu avea de gând să-i dea cu piciorul.

52

Nikki bătea nervoasă cu degetele în volan. Traficul era un adevărat haos, pe podul Ballsbridge maşinile mergeau bară în bară. Se întorcea acasă de la birou şi nu se putea gândi la altceva decât la Mark şi la motivul pentru care o minţise. Mai înaintă puţin şi, dintr-un impuls, vră la stânga şi se îndreptă spre Sandymount. Era nebună, ştia asta, dar trebuia să afle dacă Mark o minţea. Singura problemă era că Mark nu-i spusese la ce oră avea loc întâlnirea. Ar putea să-l sune şi să-l întrebe dacă mănâncă în oraş şi să-i sugereze să ia cina împreună. La naiba! Ar fi trebuit să se gândească la asta în timp ce erau amândoi la bancă. Traficul de pe Sandymount era la fel de rău şi ea se concentră pentru a-şi da seama unde trebuie să întoarcă pentru a ajunge la East Link, înainte de a forma numărul lui de telefon.

Persoana apelată nu este în aria de acoperire sau are telefonul închis. Vă rugăm, reveniţi se auzi răspunsul enervant al centrului GSM. Nikki strânse din buze, revenin- du-i supărarea. De ce îşi închisese Mark telefonul? De ce nu voia să fie contactat? Era doar şase seara. Afurisita lui de întâlnire nu putea să fi început deja. Îi venea aproape să ţipe de nervi, în timp ce marea de maşini se târa cen

timetru cu centimetru pe Sean Moore Road, către podul de trecere cu taxă. Dacă vreuna din prietenele sau colegele ei ar fi ştiut ce are acum de gând, şi-ar fi pierdut cu adevărat minţile, recunoscu ea abătută şi îi făcu un semn obscen cu degetul unui nebun care încercă să-i taie faţa pe banda laterală.

— Nu te pune cu mine, deşteptule! bombăni ea ameninţător, necedându-i nici un centimetru.

Aruncă monezile în aparatul de taxat şi aşteptă nerăbdătoare să se ridice bariera. O navă imensă de croazieră era ancorată aproape de pod, iar camerele cu balcon ale acesteia erau invadate de soarele ce cobora spre apus. Putea auzi muzică pe punte. Ce şi-ar fi dorit să fie şi ea acolo, în loc să-şi urmărească pe ascuns iubitul ei mincinos. Lacrimi îi ţâşniră din ochi. Ăsta era cel mai îngrozitor lucru care i se întâmplase vreodată. Nu mai îndurase niciodată atâta nefericire. Şi toate din cauza dragostei. Trecu de navă şi se trezi într-o coloană imensă de maşini ce stăteau pe loc, în faţa ei, chiar către intrarea spre port. Inima îi sări din piept, conştientă că se comporta iraţional, dar nu se va linişti până când nu va afla, într-un fel sau altul, dacă Mark o minţea.

— Ştiu că îţi plac. Şi mie îmi plac, oftă Francesca puţin mai târziu, în timp ce studiau împreună tablourile. Sticla de Chardonay se terminase şi o începuseră pe cea de Montrachet. Francesca se simţea puţin ameţită. Era un iz de irealism în această seară, care o făcea să nu aibă stare, îmi plac cromatica şi simplitatea picturilor lui Catherine MacLiam. Uite-te la feţe, de-abia definite, totuşi obţii o impresie atât de puternică din partea bărbaţilor care se contopesc cu mediul înconjurător. Şi uită-te la textura

uşii din spatele lor. E un geniu femeia asta, observă ea, admirând tablourile ce atârnau în capătul scărilor.

— Ştiu. Ar fi trebuit să cumpărăm mai multe lucrări de-ale ei, spuse Mark cu regret. Hai să ne mai uităm o dată la tabloul lui Angie Grimes. Ţii minte că l-am cumpărat ca să ne înveselim după plecarea lui Jonathan?

— Daaa, spuse ea cu tristeţe. Eram la pământ.

— Ei bine, cel puţin el e fericit şi mă bucur că Owen e acolo cu el. E bine să-i ştiu împreună. Mark se duse din nou în dormitor şi ea îl urmă. Rămase lângă el, examinând tabloul extrem de detaliat.

— îmi plac la nebunie şi viziunea, şi textura, şi culoarea. Uite-te la crizantemele astea, şi la gura-lupului. Câtă străduinţă în redarea lor. Şi îmi place graniţa, spuse admirativ Mark.

— Da, încuviinţă Francesca privind tabloul de parcă ar fi fost prima dată. E Graniţa erbacee din Grădina Botanică. Hai să tragem la sorţi, punem bileţele într-o pălărie, şi dacă nimereşti tu tabloul ăsta, eu pot oricând să mă duc în Botanică şi să fotografiez Graniţa, apoi s-o înrămez, chicoti ea.

— Francesca, eşti cherchelită? Mark se întoarse ca s-o privească, având o licărire ciudată în ochi.

— Cred că eu dau tonul. Ea îi zâmbi. O bretea îi scăpă de pe umăr şi o puse încetişor la loc. Ochii lui urmăreau mişcarea degetelor ei. El se întinse şi îi prinse mâna, cu degetul lui mare odihnindu-se în spaţiul fin dintre sânii ei.

— Mi-a fost dor de tine, şopti el. Se priviră fix în ochi, aerul plesnind de atâta tensiune.

Mark îi luă faţa între palme şi încetişor, îşi înclină capul până când gura îi era doar la milimetri distanţă de a ei.

— Vreau să te sărut, spuse el.

Francesca se simţi triumfătoare. Ura! Pot să-l am dacă vreau. O s-o înşele pe ea, aşa cum m-a înşelat şi pe mine.

Simţi atingerea buzelor lui Mark. La început uşor, tandru, puţin umed, drăgăstos. Cu limba, Mark îi explora dulceaţa catifelată a gurii ei, finuţ, cu pricepere, până când răspunse şi ea sărutului, deschizându-se pentru el. Atunci o sărută cu şi mai multă pasiune, mângâindu-i sânii plini şi tari, alintându-i cu vârful degetelor şi gemând de plăcere.

Ea se retrase, de-abia respirând.

— Eşti sigur că asta vrei?

— Da, sunt sigur, şopti el cu vocea stinsă, cu ochii strălucitori aţintindu-i asupra ei, cu degetele pipăindu-i braţele.

— Cum rămâne cu Nikki? Trebuia s-o spună. Trebuia să-l audă cum renunţă la căţeaua aia în faţa ei.

— Pe tine te vreau, spuse Mark, trăgând-o înapoi spre el, împingându-se în ea şi folosindu-şi mâinile pentru a o potrivi cu trupul său. Căzură pe pat, sărutându-se sălbatic, pasional şi dezbrăcându-se unul pe altul.

— Oh, Francesca, Francesca, îi şopti el numele, înnebunit de dorinţă pentru ea. Cu mâinile, Mark îi depărtă coapsele şi îşi uşură pătrunderea, simţind cum ea tremură sub el şi respiraţia i se opreşte într-un suspin prelung şi plăpând. Slavă Domnului, îşi spuse el uşurat. Mă vrea înapoi. Sunt acasă.

Nikki parcă în afara clubului de golf şi aşteptă acolo o oră şi jumătate, cu inima tresărindu-i în piept de fiecare dată când sosea o altă maşină. Dar nici urmă de BMW-ul lui Mark. Aproape că îi venea să ţipe la gândul că bărbatul pe care îl iubeşte şi îl respectă i-a spus o minciună sfruntată. În cele din urmă, ajunsă la capătul răbdării,

ieşi din maşină şi se apropie de un jucător de golf care tocmai intra în club.

— Vă rog frumos, la ce oră este întâlnirea? întrebă ea politicos.

— Nu cred că e vreo întâlnire în seara asta. De fapt, am avut una săptămâna trecută. Dar mai pot verifica încă o dată pentru dumneavoastră, dacă doriţi, se oferi în ajutor bărbatul cu faţa rotunjoară.

— Nu, nu vă deranjaţi. E greşeala mea, spuse Nikki politicos. Omul acesta îi spunea ceva ce ea ştia deja. Mulţumesc, oricum.

Se urcă din nou în maşină. Ce face acum? Unde să se ducă? Conduse ca o oarbă, fără să se gândească şi se trezi îndreptându-se spre Howth. Putea să se arunce de pe chei, se gândi ea nefericită. Ultima oară când a parcurs drumul acesta a fost când s-a dus s-o înfrunte pe şleam- păta aia de nevastă-sa. Cea mai mare greşeală a ei. Mark se supărase îngrozitor pentru asta şi de atunci nu mai reuşiseră să revină la relaţia lor iniţială.

Un gând îngrozitor îi trecu prin minte. Dar nu era posibil. Era de neconceput. Acceleră şi conduse cu frică şi mânie crescânde până când ajunse pe drumul ce se îndrepta către casa familiei Kirwan.

Voia într-adevăr să treacă prin asta? Nikki încetini şi opri maşina. îşi frecă ochii obosită. Orice-ar fi făcut, nu mai putea învinge. Dacă Mark era acolo, ea va muri de o mie de ori. Dacă el nu era acolo, tot nu va afla unde e plecat şi va fi tot nefericită. Porni din nou motorul şi înghiţi cu greu. Soarele apunea. Nopţile erau din ce în ce mai scurte, se gândi ea puţin aiurită. Semnaliză stânga şi conduse încet. Casele luxoase, ascunse bine privirii, se aliniau pe şosea. Era un peisaj foarte rural, cu toţi copa

cii şi gardurile acelea vii, îşi spuse ea în gând, încercând să-şi înlăture frica.

Semnul mare cu „De vânzare” domina casa. Din cauza ei scosese Francesca locuinţa la vânzare şi din cauza acestei decizii, Nikki era în pericol de a-l pierde pe Mark. Dădu din cap în faţa acestei ironii. Porţile din fier forjat erau deschise.

Te poţi opri acum, înainte să fie prea târziu, îşi spuse în sinea ei. Aleea către casă era încă greu de observat din pricina unui mare stejar de la capătul ei. Nikki îşi îndepărtă piciorul de pe acceleraţie.

— Laşo! îşi şopti ea şi apăsă din nou pedala. Plecă, dar se mai întoarse o dată ca să privească aleea şi o durere bruscă o fulgeră în piept când observă BMW-ul lui Mark parcat paralel cu maşina soţiei sale.

53

— Oh, Francesca, a fost aşa de bine! Mark se sprijini pe un cot, privindu-şi soţia.
— Pentru vârsta noastră, chicoti ea.
— Ce vrei să spui? Suntem în floarea vârstei!
— Viaţa începe la patruzeci, nu-i aşa? rosti ea în zeflemea.
Mark se întinse lângă soţia sa şi îşi puse braţul în jurul ei.
— Am fost aşa un prost. Ar fi trebuit să mă întorc acasă de mai mult şi să ne scutim pe amândoi de atâta suferinţă. Am fost un idiot, îi şopti el în ureche. Slavă Domnului că suntem iar împreună, iubirea mea. Băieţii vor fi încântanţi şi nu mai trebuie acum să tragem la sorţi pentru tablouri, putem să ne bucurăm de ele împreună tot restul vieţii.
Francesca se întoarse cu faţa spre el.
— Aşteaptă un pic, Mark. Despre ce vorbeşti? întrebă ea.
— Păi... suntem iar împreună, nu-i aşa? El părea complet derutat.
— Nu, Mark, nu suntem! spuse emfatic Francesca, ri- dicându-se.
— Dar, Francesca, tocmai am făcut dragoste. A fost aşa de bine. Ar trebui să fim împreună. Mark era deja foarte neliniştit.

— Mark, am făcut doar sex. Francesca coborî din pat şi îşi puse pe ea un halat.

— Ce?! Mark sări şi el din pat, îngrozit. Nu vorbeşti serios.

— Ce să vorbesc serios? Că am făcut sex? Maturizea- ză-te, Mark. O vânzoleală fierbinte în pat nu înseamnă că tot trecutul nostru poate fi dat uitării şi că putem trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— De ce nu? Eu asta vreau! spuse el cu ferocitate.

— Totdeauna e vorba de ce vrei tu, Mark. Ei bine, îmi pare rău, dar acum e vorba de ce vreau eu. Francesca se pieptănă şi se întoarse către soţul său pentru a-l privi drept în ochi. Am fost tentată, continuă ea. Însă doar pentru o secundă-două. Vezi tu, îmi place viaţa mea de acum, Mark. Bineînţeles, încă mai ţin la tine...

Ţin la tine! Mark rosti cu dispreţ cuvântul.

— Ţii la mine! Ce dracului înseamnă asta? E cel mai searbăd cuvânt pe care l-am auzit vreodată. Ţii la mine. Nu vreau să ţii la mine, vreau să mă iubeşti aşa cum obişnuiai, spuse el indignat.

Ea îl privi cum stă aşa în fund, pe pat, cu părul ciufulit, tare îmbufnat şi trebui să se abţină să nu izbucnească în râs. Soţul ei era atât de copilăros uneori. Chiar credea el că o sticlă de vin scump, bomboane de ciocolată şi o zbenguială de zece minute erau de ajuns? Era oare Mark atât de naiv? îşi aminti cuvintele lui Millie referitor la faptul ca el o vrea înapoi. Nu mai păreau nişte vorbe atât de cinice acum, se gândi ea ciudat. Millie înţelesese totul de la bun început.

— Tu te asculţi, Mark? E vorba doar despre ce vrei tu. „Eu vreau să vin înapoi. Eu vreau să mă iubeşti aşa cum obişnuiai...”

— Nu pot să cred că te comporţi aşa după ceea ce tocmai am făcut, Francesca. Nu a însemnat nimic pentru tine? întrebă el.

— Ba sigur că da, Mark. A fost bine şi mi-a plăcut tocmai pentru că a fost ceea ce a fost, explică ea cu răbdare. Dar nu schimbă cu nimic situaţia noastră...

— Ei bine, eu cred că greşeşti. Dacă ai vrea, am putea să o scoatem la capăt şi să ne înţelegem, spuse el supărat.

— Mark, ţin la tine. Eşti tatăl copiilor mei şi am trăit împreună vremuri foarte fericite, dar acum e diferit. Totul s-a schimbat. Eu m-am schimbat.

— Asta se vede, cu siguranţă. Soţul ei se încruntă. E din cauza tipului ăluia, Ralph?

— Nu, Mark, nu este, nu are nici o legătură cu el. E vorba despre mine. Acum, vrei să faci un duş înainte de plecare? Şi cheamă un taxi, spuse ea energic. Nu poţi conduce după cât am băut. Poţi lua mâine maşina de aici.

— Deci mă dai afară? întrebă el ursuz.

— Da, iubire, mâine am o zi grea, spuse Francesca zâmbitoare. Tu foloseşte baia, iar eu o să folosesc separeul cu duş din camera mea. Mark rămase cu faţa împietrită, urmărind-o cum se îndreaptă spre dormitor. Nu-i venea să creadă ce aude.

Ghinionul lui, se gândi ea răutăcioasă. N-o s-o mai ia niciodată ca atare. Atitudinea lui era cumva insultătoare. Se aşează sub jetul fierbinte de apă şi se spălă de la cap până la degetele picioarelor. Se simţea revigorată. Fusese sinceră când spusese că era tentată să-l primească înapoi, dar durase doar un minut sau două şi se datora parţial vinului pe care-l băuse. Ţinea cu adevărat la el, dar în cele opt luni de zile de când se despărţiseră, îşi analizase relaţia lor din altă perspectivă şi descoperi cu

tristeţe că nu e nici pe departe ideală. întotodeauna va fi vorba de dorinţele lui. Asta era felul lui de-a fi şi nu avea cum să se mai schimbe la vârsta asta. Dar era problema lui. Ea se schimbase însă şi asta era tot problema lui. Zâmbi pe sub mustaţă. Va trebui să ia micul dejun, cina şi ceaiul de după-amiază cu Millie pentru a-i depăna toate întâmplările prin care trecuse atât de repede: comportamentul barbar al lui Ralph, care pusese capăt relaţiei dintre ei doi practic înainte ca aceasta să se înfiripe; şi greşeala lui Mark de a o lua drept preş de şters picioarele.

Se unse cu loţiune de corp pe picioare şi mâini, bucuroasă că parfumul acesteia înlăturase şi ultima rămăşiţă din mirosul de mosc al lui Mark. Partida de sex fusese bună, dar nimic ieşit din comun. Totul se întâmplase prea repede, la fel de bine se putea satisface şi singură, se gândi ea în timp ce îşi masa coapsele, pentru a-i intra loţiunea mai bine în piele. Şi îi dovedise că fidelitatea lui faţă de Nikki nu era ceva de luat în seamă. Asta îi oferea

0 enormă satisfacţie. îşi dorea ca javra aia cu nasul pe sus să vină acum aici, în casa ei, ca să-i facă ea de data asta teorie şi să-i arate cum Mark nu dădea doi bani pe relaţia cu ea. Dacă Francesca învăţase ceva din dezastrul cu Ralph şi din această ultimă întâmplare cu Mark era că nu are nevoie de un bărbat în viaţa ei. Era perfect capabilă să trăiască fericită şi singură. Francesca se opri din masaj.

— Ce sentiment de eliberare, murmură ea. Ce sentiment cu adevărat de eliberare.

Coborând la parter, îl auzi pe Mark cum se îmbăiază. Puse ibricul pe foc; avea o poftă nebună de nişte ceai. El

1 se alătură după cinci minute. Francesca tocmai îşi călca o bluză pentru serviciu.

— Taxiul trebuie să sosească, spuse el încurcat. Nici nu o putea privi.

— Vrei o ceaşcă de ceai? întrebă ea pe un ton normal. Am făcut un ibric plin.

— Nu, mersi.

— O să te ţin la curent cu vânzarea. Bănuiesc că nu are nici un rost să-ţi iei lucrurile de aici până când nu avem o ofertă fermă. Nu-i cazul să facem debandadă în camera lui Gerald până când nu vei fi nevoit. Călcă mânecile bluzei cu pricepere, ignorând valurile de resentimente ce emanau din direcţia lui. Ne-am hotărât asupra tuturor lucrurilor, cu excepţia celor două tablouri. Pe care din ele îl vrei? Considera că îşi permite să fie mărinimoasă.

— O să iau Graniţa erbacee, spuse el pe un ton aspru.

— Bine, răspunse nepăsătoare Francesca. Se auzi soneria. Simţi cum o cuprinde uşurarea. Nu pot să te conduc la uşă, vezi că trebuie să calc. Mai vorbim şi mulţumesc pentru o seară încântătoare, Mark. Inima i se înduioşă când îl văzu cât suferă.

— Eşti sigură că nu vrei să te răzgândeşti? o întrebă el mai cu forţă.

— Sunt sigură, Mark, n-o să mă răzgândesc, spuse ea cu fermitate.

— Atunci, pe propria ta răspundere, îi reproşă el şi ieşi din casă.

— Nu, Mark, nu pe a mea, pe a ta, spuse ea cu hotărâre, punându-şi bluza pe un umeraş. Eliberează-te, re- laxează-te, MERGI MAI DEPARTE!

Mark stătea în taxiul care se îndrepta cu viteză pe Dublin Road. Era absolut şocat. Credea că totul merge de minune. Când ea îi răspunsese la săruturi şi nu obiec

tase să facă dragoste – pardon, „să facă sex”, se corect el amar – Mark simţise un enorm sentiment de uşurare. Simţea cu adevărat că se terminase coşmarul. Dar era doar începutul, se gândi el plin de teamă. Francesca îl dăduse afară. Casa era pe punctul de se înstrăina. în adâncul sufletului, crezuse totdeauna că Francesca îl va ierta şi-l va primi înapoi. Şi va fi bucuroasă că el se întoarce. Dar o subestimase cu adevărat. Acolo, în dormitor, ea îi râsese în nas. Cum îndrăzneşte să-i spună că „ţine la el”? Nu mai fusese niciodată în viaţa lui atât de jignit.

O zvâcnire surdă în tâmple îi reaminti cât de mult băuse. Cum o să-i explice lui Nikki lipsa maşinii? Apoi îşi aminti că ea plecase la Londra chiar în zori. Aşadar, nu mai avea ce să-i explice. Probabil că ea nici nu observase că BMW-ul lui lipseşte din parcare la acea oră a dimineţii. Nikki îl iubea, se gândi el cu jale, dar nu mai conta. El o să-şi petreacă restul vieţii regretând pierderea căminului lui şi a Francescăi. Colegii lui îl invidiau, ştia asta. Observase cum se uită lasciv la Nikki. Şi în momentele respective, el îşi trăia din plin gloria. Se pierduse în ea. El şi mândria lui prostească. Măcar de-ar şti colegii lui...

Taxiul acceleră în noaptea adâncă, pe drumul pe care Mark condusese de atâtea ori în viaţă. Era drumul care-l ducea acasă. Acum mergea în direcţie opusă, împotriva voinţei sale, înfricoşat. Luminile oraşului clipeau în faţa lui. Mark stătea în maşină privind pe geam peisaje familiare, cu inima grea, ca de plumb.

Nikki era lungită în cadă, trecând în revistă opţiunile. Oare Mark se va întoarce în noaptea asta la ea? Şi dacă va veni, ce să-i spună? Să-l acuze pe faţă că este un tică

los mincinos? Dacă făcea aşa ceva, trebuia să se bazeze pe fapte concrete. Să-i mărturisească că l-a urmărit? Era însă aşa de patetic, încât ştia că el o să-şi piardă tot respectul pentru ea.
Dar ea nu-şi pierduse tot respectul pentru el? se certă singură. Mark căzuse cu zgomot de pe piedestalul pe care ea îl ridicase.
Nu putea însă să-i spună că-l spionase. Ar putea să-i mărturisească că e nefericită şi că vrea să rupă relaţia. Aşa ar fi cel mai corect. Opţiunea asta i-ar da ei înapoi respectul de sine. Altă alternativă ar fi să nu-i spună nimic şi să sufere în tăcere până când, pur şi simplu, nu va mai putea rezista.
Spre consternarea ei, auzi cheia în uşă. Nu-l aştepta acasă aşa de devreme. Era doar nouă şi jumătate. Ce naiba se întâmplase acolo în Howth?
Ea era în continuare în cadă, cu mâinile strânse la piept.
— Nikki? Nikki? strigă Mark.
— Sunt în baie, strigă ea la rândul ei. El îşi băgă capul pe uşă.
— Bună.
— Ai ajuns devreme? Vocea ei suna admirabil de natural.
— întâlnirea a fost anulată, îi spuse el. Avea o privire fantomatică. Ochi întunecaţi şi obosiţi.
— Eşti bine? întrebă ea, îngrijorată, în ciuda supărării ei.
— Am o migrenă, Nikki. O să mă culc în patul celălalt, dacă nu te superi.
— Oh, spuse ea. Dă-mi atunci un sărut.
El se aplecă pentru a o săruta şi ea inhală mirosul părului lui proaspăt spălat. îşi făcuse un duş foarte de curând: Nikki îi putea mirosi chiar şi săpunul pe care-l folosise. Un sărut de despărţire, se gândi ea, făcându-i-se

rău de la stomac. Ne vedem când mă întorc din Londra, spuse ea în timp ce-şi ridica faţa pentru a primi sărutul lui Iuda.

El o sărută pe obraz.

— Călătorie plăcută, Nikki, spuse el.

Nu, nu va fi deloc plăcută, îi venea ei să strige. Va fi cea mai îngrozitoare călătorie din viaţa mea, mulţumită ţie! Dar a rămas tăcută. Il auzi cum se mişcă prin celălalt dormitor, auzi patul cum scârţâie şi ea tremură în apa călduţă. Se ridică şi păşi afară din cadă, după care se înfăşură într-un prosop mare şi pufos, dar nu se putea încălzi oricât de mult ar fi încercat. O durea şi gâtul. Numai asta îi lipsea acuma, se gândi lipsită de orice chef şi, înainte de a se băga în pat, se şterse bine. Patul părea imens şi gol. Simţea lipsa trupului confortabil al lui Mark. Ducea lipsa braţelor lui în jurul ei. Il ura pentru ceea ce o forţa să îndure şi se ura pe ea însăşi pentru că îndura. Lacrimi i se rostogoliră pe obraji şi un nod i se puse în gât. îşi în- gropă faţa în perne pentru a acoperi zgomotele şi plânse până îşi dădu sufletul.

— Am putea trece chiar acum s-o vedem, dacă vreţi. E liberă. Bătrâna doamnă, fosta proprietară, a murit în- tr-un azil. Executorii ei testamentari au scos casa la vânzare, sugeră cu bunăvoinţă asistentul de la agenţia imobiliară.

— Bine, încuviinţă Francesca.

— Mai trebuie muncit ceva la ea. Ferestre noi. Un sistem nou de încălzire, redecorare, dar totul se reflectă în preţ, explică el. Scoase cheile de la casă şi îi deschise portiera Francescăi. Stând în maşina agentului, încerca să-şi menţină bucuria sub control. Te rog, Doamne, să-mi placă,

se ruga ea. După seara de ieri, era mai sigură ca niciodată că face ceea ce trebuie. Voia să meargă mai departe cu ce-şi propusese.

Tânărul bărbat nu exagerase când spusese că mica şi deloc curata vilă rustică mai are nevoie de amenajare. Aerul din locuinţă era stătut, iar tapetul, perdelele şi covoarele erau zdrenţuite şi murdare. Bucătăria era de modă veche şi întunecoasă, cu mult diferită de bucătăria ei modernă şi încăpătoare. în camera de zi, canapelele aveau huse vechi, ce parcă rămăseseră din altă eră, iar salonul, cu tapetul umflat şi desprins de pe pereţi, era decorat de un bufet antic şi de demult. Baia lăsa de dorit, dormitoarele însă erau acceptabile ca spaţiu. Oricum, mai mari decât cele din casa transformată din grajduri. Se descurajă până când ieşi afară, în grădina din spate. O adevărată sălbăticie acum, probabil odinioară fusese extrem de frumos, îşi imagină ea. Privi trandafirii crescuţi de-a lungul zidurilor îmbrăcate în plante agăţătoare şi inhală parfumul împrăştiat de sângele-voinicului şi de levănţică.

Ar putea să aranjeze un dormitor cu lucarnă şi cu o baie de serviciu, apoi să spargă pereţii interiori dintre salon şi hol, pentru a crea mai mult spaţiu. Ar putea pune parchet şi comanda o nouă mobilă pentru bucătărie. Şi nişte ferestre franţuzeşti care să conducă printr-o uşă în curtea din spate, se gândi ea încântată. Ar putea fi chiar frumos.

Se întoarse către agentul imobiliar, care zăbovea plin de speranţă în spatele ei.

— Are nevoie de multe îmbunătăţiri, dar îmi place. Are mare potenţial. Vreau s-o cumpăr. Pe lângă preţul cerut, probabil că o va mai costa încă treizeci de mii ca

să pună căsuţa rustică la punct, dar un calcul rapid în minte o asigură că tot va mai avea o sumă considerabilă rămasă de pe urma vânzării locuinţei din Howth.

— E grozav, doamnă Kirwan. Sunteţi sigură? întrebă el.

— Sunt sigură. N-am fost niciodată mai sigură de ceva ca acuma, adăugă fericită Frncesca. Tocmai făcuse primul pas într-o nouă şi interesantă aventură şi se simţea grozav.

54

— Nu-mi vine să cred. Millie se plimba prin noua casă. Era sfârşitul lui august, tocmai se întorsese din vacanţă şi venise în vizită la Francesca pentru a fi pusă la curent cu toate noutăţile. Imediat ce auzise de vila rustică, voia să meargă s-o vadă.

— Drace, Francesca, plec pentru patru amărâte de săptămâni şi când mă întorc, tu ai strâns mai multe tragedii decât un om normal într-o singură viaţă – şi acum asta. Uite în ce hal este!

— Ştiu, se strâmbă Francesca. Dar am adus un constructor să se uite la ea şi, imediat ce se finalizează vânzarea, o să mă apuc s-o pun la punct. Până voi putea să mă mut în ea, o să stau cu chirie undeva.

— Nu vei face nimic de genul ăsta, protestă Millie. Te muţi cu noi.

— Nu, Millie. O să am atâtea bagaje, mai bine închiriez, o contrazise Francesca.

— Uite ce e, avem ditamai garajul, n-o să mai parcăm maşina în el, aşa că poţi să-ţi depozitezi toate lucrurile acolo şi să stai în camera de oaspeţi şi cu asta, basta.

— Millie, nici măcar nu ai discutat cu Aidan aspectul ăsta.

— De parcă ar trebui să-l discut, pufni sora ei. Drăguţul meu soţ ar fi primul care ar sugera ideea asta, şi tu ştii prea bine.
— Ştiu că e un drăguţ. Dar cred că e un deranj mult prea mare, spuse îndoită Francesca.
— Oh, aşa o să fie, încuviinţă Millie serioasă. Gândeş- te-te numai, o să-mi fii îndatorată pe vecie. Şi nu vei şti nici ziua, nici ora când îţi voi bate la uşă ca să mă răsplăteşti.
— O să trăiesc terorizată, râse Francesca.
— Aşadar, ai un cumpărător pentru casă. Millie ieşi în grădina sălbatică. Nu a durat prea mult. Ţi-am spus eu că o să fie rapid asaltată.
— într-adevăr, au fost grămezi de persoane interesate. Până la urmă au rămas trei potenţiali cumpărători şi toţi trei voiau cu adevărat să încheie contractul. Săptămâna trecută, unul dintre ei a făcut oferta finală. Totul s-a semnat şi acum, tot înainte, explică Francesca.
— Cum se simte Mark? Ştiam că o să dea din nou la tine, nemernic viclean. Millie nu-şi putu reţine dezgustul.
— E supărat, spuse încet Francesca. Bănuiesc că nu o să aflu niciodată la ce ţinea mai mult: să păstreze casa sau să se împace cu mine.
— încă locuieşte cu femeia aia?
— Îhî.
— Nu spune mare lucru despre relaţia lor. Dacă tu l-ai fi primit înapoi, ar fi lăsat-o pe ea urgent. Millie prinse între degete un trandafir şi îi mirosi admirativ parfumul.
— Mda, ei, e problema lor. Sincer, nu mă mai interesează, replică Francesca.
— Ai năruit o întreagă acţiune de răzbunare, spuse Milie şmecheră.

— Poftim! Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Haide, Francesca, o zgândări Millie. L-ai lăsat să creadă că mai are o şansă cu tine. Te-ai culcat cu el şi l-ai lăsat să fie necredincios faţă de Nikki – şi pe bună dreptate. L-ai determinat să-ţi mărturisească că pe tine te vrea. Şi apoi i-ai dat papucii şi un şut în fund. Fătucă, îs tare mândră de tine!

— Nu a fost chiar aşa, protestă Francesca. Am fost amândoi puţin chercheliţi.

— Nu chiar aşa de chercheliţi, draga mea Francesca. Dacă el ar fi mărturisit dragoste nemuritoare pentru Nikki Langan, ai fi scos flăcări pe nas. Dar acum nu-ţi mai pasă, pentru că ştii că nu sunt doar crăpături, ci şi crevase în legătura aia a lor. Recunoaşte.

Francesca o măsură întrebător din ochi pe sora ei.

— Da' ce eşti tu, un fel de psihiatru sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Sunt femeie şi exact aşa aş simţi şi eu. Pun pariu că ţi-a plăcut să-l azvârli pe uşă afară după ce i-ai făcut felul. Nu-i de mirare că era sub stare de şoc. Femeile nu fac aşa ceva, mai ales soţiile ascultătoare din fire, care au fost înşelate şi părăsite şi care au şansa de a-i plăti soţului cu vârf şi îndesat! râse Millie.

— Ei bine, a avut un tupeu ieşit din comun, explodă Francesca. Dar ce credea el? Şi încă nu înţelege. A considerat, până în ultimul moment, că eu mă las cu greu recucerită, dar că voi ceda în final. Ca şi cum aş fi putut fi în stare de aşa ceva... pufni ea. Şi mă întreb, dacă n-aş fi scos casa la vânzare, s-ar mai fi grăbit atâta să se întoarcă la mine... dacă s-ar mai fi întors? Asta a fost unul din motivele principale pentru care nu l-am mai primit înapoi, se confesă ea. Nu ştiam răspunsul la întrebarea asta.

— Păi, între el şi scumpul de Ralphie, ai avut ceva bătaie de cap. A fost şi ăsta o mare dezamăgire, remarcă Millie.

— Mie-mi spui, Millie. Nu mi-am putut crede urechilor. Sunt deja imună faţă de el.

— Şi nu a telefonat decât o dată?

— Nu, am mai primit şi un mesaj textual destul de recent, prin care îmi spunea: îmi pare rău, te rog, vreau să vorbim, dar l-am ignorat. Nu vreau să reînnoiesc această cunoştinţă, mersi. De acum înainte vreau o viaţă simplă, declară Francesca.

— Aşa deci? Sora ei făcu o grimasă, privind insistent în jurul ei. Cu siguranţă, ai un mod ciudat de a-ţi atinge scopul.

— Foloseşte-ţi şi tu imaginaţia, Millie, o îndemnă Francesca. îţi spun eu, locul ăsta o să fie atât de frumos când l-oi termina! Jim Donnelly o să se ocupe de decorare, aşa că sunt pe mâini bune.

— Este excelent, încuviinţă Millie. A făcut o treabă extraordinară cu bucătăria şi baia mea.

— Vezi, totul o să fie bine, viaţa e plină de surprize plăcute, declară optimistă Francesca, curăţind trandafirii ofiliţi din grădina pe care o considera deja a ei.

Nikki zăcea în pat, simţindu-se absolut oribil. Era la a doua serie de antibiotice, dar nu reuşea să scape de viroză pe care o contractase la începutul lunii. Mark era atent cu ea într-un mod destul de superficial. îi adusese sirop de tuse şi pungi cu apă caldă pentru piept şi insistase ca ea să rămână acasă. Nikki nu lipsise niciodată de la birou şi era înnebunită că o să piardă atâtea întâlniri. Se îngrijora din cauza şmecherilor de acolo, care stăteau

cu ochii-n patru ca să nu piardă nici o ocazie prin care ar putea să-i invadeze teritoriul.

Din noaptea aceea înfiorătoare când îl prinsese pe Mark cu minciuna, el se afundase complet în muncă şi călătorise în trei oraşe europene, plus New York. Fusese prea absorbit în propria sa lume ca să observe că ea era rece şi distantă cu el. Sau poate că observase, dar nu-i păsa. în ultima lună, fuseseră amândoi ca două nave ce treceau una pe lângă alta în noapte. Nikki simţea că destinul îi scăpase total de sub control.

Se încruntă, amintindu-şi cum zăcuse acasă torturân- du-se singură când el plecase la New York, neştiind dacă „soţia" nu plecase cu el ca să-şi vadă preţioşii fii. într-o noapte special de distrugătoare pentru suflet, când băuse până i se făcu rău, Nikki luă telefonul şi formă numărul Francescăi. Simţi puţină uşurare când cealaltă femeie răspunse şi închise imediat. Cel puţin, ea nu era cu Mark în New York. Dar cât de des îl vedea şi care era exact relaţia lor acum? se întreba Nikki neliniştită.

Singura dată când simţea că Mark se întorsese din nou la ea era când făceau dragoste. Cel puţin, el avea nevoie de prezenţa ei în acele nopţi adânci când, după câteva momente preţioase, imediat după actul sexual, se cuibărea în braţele ei, odihnindu-şi capul pe obrazul ei. Atunci ea simţea că el îi aparţine din nou şi toate temerile îi dispăreau pentru o vreme, până când Mark se retrăgea şi barierele se coborau din nou.

Casa era pe punctul de a fi vândută, aşa îi spusese. Asta era tot. O îndrăzneaţă declaraţie a stării de fapt. Ea nu-l mai întrebă nimic altceva. Nu mai voia. Afurisita aia de
casă cauzase toate problemele încă de la început. *

Mark ridică telefonul şi apoi îl aşează la loc. Voia să aranjeze cu Francesca să-şi ia lucrurile din casă. Nu-i venea să creadă că vânzarea era aproape finalizată. I se făcea rău numai când se gândea. Perspectiva de a se duce acolo pentru ultima dată era atât de înfricoşătoare încât nu o putea exprima în cuvinte. Şi nici nu avea pe cine să cheme să-l ajute. îşi dădu seama că avea zeci de cunoştinţe, dar foarte puţin prieteni adevăraţi. Nikki era bolnavă şi, oricum, nu o putea aduce în Howth, ar fi fost chiar nepotrivit. Disperat, îşi sună tatăl.

— Tată, am aranjat cu un tip să vină cu o dubiţă în care să-mi strâng lucrurile şi să le aduc la tine. Mă întrebam totuşi dacă ai vrea să vii să mă ajuţi? vorbi el pe un ton nesigur.

— Când? întrebă agresiv tatăl său.

— Trebuie să stabilesc întâi cu Francesca.

— Bine. Dar să nu fie miercuri seara. Atunci joc bridge, spuse bosumflat Gerald.

— Bine, tată, mulţumesc. Puse telefonul jos şi parcă nu se mai simţea atât de singur. Luă nişte lucrări şi încercă să se concentreze, dar cuvintele dansau în sus şi în jos prin faţa ochilor. Ridică iar receptorul şi formă numărul de la birou al soţiei sale. Robotul telefonic intră în funcţiune. Evident, nu era nimeni la sediu, aşa că o căută pe mobil.

Ea răspunse aproape imediat.

— Bună, Mark. îmi pare rău, nu pot vorbi mult, mă îndrept spre o întâlnire cu un client, îl informă ea. Ironia situaţiei îl lovi din plin. Oare de câte ori nu rostise el exact aceleaşi cuvinte către ea?

— Uite ce e, am angajat pe cineva să mă aştepte cu o dubiţă cu care să-mi mut lucrurile de acasă. Când îţi

convine şi ţie? spuse el repede, enervat să fie luat din scurt şi de tonul ei încrezător, de genul Eu-sunt-o-feme- ie-de-afaceri-ocupată. Ajunsese şi ea la fel ca Nikki, se gândi el, având parcă o mică revelaţie.

— Nu contează, spuse ea fără să-i fie de mare ajutor.

— Ce zici de marţi seara, în jur de şase?

— Perfect. Paaa. Ea îi închise. Mark rămase cu privirea fixă asupra telefonului. Pe femeia asta n-o afecta cu absolut nimic situaţia actuală şi iată-l pe el, agitat tot şi frământându-se ca un prost. Simţea că nu o mai cunoaşte deloc pe Francesca. Cu siguranţă, nu mai era femeia cu care se căsătorise.

Marţi după prânz, era în mijlocul unei convorbiri telefonice când secretara lui intră în birou şi-i aduse un plic maro.

— A fost lăsat la recepţie pentru tine de către doamna Kirwan, spuse ea politicos.

Mark nici nu mai aşteptă ca secretara să părăsească încăperea şi rupse plicul; rămase cu gura căscată la setul de chei ce căzu din plic.

îmi pare rău, Mark, am uitat că în seara asta nu voi fi acasă. Mă întâlnesc cu Janet Daîton să bem un pahar. Am împrumutat setul de chei de rezervă de la agentul imobiliar, aşa că lasă-le pe măsuţa din hol când termini. Să stăpâneşti cu plăcere Graniţa erbacee//
Numai bine, Francesca

Asta era chiar de tot. Să-i lase cheile, să-l lase să-şi mute lucrurile de unul singur, era înfuriat. Mark sperase ca Francesca, văzându-l cum îşi strânge bunurile, o să-şi vină în fire şi o să-nţeleagă. Ea era o persoană atât de sensibilă, încât şi-o imagina deja izbucnind în lacrimi.

Apoi ar mai fi avut o şansă s-o convingă să se răzgândească. El chiar luase în considerare să amâne operaţiunea planificată. Dar avea vreun rost? se întrebă plictisit. Ea plătise deja un avans pentru acea căsuţă rustică dărăpănată, nu mai putea da înapoi acum.

— Bine, Francesca, dacă aşa vrei tu, atunci, aşa să fie, cârcoti el pentru sine şi aruncă cheile în sertar.

Patru ore mai târziu, o dubiţă albă Hiace îşi făcu loc pe alee unde el şi tatăl lui aşteptau. începuseră deja să scoată toate lucrurile pe hol. Munceau în tăcere, tatăl său respirând greu în timp ce căra la parter cărţile şi trofeele de golf. Mark era neobişnuit de recunoscător faţă de tatăl lui. încărcară totul în dubiţă, cu excepţia picturii care încă se mai afla pe perete în dormitor. Urcă la etaj pentru a o lua de acolo. Era un semn în spatele tabloului, pe tapet, când îl dădu jos. Vederea acestui semn îl luă prin surprindere. Mark se aşează pe pat, amintindu-şi ultima noapte pe care o petrecuse aici cu Francesca. Şi toate celelalte frumoase nopţi care trecuseră atât de repede încât el nici nu observase. Se simţi invadat de regrete şi un nod de plâns îi strangulă gâtul. încercă să se abţină, dar nu reuşi căci o tristeţe sfâşietoare, de nesuportat îl învălui.

O tuse autoprovocată în uşa dormitorului îl făcu să tresară. Tatăl lui stătea în prag şi îl privea stânjenit.

— Te simţi bine, fiule? întrebă el ţâfnos.

Mark dădu din cap. Nu putea vorbi.

— O să-i spun şoferului să plece înainte cu dubiţa, noi o să-l urmăm în maşină, cu tabloul, spuse Gerald autoritar şi coborî grăbit scările.

Mark rămase singur, plângând. îl auzi din nou pe tatăl lui urcând şi făcu un efort imens să-şi vină în fire.

— Scuze pentru asta, tată, reuşi el să rostească.

— E în ordine, fiule. Sunt sigur că îţi este foarte greu, în special pentru că ţi-ai făcut totul cu mâna ta. Mai bine am pleca. Nu vreau să-l lăsăm pe şofer să aştepte prea mult în faţa casei mele. Ar putea fugi cu toate lucrurile tale, spuse neliniştit Gerald.

— OK, tată. Mark ştia că părintele lui făcea tot ce îi stătea în putinţă, chiar dacă nu era plin de tact. îl urmă către ieşire, ducând tabloul. Era ultima oară când avea să mai coboare aceste scări. Era ultima oară când va închide uşa din faţă în urma lui. Aşează rândul de chei pe măsuţa de pe hol. Tristeţea îl copleşi din nou.

— Haide, fiule, acceptă situaţia şi mergi mai departe. Gerald aproape că îl împinse afară, pe uşa pe care el o închise în urma lui. O să conduc eu. întinse mâna după chei.

Tăcut, Mark i le înmână. Se urcă în maşină, în dreapta tatălui său.

— Nu mai privi înapoi, îl sfătui Gerald în timp ce trase cu forţă de schimbătorul de viteză şi o porni pe alee, intrând în trafic.

într-o secundă de nebunie, Mark speră că o să aibă accident şi o să se prăbuşească în uitare, dar pe măsură ce Gerald se lupta cu maşina, el spuse cu vocea tremurată:

— Trage pe dreapta, tată. Sunt bine acum. O să conduc eu.

— Dacă eşti sigur. Gerald nu îşi putea ascunde uşurarea.

— Sunt. Şi, tată – se întoarse cu faţa spre el – mulţumesc că eşti aici, alături de mine.

— Pfui! bodogăni morocănos Gerald. Nu-i plăcea să îşi exteriorizeze emoţiile, dar trebuia să dea un răspuns. Mă bucur că am putut fi de un real ajutor, fiule, şi îmi pare rău că s-a ajuns aici, reuşi el să spună, bătându-l stânjenit pe umăr.

*

— Vrei să intru şi eu cu tine? o întrebă Janet când ajunse acasă la Francesca.

— Dacă nu te deranjează, spuse Francesca tremurând.

— Deloc. Dă-mi cheile, spuse amabilă Janet. Deschise uşa. Francesca observă cheile de rezervă pe masa din hol şi izbucni brusc în plâns.

— De ce nu vii să-ţi petreci noaptea la mine? sugeră Janet.

— Nu, nu, o să fiu în regulă. Doar că ştiu cât de mult iubeşte Mark casa asta şi acum mă simt ca dracu' de vinovată, spuse ea printre sughiţuri.

— încetează cu prostiile astea imediat, declară Janet. A fost vina lui de la bun început că s-a ajuns până aici. Aşa că, să nu îndrăzneşti să mai zici astfel de lucruri despre tine.

— Ştiu, ştiu, mi-aş fi dorit însă să se termine totul mai repede. Partea astea o să îmi mănânce sufletul.

— Da, aşa e, şi tocmai de aceea dormi în noaptea asta la mine şi mâine seară venim să împachetăm lucrurile tale ca să fi pregătită să pleci imediat ce contractul se semnează, e parafat şi trimis, comandă Janet. Ia-ţi hainele pentru mâine şi să mergem.

Francesca era prea supărată pentru a obiecta. în sinea ei, era uşurată că nu mai trebuia să-şi petreacă noaptea singură, în casă. Când văzu peretele gol din dormitorul ei, acolo unde stătea fixat Graniţa erbacee, izbucni din nou în plâns. Suspinând din greu, rămase aşa câteva clipe, în braţele lui Janet. Dacă prietena ei n-ar fi fost acolo cu ea, era aproape sigură că i-ar fi telefonat lui Mark şi i-ar fi spus că s-a răzgândit.

Plânse de mai multe ori în zilele următoare. Cu ajutorul lui Millie şi al lui Janet, împachetă toate lucrurile ei şi ale băieţilor.

— Fac o mare greşeală? o întrebă ea pe Janet într-o seară, la o ceaşcă de cafea, după un maraton îngrozitor de strâns şi împachetat.

— Nu, draga mea. Nu faci nici o greşeală. Şi e perfect normal să treci prin ceea ce treci tu acum. Aici ai trăit mult timp şi aici ţi-ai crescut familia. Desigur că vei fi supărată, dar e mai bine să plângi şi să te descarci decât să ţii în tine şi să te îmbolnăveşti. Plângi cât vrei tu, drăguţo, dar nu te opri din împachetat, spuse cu înţelepciune Janet.

O săptămână mai târziu, avocata ei sună pentru a o înştiinţa cu privire la data încheierii divorţului.

— Nu trebuie să vii la tribunal dacă nu vrei, spuse ea. Eu pot să mă ocup de toate. Pentru o clipă, Francesca se simţi tentată să fie de acord cu această variantă. Dar ea venise cu ideea vânzării, era aşadar corect ca cel puţin să se prezinte acolo, decise ea reticentă. A doua zi, sosiră oamenii care să mute mobila şi toate lucrurile ei în garajul lui Millie. Era cel mai singuratic moment al vieţii ei. îl rugase pe Jonathan să-şi amâne vizita până când ea se va muta în noua casă şi el fusese de acord. Cum stătea aşa înconjurată de grămada de boarfe, îi părea rău însă că fiul ei cel mare nu este acolo, cu ea. Se plimbă singură prin casa acum pe jumătate goală. Mark îşi dusese în depozit îndrăgitele lui canapele de piele şi măsuţa de mahon. El se hotărâse să le păstreze în ultimul minut. Francesca nu voia nimic. Intenţiona să cumpere mobilă nouă pentru casa ei rustică.

în cele din urmă, atât Mark cât şi ea au fost prezenţi la eveniment. Totul merse strună. Semnară actele necesare şi cecurile şi înmânară cheile, apoi Francesca primi cheile de la mica vilă şi totul s-a terminat.

— Aaşdar, spuse Mark în timp ce se depărtau de biroul avocatului. Să-ţi spun felicitări?

— Nu, Mark, nu cred. N-ar fi potrivit.
— Presupun că nu, şopti el. Este o zi tristă pentru amândoi.
— Da, răspunse ea pierdută. Este.
— îmi pare rău pentru tot, declară el cu jumătate de voce, pe măsură ce se apropiau de podul de pe Str. Baggot.
— Şi mie. îi tremurau buzele.
— Of, nu plânge, spuse el repede.
— îmi pare rău, şopti ea. El o ţinu strâns şi ea îi înconjură gâtul. E pentru binele nostru, o să vezi.
Nu, voia el să spună, nu este, dar tăcu din gură. Era prea târziu pentru asta acum.
Francesca se depărtă de el.
— Trebuie să plec, spuse ea. La revedere, Mark.
— La revedere, Francesca, spuse el trist şi plecă în direcţie opusă.
Ea nu mai privi în urmă.

55
Decembrie
— Ei bine, Frannie, a fost o lungă lună de probă şi tu încă eşti cu mine, îi zâmbi Ken în timp ce beau şampanie la petrecerea de Crăciun, din restaurantul La Stampa.
Francesca râse.
— Eram atât de mult ceea ce tu nu căutai. Respirai nemulţumire prin toţi porii. Biata Monica.
— îi sunt dator pe viaţă.
— Păi, să ştii că îi eşti, încuviinţă cu francheţe Francesca. Ne-am distrat bine împreună totuşi, nu-i aşa?
— Şi ne-am şi descurcat de minune, spuse Ken. Ştii, mă gândeam că poate, în viitorul apropiat, am mai putea angaja pe cineva ca să se ocupe de secretariat şi tu ai putea să te ocupi singură de nişte conturi. Am putea deveni parteneri. Ce zici?
— Vorbeşti serios? Francesca era complet uluită.
— Foarte. Ken Kennedy şi Kirwan PR. Mie-mi place cum sună. Ne-am putea extinde, ştii asta! spuse cu sinceritate Ken.
— Kenneth, batem palma, declară Francesca.
— OK. O să discutăm toate detaliile în noul an. Acum

mă duc peste descurcăreţul de Danny Logan. Ar putea să ne faciliteze multe afaceri dacă am vrea. Am auzit că acum se ocupă de reviste. O să cumpere Hello!, VIP şi altele asemenea.
— Tot înainte! Eu mă duc să stau de vorbă cu Linda Williams. Ea ştie tot ceea ce se poate şti despre PR. îmi place stilul ei.
— Şi mie, zâmbi pe sub mustaţă Ken. Păcat că are o căsnicie fericită.
Francesca râse şi se despărţi de el. îşi croi drum prin lumea veselă şi strălucitoare, când o voce familiară îi spuse în dreptul urechii:
— Bună, Francesca.
I se făcu un gol în stomac.
— Ralph! îngăimă ea nedesluşit. Ce naiba faci aici?
— Am fost invitat, spuse el cu sfială. Te rog, pot vorbi cu tine o clipă?
Era un şoc să-l vadă aici, pe neaşteptate. Şi o pacoste. Chiar uitase de existenţa lui. Părea obosit. Avea mai mult păr alb la tâmple decât îşi amintea ea.
— Bine, Ralph, spuse ea încet, dar chiar nu pot sta mult, trebuie să discut neapărat cu cineva.
— Nu te reţin, o asigură el, conducând-o într-un colţ mai retras. îşi drese vocea şi îşi aruncă mâinile în buzunare. Francesca, mi-am făcut apariţia în seara aceea când trebuia să ne întâlnim sau ţi-am tras clapa? Mă tem că nu îmi aduc aminte deloc, mărturisi el.
— Ai apărut, spuse ea sec.
— Oh! spuse el. Eram beat atunci. îmi pare rău că m-ai văzut aşa. Am spus ceva care te-a supărat? întrebă el delicat.
— Nu a fost nimic plăcut, Ralph, ca să fiu sinceră, spuse Francesca, simţindu-se prost. Cu siguranţă, nu avea să

repete tot ceea ce el îi declarase atunci. Dar, uite ce e, acum totul a trecut, hai să ne urăm toate cele bune unul altuia şi să uităm ce s-a întâmplat, sugeră ea.

— Presupun că n-aş putea să te conving să faci abstracţie de acea întâmplare şi să îmi faci onoarea de a mă însoţi cândva la cină? El avea o privire plină de speranţă.

— Nu, Ralph, cred că e mai bine pentru toată lumea dacă lăsăm lucrurile aşa cum sunt, spuse pe un ton definitiv Francesca. Şi acum, chiar trebuie să plec. Te rog, nu cred că sunt politicoasă, dar trebuie să stau de vorbă cu câteva persoane. Ştii şi tu. Lucrurile astea sunt îndatorire de serviciu până la sfârşitul zilei.

— Ştiu, oftă el. Arăţi foarte, foarte bine, să ştii. Ai vândut casa?

— Da. Am cumpărat o casă rustică în Monkstown, a- proape de faleză. Aşa că sunt foarte aproape de birou, doar la câteva străzi distanţă.

— E cumva strada care are câteva vile pe ea? întrebă Ralph. E un loc superb.

— Da, este, încuviinţă ea neinteresată, dorindu-şi ca el să plece. Nu mai avea nici un chef să stea la taclale cu el. Se simţea stingherită, amintindu-şi propunerile pe care i le făcuse atunci, în starea lui de beţie. Acum părea destul de treaz, din fericire. Bea doar un pahar cu bere.

Ralph îi zâmbi.

— Ei, atunci nu te mai reţin, Francesca. Mult noroc în noua ta casă. Şi, încă o dată, scuzele mele.

— Stai liniştit, Ralph. Te-am iertat, spuse ea binevoitoare, minţind printre dinţi. Crăciun fericit.

— La fel şi ţie, spuse el cu tristeţe când ea se depărtă şi plecă să vorbească cu unul din cei mai buni profesionişti ai domeniului, specializat în Vânzări şi Marketing.

Mai târziu în acea seară, aflată în tren, gândurile o pur- tară pe Francesca înapoi la întâlnirea ei cu Ralph. Fusese un şoc să dea peste el aşa, pe nepusă masă, dar considera că se descurcase bine. Totuşi, era bucuroasă că îl întâlnise. Ştia că, inevitabil, acest lucru se va întâmpla la o recepţie sau în cadrul unui alt eveniment. Acum avusese loc şi pusese la punct lucrurile dintre ei, într-un fel. Era uşurată. Nu avea nici o dorinţă de a relua prietenia cu el. Era clar că Ralph are o problemă cu băutura. Ea făcuse cunoştinţă cu o parte foarte întunecată a personalităţii lui. Era ceva ce nu-şi dorea să se repete.

Zâmbi în sinea ei, amintindu-şi de femeia înspăimântată, stresată şi nesigură, care stătea în acelaşi tren acum câteva luni, repetând încet: eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe. Se gândise ea vreodată că acea femeie disperată, nesigură pe ea, care fugise de la Allen & Co cu coada între picioare va fi luată în considerare ca viitoare parteneră într-o companie de PR? Sugestia lui Ken avea sens. Ea îşi dovedise abilităţile, dovedise că e în stare să se ocupe de propriile sale conturi. Ar putea, într-adevăr, să se extindă dacă şi-ar pune mintea la bătaie. Formau amândoi o echipă bună. Şi, mai mult de atât, ea avea încredere în propriile abilităţi.

Era acum o femeie mult mai puternică decât cea care fusese în orice alt moment al vieţii ei. Adunase de pe jos toate rămăşiţele şi îşi transformase complet viaţa; asta era cu adevărat o realizare, se gândi ea cu satisfacţie, zâmbind imaginii ei din oglindă.

Nu era locul potrivit să-şi ceară scuze, se gândi Ralph îmbufnat în tip ce comanda un whisky dublu la barul Horseshoe din Shelbourne. Francesca arăta aşa de ener

gică. Ochii şi pielea îi luceau şi costumul cu pantaloni negri, bine croit, pe care îl purta nu îi ascundea statura ei înaltă şi suplă. Era o femeie aşa de sexi şi nici măcar nu-şi dădea seama.

Poate dacă ar găsi-o singură, odată, ar putea-o convinge să ia din nou cina cu el. Acum ştia unde locuieşte. Cel puţin, era un pas în direcţia cea bună. Acum că intraseră iar în contact şi trecuseră de acele momente iniţiale de stânjeneală, următoarea lor întâlnire va fi mai uşoară. Se va comporta extrem de bine cu ea de acum înainte, îşi promise el, terminând paharul de whisky şi comandând încă unul.

Petrecerea

56

Francesca privi cu atenţie masa încărcată cu bună- tăţuri şi zâmbi larg. Totul era aproape gata. Tot ce-i mai rămăsese de făcut erau punch*-ul, un duş şi să se îmbrace. O petrecere în noua ei casă. Cine ar fi crezut? se minună ea. Anul trecut pe vremea asta, era retrasă de lume, petre- cându-şi ore întregi în pat şi dând apă la şoareci cu găleata. Urându-l pe Mark, înspăimântată să mai facă faţă viitorului. Ce diferenţă imensă crease acest an! îşi umplu un pahar cu bere şi se aşeză lângă foc, în frumoasa şi noua ei cameră de zi. Trixi sforăia delicat în locşorul ei special. Mirosul vopselei proaspete se contopea cu cel de pin, de la bradul de Crăciun, şi cu aroma de la prăjituri, ce-ţi lăsau gura apă. O creangă de brad, frunzele de ilice de-a lungul poliţei de deasupra căminului şi lumânări roşii festive, în suporturi strălucitoare, dădeau încăperii un aer foarte sărbătoresc, specific Crăciunului.

Se uită în jur, aproape nevenindu-i să creadă. Era greu de imaginat că se afla în aceeaşi căsuţă dărăpănată şi lă

* Băutură obţinută din vin sau alcool amestecat cu apă fierbinte, zahăr, lămâi şi arome iuţi. (n. tr.)

sată uitării în care intrase cu câteva luni în urmă, mai precis în august. Podelele acoperite cu parchet sclipeau de sub covoarele groase şi bogat ornamentate. Noile ferestre duble reflectau lumina beculeţelor pâlpâitoare din brad. Pereţii proaspăt vopsiţi în crem pal făceau camera luminoasă şi spaţioasă. Perdelele din creton, ce se asortau cu materialul de pe canapelele ei mari şi luxoase, creau o veritabilă atmosferă rurală. Măsuţe pliante din brad susţineau vaze cu trandafiri şi coroniţe cu ramuri de brad şi fructe mici de pădure, uscate. Tabloul Bărbaţii tribului Omani atârna deasupra căminului şi, de fiecare parte a acestuia, mici rafturi erau ocupate de frumoasa ei colecţie de cristaluri şi de câteva din preferatele ei piese ornamentale. Uşi albe glisante se deschideau în salonul dominat de masa şi de scaunele din pin. Tot aici, pe o frumoasă măsuţă de toaletă se odihnea colecţia ei de porţelanuri. Acestea străluceau sub lumina reflectată de beculeţele din pom şi Francesca zâmbi când le privi. Casa aceasta era atât de diferită faţă de vechiul ei cămin, atât ca decor, cât şi ca atmosferă. O iubea cu adevărat. Era o casă de bucurie pentru ea. Şi se mutase definitiv aici doar de zece zile, în săptămâna dinaintea Crăciunului. Cel mai minunat lucru dintre toate era că fiii ei veniseră să petreacă sărbătorile de iarnă împreună cu ea. Băieţilor le plăcuse mult de tot casa. Francesca era tare îngrijorată de contrariu, dat fiind că ei se obişnuiseră cu luxul din Howth. Dar nu trebuia să se îngrijoreze. Ei o urmaseră pe mama lor în hol, către dormitorul fiecăruia, şi se declarară mai mult decât fericiţi.

— Şi mi-ai păstrat toate lucrurile, mamă. Eşti cea mai grozavă. Owen o învălui într-o îmbrăţişare puternică când îşi recunoscu vechea chitară şi CD player-ul. Era

aşa o bucurie să-i vadă din nou împreună pe ambii ei fii. Pe trecură ore în şir discutând şi depănând amintiri, râzând şi tachinându-se, la fel ca odinioară.

Ea mai privi încă o dată masa cu ochi critici. De data asta, nu apelase la o firmă de catering. Era petrecerea ei. Gătise toată mâncarea singură. Un somon roz era întins pe un pat de roşii, măsline şi lămâi. Platouri cu şuncă cu miere, friptură de vită în cidru, curcan şi salamuri se aflau în fiecare parte a mesei. Castroane cu salate şi sosuri aduceau o varietate de culoare. Coşuri cu pâine – cu roşii, cu ceapă şi pâine neagră cu nuci – se aflau la un capăt. Alte castroane cu felii de roşii, castraveţi şi măsline stropite cu ulei şi mirodenii, la celălalt capăt. Un bol cu paste cu smântână şi arome într-un sos carbonara se afla pe foc, aşteptând să fie aruncat în cuptorul cu micro runde. O grămadă de farfurii şi de tacâmuri învelite în şerveţele se afla pe măsuţa de toaletă, alături de paharele de vin şi de şampanie.

Se duse în bucătăria care, printr-o mică arcadă, dădea în salon. Era o scumpete de bucătărie, se gândi ea, fericită în timp ce o admira, încă venindu-i greu să creadă că aceasta era într-adevăr noua ei casă. Dulapuri de pin acopereau fiecare perete. Un cuptor înalt, de mare artă şi cu o poliţă strălucitoare îi încânta inima de gospodină. Un frigider mare gemea sub greutatea berii reci, a vinului şi a şampaniei. O tartă cu fructe, colorată, budincă de prune şi unt cu brandy, pere cu scorţişoară şi şerbet de afine şi zmeură ocupau două rafturi, pentru desert. Şi, totuşi, se întreba dacă este destulă mâncare. Bucătăria era fără nici o pată, toate vasele erau spălate şi aşezate la locul lor. Dacă învăţase un lucru util cât trăise cu Mark atâţia ani de zile, era să fie un bun organizator de petreceri.

Dar aceasta era o petrecere diferită, se gândi ea, privind grădina care fusese, într-un fel, scoasă din sălbăticie. Era o petrecere unde îşi invita numai prietenii care însemnau ceva pentru ea. Cei mai dragi şi cei mai apropiaţi. Nu era vorba de a-şi impresiona colegii de la birou. Era vorba de a se simţi toţi bine şi a de a-şi arăta aprecierea şi mulţumirea faţă de toţi oamenii de încredere care au fost alături de ea în cel mai dificil, şi totuşi cel mai antrenant, an din viaţa ei: în special băieţii ei, Millie şi Aidan şi fetele lor, Janet, Monica şi Bart, Ken şi Caria. Câteva din prietenele ei de la clubul de carte şi două foste vecine din Howth, care fuseseră extrem de drăguţe cu ea. Viv Cassidy nu fusese invitată. Părinţii Francescăi plecaseră la Galway într-o scurtă vacanţă; era bucuroasă că nu mai era nevoită să-i invite, deşi nu era prea frumos din partea ei, se gândi puţin vinovată. Mama ei avea, în continuare, un comportament rece. Prezenţa acesteia i-ar fi tăiat complet cheful. însă i-ar fi plăcut tare mult să-l aibă alături pe tatăl ei.

Sună telefonul.

— Bună, spuse ea veselă, aşteptându-se să fie Millie.

— Bună, Francesca, auzi ea vocea groasă a lui Mark. Mă întrebam dacă Jonathan e acolo. Nu-l găsesc pe mobil.

— Nu, Mark, el şi Owen au petrecut noaptea trecută la familia O'Reilly. Nu o să vină acasă decât foarte târziu. O să-l pun să te sune.

— Speram să mă însoţească la un pahar şi poate că şi Owen ar vrea să vină, ştiu că se întorc în State peste câteva zile.

— Nu pot ieşi cu tine în oraş în această seară, Mark, dau o petrecere şi ei sunt invitaţi de onoare! râse Francesca.

— O! O, ce drăguţ. Sper ca totul să-ţi iasă bine, spuse el politicos.

— Mersi, răspunse ea călduros. Şi se trezi vorbind: de ce nu treci şi tu pe aici o oră, două, dacă ai timp? Ar putea fi modul perfect de a sparge gheaţa cu Owen. Dacă va vedea că relaţia noastră e una civilizată, poate se va mai îndupleca şi el.

— O, n-aş vrea să deranjez, spuse cu modestie Mark.

— Nu fi prostuţ, Mark, mi-ar plăcea să vii. Cunoşti oricum pe toată lumea, cu excepţia lui Ken şi a prietenei sale. Ei, ce zici? Aş vrea să-mi vezi casa.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Oricând după ora şapte. E după drumul de coastă, a doua la dreapta după garaj. Nu te poţi rătăci, maşina mea va fi parcată afară. E singura casă renovată de pe stradă.

— Bine, atunci, încuviinţă Mark. Ne vedem mai pe seară. Mulţumesc, Francesca.

— Cu plăcere, spuse ea, aşezând în furcă receptorul.

Invitaţii vor avea o mare surpriză să-l vadă pe Mark, în special Owen şi Millie, dar dacă ea era în stare să dea uitării trecutul, aşa puteau şi ei, se gândi ea. E drept, într-o oarecare măsură, dorea să se dea mare. Să-i spună lui Mark: Uite ce am realizat fără tine. Vezi acum ce-ai pierdut, idiotule? Zâmbi. „Căţea răzbunătoare”, murmură ea. Dar avea tot dreptul, îşi spuse fericită. Va fi o seară minunată şi dacă Owen şi Mark s-ar putea împăca, asta ar fi ultima cireaşă din vârful tortului.

Mark rămase cu privirea pierdută pe fereastra din salon. Francesca părea aşa de fericită şi de lipsită de griji, se gândi el invidios. Cât de mult îi lipsise Crăciunul în

familie, alături de ea şi de băieţi. Nikki fusese grav bolnavă, nici nu putuse mânca. Il îngrijora. Nikki nu îşi mai revenise de când prinsese răceala aia groaznică de la sfârşitul verii. Nu părea să se întremeze deloc, indiferent care ar fi fost cauza bolii ei. Mark insistase ca ea să se ducă la doctor în acea zi. Se oferise să o însoţească, dar ea îl refuză. Nikki slăbise şi era extrem de palidă. Petrecură o seară foarte tăcută de Crăciun. Lui îi convenise, se gândi amărât. Nu prea avea chef de nimic. Amândoi trecuseră pe la birou câteva ore în acea dimineaţă. El plecase apoi să joace o partidă de golf, dar ea rămase în continuare la bancă şi îl asigură că se va duce la doctor în drum spre casă. Stabiliseră ca, în noaptea de Anul Nou, să se ducă la Inchidoney în Cork, dar dacă ea nu se simţea bine, nu prea mai avea nici un rost.

Mark se întreba cum va reacţiona Owen faţă de prezenţa lui la petrecerea de diseară. Trebuia să recunoască, Francesca făcuse tot posibilul ca soţul şi fiul ei mai mic să pună capăt acestei stări de încordare. Era curios să vadă cum aranjase căsuţa ei rustică. De fapt, într-o seară se furişase la mica vilă şi trăsese cu ochiul prin geamurile murdare, întrebându-se dacă nu cumva soţia lui îşi pierduse minţile. Dar Jonathan îl asigurase că Francesca a făcut o treabă grozavă cu renovarea.

Trăise o adevărată bucurie să-şi revadă fiul şi îl ţinuse aproape de pieptul lui la prima lor întâlnire, bucuros să simtă iar o legătură strânsă cu familia. Îi invitase pe Jonathan şi pe Owen să ia cina împreună, dar Owen refuzase. Mark spera ca timpul şi faptul că Francesca era fericită să-l ajute pe fiul lui mai mic să uite supărarea, dar Owen era la fel de încăpăţânat ca întotdeauna. Evident, o caracteristică moştenită de la el, recunoscu Mark.

Gerald fusese însă încântat de invitaţia la cină. Ei se duseră la restaurantul Shanahan's, pe strada Green. Era ironic ca relaţia lui cu propriul tată să se fi îmbunătăţit într-atât în urma episodului îngrozitor când Mark îşi părăsise căminul pentru ultima oară, ca un bărbat trist şi plin de remuşcări.

Mark oftă. Nu-i va spune nimic lui Nikki despre intenţia lui de a trece pe la Francesca. Nu avea chef de o altă scenă. în ultimul timp, ea era foarte iritabilă. Viaţa nu mai era deloc roz în căminul Langan/Kirwan, se gândi el amărât. Plecă să cumpere o sticlă de şampanie pe care s-o ducă la petrecere.

Nikki stătea în cabinetul de chirurgie al doctorului ei, răsfoind o revistă. Deşi îşi făcuse o programare, doctorul întârzia cu o oră, timp în care o mulţime considerabilă de pacienţi fonfăiţi şi bine îmbrăcaţi se vânzoleau de ici colo. Ceasul se apropia de ora şase. Era de aşteptat, se gândi iritată. Doctorul închisese cabinetul de Crăciun şi, în afară de ziua prezentă şi de a doua zi, va fi închis fără îndoială şi de Anul Nou. Un val de greaţă o cuprinse şi înghiţi cu greu în sec. A trebuit să ia încă o serie de antibiotice la sfârşitul lui noiembrie, cea de-a treia reţetă în patru luni, pentru afurisita aia de viroză care tot reapărea şi, de atunci, ea se simţea groaznic. Ea, care nu fusese bolnavă în viaţa ei, se transformase într-o babă bolnăvicioasă. La început, dăduse vina pe efectele antibioticelor asupra stării ei, acum se întreba dacă nu dăduse în ulcer cu tot stresul sub care stătuse.

Fusese extrem de greu să lucreze când căzuse pradă bolii, dar cel puţin, munca ei nu avusese de suferit. O aştepta cea mai mare primă din viaţa ei şi era vorba şi de

promovare. Asta o alina puţin. Voia să-l roage acum pe doctor s-o trimită la nişte teste ca să pună capăt acestei boli o dată pentru totdeauna, se hotărî ea când îşi auzi numele strigat de secretară. Dar mai întâi, voia ceva care să-i vindece urgent afurisitul ăsta de ulcer sau ce-o avea la stomac. Voia să plece în Cork pentru a începe cu dreptul un nou an pentru ea şi Mark. Un început nou pentru anul nou. Situaţia trebuia să se îndrepte. Acum totul era atât de diferit faţă de Crăciunul de anul trecut, se gândi nefericită străbătând coridorul. Fusese atât de fericită şi de optimistă atunci. Viaţa nu arătase niciodată mai bună. Era o femeie plină de viaţă. Acum se simţea ca o câr- jpă udă. îşi închise mobilul, nu voia să primească nici un apel în timp ce era examinată.

— Bună, Nikki, cum te mai simţi? o întrebă cu căldură doctorul Morris când ea intră în cabinet. Care e problema? Spre propria ei groază, Nikki izbucni în lacrimi.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, doctore. Mă simt groaznic. în ultimul timp, toate se ţin lanţ, se văită ea.

— Stai aici jos şi o să vedem imediat, spuse doctorul Morris calm, bătând-o uşor pe umăr ca un părinte şi în- mânându-i un şerveţel.

Soneria ţârâi în timp ce punch-ul Francescăi fierbea la foc mic, pe aragaz. Ea să grăbi să deschidă. Băieţii aveau chei, aşa că nu puteau fi ei. Ea deschise uşa şi rămase înţepenită pe loc.

— Ralph! strigă ea înspăimântată. Ce Dumnezeu faci aici?

— Bună, Francesca, spuse el vesel. Te-am găsit uşor. Vila ta este singura de pe stradă proaspăt zugrăvită. Mi-am imaginat că e a ta. Instinct jurnalistic. La Mulţi Ani. El

scoase la iveală un buchet de garoafe roşii şi albe. M-am gândit că am putea reîncepe relaţia noastră în noul an, dacă eşti dispusă să-mi mai acorzi o şansă.

Ea se înjură în gând pentru faptul că-i spusese unde anume cumpărase casa.

— Of, Ralph, oftă ea. De ce ai făcut asta? Nu era mai bine să lăsăm lucrurile cum erau? Eu aşa aş prefera.

— Te rog, Francesca, o imploră el. M-am schimbat. Pe cuvânt. Lasă-mă să-ţi dovedesc.

— Ralph, în seara asta am o petrecere şi sunt cam ocupată. Am putea vorbi despre toate astea altă dată? Ei nu-i venea să creadă că Ralph se afla în pragul casei.

— O! spuse el ca lovit de trăznet. Presupun că da.

— Ei bine, nu este chiar o mare petrecere, explică ea repede, gândindu-se că poate el se aşteaptă să fie invitat. E în onoarea băieţilor mei care vor pleca în curând înapoi în America, trăncăni ea. Vreau să le ofer un frumos rămas-bun în familie. Şi acum, chiar trebuie să te las. Te rog, nu mă crede nepoliticoasă, dar am o grămadă de făcut.

— O, OK, spuse el profund mâhnit. Casa arată foarte bine. Şi din nou, mult noroc cu ea. La revedere, Francesca, şi încă o dată, îmi pare extrem de rău pentru că te-am dezamăgit. Sper să ne putem întâlni din nou în Noul An. îmi cer scuze pentru deranj.

— Nu-i nici o problemă, Ralph. îţi urez şi eu un an nou fericit şi La Mulţi Ani, spuse ea politicos. El se întoarse şi plecă. Francescăi îi părea puţin rău pentru Ralph. îl plăcuse cu adevărat, dar după experienţa din acea seară, ştia că nu se va mai putea niciodată simţi bine alături de el.

închise uşa şi se duse din nou în bucătărie, inhalând aroma punch-ulm. Mai adăugă nişte vin de Porto şi înfipse câteva beţişoare de scorţişoară pe marginea băuturii ro

şiatice. Mirosea delicios. Gustă un pic şi se declară mulţumită de rezultat. Emoţiile începură să apară; de-abia aştepta să demareze distracţia şi să-şi înveselească musafirii. Ronţăi o cireaşă glace şi uită brusc de Ralph.
Zece minute mai târziu, auzi cheia în ială.
— Ce grozav miroase, mamă. Owen intră val-vârtej în bucătărie, alături de fratele lui.
— Bună, v-aţi distrat? Ea îi sărută pe amândoi, fericită să-i aibă alături.
— Chiar prea bine, declară Jonathan.
Owen alunecă în sufragerie şi şterpeli o felie de salam.
— Ia mâinile, îl avertiză Francesca.
— Dar sunt aşa de bune toate, mamă. Owen se dădu la o parte, mestecând fericit.
— Nu mai atinge nimic, Owen. Du-te, schimbă-te şi pregăteşte de petrecere, comandă ea.
El o ridică în braţe şi o învârti prin aer.
— Forţează-mă, o tachină el.
— Pune-mă jos, neastâmpăratule, ţipă Francesca. Jonathan, spune-i să înceteze, o rugă el. O să-ţi rupi spatele, Owen. Sunt grea, cântăresc o tonă.
— Ah, nu, nu o tonă, mami, poate juma de tonă, răspunse neobrăzat Owen, lăsând-o jos din braţe.
— Eşti un neruşinat obraznic, râse ea. Du-te şi pregă- teşte-te.
— Ai făcut o treabă de milioane, mamă. Jonathan o urmă înapoi în bucătărie. Aştept cu nerăbdare petrecerea de diseară.
— O să vină şi tatăl tău, şopti ea. Cum crezi că va reacţiona Owen?
Jonathan păru suprins.
— Da, chiar vine?

— Păi, voia să vă invite la un pahar şi i-am spus eu că dau petrecere şi i-am sugerat să treacă pe aici o oră- două, explică Francesca.

— Dar e nemaipomenit, mamă, pe cuvânt. Mă bucur că te-ai simţit în stare să faci gestul ăsta. Sunt foarte mândru de tine, ai ieşit nevătămată şi cu fruntea sus din tot necazul ăsta. Bravo ţie! El o îmbrăţişă cu dragoste.

— Am avut din plin parte de sprijin, dragul meu. Şi despre asta e vorba în seara asta. Ca să le mulţumesc tuturor şi să le arăt că am reuşit să trec cu bine şi că mă simt bine. Şi mă bucur că vine şi Mark. E mult mai bine aşa, decât să ne certăm şi să ne luptăm unul cu altul tot timpul. Aşadar, când o veni tatăl tău, vrei să vorbeşti tu cu Owen şi să-i spui să încerce să dea totul uitării?

— OK, mamă. Nu te îngrijora, o asigură fiul ei mai mare.

— Bine. Mă duc acum să fac o baie. Ne vedem în scurt timp, îi făcu cu ochiul Francesca. Era atât de veselă şi euforică. Niciodată în viaţa ei nu aşteptase o petrecere cu mai mare nerăbdare.

Ea urcă scările din lemn spiralate, de la capătul holului, care duceau în noul ei dormitor. Era o încăpere foarte intimă. Un pat dublu de pin se afla sub o fereastră Velux şi, noaptea, putea vedea cerul de deasupra. Pe un perete aşezase o toaletă de pin şi dulapuri de pin. Un scaun balansoar şi o mică măsuţă de cafea erau poziţionate lângă mica fereastră de fronton, cu vedere la grădina din spatele casei. Avea atâtea planuri pentru grădina aceasta, se gândi ea fericită, trăgând draperiile de un verde pal şi începând să se dezbrace. Alcovul cu baia de serviciu era decorat în roz-piersică şi verde, cu accesorii din pin. Lumânări parfumate şi pot-pourri-uri erau aşezate din loc în loc. Îi plăcea la nebunie să se desfete în

baia parfumată, la lumina lumânărilor, ascultând muzica lentă ce plutea din dormitor. Ea un mic paradis, plin de căldură şi tihnă. Şi, mai presus de toate, era micul ei paradis, se gândi fericită. Dădu drumul la apă în cadă şi turnă cu mărinimie ulei de baie în ea.

— Deci, iată-mă, o femeie independentă, se felicită ea singură în timp ce îşi scufunda trupul în apa frumos mirositoare. Vânzarea casei Kirwan fusese cea mai bună mişcare pe care-ar fi putut-o face. Nu-i mai era dor de vechea casă. Se simţea mult mai puţin singură şi iubea sentimentul de securitate pe care-l trăia ştiind că acesta este propriul ei cămin şi că Mark nu mai avea acum nici un cuvânt de spus cu privire la viaţa ei.

îi convenea că, în seara asta, va sosi şi soţul ei. Mânia şi nemulţumirea i se diminuaseră într-o măsură considerabilă. Totuşi, trebuia să recunoască că nimic nu i-ar oferi o mai mare satisfacţie decât să ştie că relaţia lui Mark cu acea femeie se va termina. Era o atitudine meschină, ştia asta, dar suferinţa ei avea rădăcini adânci.

îi putea auzi pe băieţi cum îşi fac de lucru, fiecare în dormitorul lui. O să-i fie tare dor de ei când vor pleca, dar cel puţin ştia că este bine pregătită şi capabilă să înceapă o nouă viaţă de una singură şi că nu mai avea temeri în ceea ce o priveşte.

Peste o oră, îmbrăcată într-o elegantă rochie neagră de seară, sorbea dintr-un pahar cu şampanie împreună cu fiii săi. în fundal, se a'uzeau acordurile muzicale fine, lumânările pâlpâiau alături de lumina scăzută a lustrei, iar bradul de Crăciun, punctul central al salonului, sclipea şi strălucea, luminiţele din el reflectându-se în luciul parchetului şi sticla ferestrelor.

— Locul ăsta e foarte drăguţ, mamă, aprobă Owen în timp ce şterpelea un aperitiv.

— Nu te mai umfla atâta, n-o să mai rămână nimic. Francesca se mira de apetitul fiului ei mai mic. Se auzi soneria. Ea sări în sus, nerăbdătoare să-şi întâmpine musafirii. Erau Millie, Aidan şi fetele lor, după care urmă un val de îmbrăţişări şi sărutări şi toată lumea a fost întâmpinată cu un pahar de punch.

Janet, Monica şi Bart sosiră la câteva minute diferenţă unii de ceilalţi şi nu dură mult până să apară şi Ken şi Caria. Era pentru prima oară când ei vedeau casa şi Francesca le oferi un tur general, însoţit de o mulţime de comentarii şi exclamaţii de admiraţie.

în timp ce băieţii se ocupau de băuturi, Francesca stătea în salon, în compania prietenilor ei, invitându-i să se aşeze. Se simţea cu adevărat fericită. Femeia care se prăbuşise în disperare cu un an în urmă nu mai exista. O femeie cu mult mai puternică, mai încrezătoare stătea acum în locul ei. Supravieţuise.

Ralph era prăbuşit pe canapea în apartamentul lui, plângându-şi de milă. Era absolut singur, îşi spuse el în timp ce-şi umplea generos un pahar de whisky. Soţia şi fiicele lui plecaseră la ţară ca să-şi viziteze rudele, fără să se gândească nici un pic şi la el. Ralph sperase atâta că Francescăi i se va face milă de el şi că o să uite neplăcerile din trecut. La urma urmei, nu-i fusese deloc uşor să ciocăne la uşa ei şi să-şi ceară din nou scuze. Ar fi putut fi mai tolerantă cu el, în loc să-l lase să stea în pragul uşii, ca un paria. Era prea mult totuşi. Manierele ei lăsau mult de dorit. Cel puţin, ar fi putut avea bunul simţ să-l invite şi pe el la petrecere. Dădu pe gât paharul şi îl reumplu. O să mai bea unul şi o să-şi pună apoi în bal-

antă opţiunile, se decise el pe măsură ce alcoolul începea să-şi facă efectul şi el se simţea tot mai relaxat.

Nikki stătea tensionată în vreme ce doctorul o examina uşor. Era extrem de delicat şi atent, dar ea-şi dorea să se termine mai repede. Voia să fie acasă, cu Mark. Observă însă privirea nedumerită de pe faţa doctorului.

— Deci ai luat antibiotice la sfârşitul lui noiembrie şi de-abia după aceea ai început să te simţi mai prost, deşi ţi s-a vindecat viroza? o întrebă el.

— Da, doctore. încercă să-şi ascundă nerăbdarea din voce. Mai trecuse o dată prin şirul ăsta de întrebări.

— înţeleg. Vino şi aşază-te, Nikki, o să stăm puţin de vorbă, spuse el, ajutând-o să se dea jos de pe patul de consultaţie.

Nu vreau să stăm deloc de vorbă. Vreau să mă duc acasă. Vreau doar să mă simt bine din nou, se văicări în sinea ei, închizându-şi nasturii de la bluză şi îndreptându-şi fusta.

— Mark, poţi să-mi faci şi mie o favoare, poţi să treci să mă iei şi să mă duci la Nelson imediat? Ştiu că e pe nepusă masă, dar a naibii de baterie m-a lăsat baltă şi trebuie să ajung acolo la ora ceaiului. Crezi că mă poţi ajuta? îl întrebă Gerald mai mult retoric.

— Mda, mda, sigur, tată. Sosesc acum, spuse Mark. Formă numărul de mobil al lui Nikki. Telefonul ei era însă închis. Se duse în baie şi se răcori pe faţă. Până când îl va lua pe tatăl lui de acasă şi îl va duce la Rathfarnham, unde locuia familia Nelson, va fi trecut de şapte. Ar putea foarte bine ca, de acolo, să se ducă direct la Francesca. Nikki întârzia. Se gândi că doctorul ei trebuie să fie foarte ocupat, surprins când o apelă din nou şi, neprimind răspuns, îi lăsă un mesaj vocal.

Tatăl lui îl aştepta nerăbdător şi roşu în obraji.

— Haide, fiule, să mergem. Nu vreau să-i fac pe oamenii ăia să mă aştepte. Le-am telefonat să le spun că voi întârzia. Şi am făcut comandă şi la un taxi care să mă aducă înapoi acasă, aşa că nu trebuie să mai vii încă o dată la Rathfarnham după mine. E cam peste mână.

— într-adevăr, este, încuviinţă Mark. Uite cheile de la maşină. Urcă. Vreau doar să mai iau ceva de sus. Mark urcă în dormitorul în care-şi depozitase toate lucrurile lui. încăperea era burduşită de cutii mari şi saci negri, încă nu găsise o rezolvare pentru ele. După Anul Nou, va trebui să ia o decizie cu privire la viitorul lui. Găsi ceea ce căuta, puse obiectul sub braţ şi se grăbi jos. Nu voia ca tatăl lui să intre în panică şi să facă iar o scenă.

— Gata, tată, hai să o luăm din loc, spuse el energic, închizând portbagajul. Era puţin temător în ceea ce priveşte prezenţa lui la petrecerea Francescăi. De fapt, îi părea rău că îi spusese că se va duce şi era tentat s-o sune şi să contramandeze. Dacă Owen făcea scandal? Ar fi jenant. Dar, cu siguranţă, Owen nu ar vrea s-o facă de râs pe mama lui, se reasigură el. Poate că totul va fi în regulă. Poate, cu ocazia asta, vor face primii paşi către o nouă prietenie şi ăsta ar fi lucrul cel mai bun care i s-ar putea întâmpla.

Desigur, familia Nelson a insistat ca Mark să rămână la un pahar şi el nu a putut să-i refuze. Erau nişte prieteni vechi de familie, foarte încântaţi să-l revadă. Dar Mark era nerăbdător să plece mai departe. Ceasul era aproape opt când, în cele din urmă, intră pe strada Francescăi. A fost nevoit să parcheze la câteva case mai departe, căci în faţa porţii ei era o aglomeraţie de maşini. Trecând pe aleea din grădină, auzi sunetul muzicii şi

râsete. Vila părea atât de diferită faţă de prima oară când o văzuse, se gândi el admirativ observând noile ferestre şi uşi, şi zugrăveala proaspătă. Grădina fusese săditǎ şi o nouă poartă din fier se balansa elegant, dând un adevărat efect de casă de ţară. Era drăguţ şi tipic Francescăi, recunoscu el. Ea achiziţionase un brad adevărat de Crăciun; oricum, niciodată nu acceptase pomii artificiali, oricât de fidelă ar fi fost reproducerea lor. Îi plăcea mirosul dulce şi proaspăt de conifer care răzbătea prin toate camerele, iar micile ace de brad căzute pe podea erau un preţ prea mic de plătit.

înghiţi în sec, îşi trecu degetele prin păr şi sună la uşă. Putea vedea prin geamul uşii o formă înaltă, mergând cu paşi mari pe hol. Inima începu să-i bată puternic. Spera să fie Jonathan.

El era. Evident, mama lui îl însărcinase să fie cu ochii în patru după Mark.

— Bună, tată, îl întâmpină el. Intră. E mare veselie aici.

— Da, observ. Mark zâmbi. Poftim. îi dărui lui Jonathan sticla de şampanie. Pune-o în frigider. Aş vrea să-i dau ăsta mamei tale. Unde este?

— Undeva în mijlocul dansului, râse Jonathan. Haide, te însoţesc eu înăuntru.

— Mulţumesc, fiule, îi spuse recunoscător tatăl lui, urmându-l în salon. Era o casă încântătoare, se gândi el surprins. Micuţă, desigur, dar frumos decorată. Îi plăcea delicateţea întregii atmosfere. Camera era ticsită de musafiri. El le zâmbi lui Bart şi Monicăi şi se opri o clipă să le vorbească, apoi o zări pe Francesca. Râdea de ceva ce îi povestea un tânăr bărbat, care o ţinea cu braţul de după umeri. „Acum şi tu, Frannie!”, o tachina acesta.

Mark se simţi brusc indignat. Cine era tânărul linguşitor care îi spunea soţiei sale Frannie? Ea arăta străluci

tor în rochia neagră şic, cu părul ridicat şi cu fruntea liberă, punându-i în evidenţă pometii obrajilor. Ochii îi sclipeau în lumina lumânărilor şi arăta atât de bine-dis- pusă şi de fericită, încât el nu a mai fost în stare decât să rămână pe loc şi s-o privească îndelung, profund uimit, îşi dădu seama că soţia lui nu-i ducea deloc dorul. Viaţa ei părea să se fi îmbunătăţit mult de când se despărţi- seră. Ea se întoarse în direcţia lui şi îl observă. Ochii i se măriră, se scuză faţă de linguşitorul acela şi păşi către el.

— Mark! exclamă ea. Ai reuşit să vii. Nu eram sigură că o să apari.

— Acesta este pentru tine, spuse el încurcat, oferindu-i tabloul. Aş vrea să-l ai tu aici, în noua ta casă. Ai făcut o treabă minunată cu vila.

— Of, Mark, este Graniţa. Nu-l pot accepta, spuse ea. Este tabloul pe care ţi l-ai dorit.

— Desigur că îl poţi accepta. Vreau să-l ai tu, sincer, Francesca, o asigură el.

— Mark, mulţumesc, este foarte drăguţ din partea ta. îşi aruncă un braţ în jurul lui şi îl sărută pe obraz, cu celălalt braţ ţinându-se de tablou. Mark îi înmână pictura lui Jonathan şi o îmbrăţişă la rândul lui pe Francesca, apoi îşi zâmbiră unul altuia, spre groaza lui Millie şi a lui Janet. Owen deschise ochii larg, suprins când îşi observă părinţii îmbrăţişându-se. Francesca l-a observat şi l-a luat pe soţul ei de mână, conducându-l spre locul în care se afla Owen. Fiul lui dădu pe gât un pahar de bere, dar rămase nemişcat. Mark îi întinse mâna.

— Bună, fiule, îi spuse el cu fermitate. Owen o privi scurt pe mama sa.

— Te rog, Owen, dacă eu îl pot ierta pe tatăl tău, cu siguranţă şi tu poţi. Te rog frumos, împăcaţi-vă şi haide să fim din nou o familie în seara asta.

Bărbia lui Owen tremura, în timp ce emoţia i se reflecta în ochi.

— Bună, tată, spuse el bosumflat când Mark se apropie de el şi îl îmbrăţişă cu toată forţa.

— Te iubesc, Owen. îmi pare rău pentru tot, şopti Mark. Sunt aşa de mândru de modul în care ai stat alături de mama ta.

Francesca simţi cum i se pune un nod în gât, pe cale să o sufoce.

— Of, Mark, încetează sau încep să dau apă la şoareci. Era minunat să-i vadă pe tată şi pe fiu reuniţi. Owen, ia haina tatălui tău şi oferă-i ceva de băut, cred că ar fi momentul să începem să mâncăm.

— Toastez pentru asta, spuse cu vocea tremurată Owen, cu ochii surprinzător de luminoşi.

— Haide, fiule, pregăteşte-mi băutura aia şi spune-mi totul despre viaţa ta din America, zise Mark cu hotărâre, mai fericit decât fusese el de multă vreme încoace.

— Millie, vrei să vii să-mi dai o mână de ajutor în bucătărie? Am pâine cu usturoi şi paste gata de servit, îi şopti Francesca surorii ei.

— Nu mi-ai spus că l-ai invitat pe Mark, vorbi încet Millie. Şi să-l săruţi ca pe un prieten demult pierdut – ce se întâmplă?

— Pace şi reconciliere, murmură fericită Francesca. Bunăvoinţă pentru oameni.

— Ei bine, cel puţin el şi Owen îşi vorbesc din nou. Asta e ceva, presupun, dar să nu te aştepţi acuma să-i cad în braţe, spuse Millie cu fermitate. Apoi îşi trase rapid pe mâini o pereche de mănuşi pentru gătit şi deschise uşa cuptorului din care se răspândi aroma ispititoare a pâinii de casă cu usturoi.

Musafirii se aruncară asupra gustărilor cu multă poftă şi Francesca îi privi cu satisfacţie în timp ce servea pastele cu smântână. Era atât de îmbucurător să-i vadă pe cei dragi ei mâncând cu atâta plăcere şi nu ciugulind politicos. Se simţea bine ştiind că gătise ea însăşi totul. îşi dăduse seama că toate petrecerile la care se angajau firme de catering semănau între ele, erau banale, în special pentru că erau aceleaşi firme de acest gen în grupul ei de prieteni şi cunoştinţe.

Petrecerea se animă, debordând de veselie. Mark se relaxă şi începu să se simtă foarte bine, spre încântarea sinceră a soţiei lui. Francescăi i se părea că el arată obosit şi tras la faţă. Deloc atât de lipsit de griji şi liniştit sufleteşte ca ea.

— Mătuşică Francesca, pot să mă duc să mă întind în pat, că sunt obosită? o întrebă nepoata ei de cinci ani.

— Sigur că da, iubiţica mea, vino cu mine, spuse Francesca, conducând-o pe mica fetiţă de mână pe scările spiralate. Sarah era încântată de dormitor şi rămase în balansoar, uitându-se pe fereastră.

— Ce bine e aici, spuse ea entuziastă.

— Cu siguranţă este, încuviinţă mătuşa ei.

Se auzi soneria de la intrare. Bart era cel mai aproape de uşă, aşa că deschise el.

— Bună, aceasta este petrecerea Francescăi? întrebă un bărbat înalt, agitând o sticlă în mână.

— Ba bine că nu, intră, îl invită politicos Bart. Bărbatul înalt trecu pe lângă el, iar soţul Monicăi strâmbă din nas. Individul ăsta a mai tras ceva la măsea până acum, se gândi Bart când aburi de alcool îl gâdilară obraznic pe la nas.

Ralph intră singur în salon şi privi în jur cu ochii îm

păienjeniţi, pe jumătate deschişi, dar nu o zări pe Fran- cesca. Se clătină spre bucătărie şi văzu o sticlă deschisă de vin roşu. îşi turnă un pahar şi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

Nikki încercă din nou să-l găsească pe Mark pe mobil, dar telefonul lui era închis. Tremura. Mark lăsase un mesaj mai devreme şi ei îi venise să plângă când află că el se duce întâi să-şi conducă tatăl în Rathfarnham şi apoi se întâlneşte cu Jonathan, la un pahar. La începutul zilei, ei doi nu discutaseră de nici un drum cu maşina şi de nici o întâlnire la un pahar. Când se întâmplaseră toate astea? Şi tocmai acum avea cel mai mult nevoie de el. Se urcă în maşină şi porni cu forţă motorul. Nu voia să se întoarcă în apartamentul acela gol. O să-şi petreacă ultimele ore ale zilei hoinărind prin centrul comercial. îi era rău de la stomac.

Apartamentul era întunecat şi neprimitor. Ar fi putut şi Mark să lase măcar lumina aprinsă, se gândi ea nervoasă când intră. Se duse în dormitor şi se aruncă pe pat. O să se odihnească aşa un minut, sperând că se va calma. Pleoapele îi căzură greoaie peste ochi. Nu se mai simţise atât de extenuată în viaţa ei.

Ţârâitul ascuţit al telefonului o trezi şi ea tremură. Se uită pe fugă la ceas şi văzu că dormise mai mult de două ore şi jumătate. Era îngrozită. Se făcuse aproape zece şi jumătate.

Sperând din tot sufletul să fie Mark, ridică receptorul.

— Nikki, bună, cum te simţi? i se puse un nod în gât. Era Keran Regan, o prietenă. Părea cherchelită.

— Sunt bine, spuse ea veselă.

— Faci ceva diseară? Mă gândeam că poate eşti liberă ca mine şi vrei să vii să bem ceva împreună. L-am văzut

mai devreme pe Mark, era cu maşina prin Monkstwon şi mi-am închipuit că te bucuri de câteva ore numai pentru tine.

Nikki se simţea slăbită şi ameţită. Ce făcea Mark la ora aia prin Monkstown? Probabil Karen se înşală. Mark îi spusese că îl va duce pe tatăl lui în Rathfarnham şi apoi se întâlneşte cu Jonathan.

— A... îmi pare rău, Karen, de fapt, tocmai mă pregăteam să plec. O obligaţie de serviciu. Te sun eu de Anul Nou, minţi ea cu disperare.

— Bine, OK, dar sună-mă înainte, ca să ştiu şi eu. Nici o problemă, bolborosi Karen. Noroc!

Nikki închise şi rămase pe scaun. Poate Karen se înşela. Era evident că băuse. Dar spusese că îl văzuse mai devreme pe Mark. Oare înainte de a începe să bea? Nikki dădu din cap disperată. Iar o minţise Mark. Se ducea să-şi vadă nevasta. Se juca de-a familistul fericit. Ei bine, i-a ajuns de câte prostii a înghiţit. Cum îndrăzneşte el să o trateze cu atâta lipsă de respect? Nikki înşfăcă hotărâtă cheile de la maşină. Era timpul ca Mark Kirwan să afle adevărul gol-goluţ, se înfurie ea. Mai mult de atât nu putea îndura. O luase de proastă de prea multe ori. Nu putea fi aşa de greu să găsească afurisita aia de casă. Era o mică vilă rustică, aşa i-a spus Mark. Şi se afla după drumul de coastă. O să-i caute maşina lui Mark şi o să ciocăne la fiecare uşă până când o să găsească.

Ralph îşi făcu loc spre bufet. Era înfometat. Nu mâncase nimic toată ziua. în drumul lui, se lovi de un bărbat cu o figură vag familiară. Acesta îl privi intens, recunos- cându-l.

— O, este soţul imoral, şopti Ralph.

— Poftim? spuse Mark agresiv, privindu-l fix în ochi.
— Am spus: „Este soţul imoral”, pronunţă clar Ralph. Ce faci aici? Credeam că minunata de Francesca nu poate să te sufere.
— Eşti beat, îl acuză Mark.
— Şi ce-i cu asta, îl sfidă Ralph năucit. N-o să mă oprească s-o călăresc pe frumoasa, voluptuoasa ta soţ...
Lovitura lui Mark intră în contact cu maxilarul lui Ralph şi a fost urmată rapid de una peste nas. Acesta din urmă auzi slab o femeie ţipând, după care se prăvăli la podea.
— Dumnezeule mare, Mark! strigă Millie. Era absolut necesar? Să nu îndrăzneşti să-i strici petrecerea Francescăi!
— Da, era al dracului de necesar, spuse Mark cu dinţii încleştaţi. Mi-a insultat soţia.
Ralph gemea la picioarele lui.
— Ce se petrece? întrebă Francesca, venind în cameră panicată. II văzu pe Ralph la picioarele lui Mark, cu sânge izbucnindu-i din nas.
— Dumnezeule mare! Ce face el aici? întrebă ea, îngrozită.
— Te insultă, răspunse înfuriat Mark.
— Of, pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să-l loveşti şi peste nas? Cât de macho din partea ta, Mark. Uită-te la covorul meu!
— îmi place stilul tău, dragă, chicoti Millie.
Sună iar soneria. Răspunse Ken, care savura cu mare plăcere scena. O femeie cu ochii holbaţi şi faţa palidă stătea în pragul uşii.
— Asta-i casa Francescăi Kirwan? întrebă ea.

Kenn dădu din cap aprobând, uimit de lipsa ei de politeţe.

Femeia intră dându-l la o parte şi se îndreptă cu paşi mari în salon. Aici văzu un grup de persoane stând în jurul unui bărbat căzut la podea şi apoi îl văzu pe Mark.

— Ticălosule! înjură ea, ajungând la el dintr-o săltare şi lovindu-l peste faţă. Nemernic mincinos, ticălosule! ţipă ea isteric, în timp ce el încerca s-o prindă de mâini. Cum mai poţi să-ţi doreşti să fii cu ea după toate lucrurile pe care le-ai spus despre ea? Pe mine mă iubeşti. Pe mine. Cum poţi să-mi faci una ca asta, Mark? Cum poţi să mă tratezi în halul ăsta? Ei bine, să nu-ţi închipui că o să te mai joci prea mult de-a familistul înfocat pe aici pentru că mica ta familie o să se înmulţească în curând. Sunt însărcinată, mă auzi, dragule! Sunt însărcinată, urlă ea.

Un murmur de groază cuprinse încăperea. Culoarea se scurse din obrajii lui Mark. Francesca îşi acoperi gura, şocată. O tăcere de mormânt se aşternu, iar Nikki se albi la faţă ca cearşaful şi se prăbuşi leşinată peste trupul lui Ralph.

Un alt murmur în grup se ridică, în valuri, dintre cei prezenţi.

Ralph zăcea ameţit sub Nikki.

Millie rămăsese cu gura căscată.

— Mai bine o duc acasă, spuse nesigur Mark, aplecân- du-se s-o ajute.

— Aşa ar fi mai bine, spuse Francesca şi aruncă un pahar de apă peste femeia care zăcea lată la picioarele ei.

— Francesca! o mustră Mark. Nu era nevoie să faci asta.

— Nu, nu era nevoie! bolborosi şi Ralph indignat. O parte din apă aterizase şi pe el.

— Nu era? spuse cu răceală Francesca. Eu nu sunt de acord cu tine. Nu am rugat-o eu să vină aici şi să facă o scenă. Te rog, plecaţi amândoi.

Nikki rosti ceva nedesluşit, semn că îşi revenise. Mark o ridică cu grijă. Era profund afectat.
— Haide, mergem acasă. Nikki părea complet ameţită. Se agăţă de braţul lui.
Francesca mărşălui spre uşa de la intrare şi o deschise larg. ^
— îmi pare rău, Francesca, şopti Mark în timp ce o ajuta pe Nikki să iasă afară, cu faţa plină de apă.
Cele două femei se priviră fix una pe cealaltă.
— Să nu te mai prind niciodată că pui piciorul în casa mea, o avertiză Francesca.
— Stai fără grijă. Nu intenţionez să mă contaminez, răspunse cu agresivitate Nikki.
— Afară! izbucni Francesca şi închise uşa cu zgomot în urma lor.
Ralph se lupta să se ridice în picioare când ea se întoarse în salon.
— Mă ocup eu de el, se oferi Ken, împingându-l cu forţă spre ieşire. Ralph era prea slăbit ca să protesteze.
Toată lumea o privea pe Francesca, care le oferi un zâmbet şters.
— Momente de distracţie puse la dispoziţie special pentru încântarea dumneavoastră. îmi pare rău. Nu mai vreţi nimic de băut? Eu cu siguranţă vreau.
Cei prezenţi râseră şi tensiunea începu să scadă când Aidan şi Owen se ocupară prompt de reumplerea paharelor. Aş putea la fel de bine să mă şi distrez, îşi spuse în sinea ei Francesca, zdruncinată, dând pe gât o gură de vin roşu, în vreme ce petrecerea se anima din nou.

555

— Ei bine, dar ştiu că te pricepi cum să dai o petrecere, drăguţa mea, spuse Millie pe un ton sec.
— Of, nu-mi mai aminti, oftă Francesca. A fost un dezastru.
— Dimpotrivă, a fost extrem de distractiv, spuse glumeţ Millie.
— Millie! Francesca o fixă cu privirea pe sora ei. Era după-amiaza următoare şi Millie trecuse pe la ea pentru a discuta evenimentele petrecute cu o seară înainte.
— îmi pare rău. Dar trebuie să recunoşti, n-a fost deloc plictisitoare şi după ce Ken l-a aruncat pe Ralph în taxi iar Mark şi-a luat Mama Fecundă acasă, lucrurile şi-au revenit şi a fost o noapte de pomină!
— Ştiu.'încă mai am mahmureala asta drept dovadă, se văită Francesca.
— Ai vorbit cu Mark în dimineaţa asta? o întrebă Millie, trântind o ceaşcă de cafea în faţa surorii ei.
— Mda. E complet distrus. E şocat. Nici eu nu pot să cred.
— Ce simţi apropo de situaţia asta? o chestionă, cu ochii miraţi, Millie.
— Sunt la fel de şocată ca şi el. Nu mi-l imaginez pe Mark hrănind şi schimbând bebeluşul de scutece şi tot

restul. Cu mine n-a vrut niciodată mai mult de doi copii. Ştiu că este îngrozitor din partea mea, dar sper din tot sufletul să nu aibă o fetiţă. Cu un băiat, aş mai face faţă, dar o fată ar fi foarte dificil. Totdeauna mi-am dorit o fată.
Millie îi luă mâna Francescăi într-a ei.
— Nu este deloc îngrozitor. Dar o să faci faţă indiferent de ce va fi. Îţi spun un singur lucru, totuşi. Cei doi nu vor rămâne mult timp împreună. Cu sau fără copil. Relaţia lor se ţine de un fir de aţă.
— Nu spune asta.
— Este adevărul. I-ai auzit aseară.
— Era isterică, şopti Francesca.
— Isterică sau nu, i-a cam ajuns cuţitul la os. El o să se întoarcă în genunchi la tine, o să vezi.
— Nu, nu-i adevărat, spuse hotărâtă Francesca. Nu mai sunt sistemul de rezervă al nimănui. Poate să stea şi singur pe picioarele lui, aşa cum am făcut şi eu.
— Aşa te vreau! zâmbi amar Millie. A ieşit pata de pe covor?
— Mda. Bart, noroc cu el, a făcut o treabă de minune. Francesca suspină. Iar Ralph ăsta e o altă figură. îţi vine să crezi că a avut tăria să apară la petrecere?
— Nu cred că o să se mai aventureze vreodată pe aici după ce s-a ales cu nasul spart, declară Millie. Trebuie să-l apreciezi pe Mark pentru că ţi-a apărat onoarea.
— Al naibii idiot, izbucni Francesca. Să mă facă pe mine de râs şi să-mi strice şi petrecerea. Bărbaţii! Sunt patetici.
— Dar unde am fi noi fără ei? chicoti inepuizabila Millie. Cât de plictisitoare ar fi petrecerile noastre fără ei!
Francesca întâlni privirea jucăuşă a surorii sale şi începu şi ea să râdă înfundat. Se amuzară împreună şi o ţinură într-un râs până când ea nu mai putu respira.

— Aşteptam cu atâta nerăbdare petrecerea mea, mărturisi Francesca. O să fiu bârfa întregului oraş Howth.

— Cui îi pasă, a fost o distracţie pe cinste. Şi nu e Ken un comediant încântător? A adus la viaţă locul ăsta şi ne-a binedispus pe toţi după micul sughiţ.

— Ştiu, e un nebunatic şi ţin la el nespus. Owen şi Jonathan s-au înţeles perfect cu el şi m-au tachinat toţi fără milă. Mi-a părut rău că băieţii au fost nevoiţi să afle în acest fel de existenţa unei noi surori sau a unui nou frate vitreg.

— A, nu te agita din cauza asta, sunt băieţi mari, se descurcă. Şi, pe lângă asta, o să fie dincolo de ocean la momentul respectiv, aşa că nu o să aibă mare impact asupra lor. Nu te mai ambala atâta, o avertiză Millie. Nu e problema ta. Şi nu-l lăsa pe Mark să plângă pe umărul tău din cinci în cinci minute. Fiecare doarme aşa cum îşi aşterne.

— Da, Millie. Era mai uşor să nu o contrazică.

Millie privi atent în jur.

— Am venit aici să te ajut să strângi şi nu mai e nimic de făcut.

— Băieţii au fost grozavi. Mi-au spus să stau în pat şi au dereticat ei toată dimineaţa. în după-masa asta s-au dus să facă un meci. Haide înăuntru, să stăm lângă foc, sugeră Francesca.

— OK. O să cotrobăi puţin prin frigider, dacă nu te superi, mor de foame, o anunţă Millie.

— Şi eu la fel, spuse Francesca, simţindu-se din nou în formă.

— O să luăm un mic picnic. Ia-ţi o farfurie.

— Uite ce e, îmi pare rău, spuse Mark pe un ton nefericit. Chiar m-atn dus în Rathfarnham cu tata şi urma să

Petrecerea Francescăi

mă întâlnesc cu Jonathan la un pahar, dar Francesca dădea petrecere şi el n-a putut să vină la întâlnire, aşa că ea mi-a sugerat să trec eu pe acolo o oră-două. S-a gândit că ar fi o ocazie bună ca eu şi Owen să ne împăcăm. Nu ţi-am mai spus şi ţie pentru că m-am gândit că o să te enervezi. Eşti mereu aşa de arţăgoasă când e vorba de Francesca.

— Te-ai culcat cu ea în august, nu-i aşa? îl acuză Nikki.

El se întoarse cu spatele.

— Nu fi prostuţă, murmură Mark, şocat de faptul că ea ar putea şti.

— Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că nu e adevărat, îl provocă Nikki.

Mark se întoarse ca s-o privească în faţă şi dispreţul pe care-l zări în ochii ei îl încremeni.

— Ticălosule! îl înjură ea. Nikki era lungită în pat, albă la faţă ca o fantomă. El o adusese aseară acasă şi ea îi trântise uşa dormitorului în nas. Refuzase să-i vorbească până acum zece minute. Mark nu reuşi să închidă ochii toată noaptea. Nu mai voia încă un copil. Se simţea prins în capcană.

— Cum ai rămas însărcinată? Credeam că iei pastile, îi spuse el supărat.

— Am rămas. E aşa de ciudat. La un moment dat, chiar m-am gândit să nu mai iau anticoncepţionale în efortul disperat de a te ţine legat de mine printr-un copil. Dar m-am răzgândit. Era o măsură prea drastică, chiar şi în numele dragostei. Mama natură se pare însă că a avut alte planuri. Ea râse, deloc amuzată. Antibioticele au redus efectul pastilelor şi am pierdut protecţia. Sunt în aproape şase săptămâni. Testul a fost sigur şi foarte pozitiv, dragule.

— Ce vrei să faci?
— Vrei să spui dacă voi avorta?
— Depinde de tine, Nikki, nu aş îndrăzni să iau această decizie în locul tău, spuse sec Mark.
— Este copilul tău.
— Ştiu.
— De ce n-ai mai avut şi alţii copii cu Francesca?
El se ridică în picioare şi îşi băgă mâinile în buznare.
— Ea a suferit de endometrită*, aşa că n-a mai putut rămâne însărcinată. Eu m-am bucurat. Am considerat că doi sunt deajuns.
— Eşti un nemernic egoist, Mark. Nikki se ridică în capul patului şi îl privi fix.
— Nu eşti prima femeie care îmi spune asta, bombăni el.
— Deci, nu-l vrei?
— Nu.
Nikki respiră adânc.
— Eu îmi păstrez copilul. Totdeauna îmi asum responsabilităţile şi, cu siguranţă, nu mă voi sustrage de la asta.
— Bine. Te voi sprijini. Mark rămase cu privirea pierdută pe fereastră.
— Nu trebuie să mă sprijini pe mine, Mark. Poţi să-ţi plăteşti partea pentru întreţinerea copilului, desigur. Dar pot să mă întreţin şi singură, aşa a fost mereu şi aşa va fi şi în continuare, spuse ea cu răceală. Dădu la o parte cearşaful şi coborî din pat. Deschise uşile şifonierului şi scoase cu braţele amândouă toate hainele pe care le putu cuprinde.
— Ce vrei să faci? o întrebă el surprins.
* Stare patologică constând în inflamarea mucoasei cavităţii uterine, (n. tr.)

— Te ajut să împachetezi, spuse ea calmă. Tot timpul am spus că o să-ţi dau termen până la Crăciun. Ei bine, Crăciunul a venit şi s-a dus şi eu vreau să iau totul de la început în noul an. Şi un nou început nu te include şi pe tine.

— Nu fii proastă, Nikki. Nu te pot lăsa aşa.

— Ba da, poţi. S-a terminat, ridică ea tonul.

— Dar unde să mă duc? Era îngrozit.

— Sincer, nu-mi pasă, Mark. Du-te înapoi la preţioasa ta Francesca. Se pare că nu rezişti prea mult fără ea. Tot ce ştiu e că nu mai stai aici. M-am săturat de tine. Vreau să pleci, acum.

Sună telefonul Francescăi.

— Alo?

— Bună, eu sunt. Ascultă, sunt la ananghie. Eu şi Nikki ne-am despărţit şi am nevoie să stau undeva pentru o vreme, până când reuşesc să-mi aranjez ceva. Ştiu că te iau pe nepusă masă şi că e neobrăzare din partea mea să apelez la tine, dar aş putea să dorm pe canapea, doar vreo două zile? Mark părea extrem de agitat.

Francescăi îi sări inima din piept. Millie avusese dreptate. Cei doi erau finito. El şi Nikki se despărţiseră. Şi acum, Mark alerga înapoi la soţia lui. Respiră adânc.

— îmi pare rău, Mark, nu cred că e o idee prea bună, dacă nu te superi. Sunt sigură că Gerald te poate găzdui la el. îmi pare rău.

— Of! Urmă o tăcere penibilă la celălalt capăt al firului de telefon. Apoi: am făcut şi eu o încercare. îmi cer scuze că te-am deranjat. Mark trase un oftat ce părea să-i vină din rărunchi.

— Atunci, Mark, te las să găseşti o rezolvare. Mai vorbim, spuse calmă Francesca. Pa.

— Pa. Mark închise şi el şi Francesca rămase cu privirea aţintită asupra focului din cămin. Nu regreta decizia luată. Nu mai era preşul de şters picioarele pentru Mark. Ciudat, totuşi, tânjise atât de mult după ziua în care soţul ei şi acea femeie se vor fi despărţit. Acum, când sosise, nu se simţea nici măcar pe jumătate la fel de bine cum îşi închipuise.

Mark formă numărul lui Gerald. Sună şi iar sună. începu să intre în panică. Nu avea casă, iar toate bunurile lui erau înghesuite în BMW. Ce dracu' avea să se facă? O să trebuiască să închirieze ceva şi apoi să se apuce să caute o locuinţă de cumpărat, dar în seara asta nu mai avea unde să se ducă. După cum se vedea treaba, o să ajungă la un hotel. Nu-i venea să creadă că Francesca îl refuzase.

Se simţi enorm uşurat când auzi vocea tatălui său, răspunzând la telefon şi de-abia respirând.

— Bună, tată.

— Eram în magazie, de-aia mi-a luat aşa de mult să ajung la telefon, gâfâi Gerald.

— Tată, vreau să-ţi cer o favoare. Am nevoie de un pat pentru vreo două nopţi, până când reuşesc să-mi găsesc o locuinţă. Pot veni acasă?

— Te-a dat afară şi cealaltă? întrebă direct Gerald.

— Da.

— înţeleg. Ei bine, nu poţi dormi pe trotuar. Mai bine ai veni acasă, dar nu te aştepta la un tratament de hotel de cinci stele sau la bucătărie de lux, declară Gerald şi închise.

Mark zâmbi forţat. Tatăl lui era, ca întotdeauna, sincer până în pânzele albe. Dădu din cap şi porni motorul. Avea patruzeci şi şase de ani şi se ducea să locuiască împreună

cu tatăl său; căsătoria şi relaţia lui amoroasă erau zdrenţe. Ce putea fi mai patetic de atât?

Nikki îl urmări pe Mark cum iese din parcare. Era foarte calmă. Suferind, dar calmă, îşi dădu ea seama înciudată. Acum că luase în sfârşit o decizie, ştia măcar ce o aşteaptă. Era un început. Absolut paradoxal, simţea o mare uşurare. Fără paranoia, fără să se mai macine dacă Mark o iubeşte sau nu. Nu mai trebuia să se simtă geloasă pe vaca aia de Francesca. O tristeţe o învălui însă. Il iubea cu adevărat pe Mark, dar nu era destul. Sentimentul venea numai din partea ei. O relaţie total inegală. îşi jură că nu se va mai implica niciodată în aşa ceva. O distrugea emoţional şi fizic. Mark fusese cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată.

De acum înainte, va deţine din nou controlul asupra propriei vieţi. Cariera ei va înflori. Avea de gând să facă demersuri active pentru a obţine o nouă funcţie. Şi nu va avea probleme să-şi găsească un alt job. îşi privi abdomenul tras şi îşi plimbă palma de-a lungul lui. Acolo se afla un copil. Era greu de crezut. Nu mă gândesc la asta acum, se hotărî ea. Dacă începea să se gândească la acest copil şi cum îi va afecta el viitorul, o să cedeze nervos, întâi, trebuia să-şi îngrijească rănile inimii. Dădu cu ochii peste o poză de-a ei împreună cu Mark. Fusese imortalizată la începutul relaţiei lor. Erau aşa de fericiţi atunci. Lacrimi îi invadară ochii. Totul mersese atât de prost. îl iubea dar nu mai putea trăi cu el, îi afecta prea mult stabilitatea emoţională. Trebuia să-şi facă ordine în viaţă şi să o ia din nou de la început. Nikki se aşează pe pat şi îşi şterse ochii. De acum înainte, fără lacrimi. Văr- sase destule, pentru o viaţă întreagă. Era timpul să meargă mai departe.

*

Ralph îşi studie imaginea în oglindă. Avea un ochi învineţit şi nasul şi bărbia sparte. Nu-şi putea aduce aminte nimic, fapt pentru care îl cuprinse frica. Era din ce în ce mai rău. Acum pierdea şirul evenimentelor zile la rând. Se apropia şi Anul Nou, eveniment care nu îi plăcea deloc.

Avea două opţiuni, se gândi el calm. Ar putea să se sinucidă. Să ia nişte pastile şi să le ude cu o grămadă de alcool, sau ar putea adopta varianta mai grea. Asta îl speria.

îşi luă cheile de la maşină, uimit de cât de mult îi tremurau mâinile. Conduse cu atenţie până în faţa clădirii cu porţi înalte, de fier forjat. Intră pe aleea cu trei benzi; ramurile copacilor erau goale şi ţepene pe fundalul cerului de metal.

îi zâmbi tinerei de la recepţie.

— Aş vrea să mă internez pentru tratament, dar, vă rog, imediat dacă se poate, pentru că mi-e teamă că o s-o iau la fugă şi nu mă mai întorc. Iar dacă plec acum, sunt un om mort, o informă el, înmânându-i cheile de la maşină.

— Bună, mamă, ce vrei pentru ultima cină? strigă Jonathan din bucătărie. Era ultima seară a băieţilor acasă.

— Cred că aş vrea un sandviş cu pâine prăjită şi brânză, spuse Francesca. Simţea nevoia de ceva uşor după toate bunătăţurile grele de la Crăciun. Tocmai îi călca nişte cămăşi lui Owen. O termină pe ultima şi duse grămada aranjată în dormitorul fiului ei mai mic, puse cămăşile într-un sac de plastic şi apoi în valiza deschisă, aflată pe pat.

— O să te descurci, mamă? Owen îşi puse braţele pe umerii ei.

— O să fiu foarte bine, îl asigură ea şi vorbea serios. Nu e ca ultima dată când ai plecat. Atunci nu ştiam ce-o să se întâmple cu mine. Credeam că o să mă plimb de co- lo-colo prin casă, pierzându-mi vremea.

— De data asta, n-o să mai fiu aşa de îngrijorat. Owen îi zâmbi şi o sărută în creştetul capului. Sunt îngrijorat însă pentru tata. Imaginează-ţi, să ajungă să locuiască cu bunicul, la vârsta lui.

— Tatăl tău se va descurca foarte bine, Owen. Trebuie doar să-şi mişte fundul şi să-şi cumpere o locuinţă a lui, dar problema e că lui nu-i place bătaia de cap. Lui îi place viaţa uşoară şi viaţa nu este uşoară. Aşa că va fi interesant să văd cât timp poate rămâne la Gerald. Ea rânji. Îţi garantez că tatăl tău va avea o nouă casă în viitorul nu prea îndepărtat.

— Te iubesc, mamă.

— Şi eu te iubesc. Ea îl îmbrăţişă strâns.

Băieţii n-o lăsară să-i conducă la aeroport.

— Plecăm amândoi! îţi dai seama ce scenă siropoasă, câte lacrimi. Sub nici o formă, mamă. Sub nici o formă, spuse hotărât Jonathan. O să luăm un taxi.

— Cu siguranţă, îl susţinu fratele său.

— Bine, dacă asta vreţi voi.

— Asta vrem, o asigurară ei foarte hotărâţi.

Sincer, ea era uşurată. Ar fi fost greu să-şi menţină firea la aeroport. Şi nu se mai simţea aşa de rău ştiind că ei sunt împreună. Pe lângă asta, planificase să-i viziteze de Paşte, astfel încât exista ceva la care să aştepte cu nerăbdare, o speranţă ce-i hrănea sufletul.

Dimineaţa următoare, rămasul-bun a fost scurt şi înduioşător. îi putea vedea cum râd de ea şi de lacrimile ce îi curgeau continuu pe obraji în timp ce le făcea semn cu

mâna. Râse, în ciuda ei, de bufoneriile pe care le inventau din taxi şi rămase cu mâna ridicată până când maşina se pierdu din vedere, pe drumul de coastă.

închise uşa în urma ei şi îşi şterse lacrimile. Era întuneric şi frig acum, la ivirea zorilor, iar patul ei cald şi plăcut îi făcea cu ochiul. Urcă scările spiralate şi se strecură în el, chircindu-se sub pătură. Vila era tăcută, învăluită într-o linişte calmă şi senină, iar ea se simţi împăcată. O să-l ajute pe Mark să îşi găsească o casă. Acum ea era cea puternică în cadrul relaţiei, se gândi surprinsă. Şi se simţea bine. De-abia aştepta să devină partenera de afaceri a lui Ken. Apoi, de Paşte, va zbura în State pentru a-şi petrece vacanţa cu fiii ei. Dacă vrea, poate să vină şi Mark. Toţi ar petrece câteva momente împreună, din nou ca o familie, şi apoi ea se va întoarce la micuţa şi superba ei casă. Casa ei. Oh, da, o aşteptau multe lucruri frumoase, speranţe ce-i hrăneau sufletul, se gândi somnoroasă Francesca; ochii i se închiseră şi căzu într-un somn adânc şi liniştit.

APARIŢII EDITORIALE Semestrul II / 2002
Pentru semestrul al doilea al anului 2002, Editura VIVALDI vă propune următoarele titluri în colecţiile:
1. Literatura lumii – scriitori ai secolului:
Solstiţiul de iarnă Casa pustie GAM
Clipe de viaţă Martin şi Hannah Cardinalul plăcerilor Rabinul
Dragostea şi afacerile
— autor: ROSAMUNDE PILCHER
— traducător: ILEANA CULCEA
— autor: ROSAMUNDE PILCHER
— traducător: ROXANA POPESCU
— autor: ERICH M. REMARQUE
— traducător: SANDA MUNTEANU
— autor: JUDITH GOULD
— traducător: ELENA GIURCA
— autor: CATHERINE CLÉMENT
— traducător: NATALIA CERNAUŢEANU
— autor: JEAN-MARIE RUART
— traducător: IRINA NEGREA
— autor: NOAH GORDON
— traducător: ANDA FRUNTELATÀ
— autor: NADINE ROTHSCHILD
— traducător: SANDA POP
2. Feţele văzute şi nevăzute ale istoriei
Cardinalul Duce de Richelieu – Memorii (voi. I + II)
— traducător: THEODORA POPA MAZILU Ivan cel Groaznic – autor: CAZIMIR WAUSZEWSKI (1530-l584) – traducător: EUGEN B. MARIAN Casa regală de Monaco – autor: JOHN GLATT
— traducător: TANIA MOCHI Ducesa de Windsor – autor: GREG KING
— traducător: ILEANA CULCEA
Aşteptăm comenzile dumneavoastră ferme la tel.:/fax: 210 88 97;e-mail: editvivaldi@xnet.ro